

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΠΡΟΗΓΕΙΑ ΤΗΣ ΤΣΙΓΓΑΝΑΣ

Η Άντι ήταν η πιο δμορφη κοπέλλα, όχι μόνο στο Μπέρκινγκτον μα και σ' όλα τα γύρω χωριά της κοιλάδας του Βάλζερ. Τα μαλλιά της, μεταξωτά και χρυσάφια, έφταναν ως τη μέση της. Και τα μάτια της έμοιαζαν σαν σμαράγδια.

Γι' αυτό κανείς δεν απόρησε όταν ο Γιόχαν, ο μαργκό, το καλύτερο παλληκάρι του χωριού, την αγάπησε και την αρραβωνιάστηκε πριν να κλείσει τα δεκαοκτώ της χρόνια. Σε δύο μήνες θα γίνονταν οι γάμοι τους.

Η νέα κοπέλλα ήταν ευτυχισμένη. Αγαπούσε τον αρραβωνιαστικό της με όλη τη θερμότητα της νεότητάς της.

Καθισμένη στο πεζούλι της αυλής της η Άντι κεντούσε μια μπλούζα που της είχε χαρίσει ο Γιόχαν και τραγουδούσε χαρούμενα. Στην άκρη του δρόμου φάνηκε άσφαι ναρχεται η γρήγα τσιγγάνα ή Γιόρκα.

— Καλημέρα Άντι! είπτε η γρήγα.

— Καλημέρα, Γιόρκα! — Θες να σου πω τη μοίρα σου, Άντι; Δώσε μου το χέρι σου.

Σαν μαγνητισμένη η κοπέλλα άπλωσε το χέρι της. Η Γιόρκα έσκυψε πάνω του κι έβγαλε το πρόσωπό της σκοτεινιάσει.

— Είσαι πολύ δμορφη, είπτε. Μά ή ευτυχία σου δεν θα βαστάει πολύ. Θα σου την καταστρέψει ένα παλληκάρι με μαύρα σγουρά μαλλιά που θα πέσει από τον ουρανό. Φυλάξου, Άντι!

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Στρατηγική

Κατόπιν των άτυχιών και των ρεζιλικιών — ύπείστην γάρ ο δύστυχος σφωρίαν καζικιών — προς άρσιν πάντων των κακών έσκέφθη άπαρκώς να δρά έντεχνως του λοιπού και δη στρατηγικώς. Εξηλθον άθεν τας άοις μανίζων επιμόνος, έν όψει δε του θρυλικού έρωτικού άγώνος έλαβον ύφος πονηρόν και συν αύτ άμυστήριον και είς γωνίαν έστησαν το παρατηρητήριον. Καί έκ της θέσεως αύτης έχων πολλάς άνέσεις έποίησαν μετά προσοχής μακρόθεν άνιχνεύσεις, ότε νεάνιδα ιδών ύπεροχον τη κόψει άνέκραζον περιχαρής: «Ω! Ζευ! έχθρος έν όψει!». Αύτίκα δε άναπτύχθεις είς τάξιν προσπελάσεως και ένεργών μετά σπουδής, έντός σχεδίου δράσεως, έπλεύρισαν την νεοαν μετά χαράς κρυφής και ούτω πως έπέτυχον την λήψιν έπαφής.

Κατόπιν δε την δράσιν μου σημαντικής έκτείνας, προσέτι την περίστασιν ως εύκαιρίαν (κρίνας) ένήργησον έπίθεσιν μετά πατάγου τό- (σου) λέγων συγχρόνως προς αύτην: — «Ω! (γύναι, παραδόσου! Πλήν αύτη, φευ! αλλοίμονον, ή μύν- (θη) μέχρη πρέλλας. Συνηγορούσης μάλιστα και σφετικής (ομβρέλλας) άντεπετέθη κατ' έμού, τσοούτον ένε- (γως) ώστε δεχθείς την ήτταν μου έγγεγονα... (λαός!...)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Πόσο αίμα, Θεέ μου, πόσο αίμα!...

Η Άντι έμεινε για δύο λεπτά τρομαγμένη κι άκίνητη. Ανατρίχιασε φέρνοντας στο νου της τα λόγια της τσιγγάνας. Άν έβγαλαν αλήθεια; Μά ή ταραχή της δεν βαστάει πολύ. Έ αναποήσεις, σκέφθηκε. Ο άνθρωπος που θα πέσει από τον ουρανό!... Και γέλασε με τους φόβους της.

Δύο χρόνια πέρασαν. Η Άντι ήταν ευτυχισμένη με τον άντρα της. Ένα βράδυ, καθώς είχαν τελειώσει το δείπνο τους κι έτοιμάζονταν να πλαγιάσουν, άκούστηκε ο μακρινός θόρυβος ένός αεροπλάνου που πλησίαζε όλοένα. Καί άπροσδόκητα ένας τρομαχτικός κρότος τάραιε τη νύχτα.

— Χριστέ και Παναγιά! φώναξε η Άντι.

Ο Γιόχαν φόρεσε βιαστικά το σακάκι του. Την ίδια στιγμή ο γείτονας τους, ο Πέτερ, χτυπούσε στο παράθυρό τους.

— Γιόχαν, Γιόχαν, φώναξε, τρέξε να δούμε αν μπορούμε να δώσουμε κάποια βοήθεια. Το αεροπλάνο γκεμίστηκε εδώ κοντά. Το είδα από την αυλή μου που καιόταν καθώς έπεφτε.

Ο Γιόχαν άρπαξε ένα φανάρι και οι δύο άντρες χάθηκαν στο σκοτάδι. Η Άντι έμεινε μόνη της. Μία παράξενη ταραχή την πλημμύριζε.

Όχι περάσει καμιά ώρα, όταν βαρεία βήματα άκούστηκαν στο δρόμο.

— Άνοιξε, Άντι! φώναξε ο Γιόχαν από μακριά.

Οι δύο άντρες σήκωναν στα χέρια τους ένα άναίσθητο παλληκάρι. Θάταν δεν θάταν 22 - 23 χρονών. Φορούσε τη στολή του πιλότου και γύρω στο σώμα του ήσαν ακόμα τα σκουριά του άλεξιπτάτου, με το όποιο είχε πηδήσει στο κενό. Άπό το μέτωπό του έτρεχε αίμα.

Τον έάπλωσαν απαλά στο κρεβάτι. Τού έβγαλαν με προσοχή την κάσκα του αεροπόρου και τα μαύρα σγουρά μαλλιά του ξεχούθηκαν άτακτα. Όταν έπλυναν το πρόσωπό του είδαν πως το πρόσωπο ήταν έλαφρό. Το πόδι του είχε μία βαθύτερη πληγή.

Ένα ρίγος έκανε την Άντι να τινάχτη άπότομα. Τα μάτια του πληγωμένου, δύο μάτια μεγάλα, καταμαύρα, ήσαν σπηλαιώδη πάνω της.

— Πού είμαι; ρώτησε ο νέος.

— Στο σπίτι μου, είπτε ο Γιόχαν ήρεμα. Ήσυχάστε.

— Το αεροπλάνο μου; Κάηκε; έανρωτήσε ο πιλότος.

Ο Γιόχαν τον κούταξε στενωχωρημένα χωρίς ν' άπαντήσει. Ο αεροπόρος κατάρταζε κι έκλεισε τα μάτια του...

Είκοσι μέρες τώρα έμενε ο ξένος πιλότος στο σπίτι του Γιόχαν για να γιαιτρευτεί το πόδι του.

Και οι είκοσι αυτές μέρες ήσαν άρκετές για να σωρίσουν σ' έρείπη την ευτυχία του Γιόχαν.

Όταν ένοιωσε πως ή γυναίκα του η Άντι, ή γυναίκα του που ήταν ως τώρα τόσο καλή και φρόνιμη, είχε καταντήσει ένα παιχνιδι στα χέρια του ξένου, του καταρμένου αυτού ξένου που ήξερε να μιλά τόσο δμορφα και να ξεπλανεύη τις γυναίκες που δεν του άνηκαν, μία άσυγκράτητη όργη θόλωσε το μυαλό του. Η ζωή του κι ή αγάπη του είχαν ρημάξει. Μά δεν θα τις άφηνε χωρίς έκδίκησι.

Χαμένο στο παράφορο μεθύσι του πάθους του, το ένοχο ζευγάρι δεν άκουσε την πόρτα που άνοιγε άθδρυδα. Ούτε πρόφτασε καλά καλά ν' αντίληφθ η Γιόχαν που προχωρούσε σαν την ίδια τη Μοίρα... Στα μάτια του έλαμπε μία φλόγα μίσους και τρέλλας καθώς σήκωνε το όπλισμένο χέρι του... Άρχισε να χτυπά με το μεγάλο μαχαίρι του το ένοχο ζευγάρι με λύσσα. Χτυπούσε άγρια, μουγγρίζοντας, απ' το θυμό του!...

Ο άστυνόμες κούταζε με έκπληξη τον πελιδνό αυτόν άνθρωπο που έμπαινε στο γραφείο του, σαν ύπνοβάτης, κρατώντας ένα καταματωμένο μαχαίρι.

Ήταν ο Γιόχαν.

Πέταξε το μαχαίρι του καταγής και τραύλισε: — Ήρθα να παραδοθώ.

Σκότωσα τη γυναίκα μου και το φίλο της!... Θα βρήςτε τα πτώματά τους στο σπίτι, βουτηγμένα στο αίμα, σε πολύ αίμα!...

ΤΟΝΙ ΧΕΝΤΣΕΛ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Οι άδελφές Καλουτά, οι τόσο δημοφιλείς καλλιτέχνιδες του μουσικού μας θεάτρου, μπορούν θαυμάσια να ονομαστούν «Ιπτάμενες βεντέτες».

Έφυγαν την περασμένη Πέμπτη αεροπορικώς για την Θεσσαλονίκη και ντεμπουτάρησαν το ίδιο βράδυ. Η τελευταία τους εκεί εμφάνισις έγινε το βράδυ του Σαββάτου. Το άλλο πρωί, παρά την μεγάλην κακοκαιρία, έφυγαν πάλι. με το ίδιο αεροπλάνο και το ίδιο άπογευμα έκαναν την επανεμφάνισή τους στο «Ρέξ!». Στις τρεις μέρες της παραμονής τους στην Θεσσαλονίκη γνώρισαν εξαιρετικές περιποιήσεις, το δε ξενοδοχείο που έμεναν είχε μεταβληθ σε άνθοκήπη, από τα καλάθια άνωνύμων θαυμαστών!

Η Λυρική Σκηνή, έτοιμάει για την έρχόμενη έβδομάδα την γνωστή όπερα του άειμνηστου Σακελλαρίδη «Περουζέ» που πρωτοπαίχτηκε για λίγες παραστάσεις, πριν 40 χρόνια, στο θέατρο «Πανελλήνιον», (τώρα «Μοντιά») από το μελοδραματικό συγκρότημα Άγγελουπούλου.

Η Ιστορία της θρυλικής όπερέτας του Χατζηπανσούλου «Απάχνης των Αθηνών» επαναλαμβάνεται για μία ακόμη φορά.

Όταν πρωτοπαίχτηκε σαν θεατρικό έργο, στην «Αλάμπρα» πριν από 28 χρόνια, αντιμετώπισε την γενική έπίθεσι της κριτικής. Αυτό όμως δεν την έμπόδισε να πραγματοποιήσει 300 παραστάσεις συνεχώς!

Το ίδιο πράγμα επαναλαμβάνεται και τώρα με το φίλμ των «Απάχνης». Παρά τη νέα έπίθεσι, της κριτικής, σημειώνει ρεκόρ στον αριθμό εισιτηρίων.

Έν τώ μεταξύ, με τους «Απάχνης» ο γνωστός ήθοποιος Λάμπρος Κωνσταντάρας, επέτυχε ένα έντελως ιδιότυπο ρεκόρ. Πρωταγωνιστεί ταυτόχρονα σε τρία έργα που παίχτηκαν μέσα στο ίδιο οίκημα του «Ρέξ!». Στο φίλμ «Απάχνης των Αθηνών», στη μουσική κωμωδία «Μ' αγαπά δεν μ' αγαπά» και στο δράμα «Άννα Λουκάστα».

Η Μελίνα Μερκούρη θεωρείται σήμερα μία από τις κομψές βεντέτες του ελληνικού θεάτρου. Και σε κάθε πρεμιέρα οι ειδικοί των διαφόρων Αθηναϊκών Οίκων Μόδας, παρακολουθούν με ξεχωριστό ενδιαφέρον τα μοντέλα που παρουσιάζει στη σκηνή.

Η καινούργια έπιθεώρησις του θεάτρου «Παπαιώνων» που έτοιμάζεται για τον έρχόμενο μήνα, θα περιλαμβάνη τρία θεαματικά χορευτικά, δύο ελληνικού ρυθμού, «Ξημέρωμα στο χωριό» και «Τρέξιμο στα λαγκάδια», καθώς και ένα μάγκικο όπου θα χορεύη για πρώτη φορά, ή ήθοποιος Είρηνη Παππά!

Με συγκινητικές έκδηλώσεις ή Κάκια Μένδρη στην Κύπρο όπου βρίσκεται από καιρό, έπεσκέφθηκε το νοσοκομείο των λεπρών στην Λευκωσία και τραγουδούσε για την ψυχαγωγία των εκεί άσθενών, άψηφώντας κάθε κίνδυνο.

Η παλαιά δόξα της όπερέτας Ζαζά Μπαλλάντη, θα γιορτάση τον Μάρτιο την 20ετηρίδα της με μία μεγάλη παράστασι και με συμμετοχή πολλών καλλιτεχνών. Η ίδια θα εμφανιστή στη 2η πράξι της όπερέτας «Ο χορός στο Σαβόι», μία από τις μεγαλύτερες έπιτυχίες της.

Τα θέατρα «Άργυροπούλου», «Κεντρικόν» και «Αλίκης», μετατράπηκαν σε έκλογικά κέντρα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Εργάζομαι ή ΤΟΗΤΕΙΑ!

λοι μας φεμινίζουμε, αλλά χωρίς άστειά σε κάθε άντρα σοβαρά άμφιβολία δεν μνει πως τη Γυναικα, την άδρη, έμφυχη Γοητεία τη θέλουμε κοκετική και περιποιημένη... κι όχι στην πόλη της ζωής, σκληρά εργαζομένη... Νά ή αλήθεια, φίλοι μου κι' οι άντρες μην τα στρίβουμε άφου αυτό σκεφτόμαστε, όσο και αν το κρύβουμε δεν βρίσκω πως το ψέμμα μας μπορεί να ωφελησθ και λένε στο «φεμινισμό» να έρουμε τώρα λυσί!

ταν δουλεύει ή π ά λ λ η ο ς σε κάποιο βογαζι το βράδυ είνε κατακοπή κι' είμεις της λέμε «μπράβο», μα μπρος στις άλλες, τις κομψές, μενουμε σα χαζοί κι' αύτη δεν παίρνει κάθι!...

Είμεθα βλέςεις συνοδοί γυναικας άτημέλητης που λες κι' ή πίκρα της δουλειάς φαρμάκωσε το μέλι της κι' ένα σού' είνε σοβαρή, άπλη κι' άμακιγιάριστη ποβουμε κάποια έλασφη... που είνε πιο ευχάριστη! Γι' αύτην — πην εργαζομένη — άξίζει κι' ή θυσία κι' όμως την τρέλλα νοσταλγεί και την άνοησία! Έχεις γιό κείνην σεάσμο, έχεις θοειά έκτίμησι σαν λογικός την προτιμάς για έτερό σου ήριου, μα συναντας μία πεταχτή, τρέλλη τσαχπινομάτα ένα κοκκιί χωρίς μυαλό — πολυτελείας νεάτα! — κι' έσύ που τόσο λογικός και μυαλωμένος φαίνεσαι!... μ' αύτηνε ξετρελλαινίσαι!

ήμ' ένας γνωστος της ζωής κι' είμαι σ' αύτά είδήμων Άλλοιμονο αν ή φίλη σου σου πυχ ήπιστημων! Κι' έκεινη άτημέλητη και άπρησχαλόμενη! απ' τη δουλειά κατακοπή — μία ώρα δεν της μένει! — έχει άποψε άρρωστους, «προτάσεις» άναλώσεις κι' έσύ που την παντρεύσαι τόσο πολυ... τη σέδεσαι!

που λες πως θάταν... άπρεπες αν ίσως τη φιλήσης! Είν' ή μνηστή σου σίγουρα, μία «σοφή μικρούλα» ην έκτιμας θαδύτατα, μαζί της «συνταυτίζσαι», μα μόλις έρής στο δρόμο σου καμμία τσαχπινομάλα, άμέσως ξεμυαλίζσαι!

Εργάτρια! Την έκτιμας. Για κούτα πως δουλεύει! Για να σε δη, απ' τον ύπνο της μισή ώριστα κλέβει. Μα πάντοτε στα ραντεβού σουρχεται κουρασμένη, με χέρια άπεριποίητα, και δίχως «ρούζ» τα χείλια άτακτα έχει τα μαλλιά, και δίχως έχει χίλια! κι' έχει πολλά προβλήματα, βόσανα έχει χίλια! Κοινωνικά ζητήματα μαζί της συζητάς — για τα δικά σου θέματα μία συμβουλή ζητάς — από τον άδερφό της λες ότι θα τη ζητήσεις και σκέπτεσαι πριν παντρεύης... πως να την άπατήσεις!

Το ζήτημα, μου φαίνεται, είναι πολύ άπλό: Πώς τη γυναίκα πάντοτε, τη θέλουμε μπιμπλώ κι' άφου μιλάμε σήμερα με θάρρος και δόλεια, τη θέλουμε! όλοι πεταχτή, τη θέλουμε! όλοι γόσησαι! Κι' άφου είν' οι συνέπειες υοιαιες μα κι' έπομενες σάς συμβουλεύω, φίλες μου, μικρούλες εργαζομένες, μόλις θα ξεμπερδέωτε το βράδυ τη δουλειά σας για νανε πάντα παθητά στον άντρα τα φιλιά σας και για να ύν τον χασέτε, κάθε σκотоύσα της ζωής, εύθες να την ξεχάσετε. Να πάτε στο σπίτι σας, λιγάκι να πλυθήτε να χτενισήτε φυσικά, να μακιγιάρισθτε, κι' εύθυμη και όλοδρόση, ναίτερα σά μετεπείκα να τρέξετε στο ραντεβού, και νασάστε Γυναικα!

Τράμματα μ' άγανακτησιν μπορεί να λάβω πόκο μα κι' αν μ' άποκαλέσετε και «έξων» και «γουρούνη» κανείς δεν έρωτεύεται, μικρές μου, το Μπαρτάκο τον Παπαστράτο, τον Κοτζία, τον Μπούσια ή το Σπαρούνη!

Είμεθα φεμινιστ ή Σιντοριστ!

— Μά καλά... Καί οι γαλοπούλες που σάς έ-
στελνα επί δυο χρόνια μέσω του φίλου σας;

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΟΝΕΙΡΑ ένός σπουδαίου πτηνοτρόφου

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συγγραφέα μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Κάθε φορά που βλέπω τις γαλοπούλες
κρεμασμένες στα τσιγγέλια της αγοράς σε
ημέρες προεκλογικού όργασμου, θυμούνται
την ιστορία ενός... υποψηφίου βουλευτού.
Θα διερωτηθούν ίσως οι αναγνώστες τί σχέ-
σι μπορεί να έχουν οι γαλοπούλες με τον
βουλευτή. Κι' όμως στον πολύ παρθένο
αυτόν κόσμο, όλα έχουν κάποια σχέση με
τους υποψηφίους βουλευτές. Φυσικά και οι
γαλοπούλες...

Κατά τις αρχές ή μέσα 'Ιουνίου του
1928 ήλθε και με ζήτησε στα γραφεία της
«Πατρίδος» ένας άγνωστός μου νέος, με-
τρίως εξωτερικής εμφάνισης, πολυλογάς,
πολυπράγμων, αρκετά θρασύς, κάπου 34-
35 ετών. Παρουσιάσθηκε σαν να ήταν πα-
λός μου φίλος.

— Θεμιστοκλής Ρ... Πώς είστε;
— Καλά ευχαριστώ. Καί σεις;
— Δόξα τω Θεώ... Είμαι πολύ ευχαρι-
στημένος.
— Χαίρω πολύ.

Μου έδωσε ένα γραμματάκι από έναν
άνθρωπο που δεν ήταν φίλος μου, αλλά
δχι και άγνωστός μου. Τον είχα γνωρίσει
σε μια δημοσιογραφική περιόδεα μου στην
«Ηπειρο». Είχα ακούσει ότι ήταν ληστοτρό-
φος, όχι από τους σημαίνοντες πάντως,
και είχα γράψει σχετικά έναντιόν του. «Υ-
στερα αποδείχτηκε ότι ο χριστιανός δεν εί-
χε καμιά σχέση με το επάγγελμα αυτό
που ήκμαζε τότε σε ώριμες όρεινες
περιοχές της Ελλάδος. Έκανα την επανόρ-
θωσι και του εξέφρασα και τη λύπη μου.
Αυτό ήταν όλο. Ο... μη ληστοτρόφος μου
έστειλε ύστερα από λίγες μέρες ένα πε-
λώριο κεφάλι κασέρι. «Η υπερβολική αυτή
εγγύεια ενός ανθρώπου που τον είχα επί
τέλους αδικήσει, έστω και χωρίς να το θέ-
λω, μου έκανε μεγάλη εντύπωση. Του έ-
στειλα δυο ευχαριστήριες λέξεις και εις
απάντησιν μου έστειλε έξι μουκάλια από
το πασίγνωστο θαυμασιο κρασί της Ζίτσας,
σφραγισμένα με βουλοκέρι. Δεν του ξανά-
γραψα, για να μην του δώσω την ευκαιρία
να μου ξαναστείλουν κανένα... τενεκέ λάδι.
Καταλάβαινα πως κάτι θα κρυβόταν πίσω
απ' αυτές τις εκδηλώσεις.

Πέρασαν δυο χρόνια περίπου. Ούτε τον
είδα, ούτε με είδε. Και να που μου θύμισε
την ύπαρξί του με το γράμμα που μου έ-
φερε τον 'Ιούνιο του 1928 αυτός ο πολυ-
λογάς και πολυπράγμων άγνωστός μου
νέος. Θυμούνται ότι με προσφώνουσε με τη
λέξι «Φίλτατε» και μου έγραφε περίπου τα
έξης (στον ενικό βέβαια, λόγω... παληάς
φίλης): «Σου συνιστώ θερμότερα τον φί-
λο μου και εξαιρετικό νέο κ. Θεμιστοκλή

Ρ...» ο οποίος γνωρίζεις βέβαια πόσον
σε εκτιμάει (!) Όπως γνωρίζεις (!) είναι
ένas επίσημων πτηνοτρόφος, ένας προ-
δευτικός άνθρωπος, με πολύ μεγάλες ικα-
νότητες και πολλές φιλίες. Το Κόμμα των
Φιλελευθέρων θα αποκτήσει ένα σπουδαίο
στέλεχος αν τον περιλάβει στον συνδυα-
σμό 'Αττικής. Αυτό εξαρτάται από σένα,
αν χρησιμοποιήσεις κατάλληλα το κύρος
της «Πατρίδος». «Αν το επιτύχεις θα είσαι
υπερήφανος (!)»...

Μου έγραφε και άλλα πολλά ο περίε-
ργος φίλος μου, αλλά η ουσία ήταν αυτή.
Σκέφθηκα πως έπρεπε να διώξω τον έπι-
σκέπτη μου με μια ξερή δήλωσι ότι ούτε
ανακατώνομαι σ' αυτές τις δουλειές, ούτε
ο «φίλτατός» μου είναι φίλτατος, αλλά έ-
πειδή πέρασαν από το νου μου τα πρό-
διετίας ευγενικά δώρα του κασεριού και του
κρασιού, έκρινα σκοπιο να τον διώξω με...
διακριτικότητα.

— Πολύ φοβούμαι, είπα, ότι ο... φίλτα-
τός μου άγνοεί ότι η έφημερίς αποφεύγει
να αναμειχθί σ' αυτό του είδους τις υπο-
θέσεις. «Άλλως τε στο ζήτημα των συνδυα-
σμών ο Βενιζέλος δεν ακούει κανέναν. (Ο
Βενιζέλος μόλις είχε επιστρέψει από το
έξωτερικό και ανέλαβε την Κυβέρνησι για
να ένεργήσει τις εκλογές με πλειοψηφικό
σύστημα). Πάντως θα εξετάσω, αν και προ-
σωπικά δεν έχω καμιά ισχύ... Όποτε είθε
πτηνοτρόφος;

— Ναι, όπως... γνωρίζετε!
— Δηλαδή πως γνωρίζετε ότι τό... γνω-
ρίζω;

Ο κ. Θεμιστοκλής έμειδισε αινιγματι-
κά και έθεώρησε περιττό να μου εξηγήσει
το πως νομίζει ότι γνωρίζω τα κατ' αυτόν.
«Έφυγε, όχι δυσανεστήμενος όπως άντε-
λήφθην.

Πρώτ - πρώτ της επομένης έφτασε στο
σπίτι μου μια τετράπαχη γαλοπούλα. Την
έφερε μέσα σ' ένα καλάθι ένα παιδάκι, που
δεν είπα τίποτε σχετικά με τον αποστολέα
κι' έφυγε τροχάδην μόλις την παρέδωσε.
«Έκανα εξονυχιστικές έρευνες μέσα στο κα-
λάθι, μήπως ανακαλύψω καμιά κάρτα, κα-
νένα χαρτάκι τέλος πάντων. Τίποτε. Και
επειδή δεν περίμενα καμιά γαλοπούλα,
σκέφθηκα μήπως μου την έφεραν κατά λά-
θος κι' έπρόκειτο να φάγω το δική κανε-
νός άλλου. Δεν υπήρχε όμως λύσις. Τί να
έκανα; Να την παρέδωξα στην... άστυ-

ΕΧΕΙ ΤΟ ΙΔΙΟ ΣΩΜΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΙΓ-
ΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ

«Η νεαρή αυτή Γαλλίδα που ονομάζεται Γκι-
σλαίν ντε Μπουσσόν είναι το μοναχόν πάνω
στο οποίο δοκιμάζονται όλα τα φορέματα
που παραγγέλλει στο Παρίσι η πριγκίπισσα
Μαργκαρετ της Αγγλίας. Έχει το ίδιο ύ-
ψος: 1 μέτρο και 58. Την ίδια περιφέρεια
στήθους, την ίδια μέση. Δικαίως λοιπόν η
Γκισλαίν παρακαλεί να παραγγέλλη η πριγ-
κήπισσα όλα της τα φορέματα στο Παρίσι,
μια και αυτό όχι μόνο της εξασφαλίζει το
φωμί της αλλά και την κάνει... διάσημη!

(Φωτογραφία Keystone)

νομία; Το μόνο που όφειλα να κάνω ήταν
να την μεταφέρω στην κουζίνα για τα πέ-
ραιτέρω... Ομολογώ ότι ο νους μου πή-
γε για μια στιγμή στον κ. Θεμιστοκλή —
τον «διαπρεπή» πτηνοτρόφο — αλλά που
να τον βρώ για να του επιστρέψω το δώρο,
αν πραγματικά προερχόταν απ' αυτόν;...

Πέρασαν δυο βδομάδες όταν ένα πρωί
εμφανίζεται πάλι στο σπίτι μου το ίδιο
παιδάκι με μια δεύτερη γαλοπούλα και με
πενήντα φρεσκότατα αυγά. Αυτή τη φορά
δεν τ' άφησα να φύγη. Το ανέκρινα... έξαν-
τλητικώς κι' έμαθα ότι αποστολέας ήταν
ο άπροσδόκητος φίλος μου κ. Θεμιστοκλής,
που επέμενε καλά και σώνει να φροντίσω
να μπή στο συνδυασμό των Φιλελευθέρων,
στηριζόμενος στη σύστασι του «φίλτατου»
μου... μη ληστοτρόφου.

«Έστειλα με το ίδιο παιδάκι πίσω το
δωρο μ' ένα σημειωματάκι, όπου έγραφα:
«Κύριε Θεμιστοκλή. Έπειδή έχω να σας
πώ νέα επί του ζητήματός σας, παρακαλώ
να περάσετε εντός της ημέρας από το γρα-
φείον μου. Όσον αφορά το δώρον που εί-
χατε την καλωσύνην να μου στείλετε, σας
ευχαριστώ θερμώς, αλλά επίθυμώ να σας
πληροφορήσω, ότι λόγω σοβαρών παθήσεως
μου απηγορεύθη να τρώγω πών είδος κρέ-
ατος, καθώς και αυγά. Δι' αυτό και σας
τά επιστρέφω».

Ένωρίς το απόγευμα ο κ. Θεμιστοκλής
έφθασε στο γραφείο μου μισοχαρούμενος
και μισολυπημένος. Χαρούμενος διότι είχε
την εντύπωσι ότι η υπόθεσις της συμμετο-
χής του στο συνδυασμό βρισκόταν σε καλό
δρόμο. «Ας σημειωθί ότι οι εκλογές θα γι-
νόνταν με πλειοψηφικό και συνεπώς όλοι ο-
σοι θα έμπαιναν στο συνδυασμό θα ήσαν
έκατο τοίς εκατό σίγουροι για την έπιτυ-
χία τους. Λυπημένος επειδή δεν ήταν σε
θέσι να με ευχαριστήση με τα προϊόντα
της επιχειρήσεως που διέθετε.

Μόλις με είδε έδειξε συγκινητικό ένδια-
φρον για την υγεία μου.

— Όποτε άρρωστος εί;
— Ναι, δυστυχώς...

— Φαντάζομαι πως σας βγήκε στη μέση
αυτές τις μέρες αυτή η πάθησις...

— Όχι, είναι παληά. Με βασανίζει τρία
χρόνια.

— Κι' έχετε τρία χρόνια να φάτε κάθε
είδους κρέας;

— Βέβαια...

Ο κ. Θεμιστοκλής έμεινε για μια στιγμή
με άνοιχτό το στόμα, κι' ύστερα ρώτησε
με ύψος ανήσυχος:

— Μά καλά... Καί οι γαλοπούλες που
σας έστελνα επί δυο χρόνια μέσω του φί-
λου σας και φίλου μου; (Του μη ληστο-
τρόφου).

— Ποιές γαλοπούλες; Μια πήρα πριν
δυο βδομάδες κι' αυτήν δεν μπόρεσα να σας
την επιστρέψω επειδή δεν ήξερα τον απο-
στολέα και την διευθύνσι του...

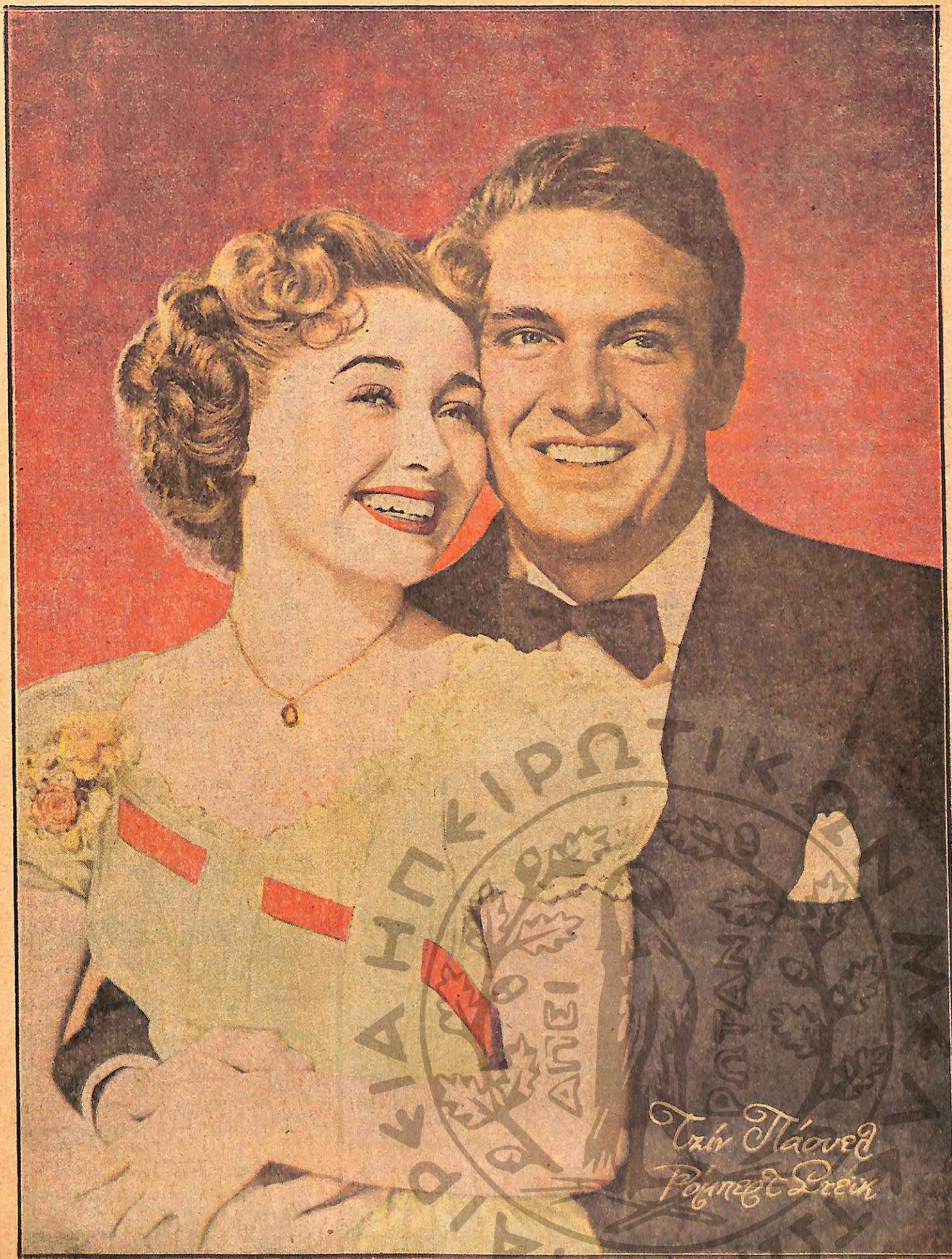
«Αναυδος έμεινε ο δυστυχής. Του έφα-
λα τα δέοντα για την εύπιστία του και τη
μωρή σκέψι που είχε να δίνη σ' ένα υπο-
πτο υποκείμενο — όπως αποδείχθηκε —
γαλοπούλες για να τις φέρη δηθεν σε μέ-
να, που θα είχα το μέσον να τον κάνω βου-
λευτή! Του είπα εν συνεχεία ότι αφού εί-
ναι πτηνοτρόφος το καλό που έχει να κάνει
είναι να... κάτση στ' αυγά του, αφού
πρώτα υποβάλη μήνυσι κατά του «φίλτα-
του» μου επί απάτης.

Έτσι κι' έγινε. Ο «φίλτατος» καταδι-
κάσθηκε έρήμην σε φυλάκισι έξ μηνών. Άλ-
λά οι αστυνομικές αρχές δεν μπόρεσαν να
τον ανακαλύψουν για να τον χάσουν στο
φρέσκο. Όπως έπειδή μετά την άποτυχία
του να σταδιοδρομήσ ης ληστοτρόφος —
γιατί πραγματικά τον είχα κατηγορήσει ά-
δικα — έθεώρησε σκοπιμώτερον να γίνη...
ληστής. Πάντως δεν έδωσε έκτοτε σημεία
ζωής.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Σολομώντειος απόφασις

Ένας Άμερικανός δικαστής καταδίκασε
σε πρόστιμο 35 δολларίων έναν κακοποιό,
που είχε κλέψει μια αυτόματη λοταρία.
«Αλλ' άμέσως έπειτα συμπλήρωσε αυτή την
απόφασί του, καταδικάζοντας το μνηστή,
που ήταν και ιδιοκτήτης της λοταρίας, σε
πρόστιμο 1.000 δολларίων.

Των Πάουελ
Ρόμπερτ Στρεν

Α. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Λίτσα διαβάζει τυχαία την «Εστία» όπου ο Μαρρόγλου γράφει πως ο 'Αγγελίδης είναι έρωτα-μένος με κάποια πλούσια 'Αθίδα. 'Εξέλλει γρά-φει και στέλνει στον αγαπημένο της ένα γράμμα, στο οποίο τον βεβαιώνει ότι δεν έπαψε να τον αγαπά. Μ' ανυπομονησία περιμένει την απάντησή του, που δεν έρχεται ποτέ. Ο 'Αγγελίδης της γράφει ότι την αγαπά πάντα κι' ότι όλα έ-γραψε ο Μαρρόγλου στην «Εστία» είναι φαντα-σίες...

18ον

«Ναι, Λίτσα, 'Ανίκησε στο Βε-νέτι. Αυτός ο άνθρωπος, ο εύγε-νικός, ο μεγάλος, αξίζει και των δυο μας τη μεγάλη θυσία. Δεν πρέπει να του κουρελιάσουμε τη ζωή. Ο έρωτάς μας είναι, και πρέπει να μείνει καταδικασμένος. Ο άνθρωπος αυτός στά-δωσε όλα. Δε σου ζητάει γι' ανταλλάγμα-παρά την απλή παρουσία σου. Στο πλε-ρό του. Ξέρει... είμαι βέβαιος πως το ξέ-ρει... ότι εσύ ανήκεις διανοητικά, ψυχι-κά, ερωτικά, σ' έναν άλλον... σε μένα... Ξέρει ακόμα πως δεν μπορεί να σε κρατή-ση. Περιμένει μοιρολατρικά... τί να κά-νη;... — τη στιγμή που θα σε χάσει και στην πραγματικότητα. Όμως, όχι, Λίτσα! Δεν πρέπει να σε χάσει, δεν πρέπει να το φύγει... 'Αρκεί πούχεις φύγει ψυχικά μα-κρὰ σου μείνει, τουλάχιστον, σαν πρόσω-πο λατρευτό, για να το χαρίζεις με την παρουσία σου μια μικρή αυταπάτη ευτυ-χίας...»

«Ο άνθρωπος αυτός, σαν αντίζηλος, σαν άνθρωπος που σε κρατάει κοντά του, θα πρέπει να μου είναι αποκρουστικός, μι-σητός... Και θα μου ήταν, αν τον αγα-πούσε. Σήμερα όμως, είναι και μένει το μεγάλο θύμα... Είναι ο μεγαλόψυχος δημι-ουργός σου, που δεν σου γύρισε τίποτα σαν ανταλλάγμα για όλα έχει κάνει για σένα. Πρέπει να τον σεβαστούμε, κι' εσύ, κι' εγώ... Πνίξε στη μικρή πονεμένη καρ-διά σου τον έρωτα, ως τον πνίξει κι' εγώ, κι' ως του δώσουμε λίγη χαρά. 'Η υπεράν-θρωπη λατρεία του για σένα, αξίζει την υπεράνθρωπη θυσία μας!...»

«Σε φιλώ μ' όλη μου τη λατρεία, με μά-τις δακρυσιμένες. Νίκος».

Η Λίτσα το διάβασε μιά, δυό, τρεις φο-ρές το γράμμα του αγαπημένου της. 'Η ευγένειά του, η θυσία του, την κάνανε στην άρχη να νοιώσει, μαζί με τον έρωτά της γι' αυτόν, και μια μεγάλη εχθρίτη... Σιγά - σιγά όμως, μια σκέψη πικρή τρύ-πωσε μέσα στην καρδιά της, σά φαρμακερό σκουλήκι: Κι' αν όλα αυτά ήτανε προφά-σεις;... Πώς ήτανε δυνατό, ο 'Αγγελίδης, ερωτευμένος πάντα το ίδιο μαζί της, ξέ-ρωτας ότι κι' αυτή τον αγαπούσε πάντα με την ίδια φλόγα, να δέχεται μοιρολατρι-κά, χωρίς διαμαρτυρίες, το χωρισμό τους; Μήπως πίσω απ' όλη αυτή τη φαινομενική ευγένεια πούφερνε σαν άδυσώπητο αποτέ-

λεσμα το χωρισμό τους, κρυβόταν αυτό που γράφει στην εφημερίδα του ο Μα-ρόγλου;... Μήπως ο 'Αγγελίδης αγαπού-σε μιάν άλλη γυναίκα;

Στη σκέψη αυτή, πούσκισε ανυπόφορα την καρδιά της, η Λίτσα ένοιωσε αβάσταχτο πόνο. Ναι, έτσι βάτανε, δε μπορούσε να ναι αλλοίως: Ο αγαπημένος της αγαπούσε μιάν άλλη — αυτή τη «δεσποινίδα του κα-λού κόσμου»... — Και τώρα, μ' ένα γράμ-μα του επιτίθετο, προσπαθούσε να σκετα-ση με τη θυσία, την πραγματική του διά-θεσι... Και, ξαφνικά, η Λίτσα ένοιωσε πως η ζωή της θάτανε κόλασι αν έκανε τον α-γαπημένο της! Τόσον καιρό ζούσε με την ελπίδα πως κάποια μέρα θα ξαναγύριζε κοντά του, για να ζήσει τον έρωτά της στο πλευρό του... Και, να που τώρα έκανε κι' αυτή την τελευταία ελπίδα: Ο αγαπημέ-νός της δεν την αγαπούσε πιά!... Μόνο 'επιτέβει, διπλωματικά, προσπαθούσε να την ξεφορτώθ...

Τσαλάκωσε το γράμμα του 'Αγγελίδη η Λίτσα και το πέταξε στο χώμα. Ύστερα, άρχισε να τρέχει σαν τρέλλη προς το χωριό. 'Επρεπε όπωςδήποτε να τον δει άμεσα, χωρίς αναβολή, για νάχη μαζί του μιάν ε-ξήγησι... 'Επρεπε να τρέξει στην 'Αθήνα, και να γυρέψει ν' ακούσει από τα λατρεμέ-να του χείλια την καταδίκη της...

Όταν μπήκε στο μικρό χωριάτικο δω-ματιάκι, ο Βενέτης έλειπε. Πυρετικά, η Λί-τσα νύθθηκε, έριξε μέσα στην τσάντα της μερικά λεφτά, και δγίκε τρέχοντας. 'Αν εύρισκε μπροστά της το Βενέτη, δεν θα στεκόταν για να του μιλήσει, ούτε για να του εξηγήσει!... Ετυχός δεν τόν συνάν-τησε πούθεν, κι' έτσι έφτασε τρέχοντας, με την καρδιά της που χτυπούσε δυνατά, στη στάση των λεωφορείων για την 'Αθή-να. Πήδηξε σ' ένα που ετοιμαζόταν να φύ-γι. Σε λίγο, άφηνε πίσω της το χωριούδα-κι, χωρίς τύψεις, χωρίς στενοχώρια... Μέσα της κυριαρχούσε μιά μόνο σκέψη. Να φτά-ση, όσο γινότανε πιο γρήγορα, στην 'Α-θήνα, να βρει τον 'Αγγελίδη, να του μιλήσει, να προσπαθήσει να ξαναζωντανέψει μέσα του το ναρκωμένο του έρωτα που κινδύ-νευε να πεθάνει...

Όταν το λεωφορείο σταμάτησε στην 'Αθήνα, η Λίτσα, κατεβαίνοντας, στάθηκε λιγάκι σά χαμένη, ανάμεσα στο πολυθρό-νο πλήθος που βούιζε δίπλα της, στ' αυτο-κίνητα που περνούσαν... Πού νά πήγαινε; Στο θέατρο; Δεν ήτανε σίγουρη αν ο 'Αγ-γελίδης θα βρισκόταν εκεί, κι' ύστερα, δεν έκανε να παρουσιαστή μέσ' στην εστία της κακίας και του κουτοπονηριού, γιατί τότε θα γινότανε την άλλη μέρα πικάντικη ειδή-σούλα στη στήλη του Μαρρόγλου... 'Οχι, έ-πρεπε να πάη στο σπίτι του αγαπημένου της...

Δεν είχε πάει ποτέ της ως τώρα, μα ή-ξερε τη διεύθυνσή του. Τράβηξε με τα πό-δια, αποφεύγοντας τους μεγάλους δρόμους, την πολυκοσμία. Το σπίτι του 'Αγγελίδη

Τό σκυλί

Μόλις ξημέρωσε.

Ο γαλατός χτυπάει την πόρτα του έξοχικού σπιτιού της κ. Πιτινάκη, χω-ρίς να τονάει ν' ανοίξει και να μη μέσα, γιατί ένα άγριο σκυλί τον γαυ-γίζει απ' την αυλή και του δείχνει τα δόντια του.

Επιτέλους, ακούγεται από το σπίτι η φωνή της κ. Πιτινάκη:

— Ποιος είναι;

— Εγώ, ο μπάρμπα Μήτρος, ο γα-λατός.

— Πέρασε μέσα, μπάρμπα Μήτρο.

— Φοβάμαι, κυρία, μήπως με δαγ-κώσει το καινούργιο σκυλί που πήρατε.

— Αυτό θέλω να μάθω κι' εγώ, του άπαντα η κ. Πιτινάκη. Θέλω να δω αν αξίζει τίποτα. Πέρασε μέσα, μπάρμπα Μήτρο...

Ο ΦΑΚΟΣ

βρισκότανε σε μιά μακρινή γειτονιά της 'Αθήνας. Ήταν ένα διώροφο σπιτάκι δίπλα σ' ένα μεγάλο άχτιστο οικοπέδο. Με χέρι πούτρεμο, η Λίτσα χτύπησε το κενό. Κανείς δεν ήρθε να της ανοίξει. Ξαναχτύ-πησε δεύτερη φορά, τρίτη... Πάλι κανείς. Στο τέλος, χτύπησε με τη γροθιά της το πορτόφυλλο. 'Ανοίξε τότε ένα παράθυρο στο κάτω πάτωμα, και βγήκε το κεφάλι μιάς γρηάς με πολλές ρυτίδες και μικρά πονηρά ματάκια.

— Τι ζητάτε;... ρώτησε τη Λίτσα.

— Εκείνη στάθηκε για λίγες στιγμές αμί-λητη, σά χαμένη. Ύστερα, μπόρεσε να μουρμουρίσει:

— Τόν... κύριο 'Αγγελίδη!...

— 'Α, τόν ήθοποιό;...

— Μάλιστα!...

— Δεν είχε ποτέ στο σπίτι του τέτοια ώρα...

— Μπορώ να τον περιμένω;

— Πού; 'Αφού είναι κλειστά;...

— 'Α, μάλιστα!... Εύχαριστώ πολύ!...

Η Λίτσα απομακρύνθηκε βιαστικά, νοιώ-θοντας ότι την παρακολουθούσαν έρευνήτι-κά τα μικρά ματάκια της γρηάς. Όταν έ-στριψε τη γωνία, σταμάτησε λαχανιασμένη κι' έπεσε σε μιά καρέκλα κάποιου καφε-νείου που βρέθηκε μπροστά της.

— Εκεί θα τον περιμένω. Κι' αν έρχόταν από την άλλη μεριά; Θα περιμένα λίγη ώρα, κι' ύστερα θα πήγαινε να ξαναχτυπή-ση την πόρτα του. Ένα γκαρσόνι ήρθε να την περιποιηθεί. Η Λίτσα παράγγειλε αψηρημένη ένα γλυκό του κουταλιού και το πλήρωσε άμεσα για νάναι έτοιμη να φύ-γι όταν θάβλεπε από μακριά τον αγαπη-μένο της. Και, ξαφνικά, νάτον! Πριν τόν δούμε τα μάτια της, η καρδιά της ανάγ-γειλε το πλησίασμά του μ' ένα δυνατό καρδιοχτύπι. Σηκώθηκε κατάχλωμη, έτρεξε λίγα βήματα, κι' έπεσε μ' αναφύλλητα στην αγκαλιά του ψιθυρίζοντας:

— Νίκο!... 'Αγαπημένο μου!...

— Λίτσα!...

Η φωνή του γλύστρησε ως βαθειά μέσ' στην ψυχή της για να τη γεμίσει χαρά, αϊ-σιοδοξία... Τον έσφιξε δυνατά, ένοιωσε να τη σφίγγουνε δυνατά, έρωτευμένα, και τα δικά του μπράτσα, και λιγοθύμησε ευ-τυχισμένη στην αγκαλιά του!...

Όταν άνοιξε τα μάτια της, είδε πως βρισκότανε ξαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι, μέ-σα σ' ένα φτωχικό δωμάτιο, με άρτιστική ακαταστασία. Μπροστά της, γονατισμένος, ο 'Αγγελίδης την κούταζε απληστα, περι-μένοντας μιά λέξη από το στόμα της...

Του χαμογέλασε:

— Νίκο μου!... του ψιθύρισε.

— Λίτσα... Τρελλόπαιδο! της άπάντη-σε έκείνος.

— Πού βρισκόμαι;...

— Στο σπίτι μου!...

— Εκλείσε τα μάτια της απέραντα ευτυ-χισμένη: Στο σπίτι του! Βρισκότανε στο σπίτι του, κοντά του, μόνη της!...

— Πώς βρέθηκες εδώ;...

— Η φωνή του την ξαναγύρισε στη πραγ-ματικότητα.

— Πώς βρέθηκε;... 'Ηρθε να σε βρω!

Του άπάντησε με μιάν άγρια αποφασιστι-κότητα.

— Δεν πήρες το γράμμα μου;...

— Γι' αυτό ήρθα!...

Και, ξαφνικά, ξέσπασε:

— Δεν μ' αγαπάς πιά!... Το ξέρω...

— Δεν σ' αγαπά;...!

— 'Οχι!... Με το γράμμα σου προσπά-θησε να με ξεφορτώθεις με διπλωματικό τρόπο... 'Έχει δικίο ο Μαρρόγλου!...

— 'Αγαπάς μιάν άλλη!...

— Ικανοποιημένος από τη ζήλεια της, της χείδεψε απαλά τα μαλλιά:

— Όστε, αυτό το συμπέρασμα έδωλαες, κούτ;...

— Γιατί;... 'Εχω άδικο;... 'Αν μ' αγαπούσε, μπορούσε να με παραχωρή-σης σ' έναν άλλον;...

Ο 'Αγγελίδης την κούταξε βαθειά στα μάτια:

— 'Ο άλλος αυτός, Λίτσα, έχει δικαίωμα στον έρωτά σου περισσότερο από μένα!...

— Εκείνη γέλασε ευτυχισμένη:

— Στόν έρωτά μου;... Μ' άφου έγώ αγαπάω εσένα; 'Επιβάλλεται ο έρωτας;...

Πώς είχε δυνατό να διατάξει την καρδιά μου να χτυπήσει για κάποιον που τόν σε-

βομαι, τόν έχτιμω, μα δεν τόν αγαπώ;...

Σοβαρός, ανέλατος, ο 'Αγγελίδης εί-πε:

— Το ξέρω πως δεν τόν αγαπάς... Δεν μπορείς όμως να τόν στερήσεις τόν έαυτό σου, όπως τόν στερήσεις και τόν έρωτά σου!...

— Και τι να με κάνη δίπλα του, ένα σώμα χωρίς ψυχή;...

— Σε χρειάζεται, Λίτσα... 'Η παρου-σία σου είναι ζωτική ανάγκη γι' αυτόν!...

— Και για σένα δεν είναι;...

Χαμήλωσε τα μάτια του ο 'Αγγελίδης:

— Μη με βάσεις σε τόσο φοβερή δοκι-μασία!... Είσαι και για μένα το ίδιο απα-ραίτητη. Με συγκρατεί όμως η σκέψη πως ο Βενέτης έχει δικαιώματα άπάνω σου :

Είπε ο δημιουργός σου!...

— Και τι θα κερδίσει αν μείνω δίπλα του;... Μήπως έτσι, δε θα ολοκληρωθώ και τόν τριών μας η αβάσταχτη δυστυχία;...

— Ούτε αυτός θα είν' ευτυχισμένος ούτε ε-μείς!... 'Ας υποφέρη τουλάχιστον ο ένας, για να ζήσουν ευτυχισμένοι οι άλλοι δυό!...

Μιλούσε γρήγορα, σκληρά...

— Μικρή μου εγωίστρια!... μουρμού-ρισε ο 'Αγγελίδης.

— 'Εχω δικαίωμα κι' εγώ στη ζωή και στον έρωτά!... τόν άποκρίθηκε. Δεν θέ-λω να παίξω στο θέατρο, να γίνω πρωτα-γωνίστρια. Τη δόξα την άπαρηνέμαι!...

Πλησίασε το κεφάλι της τόν κοντά στο δικό του, και συνέχισε πιο σιγά:

— 'Εσένα όμως, πως να σ' άπαρηνέω;...

— 'Αγαπημένο μου!...

Τα χείλια τους ένώθηκαν άπληστα. Τό φιλή τους βάσταξε ώρα πολλή. Πρώτος ο-μως τραβήχτηκε ο 'Αγγελίδης.

— 'Οχι, Λίτσα!... της είπε αποφασιστι-κά. Δεν πρέπει!...

— Δεν πρέπει!... Θυμάσαι άλλοτε, δ-αν μ' αγαπούσε και σούλεγα ότι δεν πρέπει τί μου άπαντούσε;...

— Δεν έχω το θάρρος να τόν κάνω πιο πολύ δυστυχισμένο!... Συχώρεσέ με, Λίτσα!...

— Δε μ' αγαπάς!... Είμαι πιά σί-γουρη!...

Λυπημένη σηκώθηκε από το κρεβάτι.

— Δεν είναι δυνατό να σου επιβάλω τόν έρωτά μου, συνέχισε, το ίδιο όπως κι' έ-κείνος δεν είναι δυνατό να μου επιβάλει τόν έρωτά το δικό του!...

Την άρπαξε στην αγκαλιά του, τόν έ-σφιξε δυνατά, τη φίλησε σαν τρελλός:

— Λίτσα!... Σε λατρεύω!... Γιατί δε θες να με θες να με πιστέψης;... Γιατί δε θες να με νοιώσης;...

— Μ' αγαπάς και με διώχνεις!...

— Δε σε διώχνω, καταλάβε με!...

— Τότε; Τι σήμερα, τί αύριο;... Το Σεπτέμβριο ο Βενέτης ξέρει ότι θα χωρί-σουμε!... Έγραψε το φινάλε του έργου του, υποσχέθηκε στόν Πάλμα ότι θα παι-χθί τότε!...

— Λοιπόν; Γιατί θες να τόν στερήσης αυτό το λίγον καιρό που τόν μένει να σ' έχη ακόμα στο πλευρό του;...

Η Λίτσα έμεινε συλλογισμένη.

— 'Αφού θα χωρίσετε, κι' άφου τόν ξέ-ρει, συνέχισε με βαθειά φωνή ο 'Αγγελί-δης, γιατί δεν τόν χαρίζεις αυτό το ελά-δισ, γιατί δεν τόν χαρίζεις αυτό το λίγον μή-νημα — την παρουσία σου — λίγους μή-νες ακόμα;... Δεν καταλαβαίνεις πό-σο νας ακόμα;... Δεν καταλαβαίνεις πό-σο απάνθρωπο θα είναι να σε χάσει από σή-μερα;...

— Τι σημασία έχει πότε θα με χάσει, άφου, μιά φορά, θα με χάσει;...

— 'Οχι, Λίτσα!... Σε παρακαλώ, άκουσε με μείνε μαζί του όσο τούχεις υποσχεθί!...

— 'Επί τέλους, η ζωή μας, ανήκει! είμαστε νέοι, αγαπιώμαστε!...

— Γύρισε πιά νεός, και δεν τόν αγαπάς!... Δε για λίγο ακόμα στο πλευρό του!...

— Δε για λίγο ακόμα στο πλευρό για να νοιώθω τόν έαυτό μου τόσο δυνατό για να κλέψω τα τελευταία ψίχουλα της ευτυ-χίας του!...

Η Λίτσα είχε μείνει σιωπηλή, συλλογι-σμένη. Στο τέλος, σήκωσε το κεφάλι της αποφασιστικά:

— 'Εχεις δικίο, Νίκο!... τόν εί-πε.

— 'Εχεις δικίο, κι' εγώ είμαι μόνο εγωί-σας!... Με δικαιολογεί όμως το ότι μ' είχε ξετρελλάνει η ιδέα ότι δε μ' αγαπάς πιά, ότι αγαπάς μιάν άλλη!...

Την έσφιξε άλλη μιά φορά στην αγκα-λιά του!

— 'Εσένα αγαπώ, κι' εσένα θ' αγαπώ παντοτεινά!...

— Τότε, γεια σου!... τόν εί-πε.

— Γεια σου, αγαπούλα!...

Την πήγε ως κάτω, της άνοιξε την πόρ-τα, την είδε να φύγει. Για μιά στιγμή τούρβε να τη φωνάει. Ύστερα όμως, η θλιμένη μορφή τόν Βενέτη πρόβαλε μπρο-στά του!...

— 'Αποφασιστικά, ο 'Αγγελίδης μπήκε μέσ' στο σπίτι του κι' έκλεισε την πόρτα!...

ΛΗ'.

Όταν έφτασε η Λίτσα στο χωριό, δεν εί-δε τόν Βενέτη να την περιμένει στην ταβε-ρνούλα τόν κυρ - Πέτρου. Σουρούπωνε. 'Ο ταβερνιάρης ετοιμάζε κάτι μέσ' στην κου-ζίνα του.

Η Λίτσα πήγε και τόν βρήκε:

— Καλησπέρα, κυρ - Πέτρο!...

— Καλώστηνε!... Τι έγινες δηλ μέρα;...

— Είχα πάει ως την 'Αθήνα για κάποια δουλειά!... Πού είναι ο 'Αλκης;

— Τό μεσημέρι πέρασε μιά ματιά, κι' ύστερα ξαναφύγε!...

— Δεν με ζήτησε;

— 'Οχι!...

Βγήκε η Λίτσα από την ταβερνούλα, και προχώρησε προς τόν δωματιάκι. Φτάνοντας εκεί, είδε την πόρτα του μισανοιχτή. Την έσπρωξε, και μπήκε.

Ο Βενέτης ήτανε ξαπλωμένος ανάσκελα στο κρεβάτι του, και κάπνιζε με τα μά-τια του στυλωμένα στο ταβάνι. 'Ακούγον-τας την πόρτα ν' ανοίγει, πετάχτηκε όρθος. Είδε μπροστά του τη Λίτσα να στέκεται, άμιλητη, με τα μάτια της καρφωμένα στο πάτωμα, σαν ένοχη.

— 'Ηρθε, Λιζέττα;... τη ρώτησε.

Κι' είχε τόση λαχτάρα η φωνή του, που έκείνη κατάλαβε πόσο δικό είχε ο 'Αγγε-λίδης λέγοντάς της να γυρίσει κοντά στο συγγράφει!...

Τη ζύγωσε, τη χείδεψε απαλά, σά να-θελε να πιστώσει με την άφη πως ήταν αυτή, κι' όχι κανένα άλλο δημιούργημα της φαν-τασίας του!...

— 'Ηρθε;... της ξανάπε.

Η Λίτσα έπεσε στο κρεβάτι με κλάμ-ματα. Λυγμοί ταραζάνε το κορμί της. 'Εν-νοιώθε τώρα πόσο δύσκολο ήτανε γι' αυ-τόν τόν άνθρωπο να ζήσει χωρίς αυτήν, και πόσο δύσκολο ήτανε και σ' αυτή να τόν ά-φήσει!...

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

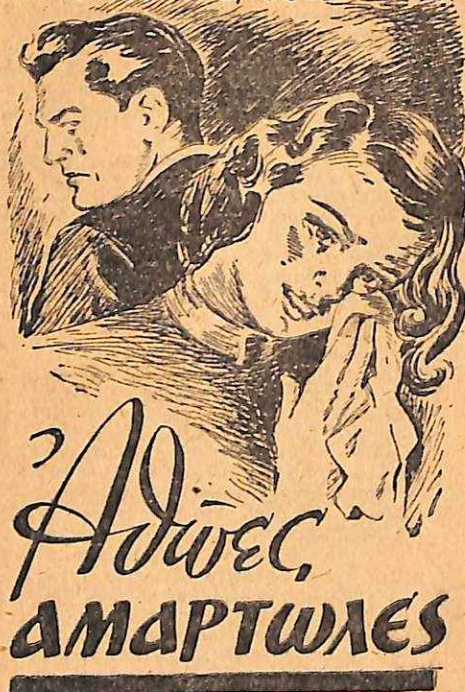
— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ άκουγε τη φωνή του να της ψιθυρίζει:

— 'Απαλό, ένοιωσε το χέρι του πάνω στά-μαλλάκι της, ενώ

11

Αδύες Αμαρτωλές

Ήταν η κοπέλλα που πρωτόβγαине στη ζωή, με την ψυχή της πλημμυρισμένη από τα χρυσά όνειρα που δίνουν τ' άθωα κι' άγνα νειάτα. Τί μπορεί, αλήθεια, να περιμένη μια ύμωρη κοπέλλα που μόλις έκλεισε τα δέκα εννιά χρόνια της; Τί άλλο, από μια μεγάλη κι' αληθινή αγάπη, μ' ένα νέο που νοιάζει εύγενικά αισθήματα και πού, ύστερα από ένα τρυφερό ειδύλλιο, θα καταλήξει στο γάμο και στην παντοεινή ευτυχία...

Ετσι μπήκε στη ζωή η Φανή. Είχε τελειώσει πιά το σχολείο κι' έπρεπε να εργασθ. Η οικογένειά της ήταν φτωχή, ο πατέρας της υπάλληλος, με κόπο κατόρθωνε να συντηρήσει το σπίτι. Τη σπούδασε, τώρα ήταν καιρός να βοηθήσει κι' αυτή. Και η Φανή βρήκε θέσι δακτυλογράφου σε μια εταιρία. Πότε θαρχόταν κι' ο άνθρωπος που θαβρίσκε θέσι στην καρδιά της; Και θα ήταν έτσι όπως τον έβλεπε με τα μάτια της φαντασίας της, με το φωτοστέφανο που τον στόλιζαν τα κοριτσιότικα όνειρά της;

Ήρθε, έπειτα από λίγον καιρό. Μά δεν ήταν αυτός που είχε φαντασθ.

Ήταν ο προϊστάμενός της. Από τις πρώτες μέρες που η Φανή πήγε στο γραφείο, ο κ. Κώστας — ο διευθυντής του τμήματος όπου εργαζόταν — έδειξε μια ξεχωριστή συμπάθεια σ' αυτήν. Της μιλούσε πάντα μ' ευγενικό τρόπο, της φερόταν με λεπτότητα. Και πάντα είχε κάποιο έξυπνο κομπλιμέντο να της πη, που την κολάκευε. Δεν ήταν μεγάλος στην ηλικία ο κ. Κώστας, φαινόταν γύρω στα τριάντα πέντε χρόνια. Είχε συμπαθητικό πρόσωπο, ντυνόταν με σοβαρή κομψότητα, κέρδιζε την εμπιστοσύνη με την πρώτη ματιά. Και ήταν παντρεμένος.

Η Φανή δεν ένοιωσε κανένα αίσθημα γι' αυτόν, ούτε έδωσε για μια στιγμή την ιδέα πως θα μπορούσε να την συνδέσει τίποτα με τον προϊστάμενό της. Δεν αισθανόταν παρά μια εκτίμηση. Και όμως, η μοίρα άλλα είχε γραμμένα γι' αυτήν.

Ένα απόγευμα που είχαν μείνει οι δύο τους στο γραφείο, η Φανή τον είδε πολύ στενωχωρημένο. Είχε σπρίξει τον άγκωνα του στο τραπέζι και κρατούσε το μετώπο του με το χέρι. Ήταν φανερό πως κάτι σοβαρό και δυσάρεστο τον άπασχολούσε. Από ανθρώπινο ενδιαφέρον, η Φανή τον ρώτησε:

— Μήπως είσθε άρρωστος, κύριε Κώστα;

Ο προϊστάμενός της κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του και απάντησε μ' έναν ελαφρό στεναγμό:

— Όχι, δεποινίς Φανή. Μά θα το προτιμούσα, από κείνο που μου συμβαίνει. Είμαι δυστυχής. Θέλω κάπου να πω τον πόνο μου, να ξελαφρώσω την ψυχή μου, αλλά ποιος θα μπορούσε να νοιώσει τον ξένο πόνο; Κι' όμως θα μου χρειαζόταν μια κουδέντα συμπάθειες...

Η Φανή δεν μιλούσε. Κι' ο προϊστάμενός της εξακολούθησε:

— Σκέφθηκα για μια στιγμή να μιλήσω σε σας. 'Αλλά τί χρυσάτε σεις να χαλάτε την καρδιά σας με τις ξένες δυστυχίες;

— Δεν είν' έτσι! απάντησε η Φανή. 'Αν νομίζετε πως αξίζω την εμπιστοσύνη σας, μπορείτε να μου μιλήσετε...

— Τότε να πάμε να καήσουμε κάπου. Είναι τόσο πληκτικά εδώ.

Σε λίγο βρέθηκαν καθισμένοι στη γωνιά κάποιου μπαρ. Κι' εκεί ο προϊστάμενός της άνοιξε την καρδιά του.

Ναι, ήταν πολύ δυστυχής. Είχε αγαπήσει και παντρευτεί πριν πέντε χρόνια, μ' α γελούσε στο πρόσωπο που διάλεξε για γυναίκα του. Του έκανε τη ζωή του αληθινή κόλαση, πραγματική τραγωδία. Η γυναίκα του ήταν κακή, γκρινιάρη, διαστραμμένος χαρακτήρας, κατώτερη του. Και το κακό ήταν που είχαν κάνει κι' ένα παιδί. Κάθε μέρα καυγάδες. Και το παιδί μεγάλωνε σε μια δηλητηριασμένη ατμόσφαιρα. Πόσες φορές — είπε ο προϊστάμενός της — απομονώθηκε για να κλάψει. Κάποτε σκέφτηκε και ν' αυτοκτονήσει, ή να πάρη τα μάτια του να φύγη μακριά, να χαθή, χωρίς ν' αφήση ίχνος.

Ήταν τόσο δραματικό το ύφος του, τόσο πονεμένη η φωνή του, που η Φανή συγκινήθηκε. Τον λυπήθηκε μ' όλη της την ψυχή.

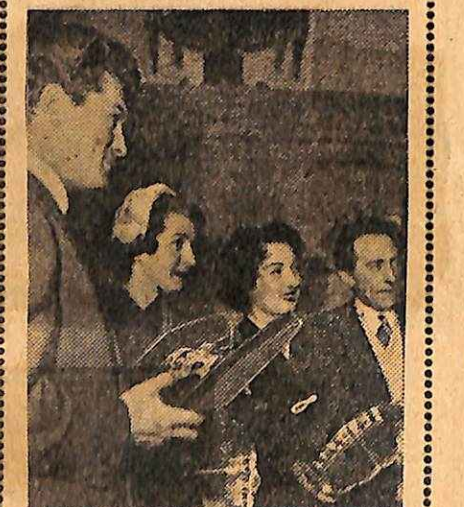
— Πόσο ζηλεύω, είπε, εκείνος μερικά ευτυχισμένα αντρώγυνα, που ζούνε γεμάτα αγάπη και κατανόηση.

Και κατάληξε, πριν φύγουν:

— Απώσε που σας μίλησα, αισθάνομαι σαν ναχη φύγει ένα βάρος από την ψυχή μου. Νομίζω πως βρήκα σε σας ένα φίλο...

Το πρωί στο γραφείο, τη χαιρέτησε μ' έγκαρδιότητα. Κι' από τότε μιλούσαν πιο φιλικά, σαν δυο άνθρωποι που τους συνέδεε κάτι αλλοιώτικο από τις τυπικές σχέσεις που υπάρχουν ανάμεσα σ' έναν προϊστάμενο και μια υπάλληλο.

Πολλές φορές ο οίκτος οδηγεί στην α-

ΤΙΜΗ ΣΕ ΓΑΛΛΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

Ο Ζαν Μαρσί, η Βιόλιαν Ρομάν, η Ντανιέλ Ντοριέ και ο Ζαν Κοκτώ έπλησαν προ ημερών από τα χέρια του κ. Χόρτα έλ Κόστα, διάφορα αντικείμενα τέχνης που τους έστειλαν οι χρυσόχοι της Λισσαβώνας. Οι τρεις καλλιτέχνες εκτίμησαν από τους Πορτογάλους οι καλύτεροι ήθοιοι του 1949 και ο Ζαν Κοκτώ ο καλύτερος θεατρικός συγγραφέας. Στις δυο γυναίκες προσεφέρθηκαν ύπεροχα δωμένα πιάτα και στους δυο άνδρες δυο κομψότερες άσημνες μικρογραφίες πλοίου.

γάπη. Ο κ. Κώστας έκμεταλλεύθηκε με τέχνη, με σύστημα, μ' επιμονή αυτό το αίσθημα της λύπης. Της έλεγε συχνά για τη δυστυχία του. Βγάραν δυο - τρεις φορές περίπατο μαζί. Ένα βράδυ, που περπατούσαν μαζί στο πάρκο, της είπε θαφνικά: — Από το βράδυ εκείνο που σας μίλησα, κάτι έχει αλλάξει μέσα μου. Είμαι άλλος άνθρωπος. Νομίζω πως η ζωή μου βρήκε έναν προορισμό. Πώς έχει νόημα. Θαφνικά την άρπαξε και τη φίλησε. Έκείνη αντίσταθηκε, τρομοκρατημένη. Αποσπάσθηκε κι' έφυγε τρέχοντας, ζαλισμένη, αστισμένη...

Κι' όταν βρέθηκε στο κρεβάτι της, προσπάθησε να συγκεντρώσει τις σκέψεις της. Τί αισθανόταν άρα γε για τον προϊστάμενό της; Ούτε κι' η ίδια δεν ήξερε! Αγαπούσε έναν παντρεμένο, που είχε και παιδί; Όχι, όχι, όχι...

Μά εκείνος εξακολούθησε την επίθεσί του. Ήταν η γυναίκα της ζωής του. — Λυπούμαι, του απάντησε, μά είναι τρομερό. Είσαστε παντρεμένος! Κι' έχετε παιδί! Πώς είναι δυνατόν;

Της έπε πώς θα χωρίζε τη γυναίκα του! — Τόχο πάρει απόφασι πιά! — Όχι! Ποτέ δεν θα γίνω αίτια να χωρίση ένα αντρώγυνο! του απάντησε.

Μά επέμενε πολλές μέρες. Θα τη χώριζε τη γυναίκα του και θαφύγε μακριά. Μόνο το παιδί του, σκεπτόταν. Το παιδί του, που κοντά σε μιάν άλλη μητέρα, δεν θαβρίσκε ίσως τη θερμή και τη στοργή που του χρειαζόταν. Μά τί νάκανε;...

Ετσι, σιγά - σιγά, η Φανή άρχισε να νοιώθη παράξενα αισθήματα γι' αυτόν τον άνθρωπο, που ζούσε μέσα στη δυστυχία. Σκεπτόταν το πράγμα: Αφού θα χωρίζε, όπωςσδήποτε, δεν ήταν χειρότερο να φύγη, αφήνοντας το παιδί του; Ενώ εκείνη θα τ' αγαπούσε σαν δικό της. Ναι, ήταν βέβαιη πως θα του χάριζε την ευτυχία...

Κι' η Φανή, έκανε την πρώτη υποχώρησι, χωρίς να το καταλάβη. Ύστερα από λίγον καιρό έγινε δική του...

Ετσι περνούσαν οι μήνες. Ένα απόγευμα η Φανή έφυγε από το γραφείο στην ώρα της, για να πάη στο σπίτι. Ο Κώστας έμεινε με κάποιο φίλο του, να κουδεντιάσουν. Στο δρόμο η Φανή θυμήθηκε πως είχε ξεχάσει κάποιο δεματάκι στο τραπέζακι της. Γύρισε να το πάρη. Καθώς ανέβαινε στη σκάλα άκουσε τις φωνές του Κώστα και του φίλου του που, συζητούσαν. Δεν έδωσε σημασία, ως τη στιγμή που άκουσε τ' όνομά της. Τότε στάθηκε εκεί, έξω από την πόρτα για να παρακολουθήση, τί έλεγαν γι' αυτήν.

Ετσι που λες — έλεγε ο Κώστας στο φίλο του. Το κόλπο του δυστυχισμένου συζύγου είναι ένα κι' ένα για να ταιμπάνε τα άθωα πλασματάκια που μάς αρέσουν. Αυτό το κόλπο το δουλεύω συχνά και πάντα μ' επιτυχία. Μόνο που θέλει ήθοποιία. Λίγη μελαγχολία, δραματικό τόνο στη φωνή, ένας αναστεναγμός, κάνα δυο δάκρυα που και πού και το πουλάκι πιάστηκε. Οι γυναίκες είναι ανόητα κι' αισθηματικά πλάσματα κι' έχουν πάντα τη φιλοδοξία να γίνονται άγγελοι παρηγοριάς.

Ναι, αλλά έτσι αναλαμβάνεις εύθυνες!

Καμιά εύθυνη. Όταν βαρεθής, σεοβίρεις το παραμύθι ότι δεν μπορείς, δυστυχώς, να χωρίσης, ότι είσαι καταδικασμένος να πιής το δηλητήριο ως το τέλος και γλυτώνεις... Αυτό ακριβώς σκεπτομαι να κάνω αυτές τις μέρες. Αρκετά διασκέδασα! Τώρα θα πάμε για άλλη.

Η Φανή ένοιωσε τα πόδια της να λυγίζουν. Σκοτάδι πέρασε για μια στιγμή από τα μάτια της. Στηρίχθηκε στον τοίχο για να μην πέση. Ωστε αυτό το ρόλο έπαιζε, λοιπόν! Είχε δώσει την καρδιά της, την ψυχή της, την αγάπη της, τα νειάτα της, με αφοσίωσι σ' έναν άνθρωπο. Και τώρα έβλεπε πως όλα ήταν μιά φάρσα.

Σιγά - σιγά και με κόπο κατέθηκε τα σκαλοπάτια, ντροπισμένη για τον εαυτό της. Δεν θα ξαναγύριζε πιά σ' αυτό το γραφείο. Τώρα μισούσε εκείνον τον άνθρωπο που είχε λερώσει τα κοριτσιότικα όνειρά της, κι' ένοιωσε τον εαυτό της σαν σκουπίδι που το είχαν πατήσει...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΤΣΑΓΙΑ...

ΤΟΥ Κ. Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Είδες αδύνατος που είναι ο καυμένος ο Ντιντής; Τι να σου κάνει το παιδί. Όλο με τσάγια την περνάει, τώρα τελευταία!...

— Παιδιά, τσίλιες, έρχεται η γυναίκα μου! Καντε σως ανακατώνετε τα φλυτζάνια σας, γιατί της έχω τή, πως θα σας καλούσα σε τσάι!...

— Αυτά τραβώμε, όποτε μάς καλεϊ ο κύριος Πολυβολόπουλος, σε τσάι. Είναι, βλέπεις, παλιός στρατιωτικός!

— Κυριάκο!...

— Έσας πειά, θειε Πάτροκλε, σως ξέρουμε πως δεν το πολυσυμπαθάτε το τσάι!...

ΤΟΥ ΤΣΩΒΑΛΕ ΚΑΠΕΛΛΟΥ!

— Κυρία, έχουμε κανένα άλλο τσάγερό να ξαλαβρώσω τσάι; Αυτό του...χρειαζότανε του κυρίου?

ΑΠΟΜΗΝΕΥΜΑΤΑ ... άποτυχόντος Βουλευτού

(Μεταξύ σούβρας και εσθίου)

Ένας τρόπος να γίνει κανένας «δημοφίλης» στους εκλογείς είναι, φαίνεται, να κερνάει και να πληρώνει. Κάποτε θα περνούσε ο Βενιζέλος από ένα χωριό της περιφέρειας Θεσσαλονίκης, επιστρέφοντας από περιόδεία στη Δυτική Μακεδονία. Πήγαμε λοιπόν όλοι οι βουλευτές στο χωριό αυτό με το τραίνο, περιμένοντας το Βενιζέλο. Στο σταθμό κόσμος πολύς, πανζουρλισμός, σημαίες, λάβαρα, μουσικές, νταούλια, ζουρνάδες, εικόνες του Βενιζέλου και... ένας μόνον βουλευτής απ' την ομάδα μας. Το πράγμα μας εξένισε. Στην ομάδα ήταν οι καλλίτεροι και ισχυρότεροι βουλευτές, πρώην υπουργοί, πρώην Γενικοί Διοικητές, μεγάλοι παράγοντες τέλος πάντων. Ένώ ο υποψήφιος για τον οποίο έγινε μια τέτοια εξέλιξη ήταν της τρίτης σειράς.

Σταμάτησε το τραίνο μας, βγήκαν πρώτοι επιβάτες οι μεγάλοι, οι επιφανείς, κι έπειτα οι άλλοι της δεύτερης και τρίτης σειράς. Καμιά δεκαριά απ' το πλήθος των διαδηλωτών ώρμησαν τότε προς το... ομοίωμα της εικόνας, τον βουλευτή, τον άρπαξαν στα χέρια τους και τον περιέφεραν, πάντα ψηλά, στη πλατεία του σταθμού, ενώ ολό εκείνο το πλήθος γύρω έμεινε και ζητωκραύγαζε για λαγριασμό του. Έγινε τότε μετέφεραν εν θριάμβω, στο καφενείο, όπου και τον απόδεσαν σ' ένα κάθισμα, ενώ ο επί κεφαλής της διαδηλώσεως διάταξε το γκαρόνι: «Φέρε γύρα το κονιάκ και τα λουκούμια!». «Ήπιαμε, θέλονται και μη, όλοι στην υγεία του, γιατί στην υγεία του έπινε και το χωριό. Αυτός θα πληρώσει. Σε λίγα λεπτά οι χειρόδουνοι θα τον άρπαξαν και πάλι στα χέρια και τον έβγαλαν στην πλατεία για να καταλήξουν στο διπλανό καφενείο. Κι' εκεί τα ίδια. Βόλτα το κονιάκ και τα λουκούμια. «Ήπιαμε πάλι στην υγεία του. Θα πίνουμε δε και για τρίτη φορά, γιατί υπήρχε και τρίτο καφενείο, αν δεν σφύριζε το τραίνο για ν' αναγγείλη την άφιξη του Βενιζέλου. Κι' έμεις μὲν πεταχθήκαμε στο σταθμό, αλλά ο δυστυχισμένος «συνάδελφος» μας υποχρεώθηκε ν' αποζημιώσει τον ιδιοκτήτη του τρίτου καφενείου με 500 δρ. για την παράλειψη, που κάναμε να μην τον τιμήσουμε κι' εκεί με κονιάκ και με λουκούμια!

Όταν κάποτε ρώτησα έναν απ' τους χωρικούς από πού κι' ως πού εκείνος ο ένθουσιασμός για το βουλευτή, στην αρχή δεν θέλησε να μου απαντήσει. Όταν όμως έπεμπε, ώμοιόλογε πως τα πράγματα ήταν οργανωμένα απ' τον ίδιο. Και για να δεχτούν να τον σηκώσουν στα χέρια είχαν έμμεση τρέψη, σε μερικούς, ότι θα έχη στις πίσω τσέπες του πανταλονιού του χρήματα, που τα πρόωριζε για όσους θα τον περιέφεραν στα χέρια τους εν... θριάμβω!

★

Μια απ' τις πιο παράξενες περιπτώσεις,

που γνώρισα στα τέσσερα χρόνια της βουλευτικής μου ζωής, είναι και η παρακάτω:

«Ένα μεσημέρι πήρα τηλεγράφημα απ' το Έπταπύργιο της Θεσσαλονίκης, απ' τις φυλακές δηλαδή, να πάω άμέσως να συναντήσω έναν εκλογέα μου, που είχε την ανάγκη μου. Πήρα το τραίνο και έφτασα το πρωί στη Θεσσαλονίκη. Γραμμή άμέσως στις φυλακές, όπου βρήκα τον εκλογέα μου.

— Πώς έδω; τον ρώτησα.

— Άστα, είναι μεγάλη ιστορία... Πλεκτάνη, σκευωρία!... απάντησε.

— Μά, τί σου συνέβη;

— Άκουσε να καταλάβεις. Μια μέρα ήρθε στο μαγαζί μου, στο χωριό, ένας γύφτος. Ζήτησε κι' έφαγε ψωμί και τυρί κι' ήπιε ένα ποτήρι κρασί. Όταν σηκώθηκε να φύγει μου είπε πως λεφτά να πληρώσει δεν είχε, αλλά θα έκανε ένα γύρο στο χωριό να μαζέψει βερσέδια και θα με πληρώσει. Για άμυνατί μου άφησε τον τουρβά μου με τα εργαλεία του, όπως είπε. Τί να κάνω, δέχτηκα. Σε λίγο μπήκε στο μαγαζί ένας χωροφύλακας και άρχισε να κάνει έρευνα, με μεγάλη προσοχή. Βρήκε τέλος τον τουρβά. Είχε μέσα λαθραίο καπνό. Του εξήγησα ότι ήταν του γύφτου, αλλά αυτός δεν άκουσε τίποτα και μ' έπιασε. Έτσι βρισκόμαι τώρα εδώ.

— Αυτό είναι όλο; ρώτησα.

— Αυτό. Και τώρα θέλω να με βγάλεις. Τρέξε όπου μπορείς για να βγώ μια ώρα γρηγορότερα.

Τον άφησα και έτρεξα στην Άνωτάτη Διοίκηση Χωροφυλακής. Ρώτησα και μου δώσανε το φακέλλο του, παραφουσκωμένο από έγγραφα. Και είδα, ότι απ' την προανάκριση αποδείχθηκε πως το επάγγελμά του ήταν... λαθρεμπόρος καπνού! Η γυναίκα του, η κουνιάδα του, ο γιός του, οι γειτόνοι, όλοι τέλος πάντων, που τον ήξεραν, βεβαίωναν πως ο τουρβάς ήταν δικός του και πως το καπ' αυτό επάγγελμά του ήταν το λαθρεμπόριο καπνού. Βρήκαν σπίτι του και το χαβάνι, που έκοβε τον καπνό.

Γύρισα στο Έπταπύργιο και του τα είπα.

— Τους άτιμους!... Με πρόδωσαν λοιπόν; Θα τους σφάζω όλους μόλις βγώ, ήταν η απάντησή του.

Και σαν λυσσασμένος έσφιγγε τις γραβιές του.

— Άσε να δούμε τί μπορεί να γίνει τώρα, του είπα. Θα ρωτήσω κανένα δικηγόρο και θα σου πω.

— Τί να κάμ' ο δικηγόρος πιά; Έγώ λέω να γίνει κάτι άλλο κι' αυτό το θέλω από σένα. Σου έδωσαν μ' εύκολία το φακέλλο;

— Με μεγάλη εύκολία, απάντησε.

— Έκει, που τον διάβασες, ήταν κανένας άλλος;

— Όχι, απάντησα. Μ' έβαλαν σ' ένα γραφείο και τον διάβασα.

— Λοιπόν, νά, τί θα γίνει, είπε με αποφασιστικότητα και γούρλωσε τα μάτια του πάνω μου. Θα τον ξαναζητήσης το φακέλλο και μόλις σου τόν δώσουν και δής πως είσαι μόνος, τόν σχίζεις και τόν εξαφανίζεις. Όταν γίνει αυτό, εγώ είμαι έλευθερος. Χωρίς φακέλλο πως θα με κρατήσουν; Ε;

Κι' έτριβε τα χέρια του από ίκανοποίησι για το εύρημά του.

— Καλά, του απάντησα, σύ μὲν θα βγής απ' εδώ, αλλά τί θέσι σου θα την πάρω εγώ. Καταστροφή και εξαφάνισις δημοσίων εγγράφων έξερεις με τί τιμωρείται; Με είρκτη, 5 με 20 χρόνια!

— Μία φορά εγώ αυτό το περιμένω από σένα. Σκέψου και κάμε.

Κι' αυτό μὲν, που θέλησε, δεν το έκανα. Έβαλα όμως δικηγόρους και γλύτωσε τη μπόρα μόνον με πεντακόσιες δραχμές πρόστιμο, χωρίς να τις πληρώσει κι' αυτές ο ίδιος. Και στίς εκλογές όχι μόνο με μαύρισε, αλλά και έγινε σημαντικό φάσμα στην δική μου υποψηφιότητα γιατί δεν έσχησα το φακέλλο!...

N. ΖΑΡΙΦΗΣ

Χιούμορ

Η πρακτική σύζυγος

— Άγάπη μου, λέει ο σύζυγος, καθώς μπαίνουν στο εστιατόριο του τράινου που τους μεταφέρει στην Έλβετία, είμαστε πιά ένας άνθρωπος!

— Ναί, απαντάει η σύζυγος, μην ξεχνάς, ωστόσο, να παραγγείλεις φαγητό για δύο.

★

— Άννα, είπες στους καλεσμένους μου ότι μετά τον καφέ θα τους παίξω μερικά κομμάτια στο πιάνο;

— Μάλιστα, κυρία.

— Και τί σου απάντησαν;

— Μου είπαν όλοι μ' ένα στόμα, κυρία, ότι δεν θέλουν καφέ!

★

Ο κύριος και η κυρία Παραδαρμένου φεύγουν για την έξοχ. Όταν φτάνουν στο σταθμό, ο σύζυγος λέει:

— Νά τα όλα εδώ! Οι βαλίτσες μας, οι κουβέρτες μας, τα καλάθια μας, τα σακκίδια μας. Το μόνο που λείπει είναι το ντινάνι.

— Όλο ειρωνεία εισαι! παρατηρεί η σύζυγος. Αυτό έλειπε να πάρουμε και το ντινάνι!

★

— Κι' όμως αυτό έπρεπε να πάρουμε πριν απ' όλα! απάντησε ο σύζυγος. Είχα αφήσει πάνω σ' αυτό τα εισιτήρια του τράινου!...

Ο ζωγράφος: Στο σπίτι που χτίζω, θα βάλω να μ' ασπρίσουν τη σάλα κι' ύστερα θα την ζωγραφίσω.

Ο φίλος του: Εγώ, Νικόλα, κη μου, νομίζω, πως είναι καλύτερα να την ζωγραφίσω πρώτα κι' ύστερα να βάλω να στην ασπρίσουν!...

★

Σ' ένα ρεστωράν, το γκαρσόν φέρνει στον πελάτη ένα πιάτο σούπας.

— Πάρτην πίσω, του λέει ο πελάτης, δεν είναι αρκετά ζεστή.

Υστερα από μερικά λεπτά το γκαρσόν ξαναγυρίζει μ' ένα άλλο πιάτο.

— Ακόμα δεν είναι αρκετά ζεστή! παρατηρεί ο πελάτης, προτού ακόμα το γκαρσόνι άκουμψηση το πιάτο στο τραπέζι του.

Το γκαρσόνι εξαφανίζεται και ξαναγυρίζει σε λίγο κρατώντας ένα αχνιστο πιάτο.

— Ούτε και τώρα είναι ζεστή η σούπα σου, επανολαμβάνει στερεότυπα ο πελάτης.

— Μά, κύριε, του λέει τότε το γκαρσόνι θυμωμένο. Πως μπορείτε να το ξέρετε αυτό, αφού δεν την γευθήκατε καν;

— Νά σου πω, φίλε μου, του απαντά ο πελάτης. Όσο βούτας το δαχτυλό σου μέσα στη σούπα μου, αυτό είναι μια αναμφισβήτητη απόδειξη πως δεν είναι καυτή όπως την θέλω εγώ!...

★

Σ' ένα έρημικό δρόμο, κάποιος λαποδότης, με το περιστρόφο στο χέρι, σταματάει ένα περαστικό κύριο και του λέει απειλητικά:

— Το πορτοφόλι σου ή τη ζωή σου! Τότε ο κύριος (που είναι διευθυντής κάποιας μεγάλης εταιρείας) τον κυτάζει με προσοχή κι' ενδιαφέρον και του λέει:

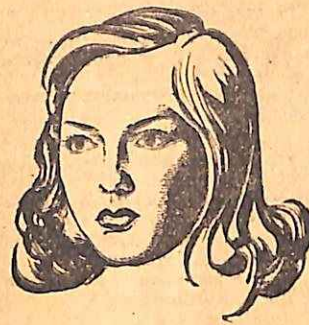
— Μπράβο, παιδί μου, πολύ ώραία! Έρχεσαι να σε πάρουμε εισπράκτορα στην εταιρεία μας!...

★

Ο πελάτης στο γκαρσόνι:

— Για εξήγησέ μου κάτι, σε παρακαλώ... Προχθές βρήκα στη σούπα μου μια ξανθιά τριχα. Χθες μια μαύρη... Σήμερα όμως, δεν βρήκα καμιά... Πως γίνεται, αυτό;

— Απλούστατα, ο καινούργιος μάγειρος που πήραμε σήμερα, είναι φαλακρός...

Η Κορίν Λυσάιρ.

Κινηματογραφικά Νέα

Ο θάνατος της Κορίν Λυσάιρ

Τη νύχτα της 23ης Ιανουαρίου πέθανε σ' ένα νοσοκομείο των Παρισίων, όπου είχε μεταφερθεί ύστερα από μια συγκοπή της καρδιάς, το άλλοτε λαμπρό αστέρι του γαλλικού κινηματογράφου, η Κορίν Λυσάιρ. Η ζωή της νέας αυτής που πέθανε πάνω στα 29 χρόνια της δεν ήταν βέβαια υποδειγματική, πάντως όμως όλοι είχαν αναγνωρίσει τότε τελευταία πως κατά βάθος δεν ήταν παρά ένα θύμα.

Έγγονη του συγγραφέως Ζυλιέν Λυσάιρ και κόρη του Ζαν Λυσάιρ, που διήυθη κατά το διάστημα της κατοχής την γερμανόδουλη έφημερίδα «Νέοι Χρόνοι», η Κορίν είχε πρωτοεμφανισθεί στο θέατρο το 1936. Ο Γάλλος σκηνοθέτης Λεονίντ Μογκύ την πρόσεξε άμέσως και της έμπιστεύθηκε ένα πρωτεύοντα ρόλο στο φιλμ «Φυλακές χωρίς σίδερα». Το έργο γνώρισε παντού μεγάλη επιτυχία και έκανε την Κορίν μεγάλη σταρ και είδωλο του κοινού.

Ακολουθήσαν κι' άλλες επιτυχίες «Καρδιά της μάνας», «Λιποτάκτης» και «Τελευταία στροφή». Τα χρόνια της κατοχής πέρασαν κάπως εύχρηστα γι' αυτήν επρόκειτο να δώσουν στη ζωή της μία δυσάρεστη τροπή. Οι σχέσεις του πατέρα της — που εξετελέσθη ως δοσίλογος μετά την άπελθωσθ — την έφεραν σ' έπαση με τους Γερμανούς και τους Γάλλους προδότες. Παντρεύτηκε ένα Γερμανό, και απέκτησε απ' αυτόν ένα κοριτσάκι, αλλά σύντομα έμεινε χήρα. Μετά την άπελευθέρωσι η Κορίν έγκυατέ-λειψε τη Γαλλία. Συνελήφθη όμως στην Αυστρία όπου κρυβόταν, δικάστηκε, φυλακίστηκε και τελικά καταδικάστηκε σε έθνική αναξιοτήτα.

Η υγεία της όμως ήταν κά-θε άλλο παρα καλή. Η μεγαλύτερη μάλιστα άφορμή της άποφυλακίσεώς της ήταν ότι είχε προσβληθεί από φυματίωση και είχε ανάγκη αναπαύσεως. Προσπάθησε να ξαναπαίξει στο θέατρο και στον κινηματογράφο, κανείς όμως δεν την ήθελε. Επρόκειτο να γυρίσει ένα φιλμ στην Ισπανία, αλλά και το σχέδιο αυτό ματαιώθηκε. Πρό ημερών δοκίμασε μία μεγάλη χαρά. Ο σκηνοθέτης που γάλλη λανσάρισε, ο Λεονίντ Μογκύ, της πρότεινε ένα ρόλο στο φιλμ «Η ζωή ξαναρχίζει» που θα γυρίζε στη Ρώμη. Το χαμόγελο όμως της τύχης που της παρουσιάσταν κάτω από ένα τόσο συμβολικό τίτλο ήρθε να

σβύση για πάντα ο άδυσώπητος χάρος.

«Φαντασία»

Οι θαυμαστές του Ντίσνεϋ και οι λάτραι της κλασικής μουσικής μπορούν αυτή την εβδομάδα ν' απολαύσουν μία καλλιτεχνική πανδαισία.

Η «Φαντασία» είναι ένα σύνολο από τομήρα σκέτις εμπνευσμένα από αριστουργήματα της κλασικής μουσικής που ο Ντίσνεϋ θέλησε με την τέχνη του να τα κάνει προσίτα σε όλους βοηθώντας τους να συλλάβουν τις άθανατες μελωδίες, όχι μόνο με τ' αυτιά, αλλά και με τα μάτια.

Η «Φαντασία» και η Φούγκα σε ντό έλασσον, του Μπαχ, ο «Ο καρνοβαλιστής» του Τσαϊκόφσκυ, ο «Ο μαθητευόμενος μάγος» του Πωλ Ντυκά, ο «Η σέφης της Άνοιξας» του Γγκόρ Στραβίνσκυ, ο «Η ποιμενική συμφωνία» του Μπετόβεν, ο «Ο χορός των ώρων» του Πονκίλλι, ο «Η νύχτα στο φαλακρό βουνό» του Μουσόρσκι και το «Α-δε Μαρία» του Σούμπερτ είναι οι συνθέσεις που εμπνέουν τα διάφορα σκέτη του φιλμ.

Ο συμπαθής Μίκυ, τα προϊστορικά τέρατα, οι ερωτιδείς, ο Πήγασος, οι στρουθοκάμηλοι, οι ιπποπόταμοι, οι κένταυροι, ο Βελζεβούλ, όλα χορεύουν χωρίς στη θαυμαστή τέχνη του Ντίσνεϋ, μ' ένα καταπληκτικό μαθηματικό συγχρονισμό με την ορχήστρα που εκτελεί τις αριστουργηματικές μελωδίες, υπό την διεύθυνσι του διασημού μαέστρου Στοκόφσκυ. Τού τελευταίου οι εμφανίσεις άδίκονται κάπως από την υπερβολική χρήση χρωμάτων.

Πάντως ελάχιστοι θα είναι εκείνοι που θ' αφήσει άνακατοποίητους το όργιο αυτό μουσικής, χρωμάτων, ζωγραφικής τέχνης και φαντασίας.

Αδιακρίσεις

Οι σκηνές εκ του φυσικού εκτιμώνται πολύ από το άμερικανικό κοινό. Άλλ' οι όπερα-τέρ δεν έχουν πάντοτε την εύχρηστα να αποτυπώσουν τόσο θεαματικά πάνω στην ταινία π. χ. μία συμπλοκή ή ένα άγριο γρονθοκόπημα. Γι' αυτό, έκαμαν κάτι καλύτερο: τις διετίμησαν και δημιούργησαν μ' αυτό τον τρόπο μια κατηγορία ανθρώπων που δίνουν η παίρνουν γροθίες. Μία γροθιά στο πρόσωπο — απόφθεσι σε κείνον που την τρώει 20 δολάρια. Άν σπάζει η μύτη του πληρώνεται 25 δολάρια. Έκείνος που δίνει τη γροθιά παίρνει στην πρώτη περίπτωση 3 δολάρια και στη δεύτερη 12. Άν η ταινία είναι «όμιλούσασ», άν δηλαδή οι διαπληκτιζόμενοι ανταλλάξουν και μερικές «καλοβαλμένες» βρισιές, ή άμοιδή τους γίνεται μεγαλύτερη κατά 15%. Για ένα σπάσιμο καρέκλας πάνω στο κεφάλι, ή άμοιδή είναι 50 δολάρια και μπορεί να φτάσει τα 100 αν «πάρουν τα αίματα» εκείνον που τρώει την καρέκλα. Για τόν άλλον, ή άμοιδή είναι «φίς»: μόνο 10 δολάρια.

Ο Τζάιμς Στιούαρτ είναι ο πιο σιωπηλός ήθοποιός του Χόλλυγουντ. Έκείνου που τού άρέσει είναι νά... μην συζητή. Γι' αυτό, τα σάλονια του Χόλλυγουντ τού κλείνουν ένα — ένα τις πόρτες τους. Γιατί θέλουν ανθρώπους να φλυαρούν άνόητα για όλα και γιά όλες, χωρίς σημασία.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Ομολογουμένως πλούσιος

Καθόμουν αρκετά χρόνια σε κείνο το σπίτι — πριν απ' τον πόλεμο — και ήμουνα πολύ εύχαριστημένος. Πλήρωνα τακτικά το νοίκι μου, ο σπιτονοικοκύρης μου μούλεγε «ευχαριστώ». Εν γένει τα πηγαίναμε καλά μαζί. Με λίγα λόγια ήμουν από τους λίγους εκείνους ένοικιαστές, που λένε καλημέρα με το σπιτονοικοκύρη τους. Κι' ο σπιτονοικοκύρης μου έμενε στο ίδιο σπίτι, στο άπάνω πάτωμα.

Τα πράγματα άλλαξαν μορφή μετά τον πόλεμο, όπως άλλαξαν μορφή και τα νοίκια. Πριν, το άρισμένο ποσόν που τού έδιναν, ήταν κάτι που μπορούσε να υπολογισθεί. Άφου, κάθε πρώτη του μηνός που ξεχώριζε τα δυο χιλιάρια για νά τ' ανταλλάξω με μία απόδειξι, είχα την έντυψη πως μου τραδούσαν δυο παιδιά. Είναι πολύ βαρύ και δυσάρεστο πράγμα να πληρώνεις κάθε μήνα ένα μέρος από το εισόδημά σου, έπειδή κάποτε κάποιος χριστιανός έχτισε μερικά ντουδάρια και κολλήσε καμπόσα πορτοπαράθυρα. Άλλα ήταν ο νόμος, βλέπεις. Τέλος πάντων. Το νοίκι μου το πληρώνω τακτικά, στην κανονική ήμερα κι' ο σπιτονοικοκύρης μου, ο κύριος Λεωνίδας, μούδωαζε το καπέλλο και με ρωτούσε μ' ένδιαφέρον πως ήταν η υγεία μου.

Από τον πόλεμο κι' ύστερα όμως, άλλαξαν και τα νοίκια και οι σχέσεις μου με τον ιδιοκτήτη. Σύμφωνα με το νόμο, έφτασα να πληρώνω τριάντα φορές το προπολεμικό, δηλαδή ένα εξηντάρι χιλιάδες, για τέσσερα δωμάτια και τα λοιπά. Τις εξήντα τις έδιναν με μεγάλη ευχαρίστησι. Κι' αν, πριν από τον πόλεμο, όταν κατέβαιναν τα δυο χιλιάρια κά-

θε πρώτη του μηνός, είχα την έντυψη, όπως είπα, πως μου τραδούσαν δυο παιδιά, μετά τον πόλεμο, δίνοντας τα εξήντα χιλιάρια, μου φαινόταν πως μούδωαζαν δυο τριές από τα μαλλιά και μάλιστα με το ψαλλίδι.

Ο κύριος Λεωνίδας μου πάρριζε για αύξησι. Τόν έκοψα άμέσως.

— Ο νόμος, κύριε Λεωνί-

δα... — Καλά ο νόμος, κύριε Φρίξο. Άλλα είναι σωστό για ένα τέτοιο σπίτι να μου δίνουν δυο χιλιάρια την ήμερα; Τί να πάρω; Πασσατέμπο; Έρεις πόσα κερδίζετε το μήνα; Δεν πιστεύω μόνο τριάντα φορές το προπολεμικό!

— Αυτό δεν έχει σημασία. Βλέπεις, κύριε Λεωνίδα μου, έχω ανύξηθη δυσαναλόγως οι άλλες ανάγκες!

— Και οι δικές μου δεν έχουν αύξηθη;

— Έχετε το σπίτι!

— Και τί να το κάνω τό σπίτι; Νά το φάω;

— Μία φορά, κύριε Λεωνίδα, εγώ σέβομαι τους νόμους. Κι' εγώ άλλωθεν έχω ευχέρεια να σας δώσω αύξησι, έστω και παρανόμως. Υποφέρω κι' εγώ.

— Αυτό δεν υποφέρεται, κύριε Φρίξο! Έγώ παρακολουθώ και βλέπω. Είστε όμολογουμένως πλούσιος!

— Δεν είμαι, κύριε Λεωνί-

δα! — Μία φορά εγώ βρίσκομαι στη δύσκολη θέσι να πάω δικαστικός. Ο νόμος μου δίνει το δικαίωμα να ζητήσω έκαστο φορές το προπολεμικό,

ΤΕΛΩΝΕΙΟΝ

— Δεν έχω τίποτα να δηλώσω, κύριε... Παίρνω πάντοτε μαζί μου ό,τι μου είναι άπολύτως απαραίτητο!...

(Από το «Le Paris»)

Γλυκειά λύπη...

(Η σκηνή σ' ένα βρώμικο καφενοτάκι μεγάλης επάρχειας. Απόμερο, εγκαταλειμένο, θλιβερό, θλιβερό σ' όλη του την έκταση: Παλιοπαρτέζα, παλιοκαρέκλες, κτηνιασμένες έλκεινες λιθογραφίες πούχουν «διακοσμήσει» εκατομμύρια μυίγες χρησιμοποιώντας τις για «τουσαλέττα»... Ένας νυσταγμένος σιγπηλός άνθρωπος κάθεται μπρός στα ξερά λουκούμια και τα μουκάλια με το φτηνό κονιάκ και το άθλιο ούζο. Κάποιοι τύποι παίζουν τάβλι με μεγάλη άφοβη και ήχηρη πείσμα.

Είναι νύχτα. 'Αργά. Κά-νει κρύο.

ΕΚΕΙΝΗ: "Ωριμη όμορ-φία στην πιο μαγνητική της άνθησι. 'Απειλεί ο χρόνος να της παραμορφώσει την ανε-πίληπτη γλυπτικότητα, μα οι σφιγμένες γραμμές του προβάλλουν αντίστασι απο-τελεσματική. Είναι καστα-νή, γλυκειά, γεμάτη χυμούς έρωτικούς και γυναικεία... «πονηρή αβρότητα» στα μά-τια).

ΕΚΕΙΝΗ (Μπαίνει σχε-δόν φοβισμένη και θέλει να κρύψει τη συγκίνησή της κά-τω απ' το αίσθημα του κρύου): ...Καλοπέρα... Κάνει πολύ άσχημο καιρό.

ΕΚΕΙΝΟΣ ("Ένας άν-τρας απ' αυτούς που λέμε «σοβαρούς» κρίνοντας απ' την απλή και βαρειά εμφά-νισή του): Καλώς τη. (Τα-ραχμένα). Κάτσε. Κρύωσες; ('Εκείνη γνέφει «ναί»)... Μήπως σ' είδε κανείς;

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι... Δεν φαντάζομαι... (Τον κυττά-ζει στα μάτια με τρυφερό-τητα που δεν κρύβεται). Είμαι συγκινημένη... Πώς βρέθηκες εδώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βρήκα μία πρόφασι δουλειάς για νάρ-θω. (Νοιώθει την ανάγκη του αθρομητισμού και το ύποπτονειδιστο παίρνει μία νίκη)... 'Ηθελα να σ' έ-δω... Δεν άντέχω άλ-λα!

ΕΚΕΙΝΗ (Βουρκωμένη): "Αν ήξερες τι χαρά μου δι-νεις!... Ποτέ δε μ' είχες π' πώς μ' αγαπάς. Με με-

ταχειρίζουν να νάμουν αντικείμενο... αν κάτι που μπορούσε να τ' αλλάξει μόλις «παλίωνε», ή μόλις έπαυσε να νομίζει πως σου χρειάζεται... (σιγή). Θυ-μάσαι πόσους κόπους έκα-να για να σε πείσω να όμο-λογήσης πως νοιώθεις κά-ποια συμπάθεια για μένα... (Αναπνοή που μοιάζει σαν ίκανοποίηση). Δεν το κατά-φερα... (Δευτερόλεπτα σι-γής χωρίς σκέψη. Τό μυαλό ξεκουράζεται κι' είνε άδειο τις στιγμές αυτές)... Δεν μπορούσα να έπιμείνω περισσότερο!... Βαρέθη-κα και τα δάκρυα να τρέ-χουν στο πρόσωπό μου... 'Ετσι παντρεύτηκα. ('Αλλα δευτερόλεπτα σιγής). Σε ρώτησα... Μ' απάντησες εγωίστικά, πεισματικά, παι-διάστικα: «Δεν μ' ενδιαφέ-ρει. Κάνε ό,τι θέλεις!»... (σιγή). 'Εφυγα πικραμένη... Και φόρεσα το πέπλο του γάμου, όπως θα φορούσα το κρέπτι της Δυστυχίας... (Σκουπίζει νευρικά δυο δά-κρυα). Αύτη... με λίγα λόγια... είνε η μικρή μας 'Ιστορία... ή τόσο Μεγάλη για μένα!... (σιγή). Σή-μαρκα ήρθε και μου τηλεφώ-νησε. 'Ενα συγκινημένο, σχεδόν τρομαγμένο τηλεφώ-νημα... Πόσο χάρηκα!... Πόσο κατάλαβα τι θα πη-αυτό που λένε με τη λέξη «ούτυχ'ασ'!

(Μεγάλη δραματική παύ-σι).

ΕΚΕΙΝΟΣ (ψιθυριστά): Πώς περνάς τώρα;

ΕΚΕΙΝΗ (στεγνά): Κα-λά!... (Με πίκρα). «Κα-λά»... όπως το λέει όλος ο κόσμος. Νοικοκυριά και συνετή καλοπέραση. 'Εχει δυο παιδιά που δείχνουν πως αρχίζουν να με συμπα-θούν. 'Ο μεγάλος... είνε τώρα δεκάξη χρονών — μου είπε χθές άσφονα: «Είσαι ή πιο γλυκειά μητριά που μπορεί να υπάρξει στον κό-σμο!»... Κι' αμέσως έγι-νε κατακόκκινος και κυττά-ζοντάς με στα μάτια μ' ά-γάπη, διώθωνσε: «Με συγ-χωρείς! 'Ηθελα να πώ... πώς είσαι ή πιο γλυκειά μ' αννούλα του κόσμου. (Συγκινημένη). 'Ο άντρας μου με περνάει βέβαια είκο-σι χρόνια. Μα είνε αφα-νταστα καλός!... 'Α-φάνταστα ευγενι-κός!... (Πικρά). 'Η ζωή μας... τυραννικά ή-συχη!... 'Η λέξη «Ε-ρωτας» δεν υπάρχει βέβαια μεταξ' μας. (Ξαφνικά). Μα είνε άραγε άπαράτητο;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Τόν έκτιμάς;

ΕΚΕΙΝΗ (σά να μη μπο-ρή να υπάρξει τέτοια έρωτη-

σι): Πάρα πολύ!... Είνε άντρας! Σωστός, τέλειος, και αληθινός άντρας. 'Εχει αίσθημα. Ανωτερότητα... Κι' ανθρωπιά!... Είνε... σχεδόν Μεγάλος!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ξερά): Τό-τε... έκανες άσχημα που ήρθες άπ'όψε.

ΕΚΕΙΝΗ: Μπορεί... 'Αλ-λά τί να γίνη; 'Αδυναμίες έχουμε όλοι!...

(Μεγάλη σιγή. Καταλα-βαίνουν κι' οι δυο πως ή συ-ζήτηση πήρε μάλλον «άσχη-μο δρόμο». Σχεδόν «τελειώ-σε» πριν «αρχίση»... 'Η ά-πορτη βραδυά ήταν άπλω-σε ένοχλητική άνησυχία).

ΕΚΕΙΝΟΣ (για να πη-κάτι): Θέλεις ένα κονιάκ;

ΕΚΕΙΝΗ: Μετά! Δεν πί-νεται κανένα ποτό εδώ μέ-σα...

(Μεγάλη έκνευριστική σιγή).

ΕΚΕΙΝΗ: Πές μου, Κώ-στα. Γιατί θέλησες να με δής;

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπλ'α): Για-τί σ' αγαπώ. Γιατί δεν μπο-ρώ να ζήσω χωρίς σενα!... (Την κυττάει).

ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): Αύ-τό που λες είν' έκβια-σμός! Θα με ύποχρεώση νάρθω μαζί σου!... (Τα-ραχμένα). Σκέψου το καλά!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' άντρη-κή αυτακρίαρχία): "Οχι. Εί-σαι ήσυχη. Αυτό είνε περι-που «ευτυχία». 'Αλλως τε-την άπόλυτη που θα τη βρεις. 'Εγώ έχω να σου δώ-σω μια ζωή γεμάτη γκρί-νιες, αγωνίες, νύρα και δά-κρυα. Την έχω κοντά μου τέσσερα χρόνια. (Πικρά). Κόντεψα να σε γεράσω...

(σοβαρά). "Οχι, Μαρία. 'Ι-σως δεν ήρθα για να σε πά-ρω... 'Ισως ήρθα για να δώ αν περνάς καλά (συγκι-νημένα). "Αν περνούσες ά-σχημα, τότε θα σ' έπαιρ-να!... Τώρα... (Βαρεία) θα είν' έγκλημα να σε πάρω!

ΕΚΕΙΝΗ (ένω τρέχουν ά-συγκράτητα τα δάκρυα στο γλυκό της πρόσωπο): Σ' ευχαριστώ... Είνε ή ωραιό-τερη βραδυά της ζωής μου! Θάναί πάντα... (μικρός λυγμός)... ή καλλίτερή μου άνάμνησι... (Σηκώνε-ται. Δακρυμένο χαμόγελο). Θα ξαναδωθούμε στη ζωή, έλπίζω.

ΕΚΕΙΝΟΣ (με λαχτά-ρα): "Ο,τι ποτέ σου συμ-βή, γράψε μου ή τηλεφώνη-σέ μου. (Τρέμοντας). Λυ-πάμαι, άγάπη μου, που δε μπορώ να σε φιλήσω!...

ΕΚΕΙΝΗ (πέρα πολύ-σιγά. Λυγμικά): Καλλιτε-ρα!... 'Αντίο!... (Φεύ-γει γρήγορα).

('Εκείνος πληρώνει μ' άρ-γες κινήσεις το γκαρσόνι. Πόσες σκέψεις άνακατεύον-ται στο μυαλό του κι' ένο-χούν την όραση του ψυ-χή!... Ποιος ξέρει; 'Ο θεατής που τον κυττάει άρ-χίζει να τόν λυπάται!... Κι' αυτή άκριβώς ή στιγμή, έ-νώ το γκαρσόνι δίνει νυ-σταγμένο τα ρέστα πέ-φτει ή;

Αυλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΡΚΤΙΚΩΝ ΕΦΟΔΙΩΝ

Στο Λονδίνο διοργανώθηκε, από ήμερών, μία έκθεση όλων των συγχρόνων εφοδίων για μία άρκτη άποστολή. Οι έπισκέπται θαύμασαν τις γυνίγες στολές, τις κομικές σκηνές, που έξουδετέρωναν τελικώς το κρύο και πολλά άλλα που έβλεπαν πρώτη φορά.

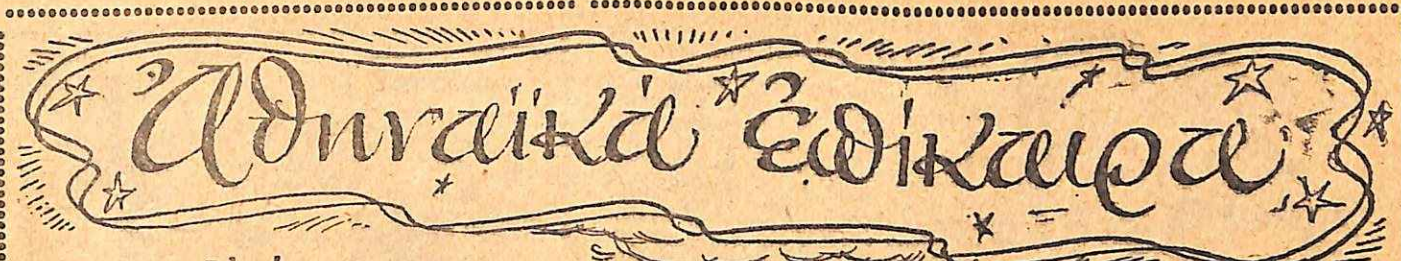
Η ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

Το καπέλλο αυτό φαίνεται έμπνευσμένο... άπό ένα παγωτό που έχει μισολυώσει ή κρέμα του,

ΠΟΔΗΛΑΤΟ ΜΕ ΠΑΓΟΠΕΔΙΛΟ

Πολλοί Βιεννέζοι φίλαθλοι έχουν άποκτήσει το νέο τύπου αυτό ποδήλατο που πιστεύεται πως πολύ γρήγορα θα καταλάβη σημαντική θέση στα χειμερινά σπόρ. Στο ποδήλατο αυτό, ό μπροστινός τροχός έχει άντικατα-σταθ ή από ένα παγοπέδιλο που είνε στο πο-δήλατο μία έντελως νέα μορφή. Δεν άπο-κλείεται στους προσεχείς 'Ολυμπιακούς να ί-δούμε και «ποδηλατοπαγοδρομίες».

Ευνόητον

Μά να χαλάση ό ντυνιάς, να γίνη στάχτη όλος, οι έκλογες θα γίνονε τόν Μάρτη άναμφίδωλας κι' όριστικώς θα έλεγαν, οι νέοι μας πατέρες, άπάνω σ'ής Σαρακοστής τις πρώτες τις ήμέρες.

Κατόπιν τούτου, φίλοι μου, το βρίσκω προφανές — και δίνω την εξήγησι, με δυο μόνον άράδες — πως οι καινούργιες έκλογες, σαν... σ α ρ α κ ο - (σ τ ι α ν έ ς, άπο τις κάλπες, άσφαλώς, θα βγάλουν... χ α λ - (δ ά δ ε ς!

Κυριολεξία

Τόν τελευταίο τόν καιρό, — το γράψαμε και πάλι, — με φούρια όλοι ρίχτηκαν εις το βουλευτηλίκι και μέσα στην πρωτακουστη κομματική κρατάλη, το Κόμμα έμφανίζεται και του Καλαμπαλίκη.

Άμφιβολία, συ'επως, καμμία δεν χωρεί, το Κομματο - μικρόβιον παντού πως εισχωρεί, πως είν' ή πολιτική σε όλους άλκολικοί — έχει Κομμάτων ή 'Ελλάς «τρελλό... κ α λ α μ - (π α λ ί κ ι ς!

"Άλλο κόλπο!

Έκτος πολλών συλλόγων μας άναξιοπαθών, που τών ανθρώπων, πράγματι, αξίζουνε τόν σίκτον, για να νάναι πάντα ό τόπος μας του ρουσφετιού άν- (θών, έλήφθη μέριμνα κι' ύπερ τών... «α ρ ο υ ρ α ι ο - (π λ ή κ τ ω ν!

"Ετσι σ' αυτούς τους χρόνους μας, τους μαύρους (και μοιραίους, απ' τους καπάτους βρέθηκε καινούργια τακτική, για να μπορούνε και μ' αυτούς, (ρ ο υ ρ α ι ο υ ς, τών Κρατικών Ταμείων μας να τρών όί... π ο ν - (τ ι κ ο ι!

Τους φάγαμε

Άπο πηγές, που δεν χωρούν καμμιάν άμφιβολία, πληροφορείται, κατ' αυτές του κόσμου κάθε χώρα, 'Οτι στη Λόντρα πρό παντός και σ' όλη την 'Αγ- (γλία γινήκαν τα χρυσόφαρα πολύ της μόδας τώρα.

Ειδών - ειδών χρυσόφαρα φωνίζουν όλοι άράδα, κι' ή μόδα τους κατέκτησε κυρίους και κυρίες, ενώ στην ψωροκώστα και φτωχική 'Ελλάδα, είνε της μόδας πρό πολλού οι... χ ρ υ σ ο κ α ρ - (χ α ρ ί ε ς!

Ευχής έργον

Πρό ήμερών προσήγαγα, «βιαιώς» στο αυτόφωρον, κι' έδικασαν βαρύτατα Κατασάπαν τόν Χριστόφο- ρον, γιατ' είχε νήματα πολλά στις άποθήκες κλείσει, κι' άρνιόταν νήμα, μ' όλ' αυτά, στον κόσμο να (πουλήση.

Ν' αγίαση ό Πρόεδρος, λοιπόν, ν' αγίαση και το (βήμα που τόσο ίκανοποίησε την γνώμη την κοινή, κι' είνε, συντόμως, να του πούν: «'Ο κόσμος θέ- (λει... ν ή μ α κι' οι τέτοιοι βιομήχανοι χρειάζονται!... σ κ ο ι ν ω!

Πολύ φυσικόν

Μαζί του και τόν Πάγκαλο ό Ζέρβας πήρε άκόμα, κι' άντίρρησι το γεγονός καμμία δεν μας άφήνει, ότι του Ναπολέοντος το «Εθνικόν το Κόμμα» (θα γίνη!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Κινήσεις

Στις ήμέρες που περνούμε τί έκλογικές κινήσεις. Τί συνδυασμών άθροες και σπουδαίες κατάρτισεις. Τών πολλών ύποψηφίων λυσσαλέες άπαιτήσεις, ύποσχέσεις τών «Προέδρων», βουλευτών μεταπηδή- (σεις

και νευρώδεις συζητήσεις, έπικρίσεις, καταχρήσεις, έπικλήσεις, παρακλήσεις, μειδιάματα, ύποκλίσεις, τών «Προέδρων» ξεσκονισεις μέσα πλάγια έπίσης, κάποιες ύπαναχωρήσεις, μερικές ύποχωρήσεις, πιο πολλές άποχωρήσεις, και κομμάτων διαλύσεις.

'Αρκετες ευχαριστήσεις, πιο πολλές άγανακτήσεις. Και να ίδουμε τί θα βγάλη του λαού σε λίγο ή (κρίσις!

Ο έκλεκτός

'Ισως δεν το πιστεύετε και όμως είν' άλήθεια. Κι' ό Χέλμς ό λαοφίλης μ' άναίθεια μεγάλη, στας έκλογας έκτίθεται — από παλιά συνήθεια — και ύποψηφίότητα κι' εκείνος ύποβάλλει.

Στους τοίχους θ' άντικρύσωμε τη συμπαθή του φά- (ψα. Και θα έξέλθη ό Δημητρός περιόδεια στην πιάτσα και θα ζητά ένα «σταυρό» απ' όλους σε λιγάκι, αυτός που χρόνια τέσσερα σ τ α υ ρ ω ς ε τόν (κοσμάκη.

Σταυρό, λοιπόν, στο Χέλμη μας, με το γλυκό του (ύφος. Κάθ' ένταλμα που έστειλε, ως του δοθ ή ψήφος. Να ψηφισθ ή απ' όλους μας, εύθαρς και άπόρους, να ξαναγίνη ύπουργός, να βάλη κι' άλλους φέρους!

Μονιμοποιήσις

Λοιπόν, εκείνη ή αύξηση ή τών εισιτηρίων, τών τραμ τών αθηναϊκών και τών λεωφορείων, που χάρη, λέει, τών έορτών πρό τινος ένεκρίθη, με ύπουργική άπόφασι, έμονιμοποιήθη.

'Επηρε το προσωπικό τών έορτών το δώρον, που το ταλαίπωρον κοινόν έπληρωσε ως φόρον. Άλλα έκρίθη δίκαιον και λογικόν έπίσης, να πάρουνε το δώρο τους και οι... έπιχειρήσεις!

Απολύσεις

Σε άθροες άπολύσεις τών έκτάκτων ύπαλλήλων, ή κυβέρνηση προβαίνει ή ύπηρεσιακή. Παίρνουν οι «έκτακτοι» άράδα της πορείας των το (φύλλον και θα μέινουν συντόμως μοναχά οι «τακτικοί».

Οι ύπουργοι δεν σταματάτε τη δουλειά αυτή ούτε (ώρα. Και το σχέδιο επηρε τρεις χιλιάδες ως τα τώρα. 'Απολύουν όσους κρίνουν ότι είνε περιττοί, ως τις 5 του Μαρτίου που θ' άπολυθούν κι' αυτοί...

Ναί μέν, αλλά...

Περί την Ευστρατιάδω ντόρος έγινε μεγάλος και στη δίκη της, πρό πάντων, παραφουντώσε ό (σάλος. Την άνάμωσαν άηδόνι, που μας ήρθε απ' την Εύ- (ρώπη και την είπαν, άντιθέτως, ώρισμένοι «φράου Ποπη»!

Πάντως, απ' τις καταθέσεις κι' από την διαδικασίαν, (μπήκε ό κόσμος στην ουσία, ότι «άηδων» είνε, βεβαίως, στη φωνή και στη λα- (λιά, μα την έχει το άηδόνι... «λ ε ρ ω μ έ ν η τη (φωληνά!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Εγκληματικές φυσιγνωμίες

Ο ύπαστυνέμος κ. Κανελλόπουλος, κάθε φορά που είναι αξιωματικός υπηρεσίας της Γενικής Ασφαλείας, κάνει διάφορες φυσιγνωμικές παρατηρήσεις πάνω στους ανθρώπους που του φέρνουν, βοηθούμενος από τους αρχιφύλακες κ. κ. Μπαντούνα και Οϊκονόμου. Έπειτα στέλνει τους «μουςαφιρέους» του στα κρατητήρια. Αυτή τη συνήθεια την έχουν επίσης και πολλοί άλλοι αστυνομικοί που έχουν ειδικευθεί σχετικά κι' έχουν πάρει και ειδικά μαθήματα και πιά πολύ απ' όλους οι αστυνομικοί της υπηρεσίας Σημάτων. Και ιδού τι σχετικά έχει αποδείξει, σύμφωνα με τις παρατηρήσεις τους:

Οι άπατενες κι' οι πλαστογράφοι έχουν φυσιγνωμία καλοκάγαθη. Δεν μοιάζουν καθόλου σχεδόν για κακοποιούς. Μια γλυκύτης απλώνεται στο πρόσωπό τους. Πολλοί μάλιστα από αυτούς είναι συμπαιθικοί και όμορφοι. Σπάνια ωστόσο ή μάλλον ποτέ δεν κοκκινίζουν. Κι' όταν συνομιλούν με κάποιον αποφεύγουν το βλέμμα του. Κάποτε οι τύποι αυτοί είναι θηλυπρεπείς.

Οι εκ γενετής εγκληματίες έχουν αυτιά μεγάλα και μεγάλο κάτω σαγώνι. Είναι βάνασοι, κτηνώδεις και όταν μιλούν χειρονομούν ζωηρά.

Οι διάσημοι λωποδύτες έχουν — τις περισσότερες φορές — μικρά μάτια, βλέμμα άσταθες και εκκίνητο, μικρό κεφάλι, μέτωπο με κλίση προς τα πίσω, πυκνά φρύδια, μύτη πλακωτή και πρόσωπο άχρο. Έχουν επίσης μια καταπληκτική ευκινησία στα χέρια, όπως οι ταχυδακτυλουργοί.

Οι δολοφόνοι, και μάλιστα εκείνοι που δεν διατάζουν να σας σκοτώσουν για μια άσημαντη αφορμή, έχουν το βλέμμα «υέλωδες», ακίνητο και κρύο. Μά όταν πρόκειται να εκτελέσουν το έγκλημά τους, τότε, τα μάτια τους θολώνουν και κοκκινίζουν σαν τα μάτια ενός μεθύμενου. Κι' έπειτα κυριεύονται από μια υπνηλία, σαν να ναρκώθηκε το μυαλό τους και περπατούν πάντα σαν υπνωτισμένοι. Αυτοί είναι οι πιο επικίνδυνοι από τους εγκληματίες, γιατί καμιά τιμωρία δεν τους συμφορμώνει. Δολοφονούν περισσότερο από ευχαρίστηση παρά από ατομικό συμφέρον.

Οι σαδιστάι έχουν τελείως διαφορετικά χαρακτηριστικά από τους δολοφόνους. Έχουν ζωρό βλέμμα, λεπτή φυσιγνωμία, χοντρά χείλη κι' έσογκωμένα βλέφαρα. Οι τύποι αυτοί παρουσιάζουν και σωματικές ανωμαλίες. Πολλοί έχουν χασει την ικανότητα να φέρουν στον κόσμο παιδιά. Θα έλεγε κανείς ότι φύσις ήξερε τι έκανε και τους

στέρησε την μεγαλύτερη χαρά της ζωής: την απόκτηση παιδιών.

Πρό καιρού η αστυνομία είχε ασχοληθεί με διάφορους σαδιστάς, τους γνωστούς με το όνομα «Δράκοι» που είχαν στραγγαλίζει ή βασανίσαι πολλά παιδιά. Είπε ο «δράκος του Χαμηλού», ο «δράκος της Καλογρέζας» κι' ένα σωρό άλλοι που είχαν απασχολήσει τους εγκληματολόγους. Από τις πιο χαρακτηριστικές σχετικές περιπτώσεις είναι οι ακόλουθες:

Μια πλούσια κυρία των Αθηνών, η Ε. Φ. ψυχοπαθής κι' επικίνδυνη είχε ακολουθήσει — όπως έλεγε — τον μοναχικό βίο. Η γυναίκα αυτή προσπαθούσε με τις νηστείες, τις αυτομαστιγώσεις, τις δονούκτιες γονυκλισίες, τα μαρτύρια γενικά του σώματος να πειθαρχήσει τα πάθη της. Μά όταν κυριεύταν από αυτά, μη μπορώντας πια να τα δαμάσει, γύριζε στην Αθήνα, στο σπίτι της, κοντά στην στάση Αγγελοπούλου. Ντυνόταν κομψά και κάθε νύχτα περιφερόταν στους δρόμους αναζητώντας το θύμα της. Αλλοίμονο στο νέο που θα γοητευόταν από την ωμορφιά της και θα παρυσυρόταν στο σπίτι της. Εκεί βρισκόταν έμπρός σε μια αληθινή Μαινάδα!...

Η γυναίκα αυτή συνελήφθη τέλος από την Αστυνομία η οποία και απέκλυσε όλο το παρελθόν της. Σαν πραγματικότητα δεν ήταν όπως έλεγε ούτε ήγουμένησας ούτε «μοναχή». Επισκεπτόταν τα διάφορα μοναστήρια, έκανε πλούσιες δωρεές, προσευχόταν όλη τη νύχτα, γονατιστή στο πλακόστρωτο του ναού, με την ελπίδα ότι θα την βοηθούσε ο Θεός να γλυτώσει από το πάθος της, χωρίς όμως να κατορθώσει και σπουδαία πράγματα.

Η δεύτερη περίπτωση ήταν ενός ηλικιωμένου κυρίου του Ίωαν... Κ. που είχε μια δίλλα στο Ψυχικό. Εκεί, όπως γράφαμε και άλλοτε, παρέσυρε άδωκα και φτωχά πλάσματα και τα υπέβαλε σε βασανιστήρια.

Ο πιο κλασικός τύπος σαδιστού ήταν ο Δ. Ν. που υπηρετούσε ως νοσοκόμος σε κάποιο κεντρικό νοσοκομείο της πρωτεύουσας προ τριακονταπενταετίας.

Στο νοσοκομείο αυτό ένοσηλευτο μια πτωχή νέα που έπαχε από κάποιο σοβαρό νόσημα. Η νέα αυτή πέθανε μια νύχτα και τη μετέφεραν στο νεκρικό θάλαμο, μέχρι της άλλης ημέρας που θα παραδίδαναν το νεκρό της οι οικείοι της.

Θα ήταν περασμένα μεσάνυχτα, όταν κάποιος φύλακας άκουσε θορυβό στο νεκρικό θάλαμο. Πλησίασε πατώντας στις άκρες των ποδιών και είδε τον άπαισιο νοσοκόμο να έχει αγκαλιάσει τη νεκρή και να την γεμίζει φιλιά!... Προηγουμένως της είχε στίσει τα ρούχα.

Το θέαμα εκείνο έκαμε το φύλακα ν' ανατριχιάσει. Χωρίς να χάσει καιρό έσπευσε να ειδοποιήσει τους άλλους νοσοκόμους. Εκείνοι έτρεξαν, συνέλαβαν τον ψυχροπαθή συνάδελφό τους και τηλεφώνησαν άμεσα στην αστυνομία.

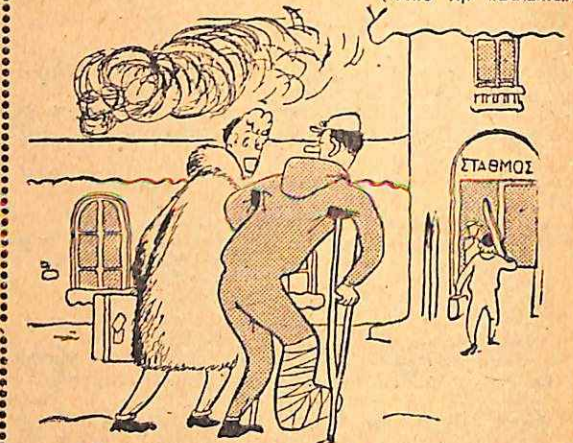
Ο άπαισιος νοσοκόμος ωδήγηθηκε στην αστυνομία. Αργότερα δικάστηκε και καταδικάστηκε σε φυλάκιση άρεκτων ετών. Και κανένας δεν έμοθε πια τι απόγινε ο άνατριαστικός αυτός άνθρωπος.

Ευτυχώς όμως στον τόπο μας αυτού του είδους οι επικίνδυνοι ψυχοπαθείς δεν είναι πολλοί. Εκείνους που έχουμε εν άφθονία είναι οι άπατενες, οι λωποδύτες, οι διαρρηκτές και οι πλαστογράφοι. Μά γρήγορα η Αστυνομία βάσει τελεία και παύλα στην εγκληματική δράση τους.

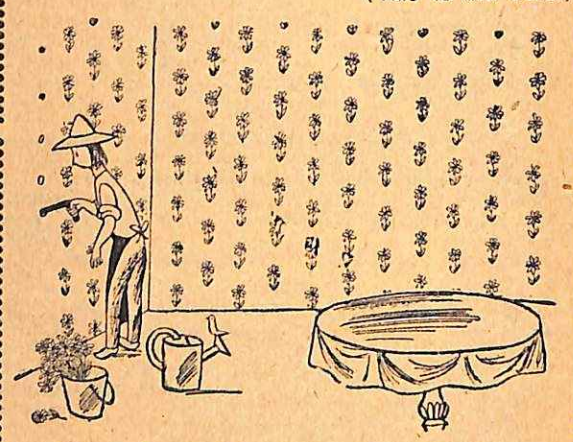
Ε. ΔΡΑΚΟΣ

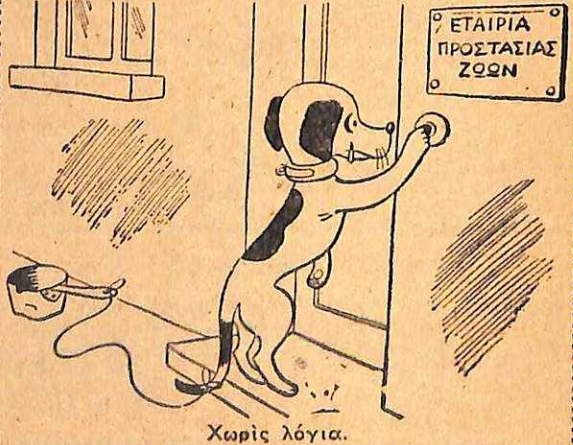
— 'Η κατάσταση μου χειρότερησε γιατρέ. Τώρα όχι μόνο γαυγίζω αλλά και δαγκώνω!... (Από την «Bataille»)

— 'Ετσι τουλάχιστον όλοι θα πιστέψουν πως πήγαμε στα χειμερινά σπόρ!... (Από το «Idi Paris»)

Ο άνθοκόμος κάνει ταπετσαρία στο σπίτι του. (Από το «Idi Paris»)

Χωρίς λόγια.

Τραγούδια και ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΝΔΑ

Οι Σταθμοί μας, τελευταίως, οι ραδιοφωνικοί, μεταξύ των άλλων έχουν και μίαν ώρα ειδική και σ' αυτήν την έκπομή τους βάζουν δίσκους (ρισμένους) σε γνωστούς άκροατές των και σε φίλους χαρισμένους.

Δίσκους, ήτοι, αφιερώνουν απ' τον "Αλφα στην Π.Χ., απ' την "Ομικρον στον Ζήτα και ξανά κι' απ' την (άρχη) και μ' αυτή την ευκαρία, είναι λίαν φυσικόν νάχωμε και τέτοιες πλάκες, μεταξύ πολιτικών.

Κατ' αυτόν, λοιπόν, τον τρόπον θεωρείται γεγονός, πως ο Γονατάς ο Στέλιος, ή κατ' άλλους Στυλιανός, που μονάχος του να μείνει, δυστυχώς, ήταν γραφό (του), δίχως βουλευτάς του «Κέντρου» και της "Ακρας (Δεξιάς), ένα δίσκο να χαρίσει, συνεχώς, στόν... έαυτο του και να τέρπεται, μοιραίως, με το «βάλς της... μ ο - (ν α ξ ι α ς).

Αλλά και στόν Μαρκεζίνη, πλείστοι πρώην οπαδοί του, θα χαρίσουν ώρισμένως την κατάλληλη ωδή του και θα πούν στόν νεον άντρα και τόν «άσσο της (κομπίνας) τις στροφές τις παρακάτω, στο σκοπό της «Γερα- (κίνας):

— «Κίνησε ο Μαρκεζίνης
να μάς πιάσει εξ' άπίνης
Και ντρούν, ντρούν, ντρούν, ντρούν
οί... λ ι ρ ί τ σ ε ς τ ο υ β ρ ο ν τ ο υ ν.

«Μά σε κάποιο «μπλόκ» τόν πιάσαν
και κουδούνισα τόν κρεμάσαν.
Και ντρούν, ντρούν, ντρούν, ντρούν
τά... κ ο υ δ ο ύ ν ι α τ ο υ β ρ ο ν τ ο υ ν!

Ασφαλώς μια τέτοια μόδα πιο πολύ θα προχωρήσει κι' ένα δίσκο ο Βενιζέλος στόν Πλαστήρα θα χαρίσει και με δυο κουδέντες μόνον καθαρές και παστρικές, θα του απευθύνη λίγες μαντινάδες κρητικές:

— «Πείσματα και πεισματικά, σε μένα δεν περνάνε,
όταν και άλλοι αρχηγοί μαζί μου θέλουν νάνα.
» Δεν συμφωνούμε, άλλωστε, αγαπητέ Νικόλα
και γνώμες άλλες έχουμε στα σχέδιά μας όλας!

Απαθής, κατά το μάλλον, ο Πλαστήρας μ' όλ' αυτά στόν σκοπό του Βενιζέλου θ' άπάντησε όρθα κοφτά:

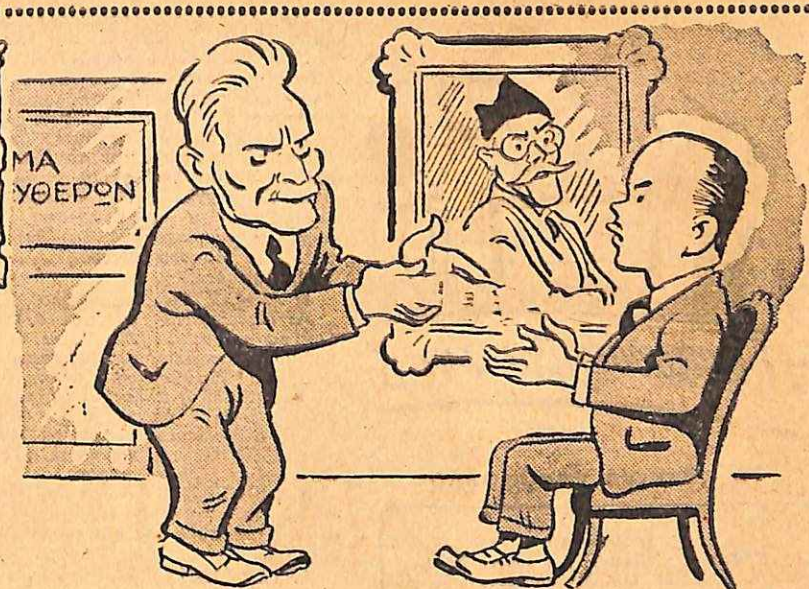
«Δεν με θέλεις μιά, δεν σε θέλω δυό
γιατί μούχεις κάνει την καρδιά μου ρημαδιό.
Δεν με θέλεις δυό, δεν σε θέλω τρείς
και... ν έ ο υ ς σ ά ν τ ό ν Γ ο ν α τ ά π ρ ο σ π ά θ η σ ε ν ά β ρ η ς.

Τού Κανελλοπούλου οι φίλοι, που και... Μπέμπης (λέγεται) έτι θα χαρίσουν ένα δίσκο στόν λαμπρό τους τον ήγέτη. Κι' έπειδή προσφάτως κάνει ριζικές μεταβολές και προσθέτει συνεργάτες και συναρχηγούς ακόμα, θα του δίνουν, δίχως άλλο, ώρισμένες συμβουλές θα του δίνουν, δίχως άλλο, θα του λένε για το και στής «Μπέμπας» το μοτίβο, θα του λένε για το (Κόμμα):

— «Πόσο έχει μεγαλώσει, — Μπέμπη,
νέες ρίζες έχει άπλώσει, — Μπέμπη,
και θ' αποδίη του λοιπού.
Έτσι πλέον να ηγήσαι,
όρφαγος για να μην είσαι, — Π α π ο υ !
μά νάσαι... μ π έ μ π η ς μ έ...

Δίσκον όμοιον κι' ο Ζέρβας θα χαρίση φυσικά και θα λη στους όπαδούς του και τους φίλους γε- (νικά):

— «Κάτω στού Βάλτου τά χωριά,
μοιράζω λίρες και φλωριά,
κι' όσοι έμένα προτιμάτε
και... Ν α π ο λ ε ό ν ι α φ ά τ ε !

Όμως και τού Παπανδρέου τó νοήμον περιβάλλον, για την στάσι τού άρχηγού του, καθ' έκάστην άμφι- (βάλλον) και προτού τού Κόμματός του τό... «Τιμόνι» να γυ- (ρίση), τόν έξης, άναντιρρήτως, τόν σκοπό θα τού χαρίση:

«Ασχημες πληροφορίες μούδωσαν για σένανε,
πως άλλάξεις κάθε μέρα κι' ένα φρόνημα,
μ' από δω και πέρα, όμως, κάτσε... φρόνιμα!
Έχασε τα περασμένα και μην τα θυμάσαι πιά.
Πάψε νάσαι διπλωμάτης και διπρόσωπος,
για να βγής μετά τόν Μάρτη... άσπροπρόσωπος!

Ο Κοτζιάς, άνυπερθέτως, που τ' ανάστημα όρθώνει και με λόγους και δηλώσεις, νύχτα μέρα, ξεπαθώνει, έχει γίνει, πλέον, στόχος άρχηγών τε κι' άρχηγίσκων κι' από μέρους των θ' άκούση τόν άκόλουθον τόν (δίσκον):

«...Ψ η λ ά τ ή χ τ ί ζ ε ι ς τ ή φ ω λ ή ά
και θα λυγίση ο κλώνος
και θα σου φύγουν τά πουλιά
και θ' απομείνης μόνος.

Δίσκον τέτοιον κι' ο Τσαλδάρης θα ζητήσει έκτός (των άλλων) και στόν Πάνο Χατζήπανα χαρισμένους θάναί μάλλον. Για τα καύσιμα, κυρίως, κάπως θα τόν καταδιώξη. Αλλά και για τις δηλώσεις που ο Πάνος άραδιάζει:

«Όταν συμβή στα περίε... φ ω τ ι έ ς ν ά κ α ί ν ε,
εσύ νά κάνης... «τ ο υ μ π ε κ ι »
γιατί και ύποτροφία
σου κολλά — σου κολλάνε 'Ιταλική!

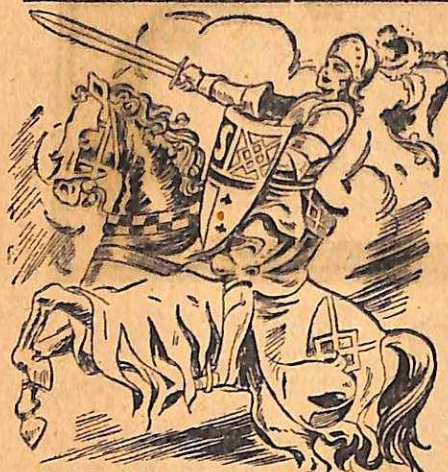
Δίσκον δεύτερον ο Ντίνος θα ζητήσει ώρισμένως και στόν Χέλμη τόν Δημήτρη θάναί αφιερωμένους. Αυστηρές παρατηρήσεις θα τού κάνη, δίχως άλλο, και μαζί θα τού θυμίζει τó κακό του τó μεγάλο:

«Δημητρούλη μου, χάσου
κι' απ' τόν κόσμο ξεχάσου
μην πληρώσω για σένα,
όλα έγω τά σπασμένα
και τά μούτρα του άκόμα
νά μη... σπάση τó Κόμμα!

Τέλος, όλος της 'Ελλάδος ο ταλαίπωρος λαός, που όξεία... κο μ μ α τ ι τ ι ς τόν ταραζει άνηλεώς στις χιλιάδες παρατάξεις και τις διάφορες μονάδες θα χαρίση, άδιακρίτως, τις έξης τις μαντινάδες:

«Συγκεντρωθήτε άρχηγοί, για τó καλό του τόπου
κάθε σκανδαλου πρόξενον μην είσате και άτόπου!
Υπολογίστε με καλά και μη με άψηφάτε
γιατί θ' άλλάξω τακτική και... φούμο πιά θα φάτε!
Μη μου μαυρίσετε ξανά, σωτήρες μου τά μάτια
γιατί τά... Κόμματα κι' έσεις θα πάτε στά... κομ- (μάτια)!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Η ΛΕΒΕΝΤΙΣΣΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο καπετάν Φουρτούνας — ή δούκισσα — κι' οι σύντροφοί της φάνηκαν στην άκρη όπου βρίσκονταν οι πύργους του Χουσίφ, όπου κατοικεί η άνεψιά του 'Αλή Πασά, ή ώραία Χαράτζα. Ο καπετάν Φουρτούνας παρουσιάζεται στη Χαράτζα ως γιός του Πασά της Μεδίνας και άπεσταλμένος του Μουλεϋ-έλ-Καντέλ, με το όνομα Χαμίτ γιά να παραλάβη το χριστιανό αϊχμαλωτο Λά Ουσιέρ, που τον χρησιμοποιούν, όπως κι' άλλους χριστιανούς αϊχμαλωτούς, γιά την αλεία βδελών. Το θέσφα των αϊχμαλωτών μέσα στους βδελώνς προκαλεί τη φρίκη της δούκισσας και των συντρόφων της.

— Αφίστε τους φαρδές με γυρίσουν στις καλύβες τους. Θ' αναπαυθούν σήμερα, γιά να γιορτάσουν τον γιοιού του πασά της Μεδίνας.

Οι στρατιώτες πέταξαν τις μαγκούρες τους κι' έδωσαν διαταγές στους σκλάβους. Η δούκισσα έχωσε το χέρι της στη χρηματοσακούλα που της είχε δώσει ο Λέων της Δαμασκού, πήρε μία φούχτα χρυσά νομίσματα και τα πέταξε στους γενισάδρους, λέγοντας με φωνή αγέρωχη:

— Νά δώστε σήμερα σ' αυτούς τους ανθρώπους άφθονο φαγητό, διπλή μερίδα ρσκι κι' από ένα τσεκίσι στον καθένα. "Αν δεν υπακούσετε, θα σας κόψω τ' αυτιά στο γυρισμό μου. Καταλάβετε;... Όσα χρήματα περισσέψουν, θάναί δικά σας.

Αποχαιρέτησε. Έπειτα με μία φιλική χειρονομία τους 'Ηπειρώτες, που την κύττασαν σαν άπολιθωμένους, και σππρουνίσε τ' αλόγο της, λέγοντας στο σαστισμένο άξιωματικό:

— Πηγαίνετε με στην άνεψιά του πασά. Θέλω να την δω τώρα άμέσως.

Οι καβαλλάρηδες συνέχισαν το δρόμο τους, ανάμεσα από άπέραντους βάλτους, άνεκμετάλλευτους άκόμη, όπως έδειχνε ή άναταραχή του νερού τους. Μυριάδες βδέλλες βρίσκονταν εκεί μέσα, περιμένοντας να βυζάζουν το αίμα κάποιου θύματος...

Δέκα λεπτά άργότερα, ο άξιωματικός που οδηγούσε τη μικρή ομάδα, έδειξε στη δούκισσα μία ώραία και μεγάλη μεταωθη σκηνή, με την κορυφή της στολισμένη με τρεις άλογουρές και μία άσημένια ήμισση.

— Είναι ή σκηνή της άνεψιάς του 'Αλή Πασά της είπε.

— Μένει εδώ λοιπόν;

— Ναι, κάπου - κάπου, γιά να έπιβλέπη την εργασία των Χριστιανών και να διασκεδάζη με το μαρτύριό τους.

— Κι' αυτή ή γυναίκα θέλει να την αγαπήση ο Λέων της Δαμασκού, ο πιο μεγαλόψυχος και ήπιοτικός πολεμιστής του τουρκικού στρατού! είπε ή δούκισσα με περιφρόνησι.

— Το έλπίζει τουλάχιστον...

— Ένα λιοντάρι δεν παντρεύεται ποτέ με μία τίγρι!

— Δεν είχα σκεφθί ποτέ αυτή την άλήθεια... μουρμούρισε ο Τούρκος. Γιά να το λες έσύ, που είσαι φίλος του Μουλεϋ-έλ-Καντέλ, φοβάμαι πως θα περιμένη του κακού ή Χαράτζα.

Πέρασαν δίπλα απ' το βάλτο και σταμάτησαν μπροστά στην έπιδητική σκηνή, γύρω απ' την οποία βρίσκονταν μερικές άθλιες καλύβες, που τις φύλαγαν καμμία τρανταριά 'Αραβες και πολεμιστάι της Μικράς Ασίας ώπλισμένοι ως τα δόντια.

— Ελα, άρχοντά μου, είπε ο άξιωματικός. Η Χαράτζα θα πίνη τώρα τον καφέ της και θα καπνίση το τσιμπούκι της. Δεν φοβάται αυτή μην της κόψουν τη μύτη, όπως έχει διατάξει ο σουλτάνος Σελήμ γιά όλους τους καπνιστές!

Η δούκισσα κατέβηκε απ' τ' αλόγο της. Ο άξιωματικός έκαμε νόημα να παραμερίσουν οι τέσσερες 'Αραβες που φύλαγαν έμπρός στη σκηνή με το γιαταγάνι στο χέρι. Και μπήκε μέσα, λέγοντας:

— Κυρία, ήρθε ένας άπεσταλμένος του Μουλεϋ-έλ-Καντέλ.

— Ας περάση... άπάντησε μία φωνή, που είχε κάτι το σκληρό και μεταλλικό. Οι φίλοι του γενναίου κι' άνίκητου Λέωντος της Δαμασκού είναι πάντα εύπρόσδεκτοι από μένα!

Η δούκισσα μπήκε άποφασιστικά στη σκηνή, συγκρατώντας το καρδιοχτύπι της, ενώ ο άξιωματικός ύποκλινόταν μπροστά της με σεβασμό και κρατούσε άνασηκωμένη την κουρτίνα που σκέπαζε την είσοδο.

Μία γυναίκα νέα κι' ώραιότατη στεκόταν όρθια στη μέση της σκηνής, άκούμπώντας με το ένα χέρι της στη ράχη ενός χρυσοκέντητου ντιβανιού. Ήταν ψηλή, λεπτή, με κατάμυρτα μάτια που έλαμπαν σαν κάρβουνα, γραμμένα φρύδια, χείλη κόκκινα σαν ώριμα κεράσια, μαλλιά μακριά και μαύρα σαν τα φτερά του κόρακα και δερμα έλαφρά ήλιοκαμένο.

Όστόσο, ή ώμορφη φυσιογνωμία της είχε μία παράξενη έκφρασι τραχύτητας. Καταλάβαινε κανείς άμέσως πως ήταν γυναίκα σκληρή, άλύγιστη, συνθισμένη να διατάζει.

Φορούσε ένα πλατύ σαλβάρι από άσπρο χρυσοκέντητο μεταξωτό, μία πράσινη μεταξωτή μπλούζα, με άσημένια σειρήνια και με κομψιά από μαργαριτάρια άνεκτίμητης άξίας, μία πλατεία ζώνη από κόκκινο βελούδο και μικρά πασαύτια από κόκκινο δερμά με χρυσά στολίσματα.

Κανένα κόσμημα δεν στόλιζε τ' αυτιά της ή τα χέρια της. Είχε όμως περασμένο στη ζώνη της ένα μικρό γιαταγάνι με χρυσή λαβή, διακοσμημένη με σμαράγδια και ζαφείρια, και με θήκη από άσημι και σιντέφι.

Όταν είδε να μπαίνει ή δούκισσα, με το γραφικό άλβανικό κοστούμι της, το

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

χλωμό της πρόσωπο, τα ζωηρα μάτια της και τα μαύρα της μαλλιά, δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μία κραυγή θαυμασμού: — Τί ώμορφος καπετάνιος!

— Άμέσως κατόπιν, έκαμε μία χειρονομία, σαν να μάλυνε τον έαυτο της γιάτι είχε άφίσει να ξεφυγή απ' τα χείλη της αυτή ή έκδηλωση, κι' είπε με τραχύτητα:

— Τί θέλεις, έφέντη;

— Θα σου το πώ, χανούμ, άπάντησε ή δούκισσα, κάνοντας συγχρόνως μία βαθείά υπόκλισι.

— Χανούμ! φώναξε ή Χαράτζα γελώντας ειρωνικά. Αυτό τον τίτλο να τον κρατήσης, ώραίε μου καπετάνιε, γιά τις γυναίκες που μαραινόνται στα μυρωμένα χαρέμια, κι' όχι γιά την άνεψιά του 'Αλή Πασά.

— Είμαι 'Αραψ, κι' όχι Τούρκος, άπάντησε ή δούκισσα.

— Α, είσαι 'Αραψ; Είναι λοιπόν ώμορφοι σαν και σένα όλοι οι νέοι στον τόπο σου, έφέντη;... Εγώ πίστευα το αντίθετο! Οι 'Αραβες που είδα στις γαλέρες του θείου μου, του ναυάρχου, δεν συμοίαζαν καθόλου... Ποιος είσαι λοιπόν;

— Ο γιός του πασά της Μεδίνας... άπάντησε ή δούκισσα, που είχε καταλάβει πολύ καλά τί έλεγε ή Χαράτζα, μολονότι είχε μιλήσει άραβικά.

— Ο πατέρας σου βρίσκεται πάντα στην 'Αραβία;

— Μήπως τυχόν τον ξέρεις;

— Όχι, μ' όλο που έχω περάσει πολλά απ' τα παιδικά μου χρόνια στις άκτες της 'Ερυθράς Θαλάσσης. Τώρα δεν ταξιδεύω πιά παρά μόνο στη Μεσόγειο... Ποιος σε στέλνει, έφέντη;

— Ο Μουλεϋ - έλ - Καντέλ.

— Η άνεψιά του ναυάρχου άνασκήρτησε έλαφρά και ρώτησε, ζαρώνοντας τα φρύδια της:

— Τί θέλεις από μένα;

— Μ' έστειλε να σε παρακαλέσω να του παραχωρήσης έναν απ' τους Χριστιανούς αϊχμαλωτούς της Λευκωσίας.

— Ένα Χριστιανό; φώναξε με έκπληξι ή Χαράτζα. Ποιόν;

— Τον ύποκόμητα Γκαστόν ντε Λά Ουσιέρ, άπάντησε ή δούκισσα, με φωνή έλαφρά τρεμουλιαστή.

— Έκείνο το Γάλλο που άνηκε στην ύπηρεσία της 'Ενετικής Δημοκρατίας;

— Ναι.

— Γιά ποιό λόγο ο Λέων της Δαμασκού ενδιαφέρεται γι' αυτό τον άπιστο σκύλο;

— Δεν το ξέρω.

— Μήπως τυχόν κρύωσε ή πίστι του στον Προφήτη;

— Δεν το πιστεύω.

— Είναι πάντα πάρα πολύ γενναίωψυχος ο Λέων της Δαμασκού!...

— Μπορείς να πής πως είναι ήπιοτικός.

— Αυτό δεν άξίζει τίποτε γιά έναν Τούρκο, άπάντησε ξερά ή άνεψιά του πασά. Τί τον θέλει τώρα, αυτό τον άνθρωπο;

— Δεν ξέρω να σου πώ. Πιστεύω όμως πως θα θέλουν να τον στείλουν ως άπεσταλμένο στη Βενετία γιά διαπραγματεύσεις.

— Ποιος θα τον στείλη;

— Φαντάζομαι, ο Μουσταφάς.

— Άγνοεί λοιπόν ο μέγας βεζύρης ότι ο Χριστιανός αυτός άνηκε στο θείο μου; ρώτησε ή Χαράτζα, σχεδόν θυμωμένη.

— Ο Μουσταφάς είναι ο ανώτατος άρχηγός του τουρκικού στρατού, κι' ότι κάνει έπιδοκιμάζεται απ' το Σουλτάνο.

— Τί με νοιάζει, έμένα, ο μέγας βεζύρης; είπε ή άνεψιά του πασά άνασηκώνοντας τους ώμους της. Εγώ κυβερνώ εδώ, κι' όχι αυτός.

— Άρνείσαι λοιπόν;

— Αντί ν' άπάντηση ή Χαράτζα χτύπησε τα χέρια της. Δύο μαύροι σκλάβοι μπήκαν άμέσως και γονάτισαν μπροστά της.

— Δεν έχετε να προσφέρετε τίποτε στον έφέντη; τους ρώτησε ή Χαράτζα, χωρίς να καταδεχτή να τους κυτάξη.

— Γισούρτι, κυρία, άπάντησε ο ένας σκλάβος.

— Φέρτε το λοιπόν γρήγορα!

— Έπειτα ή Χαράτζα γύρισε στη δούκισσα και της είπε μ' ένα φιλοφρονητικό χαμόγελο:

— Εδώ μ'ας λείπουν όλα. Στον πύργο μου όμως θα σε φιλοξενήσω πιο άνετα,

ώραίε μου καπετάνιε. 'Ελπίζω να μ'ας φύγης γρήγορα.

— Έπειτα σοβαρεύθηκε ξαφνικά, ξαπλώθηκε με νοχήλια στο ντιβάνι, άκούμπώντας το κεφάλι της στο χέρι της, και ρώτησε:

— Τί κάνει ο Μουλεϋ - έλ - Καντέλ στην 'Αμμόχωστο;

— Άναπαύεται γιά ν' αναρρώση έντελώς απ' την πληγή του, άπάντησε ή δούκισσα.

— Η Χαράτζα πετάχτηκε όρθια, σαν πληγωμένη λέαινα, και κάρφωσε την πύρινη ματιά της στη νέα γυναίκα.

— Τραυματίστηκε; φώναξε. Από ποιόν;

— Από ένα Χριστιανό καπετάνιο.

— Πότε;

— Πρό όλιγων ήμερών.

— Στη μάχη;

— Όχι. Σε μονομαχία.

— Αυτός! Ο άνίκητος Λέων της Δαμασκού! Το καλλίτερο σπαθί του τουρκικού στρατού! Είναι άπίστευτο!

— Κι' όμως είν' άλήθεια, άρχόντισσά μου.

— Από ένα Χριστιανό;...

— Ναι, από ένα νέο καπετάνιο.

— Αυτός ο νέος ήταν λοιπόν θεός του πολέμου;

— Ήταν παλληκάρι.

— Ω, πως θάθελα να τον δω! φώναξε ή Χαράτζα.

— Ήταν ένας σκυλο - γκιαούρης.

— Γκιαούρης ή Τούρκος, ήταν πάντως ένας μεγάλος ήρωας, ένας ήμθεος!

— Η δούκισσα έκρυψε ένα ειρωνικό χαμόγελό της. Έπειτα απλώθηκε σιωπη γιά πολλή ώρα. Η Χαράτζα ακίνητη στη μέση της σκηνής, έσφιγγε νευρικά τη λαβή του γιαταγιού της. Τα μάτια της έλαμπαν, γιάταγιού της. Τα μάτια της έλαμπαν, γιάταγιού της. Τα μάτια της έλαμπαν, γιάταγιού της.

— Νικήθηκε! μουρμούρισε, σαν να μιλούσε στον έαυτο της. Αυτός, ο άήττητος Λέων της Δαμασκού!... Υπάρχει λοιπόν στην Κύπρο ένας άντρας δυνατότερος και πιο άξιος απ' αυτόν;... Μόνον μία τίγρις θα μπορούσε να καταβάλη το λιοντάρι... Ποιος νάναι άραγε ο νικητής του; Πως θάθελα να τον γνωρίσω!

— Σου είπα πως ήταν Χριστιανός, είπε ή δούκισσα.

— Η Χαράτζα άνασκήκωσε τους ώμους της περιφρονητικά κι' άπήντησε:

— Τί ενδιαφέρεται μία γυναίκα γιά την πίστι, γιά το Σταυρό ή γιά το Μωάμεθ;... Δεν έχουν καμμία σχέση αυτά με την καρδιά.

— Ίσως, νάχης δίκιο, ψιθύρισε ή δούκισσα.

— Η Χαράτζα άνασκήκωσε τους ώμους της περιφρονητικά κι' άπήντησε:

— Τί ενδιαφέρεται μία γυναίκα γιά την πίστι, γιά το Σταυρό ή γιά το Μωάμεθ;... Δεν έχουν καμμία σχέση αυτά με την καρδιά.

— Ίσως, νάχης δίκιο, ψιθύρισε ή δούκισσα.

— Η Χαράτζα σήκωσε πάνω της τα μάτια της, την κύτταξε μερικές στιγμές και τη ρώτησε ξαφνικά:

— Και συ είσαι ήρωας, ώραίε μου καπετάνιε;

— Η δούκισσα έμεινε μία στιγμή σιωπηλή, λίγο ξαφνιασμένη, κι' έπειτα άπάντησε:

— Άν έχης στον πύργο σου άξιους ξιφομάχους, μπορείς να τους πής να μετρηθούν μαζί μου, δύο μ' έναν. Θα τους νικήσω!

— Άκόμα και τα Μετιούμπ;

— Ποιος είν' αυτός;

— Το καλλίτερο σπαθί του στόλου.

— Άς έρθη, όταν θελήση.

— Θα μπορούσες λοιπόν ν' άντιμετωπίσης άκόμη και το Μουλεϋ - έλ - Καντέλ;

— Όπως μ' έκπληξε ή Χαράτζα.

— Δεν φοβάμαι κανένα.

— Μά ο Μουλεϋ είνε φίλος σου.

— Βέβαια.

— Έχεις μετρηθί μαζί του;

— Όχι, άρχόντισσα.

— Απόψε θα σε δοκιμάσω, έφέντη. Μ' άρέσουν τα παλληκάρια που ξέρουν να νικούν και να σκοτώνουν.

— Όταν με διατάξης, θα σου δείξω πως μάχεται ο γιός του πασά της Μεδίνας.

— Η Χαράτζα ξανακύτταξε τη δούκισσα και ψιθύρισε μόνη της:

— Ήμορφος και παλληκάρι! Θα δούμε

ποιόν άλλον έπαινο άξίζει.

Τη στιγμή εκείνη, γύρισαν οι δυο σκλάβοι, φέρνοντας ένα χρυσό δίσκο με δυο άσημένα σκαλιστά δοχεία γεμάτα γιαουρτί.

— Δέξου αυτό γιά την ώρα, έφέντη, έίπε ή άνεψιά του πασά. Θα διατάξω να έτοιμάσουν τ' αλόγο μου. Στον πύργο, θα σε περιποιηθώ καλλίτερα. Μ' άρέσει ή συντροφία σου και θα μείνης μερικές μέρες μαζί μου.

— Κι' ο Μουλεϋ - έλ - Καντέλ;

— Άς περιμένη, άπάντησε ή Χαράτζα με κάποια διάφορία.

— Σου είπα ότι τον διέταξε ίσως ο Μουσταφάς να μεταφερθί ο ύποκόμης στην 'Αμμόχωστο.

— Άς περιμένη κι' αυτός. Δεν συνηθίζω να δεχώμαι διαταγές από κανένα, ούτε κι' απ' το Σουλτάνο. Η Κύπρος δεν είνε Κωνσταντινούπολις, κι' ή Μεσόγειος δεν είνε ο Βόσπορος...

— Μιά έρώτησι άκόμη, άρχόντισσά μου.

— Λέγε, έφέντη.

— Δεν θα μπορούσα να δω τον ύποκόμητα;

— Δεν είν' εδώ. Τον έστειλα σήμερα το πρωί σ' ένα μακρυνό βάλτο, όπου μου είπαν πως άφθονους οι βδέλλες.

— Θα τις φερψή αυτός; ρώτησε ή δούκισσα, συγκρατώντας με κόπο μία χειρονομία φρίκης.

— Όχι. Ου διευθύνη μόνο την εργασία... Έννοια σου, δεν θα τον βρουν πολύ χαλασμένο ο Μουσταφάς κι' Μουλεϋ - έλ - Καντέλ! Μ' ενδιαφέρει αυτός ο ευγενής πιο πολύ απ' τους άλλους, μ' όλο που είνε Χριστιανός σκύλος. Μπορεί άλλωστε να πληρώση μεγάλα λύτρα, κι' οι πλούσιοι αϊχμαλωτοι άξίζουν ξεχωριστή περιποίησι...

— Άς φύγουμε τώρα, ώραίε μου καπετάνιο. Θάμασε καλλίτερα στον πύργο, παρά άνάμεσα σ' αυτούς τους βάλτους.

— Η δούκισσα έφαγε το γιαουρτί, λοζοκυττάζοντας κάπου - κάπου λίγο ειρωνικά την άνεψιά του πασά. Όταν τελείωσε της είπε:

— Άμα θέλεις να φύγουμε, είμ' έτοιμος. Δεν πρέπει να περιμένουν οι γυναίκες. Έτσι λένε οι άριστοκράτες της Δύσεως.

— Η Χαράτζα κύτταξε μ' ενδιαφέρον τη δούκισσα και τη ρώτησε:

— Έχεις ταξιδεύσει στις χριστιανικές χώρες;

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

— Ναι, ο πατέρας μου μ' έστειλε στην 'Ισπανία, στη Γαλλία και στην ώραία 'Ιταλία.

— Γιατί;

— Γιά να τελειοποιηθώ στην όπλομαχη-τική.

— Κι' έτσι είσαι ικανός να μονομαχήσης με σπαθί, άν παρουσιασθί εύκαιρία.

— Το σπαθί άξίζει, κατά τη γνώμη μου, περισσότερο απ' τα τουρκικά γ

37

Ευθυμια ένστακτανέ

Ίππότης του μεσαίωνα δεν θα έδειχνε τόσο ευγένεια στην δεσποίνα των όνειρων του όσον ευγένεια έδειχνε ο κύριος στην κυρία, μέσα στο τράμ.

Στεκόνταν κι' οι δυο — ο κύριος και η κυρία — μπροστά σε μιαν άδεια θέσι και ο κύριος την προσέφερε, με ύφος άσυναγώνιστης γαλατικής άδωροφροσύνης:

— Καθίστε, κυρία μου.
— Παρακαλώ.
— Παρακαλώ! παρακαλώ!

Έπειδή ο κύριος ήταν κά-

πως ηλικιωμένος και η κυρία πολύ νεώτερη, ένεκα υπερβολικής λεπτότητας δεν ήθελε να κάθεται και ν' αφήσει όρθιον τον ευγενή ίππότην. Σκοτώνονταν, λοιπόν εκείνος και δόστου αντίσκοτωνόταν εκείνη:

— Μά καθίστε! Σας εύχαριστώ! Δεν είναι ανάγκη!
— Μά με συγχωρείτε, μαντάμ!

— Μά σας παρακαλώ.

Είχαν πρίξει το σηκώτι των άλλων επιβατών, ώς που ένας χριστιανός άνων-τας την ύπομονή του, τους έσπρωξε έλαφρά και στρώθηκε μακάρισ στην θέσι, δίχως άλλες διατυπώσεις. 'Ο-πότε οι άλλοι επιβάτες εί-δαν κατάπληκτοι τον ευγε-νέστατο ίππότην να πετά τον μανδύα της επίπλαστης ευγένειας και ν' άπευθύνε-ται στον χριστιανό με τό τραχύ και άγριο ύφος του πιο χυδαίου καυγάτη:

— Σήκω από κει, ρέ!

— 'Ο άλλος πεισματώςε:

— Γιατί, «ρέ»: Δική σου είναι η θέσι;

— Δική μου είναι, βέβαια, και την πρόσφερα στην κυρία. Τι στρώθηκες του λό-γου σου; Σήκω!

— Δεν σπκώνομαι!

— Γαϊδάρε!

— Γουρουνί!

Κι' άφου ο ευγενέστατος ίππότης άπ' την υψηλή γα-λατική άδωροφροσύνη έφτασε ίλιγγιωδώς στην τρέχουσα ζωολογία, άκούστηκε και η λεπτεπιλεπτή φωνή της ύπερευγενικής νεαρής κυ-ρίας:

— Δεν τον άφίνετε, αγα-πτή μου; Κόσμος είναι αυ-τός; Ζώα!...

Και ο παρατυχών θυμο-σοφος της περιστάσεως:

— Ω, ρέ, ευγένεια με τό τσουβάλι, που τρέχει άπ' τα μπατζάκια μερικών - με-ρικών, την σημεριν ήμερα!

Και οι επιβάτες έχασμογέ-λασαν με πλήρη κατανόηση.

★

Γνωστός καλλιτέχνης φω-τογράφος των Άθηνών μου διηγείται τό εξής πάθημά του:

Πρίν από δυό μήνες πε-ρίπου παρουσιάσθηκε 'στο φωτογραφείο του μία έλα-φρώς νευρική κοπέλλα και ζήτησε να φωτογραφηθ.

— Θα με δγάλετε καλά; ρώτησε.

— Θα σας δγάλω όπως είσθε, δεσποινίς, της άπάν-της ο φωτογράφος.

— Όχι όπως είμαι, έ-δήλωσε η πελάτισ. Θέλω να με δγάλετε πολύ καλύτερη από ό,τι είμαι, καθότι τη φωτογραφία αυτή θα την στείλω στην Άμερική διά γαμπρό!...

Ο φωτογράφος χαμογέ-λασε και της δήλωσε ότι αν ήταν γιά τέτοιο σκοπό μπο-ρούσε να την μεταβάλει σε σωστό κινηματογραφικό ά-στέρα.

— Μπορείτε;
— Και βέβαια μπορώ.
— Έμπρός, τραβάτε.

Και στρώθηκε να φωτο-γραφηθ. Ο καλλιτέχνης την έβαλε να πάρη μερικές πόδες και έν τέλει της τρα-βήξε κάτι φωτογραφίες που θα τις έζηλευε και η "Ιγ-κριντ Μπερκμαν. Τρελλάθηκε άπ' τον ένθουσιασμό της η κοπέλλα, πλήρωσε και έφυ-γε χοροπηδώντας.

Πέρασε ένας μήνας. 'Ο-πότε μπαίνει έξαλλη μία μέρα η κοπέλλα στο φωτο-γραφείο, βρίσκει τό φωτο-

γράφο και άρχίζει να τον περιλούζει με τό πιο λαμ-πρά επίθετα:

— Βρέ έλεεινέ, άναιδέ-στατε, παληάνθρωπε, γα-ιδούρι, τί μούκανες, μωρέ; Μου έκοψες την τύχη, που να σε πάρη ο διάολος κι' έμένα κι' όλο σου τό σοί!

Έμβρόντης ο φωτο-γράφος ώχρωώθηκε πίσω από τό γραφείο του και ρώ-τησε:

— Μά τί συνέβη, δεσποι-νίς;

— Τί συνέβη; Τον κακό σου τον καιρό συνέβη! Την έστειλα στο γαμπρό την

παληοφωτογραφία που μου έδγαλες.

— Λοιπόν;
— Και σήμερα ήλθε η ά-πάντησις: «Εγώ καφεσαν-τανίστρες δεν παντρεύο-μαι». Γιατί, βρέ, μ' έδγα-λες καφεσαντανίστρα; "Ε; Γιατί, βρέ, μούκοψες την τύχη;

Τό νόστιμο ήταν ό,τι η κοπέλλα, άπολύτως πεπει-σμένη ότι ο φωτογράφος, χάρις στην «καλλιτεχνική» φωτογραφία, της έκοψε την τύχη, άπειλούσε να τά κάνει γής Μαδιάμ μέσα στο φωτογραφείο. Και είδε κι' έπαθε ο φωτογράφος να την καθησυχάση και να την πείση ότι, με μία καινούρ-για φωτογραφία θα κέρδι-ζε τον γαμπρό, εκατό τοίς εκατό.

Ηδη ο φωτογράφος άγω-νιά περισσότερο από την κοπέλλα αν θα φέρη τό ά-ποτέλεσμά της η καινούρ-για φωτογραφία. Γιατί αν εκείνη χάση τό γαμπρό έ-κείνος σίγουρα θα χάση τό φωτογραφείο του...

★

Έκ του φυσικού. Στο τράμ. Μία γυναίκουλα, έ-παρχιώτισσα προφανώς, κάθεται στην άκρη του κα-βίσματος κρατώντας ένα μεγάλο πακέτο. Την πλη-σιάζει ο εισπράκτορας:

— Τό εισιτήριό σου.

— Μάλιστα, παιδί μου.

Εύχαρίστως.

— Πού πάς;

— Στην... κουνιάδα μου.

Ο εισπράκτορας χαμογε-λά με κατανόηση.

— Και πού κάθεται η κουνιάδα σου;

— Δεν ξέρω, παιδί μου.

Αν ήξερα δεν θαμπαινα στο τράμ. Θα πήγαινα με τό πόδια.

— Άμ, άφου δεν ξέρεις πού κάθεται η κουνιάδα σου, πώς ξεκίνησες;

Και η γυναίκουλα κυττά-ζοντας τον εισπράκτορα με τό φυσικώτερο ύφος του κό-σμου:

— Έγώ δεν ξέρω, παιδί μου, αλλά μου είπαν έμπα στο τράμ και θα σε κατε-βάση στην πόρτα της.

— Τίποτε άλλο δεν σου είπαν;

— Μου είπαν και κάτι άλλο, παιδάκι μου, αλλά δεν κατάλαβα.

Άλλα ο εισπράκτορας, δυστυχώς, δεν μπορούσε να συμμορφωθ με την άπλοική επιθυμία της αγαθής γυναι-κούλας και την παρακάλεσε να κατέβη γιά να πάη να μάθαι και τ' άλλα.

— Όποτε να κατέβω, παι-δάκι μου;

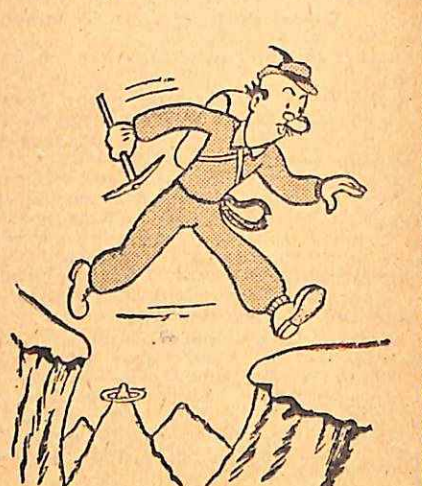
— Να κατέβης, κυρά-ου.

Κι' η γυναίκουλα κατε-αίνοντας:

— Άνάποδος άνθρωπος ίσαι, καμμένε. Άν ήθελες γά με βοηθούσες, γιά να μη ξαναγυρνάω πίσω, η κα-ψερή!

Κι' άπομακρύνθηκε μάλ-λον άγανακτισμένη.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Σπουδαίος όρειβάτης.

(Από την «Presse»)

ΠΑΛΗΑ 'Αποκρηά

Προσωπίδες, ντόμινκ, γεροί, παρελθόντες

Την είσοδο της άποκρηάς στην παλιά Άθήνα την άναγγέλλανε πρώ-τα τα... υπακάκια. Μία μέρα πριν άνοιξη τό Τριώδιο οι υπακάλληδες κρεμούσαν τις κόκκινες μουτσούνες άνάμεσα και δίπλα από τις κρεμυ-δοπλεξίδες και τις σκούπες.

Από την άλλη μέρα κάνανε την εμφάνισή τους και τα ντόμιντα κρε-μασμένα έξω από κανένα ραφτάδικο ή καπνοπωλείο.

Τά κουρεία ώργάνωναν έμπορικώ-τερα αυτή τη δουλειά, τοιχοκολλών-τας κοντά στην πόρτα την είδο-ποίησι:

«Ένοικιάζονται πρὸς μεταμψισιν καθαρά ένδύματα και ιπποτικάι στο-λαί θεάτρον χρησιμοποιηθείσαι υπό βαθυφώνων και τεχνών εις ρόλους Φίγκαρω, Έρνάνη κλπ.»

Με αυτές τις ιπποτικές στολές κάνανε την εμφάνισή τους και οι πρώ-τοι μασκαράδες τά παλιά χρόνια, αν πιστέψουμε μία έφημερίδα της έ-ποχης εκείνης, που έγραφε στα ψι-λά της:

«Την είσοδον του Τριωδίου μάς άνήγγειλαν πάλιν έφέτος τέσσαρες μέθυσοι (!) περιβεβλημένοι στο-λάς ιπποτικές, οπτινες περιερχόμενοι χθές έφ' άμαξής τας κεντρικάς όδους δεν έδαρύνοντο άδοντες συνεχώς με-λωδία άσιατικού ά μανένε».

Κάτι άλλο που έδινε τον τόνο στην παλιά άποκρηάτικη κίνησι ή-ταν και οι δημόσιοι χοροί. Συνήθως αυτοί γινόντουσαν στις μυταρίες και στα καφενεία της Άθήνας. «Μέ-γας κορός. Τιμή είσοδου δραχ. 3. Διά τάς κυρίας δωρεάν», έλεγαν οι άγγελίες, τυπωμένες με τεράστια γράμματα και κολλημένες στα τέα-μα των μαγαζιών αυτών. Έκείνο ό-μως τό «δία τάς κυρίας δω-ρεάν» τό σχολίασε κάποτε μία ά-θηναϊκή έφημερίδα, πολύ άριστοκρα-τική, καθώς φαίνεται. Έλεγε: «Έν-νοείτε τί είδους θα είναι αυτάί αι δωρεάν είσερχόμεναι κυρίαί: πλύ-ντριαί, σιδηρώτριαί, υπηρέτριαί, συνή-θως μισθούμεναι υπό του καταστη-ματάρχου αντί ενός και ήμισους φράγκου, χορηγούντος άμα άνα έν μάλλινον δόμινον εις έκάστην ίνα καλύψωσι τά ρακώδη ένδύματα, πρό πάντων δέ τας σεβασμίας μορ-φας αυτών...». Ποιός τ' άκουγε όμως αυτά; Όύτε όσοι έπασχαν από ά-ριστοκρατίτιδα! Και να η άπόδει-ξι: Σ' ένα καλό άθηναϊκό στίτι έ-κείνων των χρόνων πήγε έτοιμα τά πουκάμισα του κυρίου ή σιδηρώστρα, που της είχε δώσει η κυρία να τά κολλάριση. Έτυχε να είναι εκεί και ο κύριος, και ή σιδηρώστρα όλο τον έδλεπε και χαμογελούσε. Αυτός έ-κανε τον κουτό! Έκείνη όμως, καθώς έφευγε δεν κρατήθηκε και εί-πε:

— Έγώ τον ξέρω τον άφέντη κι' άπ' τις άπόκρηες. Χορέψαμε μαζί ένα βάλσο στον μπαλσομα-σχή.

Δεν μπορούσε να γίνη άπόκρηα στην Άθήνα χωρίς τους έπτά ή ό-χτώ εκείνους άντρες και τά παιδιά, τους ντυμένους με κάτι κοκκινά-στρα ραβδωτά και πολύ έφαρμοστά-κονά παντελονάκια και με την κι-τρινη αθλητική φανέλλα, που γύρι-ζαν στους δρόμους κρατώντας πα-ραμάσχαλα ένα μικρό ρόπαλο, άπ' όπου και τό δνομα τό Ρόπαλα. Αυτοί κάνανε διάφορες γυμναστικές επιδείξεις, άκροβασίες και άρεσις βαρών, και κάποτε - κάποτε και πα-ρατάσεις π ά ν τ ο μί μ α ς με τον ήχο του κλαρίνου, της τρόμπας και της γκρανγκάσσας, ενώ ένας από

την δυάδα τους γύριζε και μάζευε με τό δίσκο πεντάρες και δεκάρες.

Τά Ρόπαλα σήμερα δεν βγαίνουν πειά στους άθηναϊκούς δρόμους. Άλλά τό αντίρροπό τους, τό Γάϊ-τανάκι σώζεται. Τό βλέπουμε και τώρα, κάθε άπόκρηα, εκείνο τό ψηλό κοντάρι άπ' όπου κρέμονται τόσα σχοινιά (γαϊτανάκια) όσοι είναι οι χορευτές, που κρατώντας, καθ' ένας τό δικό του, χορεύουν — ενώ παί-ζουν τά κλαρινέτα με τά τρομπόνια — γύρω - γύρω υπερδύοντας με τά σχοινάκια κι' ύστερα πάλι έμπερδύοντάς τα.

Ο Γάμος της παλιάς άπο-κρηάς δεν γίνεται πάλι σήμερα. Ή-ταν αυτός ο Γάμος μία συνοδεία από πολλούς, ντυμένους κουρελίδες, με βαμμένα μούτρα με πράσινες και κόκκινες μπογιές, που κάνανε τάχα τους συμπεθερούς. Στη μέση είχαν την ύψη με τον γαμπρό με στέφανο από κρεμμυδάκια και ζούματα, ντυ-μένους με τσουβάλια, που προχω-ρούσαν, μάλιστα η ύψη, όλο σκέρ-τσο. Πίσω από τη συνοδεία έρχόν-τουσαν τά Προικία: μία σκάφη δίχως πάτο, κάμπουσα κούτσουρα της φωτιάς, καρεκλοπόδαρα κι' ένας γκαζοτενεκές, όλα φορτωμένα σ' ένα γαϊδαράκο.

Και έπειδή ο λόγος περί γαϊδα-ράκου πάει να βάλουμε έδώ ό,τι ά-ναφέρουν οι έφημερίδες του 1900 γιά τη βράδευσι μίας λαϊκής σάτυρας από την έπιτροπή του Καρναβάλου: «Του πρώτου βραβείου εκρίθη ά-ξία ή σατυρική μεταμψίσις τό «Συμ-βούλιον των Ιατρών», συσκευη των έντός κάρρου περί της άσθενείας του έν μέσω αυτών πάσχοντος και επί στρωμνής κατακεκλιμένου... όνου».

Τά Βλάχικα ήταν μία μεταμ-ψίσις που άγαπούσαν και προτιμού-σαν οι Άθηναίες πάντα. Ίσως 'χι άδικα γιάτί η έγχώρα αυτή μεταμ-ψίσις κάνει τό κομψό σώμα να φαί-νεται ακόμη πιο κομψό και τό συμ-παθητικώτερο. Και από τά Βλάχικα αυτά κερδίζουν τόσο οι ξανθές Ά-θηναίες με τό χρώμα τό ρόδινο στά μάγουλα, όσο και οι μελαχροίνες με τά μαύρα και ύγρά μάτια! Άλλω-στε και τό δημοτικό τραγούδι αυτά τά δυό είδη των καλλονών ύμνει κά-τω από τά άραχνούσαντα μεταξωτά με τά φλουριά στο στήθος. Λέει γιά τις ξανθές:

Τριανταφυλλένια μάγουλα και μάτια μενεξεδες.

Και λέει, πάλι γιά τις μελαχροι-νές:

Μάτια να ψυχαλίζουν και μέσα στον ψυχαλισμό καρδιά να αρμενίζουν...

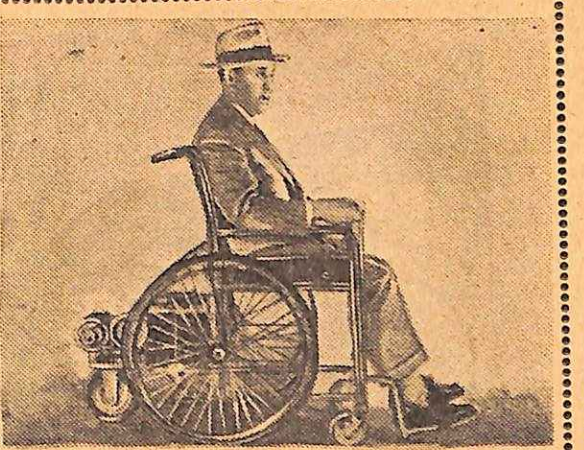
Τις Κυριακές του καρναβαλιού πολλές ώραιες κυρίες και κοπέλλες κυκλοφορούσαν με τά βλάχικα στους δρόμους της Άθήνας, άλλες πεζή και άλλες σε άμαξία. Οι ώμορφότε-ρες αξιωνότουσαν της τιμής να δε-χτούν μπροστά στα πόδια τους μι-κρές ανθοδέσμες, που τις έρριχναν γνωστοί και άγνωστοί... Σε άλλες πάλι οι ζωρότεροι μασκαράδες, μα κι' οι άμασκαράτοι, φώναζαν:

— Καρότσα έ!

Αυτό όπως και τό αλησιόνητο παληότερο: «Κ ό φ τ ο» — που έγι-νε, μάλιστα άφορη φόνου τό έτος 1890 — και τά νεότερα: «Σ' έ γ ν ω-ρί σ α μ ε !...», «Κ α λ έ», «Φ ο-ρε ί ς φ α ν έ λ λ α», και «Α έ-ρα!» ήταν κάτι που επικρατούσε στην άποκρηάτικη φρασολογία, κολλούσε και έμενε ως πού να βρεθ ή κάποιο άλλο. Έτσι γιά μία έποχή στα καρναβάλια είχε επικρατήσει τό: «Κ α λ έ ά ν τ ε ς».

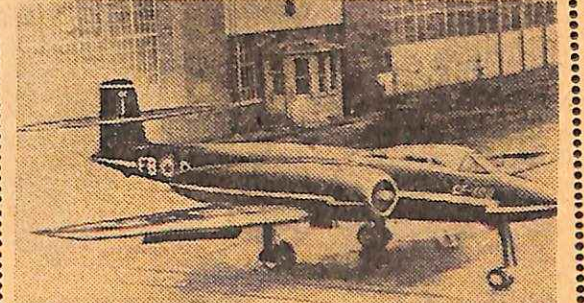
Τό καρναβάλι όμως θα είναι και την άλλη εβδομάδα και την παραπά-νω. Θα συνεχίσουμε λοιπόν στο άλ-λο τεύχος του «Θησαυρού».

ΚΑΓΚΑΡΗΣ

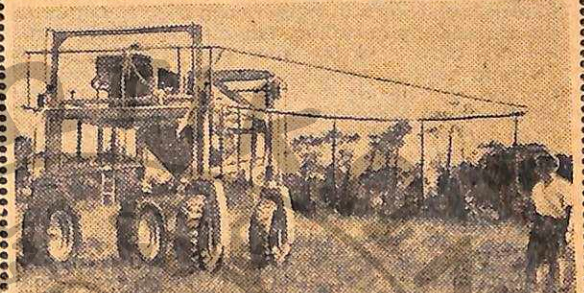
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΑΝΑΠΗΡΙΚΟ ΑΜΑΞΑΚΙ

Τό άναπηρικό αυτό άμαξάκι, συνθησμένο τύπου, γίνεται αυτοκίνητο χάρις σ' ένα ηλεκτρικό μοτέρ που τροφοδοτείται από ένα συσσωρευτή. Ο άσθενής ή ο άναπηρς δεν έχει πα-ρά να όδηγή τό άμαξάκι με τον μοχλό κατευθύνσεως, στο έ-πάνω μέρος του όποιου υπάρχει ένα κουμπί που βάζει σε κί-νησι ή σταματά τη μηχανή. Ο συσσωρευτής που προορίζεται γιά τό άμαξάκι αυτό έχει τό πλεονέκτημα ότι μπορεί να φορ-τίζεται σε μία κοινή ηλεκτρική πρίζα.

ΕΝΑ ΑΕΡΙΟΠΡΟΫΘΟΥΜΕΝΟ ΜΑΧΗΤΙΚΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Τό C. F. 100, τό πρώτο αεριοπρωθούμενο άεροπλάνο της Καναδικής πολεμικής αεροπορίας, έκανε πρό ήμερών την πρώτην του δοκιμαστική πτήσι πού έστέφθη από πλήρη έ-πιτυχία. Τό άεροπλάνο αυτό, έφωδιασμένο με δυό κινητήρες Ρόλς - Ρόυς, είναι τό ισχυρότερο του κόσμου στο είδος του.

ΕΝΑΣ ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΨΕΚΑΣΤΗΡ

Στη φωτογραφία μας, βλέπετε τό μεγαλύτερο ψεκαστήρα που κατασκευάσθηκε ως σήμερα. Κινείται με μία ισχυρή μηχανή «Ντιζελ» και μπορεί να καθαρίση από τά παρσι-τα 225 τετραγωνικά μέτρα σπαρμένης γής σε 2 λεπτά. Κατασκευάσθηκε γιά να χρησιμοποιηθ ειδικώς στις άπέ-ραντες έκτάσεις της Βενεζουέλας.

ΡΕΚΟΡ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

Ένας Άμερικανός μηχανικός κατασκεύασε τό αυτοκίνητο αυτό, που μοιάζει σαν βολίδα και με τό όποιο κατόρθωσε ν' άναπτύξη ταχύτητα 640 χιλιομέτρων! Η ταχύτητα αυτή θεωρείται ως η μεγαλύτερα που έχει επιτευχθ ή ως σήμερα. Τό προηγούμενο ρεκόρ στην Άμερική ήταν 500 χιλίομε-τρα την ώρα.

Μαρία ή Πενταγιώτισσα

(Συνέχεια έκ της προηγούμενης σελίδας)

— Φεύγα, Παναγή, είπε μαλακά. "Ας χωρίσουμε σαν φίλοι.

— Όχι, δεν φεύγω. Θα γίνω ο Ίσκιος σου. Φάντασμα θα γίνω και θα σ' ακολουθώ παντού για να σου θυμίζω την ατιμία σου!...

— Δεν φεύγεις; ούρλιαξαν οι Πενταγιώτες άγριεμένοι. Δεν φεύγεις είπες, ώρε άλειτούργητε;... Φείδι που σε δάγκωσε, κακομοίρη!...

Πήδησαν άπάνω, του ρίχτηκαν όλοι μαζί κι άρχισαν να χτυπούν άγρια, άλύπητα. Τόν δέραννε φρενισμένοι από θυμό. Η Πενταγιώτισσα ούτε συγκινήθηκε καθόλου.

Τόν άφησαν τέλος άκείσθητο από το ξύλο, ξαπλωμένο κάτω, σε φοικτό χάλι και φύγανε για τó χάνι όπου είχαν καταλύσει.

Τη χαραυγή σηκώθηκαν και ξεκίνησαν για τους Πενταγιούς. Μόλις δγήκαν έξω απ τη Βιτρινίτσα, ένας άνθρωπος πρόβαλε σ' ένα ύψωμα. Σερνόταν με τά τέσσερα, σαν σακάτης. Ήταν ο Παναγής, σακατεμένος φοικτά απ τó φοβερό ξυλοδαρμό. Στάθηκε με δυσκολία στην κορυφή του ύψώματος και ξεφώνισε μ' όλη του τη φωνή:

— Καταραμένη νάσαι, Μαρία Πενταγιώτισσα!... Ο Θεός να στο πληρώσει, άκαρδη!...

★

Καμωατή, λυγιστή και κουνιστή μπήκε η ανεμόμυλη Μαρία στο χωριό της, σέρνοντας πίσω της τά παλληκάρια που τη συνοδεύανε.

Οί χωριανοί της ήσαν σίγουροι πώς θα την καταδικάσανε, αν όχι σε θάνατο, τουλάχιστον σε φυλάκιση. Μήπως δεν ήταν η φόνισσα του αδερφού της, του άμοιρου του Θανάση;

Γι' αυτό, όταν την είδανε σαστίσανε. Τρίβανε τά μάτια τους οι Πενταγιώτες, βλέποντάς την να διασχίζει τó χωριό περπάττας, έχοντας δεξιά κι άριστερά της τους δύο τελιγιάδες, τους συγγενείς του Τουράκη, τους φονιάδες του Θανάση.

Βούιξε άμέσως τó χωριό. Τρέχανε γυναίκες κι άντρες να δουν την ύραια φόνισσα που γλύστρησε απ' τά χέρια της δικαιοσύνης.

Οί γυναίκες ίδίως ήσαν άνάστατες.

— Πενταγιώτισσες, φυλάξτε τους άντρες σας, γύρισε η Λάμια, ήρθε πίσω στο χωριό ή καταραμένη βλαχοπούλα!... Φωνάζανε.

Η Μαρία έβλεπε όλο αυτό τó σούσουρο με προσποιητή άδιαφορία. Μέσα της όμως κόχλαζε ή όργη και τó πείσμα. Και για να τους μπη στο μάτι προχωρούσε περπάτη και χαμογελαστή.

Μπήκε σπίτι της, σαν Βασίλισσα που γυρίζει από ταξίδι ή Πενταγιώτισσα και κέρασε κρασί τους λεβέντες που τη συνοδεύανε. Τσουγκρίσαν πρόσχαρα τά ποτήρια τους.

Γύρω σί γειτόνισσες κρυφοκύτταζαν απ' τά μισόκλειστα παραθυρόφυλλα των σπιτιών τους και σιγοκουβέντιαζαν:

— Την άκαρδη, την άσπλαχνη, την κακούργα!... Τó φάντασμα του αδερφού της γυρίζει μέσα στο σπίτι κι' αυτή έχει καρές και γλέντια!...

(Στó προσεχές τεύχος θ' άφηγηθούμε τρούς νέους αίματηρούς έρωτες της Μαρίας στο χωριό της).

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

Η αούστηρήτης των άγγλικών νέμων

Ο βαρώνος Ρότσιλντ έπισκέφθηκε τελευταία την Αγγλία και έπειδή δεν ήθελε να ύποταξη στους περφορισμούς που ίσχύουν εκεί, παρήγγειλε να του στείλουν από την Έλβετία πέντε κιλά κρέατος για μπφέκια. Αλλά οι υπάλληλοι του αεροδρομίου του Νόρτχολτ μύριστηκαν στην κυριολεξία τó περιεχόμενο του δέματος, τó άνοιξαν και έκαναν τó κρέας έπί τóπου χωρίς να του δώσουν αίτ' ένα κουματάκι.

Τί θέλουν οι γυναίκες

Μερικές πολύτιμες συμβουλές

Ποιός άντρας δεν θέλει ν' άρέσει στις γυναίκες; Για να τó επιτύχει όμως, πρέπει κυρίως να ξέρη τι είναι εκείνα που άρέσουν στο ώραιο φύλο. Να λοιπόν μερικές πολύτιμες συμβουλές, που θα σας βοηθήσουν σ' αυτό τó ζήτημα.

1) Οί γυναίκες θέλουν νάνε και μητέρες των αντρών που αγαπούν, άσχετως ηλικίας. Θέλουν να τους βλέπουν νύρχωνται κοντά τους, για ν' αναζητήσουν στοργή κι' ενθάρρυνση και για να τους άνοιξουν την καρδιά τους όπως σε μία μητέρα, να πούν τά παράπονα και τά μυστικά τους.

Ο άντρας που δεν καταλαβαίνει και δεν ίκανοποιεί αυτή τη βαθειά έπιθυμία τους, τις στερεί από μία μεγάλη χαρά. Μά κι' ο ίδιος χάνει τó περισσότερο ψυχικό περιεχόμενο του γάμου, όταν δεν άναζητεί τά συμπονετικά λόγια και τó βάλασμα των χαδιών της γυναίκας του.

2) Η γυναίκα θέλει να την έπιθυμή πάντα ο άντρας, κι' όχι να την θεωρή σαν ένα άπόκτημα που τού όφείλεται. Δεν έννοει ποτέ να δείξη πώς έχει κατακτηθή δόλτελα, γιατί φοβάται πώς αυτό θα την κάνει λιγώτερο έπιθυμητή. Θέλει να μένη πάντα μυστηριώδης, άνεξήλαστη, άγνωστη, ένα μυστηριώδες έρωτηματικό.

3) Η γυναίκα θέλει να την προσέχουν και να της κάνουν κομπλιμέντα, που την εύχαριστούν τόσο πιο πολύ όσο είναι πιο έξυπνα διατυπωμένα. Στην ανάγκη, δέχεται και τά άδελεία, όπως τó χαλάζι στην άναβροχιά. Προτιμάει όμως τά μεθυστικά λόγια ενός ραφινάρισμένου τέχνητιαν, έστω κι' αν ξέρη πώς της λείει ψέμματα. Δεν πιστεύει ίσως ούτε λέξι, κι' όμως ποθεί να τ' άκούη...

4) Κάθε γυναίκα θέλει να σέβεται τόν άντρα, να τόν βρίσκη έξυπνο, γευνάδιωφο, ίκανό, άξιο για τή λατρεία της. Τόν θέλει άποφασιστικό, στις περιπτώσεις που αυτή άμφιταλαντεύεται. Συγκρίνοντας τόν έαυτό της μαζί του, θέλει να βρίσκη πώς είναι κατώτερη του.

Παρ' όλην όμως αυτή την ύπεροχή του, ο άντρας δεν πρέπει ποτέ να δείχνη πώς είναι τελείως ανεξάρτητος απ' τη γυναίκα. Πρέπει να της δίνη τή βεβαιότητα ότι θα ξαναγυρίση κοντά της, για να τώνωση τó θάρρος του και την αυτοπεποίθησή του για τή ζωή και την εργασία του.

5) Η γυναίκα θέλει τόν άντρα καθαρό, περιποιημένο, αλλά όχι τελείως άψωγο. Τόν προτιμάει με λίγες έλλειψεις, για νάχη την εύχαρίστηση να διορθώσει αυτή τόν κόμπο της γραβάτας του ή τó μαντηλάκι της τσέπης του.

6) Η γυναίκα θέλει νάνε εύγλωττος ο άντρας. Δεν έχει σημασία για ποιό θέμα της μιλάει — για φιλοσοφία ή για έρωτα, για είδύλλια ή για περιπέτειες... Άρκει μόνο να μην κομπιάζη, να μην παίρνη έπιτηδευμένο ύφος και να μη θυμίζει καθηγητή που κάνει μάθημα... μπροστά σε άρελείς μαθήτριες παρθεναγωγείου.

7) Οί γυναίκες θέλουν νάνε έλκυστικές για τους άντρες. Α' ή ώμορφιά για μία γυναίκα είναι ό,τι τó χρήμα για τόν άντρα, λέει μία γνωστή συγγραφέας. Μία κοπέλα θέλει νάνε τόσο έλκυστική, ώστε... να μην έχη μυαλό ο φίλος της να κυττάξη τó ρολόι του ταξί, όταν την βγάξη περίπατο!

Φυσικά, κάθε γυναίκα έχει τις δικές της ιδέες για τόν τρόπο που θα γίνη έλκυστικώτερη. Γι' αυτό άλλωστε υπάρχουν χιλιάδες χτενιστές, τύποι μακιγιάζ, χρώματα φορεμάτων κλπ.

Έπικίνδυνα στοιχήματα

Για να κερδίση ένα στοιχήμα 25 σέντες, κάποιος κάτοικος της μικρής άμερικανικής πόλεως Πάσσαϊκ δεν έδίστασε να σπάση στο κεφάλι του μιάν άδειαν ή μοτίλια του κρασιού! Έπειτα απ' την πρώτη αυτή έπιτυχία, επανέλαβε τó πείραμα και δεύτερη φορά. Την τρίτη όμως, αντί για τήν μοτίλια, έσπασε... τó κεφάλι του, και τόν κουβάλησαν στο νοσοκομείο, όπου έμεινε αρκετές μέρες για να θεραπευθή από έγκεφαλική διαταραχή!

Γεώργιος Τερτσέτης
(1800 - 1874)

Στá Ζακυνθινόπουλα των χρόνων της Ίονίου Πολιτείας που έγιναν, άργότερα, μεγάλοι άνδρες στην Έλεύθερη Ελλάδα και έτιμησαν, σαν γνήσιοι Έλληνες, την πατρίδα τους, ιδιαίτερη θέσι κατέχει ο Γεώργιος Τερτσέτης.

Γεννήθηκε στή Ζάκυνθο στá 1800, δηλ. είκοσιένα χρόνια πριν απ' τόν πόλεμο της ανεξαρτησίας.

Ήταν παιδάκι μόλις 7 - 8 ετών όταν έβλεπε στή Ζάκυνθο τόν Κολοκοτρώνη, που είχε καταφύγει εκεί, με τους άλλους όπλαρχηγούς του Μωρηά και της Ρούμελης για ν' άποφύγουν την καταδίωξη των κατακτητών στόν Τουρκοκρατούμενο, τότε, Μωρηά, όπου είχαν δράσει για τήν έλευθερία, αυτοί και οι πρόγονοί τους.

Οί Κολοκοτρωνάιοι, μάλιστα, είχαν σκεδόν ξεκληριστεί από τά Σουλτανικά όργανα. "Όπου άκούγαν τ' όνομά τους, έβραζαν άμέσως φωτιά και λεπίδι. Γι' αυτό κι' έμεινε, από τή διώξη και τά βάσανα των Κολοκοτρωνάίων ή παροιμιώδης φράση που άκούγεται ακόμα: στó Μωρηά και σ' όλη την Ελλάδα: — Άμαρτίες Κολοκοτρωνέικες!

Ο Τερτσέτης, λοιπόν, από παιδάκι, ήταν θαυμαστής του Κολοκοτρώνη και των αγώνων του. Ήταν στή Ζάκυνθο και παιδικός φίλος του μεγαλύτερου παιδιού του, του Πάνου, που σκοτώθηκε, κατά τόν Άγώνα, στήν Τριπολιτσά. Καί ή συναναστροφή του νεαρού Τερτσέτη, με τó γυιό τού δοξαμένου στρατηγού, επέδρασε απ' την τρυφή του ηλικία στή διάπλασι της πατριωτικής ψυχής του.

Κάποτε, με άλλα παιδιά, έπαιζαν... πόλεμο. Είχαν καλάμια για τουφέκια κι' ο Πάνος παρίστανε τόν άρχηγό! Καί δός' του κυνηγητό στή γειτονιά και χαλασμός κυρίου.

Άπάνω, λοιπόν, στή βράσι τού παιδικού πολέμου, έπασσαν τά παιδιά να τζάμι, κάποιες γειτόνισσες.

Άμέσως ο μικρός Τερτσέτης πήγε κι' έσπασε τόν κουμπάρα του για να πληρωθή τó τζάμι. Τόν είδε ή μάνα του κι' εφώνασε:

— Άφες, μωρέ, Γώργο, τά έδωλα, για να πάρης κανένα καινούργιο ρούχο τή Λαμπρή!

Και τότε ο νεαρός Ζακυνθινός άπάντησε:

— Τό ίδιο κάνει μάνα! Γυμναζόμαστε, για τήν έλευθερία της Πατρίδας μας!

κόλαος Δραγούμης που έγραψε στις άναμνήσεις του:

«... Μεταμορφωθείς έν τῷ στρατοπέδω ο Τερτσέτης έφθρε φουσανέλλαν, έχων έξυρισμένην τήν κεφαλήν καθολοκλήρην, τρεφόμενος λιτότατα ως άσκητής!».

Έπί Καποδίστρια ο Τερτσέτης, άρχικά, διορίστηκε καθηγητής της Ιστορίας και της Γαλλικής στο πρώτο Στρατιωτικό Σχολείο τού Ναυπλίου. Άργότερα έγινε δικαστής (1832) πρώτα στήν Τρίπολι κι' έπειτα στó Ναύπλιο.

Όταν πρωτοήρθε ο νεαρός "Όθων στήν Ελλάδα, κι' άρχισε, επί Άντιβασιλείας, ή συκοφαντική έκστρατεία κατά τού έδόξου άρχιστρατήγου Θεόδωρου Κολοκοτρώνη, ο Γεώργιος Τερτσέτης έλαβε τήν τιμήν να διορίση δικαστής στή Δίκη τού Γέρου τού Μωρηά, υπό τήν προεδρεία τού Πολυζωΐδη.

Όπως και ο Πολυζωΐδης, έτσι και ο Τερτσέτης, ως δικαστής ύψώθηκε στó ύψος της περιστάσεως και δοξάστηκε με τήν τολμηρή στάσι του πού κράτησε, ως τó τέλος της δίκης κατά της συκοφαντίας που έστράφη κατά τού μεγάλου Έλληνα.

Κατάπληξε έκαμε, κυρίως, ή περιφρόνησι πού έδειξε σαν δικαστής πρós τόν τότε προκατειλημένο Εισαγγελέα Έδουάρδο Μάσσονα, πρós τόν όποιο έφώναζε άφοβα:

— Καί ποίος είσαι σύ, πού έκμεταλλεύεσαι τή θέσι σου στήν Άντιβασιλεία και πήρες έπάγγελμα τόσο έπικίνδυνο για τή ζωή και τήν τιμήν των Έλλήνων πολιτών; Θεωρούμεν πολύ ύψηλά τήν Δικαιοσύνην, ώστε δεν ύπογράφουμεν καταδικαστήσιν άπόφασιν!

Έτσι, με τήν αντίστασι αυτή, των δύο υπερόχων δικαστών, άποσοδήθηκε ή θανατική έκτέλεσις τού Κολοκοτρώνη, τόν όποιο, έπειτα, έσωσεν ο νεαρός βασιλεύς "Όθων και τόν έκτίμησε, όταν ένηλικιώθηκε, με τις τιμές πού τού άξιζαν.

Στón Τερτσέτη, άργότερα, όφείλοντο και τ' άπομνημονεύματα τού Κολοκοτρώνη, γιατί αυτός, τού φορτώθηκε και τόν έπίεσε να τού γράψη τās άναμνήσεις του. Και στó τέλος τόν κατάρχε με τή φράσι:

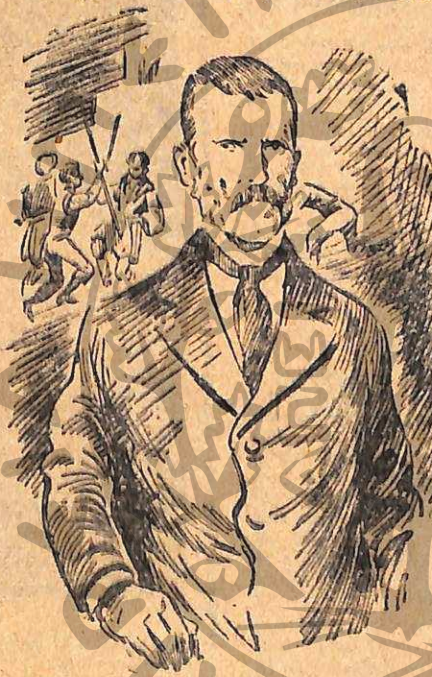
— Έσύ θα λές κι' έγώ θα γράφω!

★
Για να συμπληρώσω τó πορτραίτο τού Τερτσέτη δεν θα έπρεπε να παραλείψουμε και τήν άξιόλογη δράσι του, όταν στá χρόνια τού "Όθωνος, ύπηρετούσε ως διευθυντής της Βιβλιοθήκης της Βουλής.

Τήν εποχή αυτή ο έξαιρετικός αυτός πνευματικός άνθρωπος, έδούλεψε σημαντικά για να δώση στή δημοσιότητα τ' άπομνημονεύματα τού Κολοκοτρώνη που γράφτηκαν απ' τόν ίδιο καθ' ύπαγόρευσι τού άρχιστρατήγου και συνωδευτήκαν με τά «προλεγόμενα» τού Τερτσέτη.

Τήν παραμονή της Έθνικής έορτής τού 1851 μοιράστηκαν στó κοινό μικρές έντυπες ειδοποιησούλες πού καλούσαν τους πιστούς των γραμμάτων της έποχής εκείνης για τήν έπομένη, να παρευρεθούν σε μία ώραία και σεμνή μυσταγωγία, στήν αίθουσα της Βιβλιοθήκης της Βουλής. Έκει, άνήμερα της Έθνικής Έορτής ο Τερτσέτης διάβασε στους άκροατές του κομμάτια απ' τά άπομνημονεύματα τού Κολοκοτρώνη. Αλλά και κάθε χρόνο μιλούσε στó ίδιο μέρος πρó πυκνού άκροατηρίου.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Γεώργιος Τερτσέτης

Ο ΜΥΕΛΟΣ ΤΩΝ ΟΣΤΩΝ

Πώς τροφοδοτεί το αίμα μας ή άτμσφαιρα

"Αν κάμωμε μία τομή σ' ένα οστό (π. χ. στο οστό της κνήμης) θα ιδούμε ότι αποτελείται από δύο μέρη: Το ένα απ' αυτά είναι ακλόρο και πετρώδες. Είναι το κυρίως οστό. Το άλλο είναι μαλακό και έχει τη μορφή ενός πηκτού χυλού. Αυτό το δεύτερο μέρος είναι ο μυελός του οστού, το κοινώς λεγόμενο μεδούλι.

Σε μερικά οστά, το σκληρό μέρος καταλαμβάνει τα 9/10 του συνόλου. Αυτό συμβαίνει στα βασικά οστά του σκελετού. Στα άλλα υπερσχύει η σπογγώδης μάζα (στέρον, σπόνδυλοι, πλευρές, οστά της λεκάνης, κλπ.). Τα οστά αυτά, που είναι πλούσια σε μυελό, προμηθεύουν στο αίμα αιμοσφαίρια. Προσβάλλοντας επίσης ευκολότερα από διάφορες παθήσεις.

Εκτός από το μυελό και άλλα όργανα, όπως π. χ. το ήπαρ, η σπλήνα και τα λεμφικά γάγγλια (είτε στη φυσική τους κατάσταση, είτε όταν προσβάλλονται από ώριμους ασθενείς) παράγουν αιμοσφαίρια λευκά και έρυθρα.

Αυτά τα αιμοσφαίρια μόλις σχηματισθούν πηγαίνουν στα αιμοφόρα αγγεία, όπου εκπληρώνουν το ρόλο τους. Μόλις αυτός ο ρόλος τους εκπληρωθεί πεθαίνουν. Οι γεννήσεις και οι θάνατοι των αιμοσφαίριων γίνονται σύμφωνα μ' έναν τακτικό ρυθμό, ώστε να υπάρχει πάντοτε ένας ώριμος αριθμός τους μέσα στο αίμα. Αυτό απαιτεί τη ισορροπία του οργανισμού. Κάθε διασάλευση αυτής της ισορροπίας ανάγεται στη σφαίρα της παθολογίας, είναι δηλαδή προμήνυμα ή έπακόλουθο διαφόρων ασθενειών.

Η σύγχρονη επιστήμη δεν κατόρθωσε ακόμη να εξακριβώσει με τρόπο θετικό πώς γεννιούνται και πώς πεθαίνουν τα αιμοσφαίρια, ούτε πώς ρυθμίζεται η έξοδος των νέων αιμοσφαίριων από τα όργανα που τα παράγουν, πώς γίνεται η διοχέτευση των στην κυκλοφορία, ούτε πώς δημιουργούνται τα αποθέματα αιμοσφαίριων σε διάφορα όργανα, όπως π. χ. τη σπλήνα. Το μόνο που ξέρουμε είναι ότι τα αιμοσφαίρια επηρεάζονται από διαφόρους παράγοντες, όπως είναι το νευρικό σύστημα και οι αδένες έσωτερικής έκκρίσεως. Γνωρίζουμε επίσης ότι τα αιμοσφαίρια βγαίνουν από το μυελό μόνον αφού φθάσουν σε ένα στάδιο ώριμότητας και ότι τα γηρασμένα κύτταρα συσσωρεύονται γύρω στη σπλήνα και το έσωτερικό των οστών. Τα νεκρά ή περπιον νεκρά στοιχεία των χημειών γίνονται σχηματισμένη ή «σάρξ» των νέων κυττάρων.

Ο μυελός είναι, λοιπόν, ένα από τα κυριότερα εργοστάσια παραγωγής αιμοσφαίριων. Και γι' αυτό η κατάσταση του έχει μεγάλη σημασία για τη γενική υγεία μας.

Οι σύγχρονοι επιστήμονες κατόρθωσαν με τη μέθοδο των παρακεντήσεων του στέρον (που γίνονται με ειδικό όργανο) να καθορίσουν τη φύση και τη μορφή ώριμων παθήσεων του μυελώδους οστού, που επηρεάζουν την υγεία του ατόμου. Οι παθήσεις αυτές είναι οι εξής:

1) Υπερλειουργία του μυελού.
Ο ασθενής είναι πληθωρικός. Έχει πρόσωπο και χέρια κατακόκκινα. Το αίμα του, στην περίπτωση αυτή περιέχει 6-7 εκατομμύρια αιμοσφαίριων κατά κυβικό χιλιοστόμετρο, αντί των κανονικών 5 εκατομμυρίων.

2) Υπολειουργία του μυελού.
α) Κακοήθης αναιμία. Ο μυελός δεν κατορθώνει να προμηθεύσει στο αίμα τον απαιτούμενο αριθμό έρυθρων αιμοσφαίριων. Η αιτία του προκαλεί την αναιμία αυτής της μορφής παραμένει άγνωστη. Το έκχυλίσμα ήπατος μόσχου αποτελεί το αποτελεσματικότερο μέσον θεραπείας.

β) Αναιμία λόγω έλλειψης σιδήρου. Παρατηρείται συνήθως σε παιδιά που έτράφησαν με γάλα γίδας (το γάλα αυτό δεν περιέχει σίδηρο). Τα κύτταρα του μυελού, που δεν διαθέτουν την απαιτούμενη ποσότητα σιδήρου, είναι ανίκανα να παράγουν αιμοσφαίρινα και η έλλειψη της προκαλεί την αναιμία.

3) Καταστροφή του μυελού.
α) Οξεία λευχαιμία, που μοιάζει, από την άποψη της σοβαρότητας με τον καρκίνο και που έχει την ίδια μορφή εξέλιξη μ' αυτόν.

β) Καρκίνος και γενικά σαρκώματα του μυελού, που επιδίδουν το σχηματισμό αιμοσφαίριων.

Στις περιπτώσεις αυτές δεν σχηματίζονται λευκά αιμοσφαίρια και ο οργανισμός είναι ανίκανος πια να αιμωθή έναντι των διαφόρων ασθενειών.

Μία άλλη ασθένεια του μυελού είναι η καλοήγη μωλίτις, που χαρακτηρίζεται από μια αλλοίωση και μαλάκυνση του νωτιαίου μυελού κατά διαστήματα και ιδίως στην περιοχή της οσφυϊκής χώρας.

Οι νόσοι των σπονδυλών, η σύφιλη, διάφορα λοιμώδη νοσήματα, κλπ. μπορούν να προκαλέσουν μωλίτιδα, που εμφανίζεται τότε ως έπακόλουθο των εν λόγω ασθενειών. «Αλλ' η μωλίτις μπορεί να εμφανιστεί και ανεξάρτητα από τις αιτίες που αναφέραμε, έπειτα από μία μεγάλη ψύξη ή έπειτα από υπερβολικούς σωματικούς κόπους κλπ.

Η οξεία μωλίτις εκδηλώνεται με τελεία ήμψη των κάτω άκρων, συνοδεύεται δε συνήθως και από μνηνιγίτιδα του νωτιαίου μυελού. Η χρόνια έξ άλλου, παρουσιάζει πόνους

στην περιοχή της οσφυός, διαταραχή της ευαισθησίας σε διάφορα σημεία της επιφάνειας του δέρματος, παραπληγία και αναισθησία των κάτω άκρων, πρήσι της ούροδόχου κύστεως και του άμυδουμένου (με αποτέλεσμα την ακράτεια ούρων και κοπράνων), ατροφία των μυών, κλπ.

Όταν η μωλίτις προσβάλλει τους σπονδυλούς του τραχήλου παραλύουν άμεσα οι βραχίονες και ο ασθενής είναι ανίκανος να κάμει και την παραμικρή κίνηση με τα χέρια του.

Στην οξεία μωλίτιδα ο θάνατος έπεται μέσα σε λίγες μέρες. Και η χρόνια μωλίτις έπισης είναι νόσος αθεράπτευτος, αλλ' αφήνει στο θύμα της μακρο περιθώριο ζωής, μέχρις ότου υπονομεύσει τελείως τον οργανισμό του και προκαλέσει το θάνατο.

Νέα φάρμακα έναντιον του καρκίνου

Τα συνεχόμενα πειράματα για τις θεραπευτικές ιδιότητες της «κορτιζόνης» ή «παρασκευάσματος Ε», αποδεικνύουν ότι η ευεργετική επίδραση της δεν περιορίζεται μόνο στους ρευματισμούς και γενικότερα τις αρθρικές καταστάσεις. Η «κορτιζόνη» φαίνεται ότι επιδρά ενοικά και σε περιπτώσεις διαφόρων διανοητικών παθήσεων, που θεωρούντο ως προχες ακόμη ανίστες.

Μία άλλη σημαντική ανακοίνωση σχετικά με τις ιδιότητες της έγινε από πέντε γιατρούς του Ινστιτούτου Σλόαν-Κέττερινγκ στο έτησιο συνέδριο της Αμερικανικής Αντικαρκινικής Έταιρίας. Σύμφωνα μ' αυτήν, η «κορτιζόνη» καθώς και ένα άλλο αντιρευματικό φάρμακο, που ειν γνωστό με το όνομα «ΑΤΗ», επιφέρει αξιοσημείωτες βελτιώσεις σε περιπτώσεις καρκίνου, αν όχι την άριστη θεραπεία του. Τα δύο φάρμακα δοκιμάστηκαν σε περιπτώσεις χρονίας λεμφατικής λευχαιμίας, λεμφοσαρκώματος (καρκίνου των λεμφικών αδένων) και καρκίνου του προστάτου και στο στήθος. Η δόσι των κυμαίνονταν και για τα δύο μεταξύ 100 και 200 χιλιοστογράμμων ημερησίως για μία περίοδο 18-30 ημερών. Τα αποτελέσματα ήταν λιγότερο εκδηλα στις περιπτώσεις καρκίνου του προστάτου και του στή-

θους. Στις άλλες περιπτώσεις η καλύτερη ευνη έγινε αισθητή τρεις ημέρες μετά την έναρξη της χορηγείας του «ΑΤΗ» και έξη μετά την έναρξη της χορηγείας της «κορτιζόνης». Η καρκινώδης επεξεργασία σταμάτησε άμεσα και σε πολλές περιπτώσεις τα καρκινώματα υπεχώρησαν αισθητά. Οι Αμερικανοί επιστήμονες έχουν την γνώμη ότι η περάσας της χορηγείας αυτών των δύο φαρμάκων μπορεί να οδηγήσει σε τελεία ίαση του καρκίνου.

Ανεκονιώθησαν, εξ άλλου, τα αποτελέσματα των πειραμάτων που γίνονται από πολλά χρόνια πάνω σε γυρίους για να εξακριβωθεί η επίδραση του υπέρτου σε περιπτώσεις απεριόριστου πολλαπλασιασμού των κυττάρων. Τα πειράματα αυτά απέδειξαν ότι ο υπέρτης, όταν χρησιμοποιηθεί σε κατάλληλες δόσεις, έχει μία ανασταλτική επίδραση και ανακόπτει την πρόοδο της καρκινώδους επεξεργασίας. Θα χρειασθ, όμως, η συνεχής των πειραμάτων σε διάφορα πειραματόζωα, για να προσδιοριστεί με ακρίβεια η κατάλληλη θεραπευτική δόσις. Όταν αυτή η δόσις ξεπεραστεί, ο υπέρτης δεν σταματά απλά την καρκινώδη επεξεργασία αλλά καταστρέφει αυτό τουτό το κύτταρο.

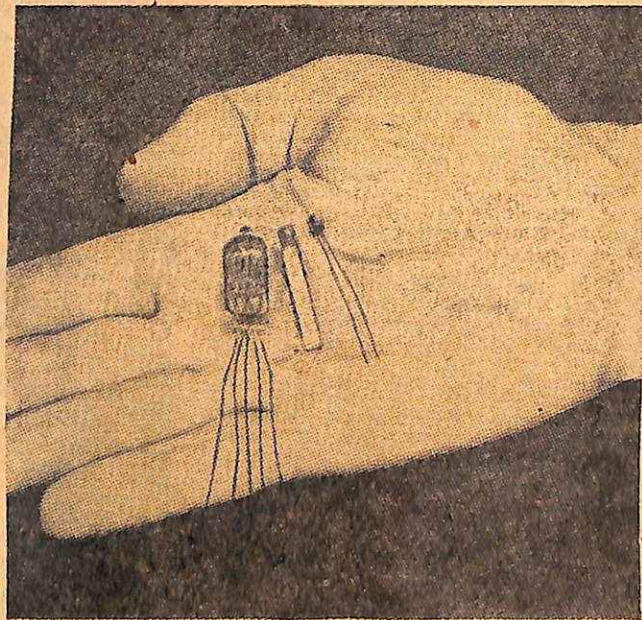
Μεταγγίσεις με «πλήρες» αίμα

Οι Αμερικανοί επιστήμονες επενόησαν μία μέθοδο διατήρησης των λευκών αιμοσφαίριων του αίματος, που ως γνωστόν ένεκρύνοντο όταν έμεναν έξω από τον οργανισμό περισσότερο από 6 ώρες. Χάρη σ' αυτή τη μέθοδο θα εινε δυνατόν να γίνονται στο μέλλον μεταγγίσεις «πλήρους» αίματος, που να περιέχει, δηλαδή, το σύνολο των έρυθρων αιμοσφαίριων του.

Το βισμούδιο στη θερκαπεία της βρογχοκήλης

Ο γιατρός Βιλλάδερντε (Χαβάνα) συνιστά τις ένεσεις βισμούδιου για τη θεραπεία της απλής βρογχοκήλης (όχι της εξωφθάλμης), που, ως γνωστόν, έθεραπευτο ως σήμερα μόνον με ιώδιο.

Για το σκοπό αυτό γίνονται τέσσερις σειρές από 2 ένεσεις η καθεμία, με μεσολάβηση ενός μηνός αναπαύσεως μεταξύ των δύο διαδοχικών σειρών (οι δύο ένεσεις γίνονται σε διάστημα μίας έβδομαδος). Η ποσότητα του εισαγομένου βισμούδιου εινε 1 γραμ. 50 σε κάθε σειρά. Η θεραπεία έπεται συνήθως μεταξύ της 2ας και 3ης σειράς.

Ο ΠΙΟ ΜΙΚΡΟΣ ΔΕΚΤΗΣ

Το άμερικανικό ύπουργείο των Στρατιωτικών προκήρυξε πρό καιρού ένα διαγωνισμό για την κατασκευή του πιο μικρού δεκτού με ικανοποιητική απόδοσι. Τελικά κέρδισε ο κατασκευαστής του μικροσκοπικού αυτού ραδιοφώνου που, όπως βλέπετε εινε μικρότερο και από ένα σπέρτο.

Η πνευμονική ΣΥΜΦΟΡΗΣΙΣ

Τά διάφορα αίτια που την προκαλούν

Η πνευμονική συμφόρησις είναι μία πάθσις πολύ συχνή, ιδίως το φθινόπωρο και το χειμώνα. Προσβάλλει συνήθως τα ηλικιωμένα άτομα, μ' έναν τρόπο απροσδόκητο και κεραυνόβολο, που, σε όχι λίγες περιπτώσεις, καθιστά περιττή κάθε βοήθεια. Πόσοι άνθρωποι δεν προσεδήθησαν ξαφνικά, από συμφόρησις έπειτα από ένα πλούσιο γεύμα ή έπειτα από μία ημέρα που ήταν εξαιρετικά κοπιαστική, χωρίς να παρουσιάσουν από πριν το παραμικρό άνησυχαστικό σύμπτωμα; Και πόσοι άλλοι δεν πέθαναν από πνευμονική συμφόρησις καθώς περπατούσαν στο δρόμο ή τη στιγμή που έβιναν τον καφέ τους, ή που ξεκουράζονταν στα παγκάκια ενός δημοσίου κήπου;

Η νεκρωσία που είναι άπαιτητη σε πολλές περιπτώσεις για να εξακριβωθεί η αιτία του θανάτου, θα μας δείξει έναν έγωγκωμένο και κατακόκκινο σ' όλη την επιφάνειά του πνεύμονα. Οι κυμαλίδες περιέχουν ένα ύγρο λευκό ή υπέρυθρο και εινε βουλωμένες, αλλ' όχι τελείως. Η συμφόρησις που παρουσιάζει ο πνεύμονας ειναι αρκετά έκδηλη. Σ' αυτήν, άλλωστε, όφειλται ο άκαριαίος θάνατος.

Άλλα ποιά ειναι τα αίτια που προκαλούν την πνευμονική συμφόρησις;

α) Ο πνευμονόκοκκος. Η περίπτωση αυτή εμφανίζεται συχνά στα παιδιά. Ένα παιδάκι π. χ. παθαίνει ωτίτιδα συνεπεία πνευμονοκόκκου. Η ωτίτις αυτή μεταβάλλεται κατόπιν σε πνευμονία, που εξελίσσεται με τρόπο κεραυνόβολο και καταλήγει σε πνευμονική συμφόρησις.

β) Οι έποχές του έτους παίζουν σημαντικό ρόλο. Ο μεγαλύτερος αριθμός πνευμονικών συμφορήσεων παρατηρείται κατά τα τέλη του φθινοπώρου και τα τέλη του χειμόνος, όταν προσεγγίζει η άνοιξις. Ο οργανισμός μας δεν κατορθώνει τότε να προσαρμοσθ στη μεταβολή της θερμοκρασίας και γενικότερα στις καιρικές συνθήκες και η αντίδρασις του σ' αυτές εκδηλούται με την εμφάνιση μίας πνευμονικής συμφορήσεως.

γ) Τα πλούσια γεύματα — ιδίως η μεγάλη κατάχρησις σε κρέατα — τα οίονπνευμάτωση ποτά και τα ξενύχτια δημιουργούν επίσης μία υπερευαισθησία του οργανισμού, που προδιαθέτει στην πνευμονική συμφόρησις. Ειναι γνωστό σε πόσο μεγάλο βαθμό ειναι ανεπτυγμένη η ευαισθησία των αλκοολικών και πόσον εύκολα προσβάλλονται από πνευμονικά νοσήματα.

δ) Η πνευμονική συμφόρησις εμφανίζεται ως έπιπλοκή έπειτα από άλλες μολυσματικές ασθένειες: τύφος, γρίπη (σε άτομα μεγάλης ηλικίας), δούρευματισμό των άκρων, έρυσίπelas, κλπ. Η συμφόρησις αυτή ειναι πολύ δυσάρεστο σύμπτωμα όταν έποτελθ το προσέμιο μίας βρογχοπνευμονίας.

ε) Η πνευμονική συμφόρησις μπορεί έπισης να εμφανισθ κατά τις κάτωθι ασθένειες:

Διαταραχές του προστάτου και της ούροδόχου κύστεως. Φλεβικές διαταραχές (κίρσοι, αιμορροΐδες). Καρδιακές διαταραχές. Παθήσεις των νεφρών (λευκωματουρία, ούραιμία). Έγκεφαλικές διαταραχές (ίλιγγιοι, σπασμοί των άρτηριών ή έντονα συμπτώματα αρτηριοσκληρώσεως).

στ) Έπειτα από μία χειρουργική επέμβασι, ιδίως όταν η αναισθησία διήρκεσε πολλή ώρα (όπως συμβαίνει όταν γίνεται χησις αϊθέρος).

Η πνευμονική συμφόρησις, αυτή καθ' έαυτή, δεν ειναι άρκετη για να προκαλέσει το θάνατο, εκτός στις περιπτώσεις που ο οργανισμός βρίσκεται σε μεγάλη εξάντλησι, όπως συμβαίνει στους αλκοολικούς, κλπ.

Σε πολλές περιπτώσεις, ένα άλλο συνάχι, μία στηθάγχη έλαφράς μορφής, μία ωτίτις (στα παιδιά ιδίως), μία τραχείτις, άποτελούν το πρώτο σύμπτωμα της ενάρξεως μίας πνευμονικής συμφορήσεως, που θα έκδηλωθ σ' όλη της την έντασι έπειτα από μερικές ώρες ή μερικές ήμερες.

Η πνευμονική συμφόρησις εμφανίζεται με έναν ισχυρότατο πόνο στη βάση του πνεύμονος ή κάτω από τη μασχάλη. Ο πόνος αυτός έντεινεται συνεχώς και, σε διάστημα μερικών ωρών, ακινητοποιεί τον θώρακα και προκαλεί άλλοτε περισσότερο και άλλοτε λιγότερο έντονα φαινόμενα άσφυϊας. Ταυτόχρονα η θερμοκρασία ξεπερνάει τους 40 βαθμούς κ' αφού παραμείνει σ' αυτό το σημείο επί 4-5 ώρες πέφτει κατόπιν στους 37 και 5 ή 37 βαθμούς.

Το δυσάρεστο ειναι ότι κατά την περίοδο αυτή ο γιατρός δεν μπορεί να αντιληφθ άκροαματικά τίποτε το ύποπτο. Στις περισσότερες περιπτώσεις, η διάγνωσις δεν μπορεί να γίνει προτού περάσουν 48 ώρες.

Η θεραπεία σε πολλές περιπτώσεις ειναι άμεση και πλήρης. Άλλοτε όμως βραδύνει επί αρκετές ημέρες (δύο και τρεις έβδομαδες, κατά τις περιστάσεις), μ' όλο που η σημερινή έπιστήμη διαθέτει ένα ισχυρότατο όπλο, την πενικιλίνη, για να καταπολεμήσει τους διαφόρους μικροβιακούς οργανισμούς (πνευμονόκοκκο), που προκαλούν συνήθερα τη συμφόρησις. Κατά το διάστημα αυτό παραμένει ένα μικρό πυρετίο και ο ασθενής αισθάνεται μεγάλη κατάπνσι των δυνάμεών του.

Δόκτωρ ΝΤΥΒΑΛ

Ο Ο Ο

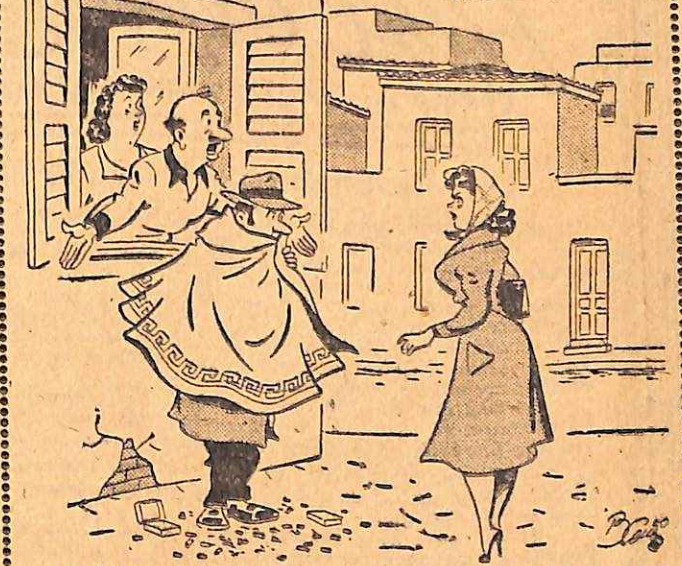
Ο ήλεκτρικός πνεύμων, ένεκτιον της πολυμυελίτιδος

Ο Αμερικανός έπιστήμων δόκτωρ Στάνλεϊ Σάρνφ κατασκεύασε έναν ήλεκτρικό πνεύμονα, που προορίζεται για ώριμους περιπτώσεις πολυμυελίτιδος, όπου ο συνήθης χαλκώδινος πνεύμων παραμένει ανίσχυρος. Ο ήλεκτρικός πνεύμων μπορεί να χρησιμοποιηθ έπισης σε περιπτώσεις ηλεκτροπληξίας, δηλητηρίσεως από ύπνατικά φάρμακα, άσφυϊας, κλπ. Η συσκευή έχει το μέγεθος ενός μικρού φορητού ραδιοφώνου και ο ρόλος της συνίσταται στο ότι διεγείρει ήλεκτρικά το φρενικό νεύρο.

Στην Αμερική άρχισε ήδη η βιομηχανική κατασκευή αυτού του ήλεκτρικού πνεύμονος, που θα βοηθ στην κατανάλωσι από τον προσεχή Ιανουάριο. Η τιμή του θα εινε 275 δολάρια.

Τελωτοθεραπεία

(Του Β. Χριστοδούλου)

— Άντε, βρε κοπέλλα μου, έπιτέλους! Τον λυπηθήκαμε, το φουκαρά, να περιμένη τόσες ώρες στο κρύο και του έδαμε μία κουβέρτα!...

«Εν μέθη διατελόν»!...

— Να σάς φωτογραφίσουμε, παρακαλώ!...

Μα' σφαίρα

ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΤΗΝ ΕΝΤΥΧΙΑ

Αισθηματικό διήγημα

ΞΕΒΕΒΑΙΩΝΩ ΠΩΣ ΔΕΝ ΉΧΩ ΤΙΠΟΤΕ, ΦΛΟ. ΜΟΝΟ ΜΕΡΙΚΕΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΟΥ... ΑΥΤΟ ΕΙΝΕ ΟΛΟ.

Δέκα φορές ως τότε η νέα του είχε κάμει την ίδια ερώτηση. Κι' είχε πάρει και τις δέκα την ίδια απάντηση. 'Αλλά τὸ γυναικείο ἐνστικτό της δὲν τὴν ἀπατούσε. 'Οχι! 'Ο Ζεράρ δὲν ἦταν ὅπως ἄλλοτε. Τὰ λόγια του ἐδῶναν κουρασμένα ἀπ' τὸ στόμα του. Καὶ τὰ φιλιά του ἦταν ἀτὸνα καὶ κρύα, σὰν νὰ τὴν φιλοῦσε ἀπὸ ὑποχρέωση ἢ ἀπὸ συνήθεια κι' ὄχι γιὰ τὸ αἰσθανόταν καὶ τὸ ἐπιθυμοῦσε.

Ἡ Φλό εἶχε ἀποφασίσει στὴν ἀρχὴ νὰ προσποιηθῇ ὅτι δὲν καταλάβαινε τὴ μεταβολὴ πού εἶχε γίνει πᾶνω του. 'Αλλ' ἡ ἀγωνία τὴν βασάνιζε. Καὶ κείνο τὸ βράδυ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ.

— Ζεράρ, τοῦ φώναξε, τὸ μόνο πού σου ζητῶ εἶναι νὰ φανῇς εἰλικρινὴς μαζί μου. Δὲν εἶν' ἀλήθεια πὼς ὑπάρχει μιὰ ἄλλη γυναίκα στὴ ζωὴ σου;

Ἡ ἐρώτησις ἦταν τόσο ἀπότομη, πού ὁ Ζεράρ τᾶχασε. Κι' ἄφησε νὰ περάσουν ἀρκετὰ λεπτὰ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. 'Όταν, τέλος, ξαναβρίσκοντας τὴν ἡρεμία του, θέλησε νὰ πῇ κάτι, κατὰ πάθος πὼς αὐτὸ ἦταν περιττό. Ἡ σιωπὴ του εἶχε μιλήσει γι' αὐτόν.

— Τὸ εἶχα μαντέψει, συνέχισε ἡ Φλό, προσπαθώντας νὰ δώσῃ ἡρεμο τὸν ὅλον τῆς. Τὴν ἀγάπες, λοιπόν, τόσο πολὺ, ὅτι ὁ Ζεράρ κατέβασε τὸ κεφάλι. Εἶχε τὸ ὕψος ἐνόχου, πού περιμένει ν' ἀκούσῃ τὴν καταδίκη του. 'Εκείνη τὴ στιγμὴ, θὰ ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος ἂν ἡ Φλό ἄρχιζε νὰ τοῦ φωνάζῃ, νὰ τὸν βρίζῃ καὶ νὰ τὸν ἀπειλῇ. 'Αλλ' ἡ νέα δὲν ἔκαμε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά.

— Μὴν ἀπαντήσῃς στὴν ἐρώτησί μου, τοῦ εἶπε μὲ τὴν ἴδια γαλήνη. Τὰ λόγια εἶναι, ἄλλωστε, περιττά... 'Ας χωρίσωμε σὰν φίλοι, Ζεράρ. Τὸ μόνο πού θέλω νὰ ξέρῃς εἶναι ὅτι δὲν σὺ κρατῶ κακία κι' ὅτι δὲν θὰ πάψω ποτὲ νὰ σ' ἀγαπῶ...

'Επειτα ἔφυγε βιαστικά, χωρὶς ὁ Ζεράρ νὰ κἀν καμμιά προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν συγκρατήσῃ.

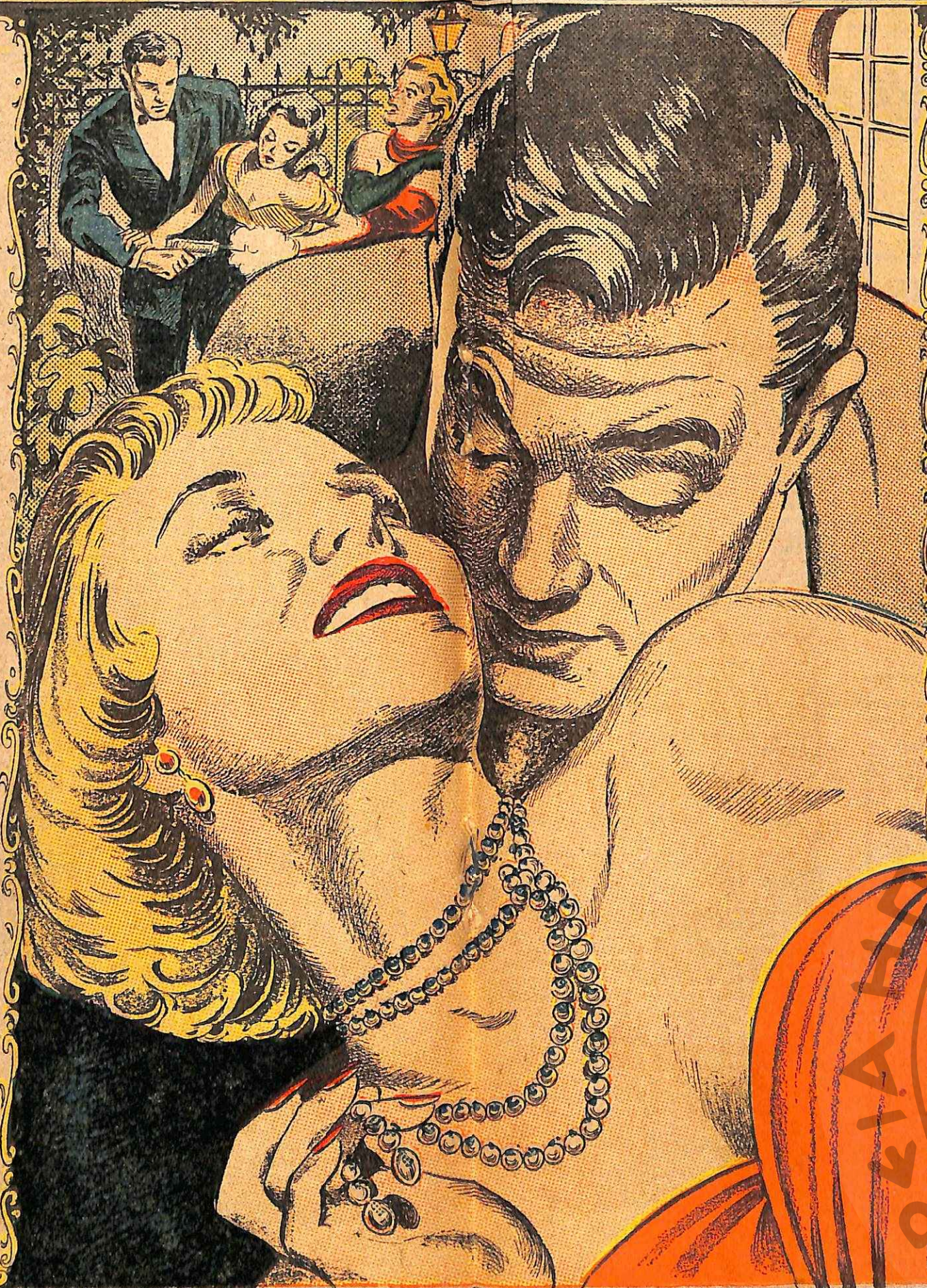
Οἱ μέρες ἀρχισαν ἀπὸ τότε νὰ κυλᾶνε θλιδερὲς καὶ μονότονες γιὰ τὴ Φλό. Γιὰ τὸ Ζεράρ, ἀντίθετα, ἦταν χαρούμενες κι' εὐτυχισμένες. Τόσο πολὺ, μάλιστα, πού ἐβρίσκε πὼς ὁ καιρὸς περνοῦσε πολὺ γρήγορα.

Ἡ 'Ισαβέλλα, ἡ καινούργια ἀγάπη του, γέμιζε τώρα ὅλη τὴ σκέψι του. 'Ἦταν, στ' ἀλήθεια, ἕνα πολὺ γοητευτικὸ πλάσμα. Πιο ὁμορφὴ ἀπὸ τὴ Φλό; Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῇ. Μὰ, χωρὶς ἀμφιβολία, εἶχε ἕνα ξεχωριστὸ θέλητρο. 'Ἦταν ὁ τύπος τῆς μοιραίας γυναίκας, πού δὲν ἀφήνει κανένα ἀντρά ἀσυγκίνητο. Κι' ἕνας Θεὸς ἤξερε πόσους εἶχε ξετρελλάνει ως τότε! Γιὰ τὴν εἶχε συνειδητοῖ τῆς σατανικῆς γοητείας της καὶ τῆς ἄρσε νὰ παίξῃ μαζί τους σὰν μὲ μαριονέτες. Δὲν τὸ ἔκανε ἴσως ἀπὸ πρόθεσι, οὔτε ἀπὸ κακία. Μὰ ἔτσι ἦταν πλασμένη. Δινόταν μ' ἀληθινὴ τρέλλα σὲ κάθε καινούργια ἀγάπη της. 'Αλλὰ κουραζόταν πολὺ εὐκόλα καὶ τὸ μόνο πού ποθοῦσε τότε ἦταν ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν παλιὸ τῆς σύντροφο, γιὰ νὰ ριχτῇ στὴν ἀγκαλιά ἑνὸς ἄλλου. Ἡ συχνὴ αὕτῃ ἀλλαγὴ ἱκανοποιοῦσε ἴσως τὴ φιλαρέσκεία της, ἀλλ' ἄφηε πάντα διψασμένη τὴν ψυχὴ της.

Στὴν περίπτωσι τοῦ Ζεράρ, τὰ πράγματα δὲν ἔγιναν διαφορετικὰ ἀπὸ ἄλλες φορές. Ἡ 'Ισαβέλλα φαινόταν ξετρελλανμένη μαζί του. Κι' αὐτὸ κράτησε μερικὲς βδομάδες. 'Επειτα, ἄρχισε νὰ δείχνεται ἀδιάφορη καὶ νὰ τὸν ἀποφεύγῃ.

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Ζεράρ ἦταν βέβαιος πὼς ἡ 'Ισαβέλλα τὸν ἀπατούσε. 'Αλλὰ δὲν ἐβρίσκε τὴ δύναμι νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ της. Ἡ ζωὴ του ἔγινε τότε ἕνα ἀδιάκοπο μαρτύριο. Εἶχε ἀρχίσει σιγά-σιγά νὰ παραμελῇ τὴν ἐργασίαν του γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βρῇ σκεπτὴ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο κοντὰ στὴ γυναίκα πού ἐλάτρευε. 'Αν, τουλάχιστον, κατὰφερνε νὰ τὴν συγκινήσῃ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο! 'Αλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἀντίθετο ἀπὸ κείνο πού λογάριζε. Ἡ νέα συνήθισε μὲ τὸν καιρὸ νὰ τὸν περιφρονῇ. Καὶ τοῦ τὸ ἔδειχνε μὲ τὸν πιὸ προσδλητικό τρόπο κάθε φορὰ πού της δινόταν ἡ εὐκαιρία.

Κείνο τὸ βράδυ, μιὰ περίεργη σύμπτωσης ἔκαμε τὸν Ζεράρ, τὴν 'Ισαβέλλα καὶ τὴ Φλό νὰ συναντηθοῦν στὸ σπίτι τῆς κυρίας Νταρ'έν, πού ἔδινε μιὰ γιορτὴ γιὰ κάποιο φιλανθρωπικὸ σκοπὸ. Ἡ Φλό εἶχε πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ μητέρα της, πού ἦταν στενὴ φίλη τῆς οἰκοδέσποινας. Ἡ 'Ισαβέλλα γιὰ τὴν ἑλπίζε

πὼς θὰ μποροῦσε νὰ διασκεδάσῃ, χωρὶς τὴν ἐνοχλητικὴ παρουσία τοῦ Ζεράρ. Κι' αὐτὸς γιὰ τὴν ἔμαθε ἀπὸ κάποιο φίλο του πὼς ἡ 'Ισαβέλλα βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴ γιορτὴ.

Γιὰ τὴ Φλό, αὐτὴ ἡ συνάντησις δὲν ἦταν καθόλου εὐχάριστη. Προσπάθησε, ὥστόσο, νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ της καί, σὲ μιὰ στιγμὴ πού δὲν τὴν πρόσεχαν, γλύστρησε στὴ βεράντα κι' ἀπὸ κει κατέβηκε στὸν κήπο. 'Εκεῖ τουλάχιστον δὲν θὰ τὴν ἐνοχλοῦσε κανεὶς καὶ θὰ ἦταν ἡσυχία.

Ἡ νέα εἶχε παραδοθῇ ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα τώρα στὶς πένθιμες σκέψεις της, ὅταν, ξαφνικά, ἄκουσε βήματα καὶ θόρυβο ἀπὸ φῶνες πού πλησίαζαν ὀλοένα. Οἱ ἄνθρωποι πού προχωροῦσαν πρὸς τὸ μέρος της ἦταν ὁ Ζεράρ κι' ἡ 'Ισαβέλλα. Μιλοῦσαν κι' οἱ δύο μὲ πολὺ ἐντονο ὕφος. Ἡ Φλό μόλις πρόφτασε νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ τὶς κολώνες ἑνὸς μικροῦ περιπτέρου πού βρισκόταν ἐκεῖ. Οἱ δύο ἄλλοι σταμάτησαν πλάι τῆς σκαδῶν. 'Αν ἡ συνουσία τους δὲν ἦταν τόσο βίαιη, θὰ μπορούσαν ἴσως ν' ἀκούσουν τὴ λαχανιασμένη ἀναπνοή της.

— Γιὰτί μὲ βασανίζεις; ἔλεγε ὁ Ζεράρ στὴν 'Ισαβέλλα. Σοὺ τηλεφώνησα στὸ σπίτι σου καὶ μοῦ εἶπες ὅτι ἦσουν ἀδιάθετη κι' ὅτι δὲν θὰ βῆγαίνεις ἀπόψε. Καί, ξαφνικά, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, πηγαίνοντας στὴ λέσχη, ἔμαθα ἀπὸ τὸ Ραῦμόν, τὸν ἀνεψιὸ τῆς κυρίας Νταρ'έν, ὅτι βρισκόσουν ἐδῶ.

— Νομίζω ὅτι δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ σοὺ λέω πού θὰ πάω ἢ πού δὲν θὰ πάω, ἀπάντησε ἀπότομα ἡ 'Ισαβέλλα.

— 'Όχι, 'Ισαβέλλα, δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένη, εἶπε ὁ Ζεράρ. 'Αν μ' ἀγαποῦσες, ὅμως, δὲν θὰ θέλεις νὰ πᾶς πουθενά, χωρὶς νὰ βρισκώμαι κοντὰ σου, ὅπως τὸν πρώτο καιρὸ...

— Κείνος ὁ καιρὸς πάει...
— Τί θέλεις νὰ πῇς, 'Ισαβέλλα;
— 'Ενα πράγμα πολὺ ἀπλό: ὅτι δὲν μ' ἀρέσει νὰ ζῶ στὸ παρελθόν.

— Τὸ παρελθόν δὲν μοιάζει, λοιπόν, μὲ τὸ παρόν;
— Ἡ 'Ισαβέλλα γέλασε σαρκαστικά.
— Νομίζω ὅτι τὸ εἶχες καταλάβει, φίλε μου, ἀπάντησε.
— Σ' ἀγαπῶ τόσο, 'Ισαβέλλα, εἶπε ὁ νέος, πού μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ καταλάβω πὼς ἄλλαξαν τὰ αἰσθήματά σου γιὰ μένα... Θυμᾶμαι ἀκόμη...

— Σταμάτησε! φώναξε ἐκνευρισμένη ἡ νέα. 'Αντὶ νὰ θυμᾶσαι, θὰ ἦταν καλύτερο νὰ προσπαθήσῃς νὰ καταλάβῃς τὴν πραγματικότητα. Ζήσαμε, φίλε μου, ἕνα ὑπέροχο ὄνειρο μαζί. 'Αλλ' εἶνε παράλογο νὰ θέλωμε νὰ διατηρηθῇ αἰώνια.

— Δὲν μ' ἀγαπᾷς, λοιπόν, πιά, 'Ισαβέλλα;
— Δὲν σοὺ εἶνα ὑποσχέθη ποτὲ ὅτι θὰ σ' ἀγαποῦσα αἰώνια.
— 'Αγαπᾷς ἄλλον;

— 'Αν σοὺ ἀπαντήσω, μοῦ ὑπόσχεται πὼς δὲν θὰ μὲ ξαναενοχλήσῃς;

— Ναι, 'Ισαβέλλα.
— 'Ε, λοιπόν, ναι! 'Αγαπῶ ἕνα ἄλλον καὶ τὰ φιλιά του μὲ μεθοῦν, ὅπως εἶνε ἀδύνατον πιά νὰ μὲ μεθύσουν τὰ δικά σου. Εἶσαι εὐχαριστημένος τώρα;

'Εκείνη τὴ στιγμὴ, ἕνα γυαλιστερό ἀντικείμενο ἔλαμψε στὰ χέρια τοῦ Ζεράρ. Ἡ 'Ισαβέλλα πού δὲν κιντοῦσε πρὸς τὸ μέρος του δὲν τὸ εἶδε. 'Αλλ' ἡ Φλό τὸ εἶδε καλὰ ἀπὸ κει πού βρισκόταν καὶ κατάλαβε τί ἦταν.

— Μὴ, Ζεράρ! φώναξε, βγαίνοντας ἀπὸ τὸν κρυψώνα της καὶ τρέχοντας ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὴν 'Ισαβέλλα.

'Αλλ' ἦταν ἄργα πιά. Ἡ σφαῖρα εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν κάννη τοῦ περιστρόφου κι' ἀντὶ νὰ βρῇ τὴν 'Ισαβέλλα χώθηκε στὸ στήθος τῆς Φλό. Ἡ νέα σωριάστηκε ἀμέσως ἀναισθητή.

Τὸ τραῦμα της δὲν ἦταν εὐτυχῶς θανατηφόρο. Κι' οἱ γιατροί, ἔπειτα ἀπὸ τὴν τρίτη μέρα, δήλωσαν ὅτι εἶχε ξεφύγει πιά ἀπ' τὸν κίνδυνο. 'Ενας ἄνθρωπος, πού περίμενε μ' ἀγωνία ν' ἀκούσῃ αὐτὰ τὰ λόγια, σῦρθηκε τότε στὸ δωμάτιό της. 'Ἦταν ὁ Ζεράρ. Τὰ χεῖλη του ἔτρεμαν καὶ δύο χοντρά δάκρυα κυλοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια του.

— Συχώρεσέ με, καλὴ μου Φλό, τῆς εἶπε, πέφτοντας στὰ πόδια της. 'Ἦταν ἕνα κακὸ ὄνειρο πού ἔσθυσε πιά...

Ἡ νέα τοῦ χαϊδεῖε τὰ χέρια.

— Δὲν ἔχω νὰ σοὺ συχωρέσω τίποτε, Ζεράρ, τοῦ ἀπάντησε.

Γιὰτί δὲν εἶχα πάψει ποτὲ νὰ σ' ἀγαπῶ...

— 'Αλλὰ δὲν τὸ ἀξίζω, Φλό.

— Μὴν ἀρχίζεις νὰ λές κουταμάρες, ἀγαπημένε μου. Μίλησέ μου γιὰ κάτι πιὸ εὐχάριστο...

Ὁ Ζεράρ χαμογέλασε.

— Ναι, ἔχω νὰ σοὺ πῶ κάτι πιὸ εὐχάριστο, ἀπάντησε. 'Αν θέλῃς, ὅταν βγῇς ἀπὸ τὴν κλινική, θὰ κάμωμε τοὺς γάμους μας...

Τὰ μάτια τῆς Φλό πλημμύρισαν ἀμέσως ἀπὸ δάκρυα. 'Αλλ' ἦταν δάκρυα χαρᾶς.

— 'Αγαπημένε μου, ψιθύρισε, μὲ φωνὴ πού ἔτρεμε, αὐτὴ ἡ σφαῖρα πού χώθηκε μέσα στὸ στήθος μου δὲν μοῦ ἔκαμε κανένα κακό. Μοῦ ἔφερε τὴν εὐτυχία...

ΑΝΤΡΕ ΣΑΛΜΟΝ

I. MATEY

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Φλεμάν γυρίζει στο ξενοδοχείο του άπακτος. Την άλλη μέρα μαθαίνει από ένα φίλο του ότι η Ρόζα θανατώθηκε τον πιά νεκρό, ζήτησε διαζύγιο και ξαναπαντρεύτηκε. Η πληροφορία αυτή ρίχνει το Φλεμάν σ' απέλπιδος. Σκέπτεται να φύγει μακριά, αφού δει για τελευταία φορά τη Ρόζα και το παιδί του. Τον ίδιο καιρό ο Τρεβίλ ετοιμάζεται για την άπαυση της Ρόζας. Στην έξοχ η Ρόζα περνάει ευχισμένα με τον 'Αδόλφο. Έχει πάρει μαζί της τις τελευταίες ημέρες και το παιδάκι της. Σαφνικά, ένα φεγγαρόλουστο βράδυ, κάνουντας έναν περίπατο στο χτήμα με το μικρό της βλέπει τη σκιά κάποιου ύποπτου που φαίνεται σαν να την παρακολουθεί και γυρίζει τρομαγμένη στο σπίτι. Ο 'Αδόλφος έρευνά με τον έπιστάτη, αλλά δεν βλέπει κανένα. 'Υποψιάζεται κι' αυτός και φοβάται, ωστόσο κρύβει τους φόβους του...

26ον 'Εξαφνα η Ρόζα στάθηκε τα-ραγμένη.

— Τί έχεις; τη ρώτησε ο 'Α-δόλφος.

— Εκεί... εκεί πίσω ήταν!... του ά-πάντησε, δείχνοντάς του μια δάνην, στον κορμό της οποίας είχε πλέξει τους κλώ-νους της μια αγριότητα-αυφιλιά.

Ο Κριλλιόν την έπιασε από το χέρι.

— Μην κάνεις έτσι, Ρόζα...

Πλησίασε κατόπιν κοντά στο δέντρο, έ-σκυψε και κύτταξε στο μαλακό απ' την πριονίη δροσιά χόμα.

Πραγματικά, κάτω στο έδαφος διακρί-νονταν καθαρά ίχνη από πατημασιές. Καί τα ίχνη αυτά δεν προέρχονταν από χον-τροπατούσα χωρικό.

— Περιέργο!... μουρμούρισε.

Καί ξαναγύρισε κοντά στη Ρόζα.

— Λοιπόν, τί είδες; τον ρώτησε εκείνη.

— Κύτταξα για πατημασιές, αλλά δεν υπάρχει ούτε ίχνος.

Της έλεγε ψέμματα, αλλά έτσι έπρεπε να κάνει.

Ο 'Αδόλφος περίμενε όσο να μείνη μό-νος για να συγκεντρώσει τις σκέψεις του.

Τί εσημείωναν όλα αυτά; Ποιος ήταν ο άνθρωπος που κατασκοπεύε το σπίτι τους και τί σκοπούς είχε;

Κανένας νυκτοκλέφτης;

Ναί, αυτό ήταν το πιό πιστευτό. "Αν όμως δεν επρόκειτο για νυκτοκλέφτη;

Το μυαλό του Κριλλιόν ξαναπήγε στο Φλεμάν και στον Τρεβίλ...

«Ο,τι κι' αν συμβαίνει, συλλογίστηκε και πάλι, πρέπει να λάβω τα μέτρα μου... Ένα πιστόλι κι' ένα σκυλί... Να τί μάς χρειάζονται!...».

Όταν μίλησε όμως στη Ρόζα για την ά-γορά ενός πιστολιού εκείνη τρόμαξε.

— Όχι, 'Αδόλφε, φώναξε, όχι, όχι. Εί-ναι επικίνδυνο ένα όπλο στα χέρια σου. Προτιμώ το σκυλί. Θά μάς φυλάει άγρυ-πνα. 'Αλλά πού θα το βρούμε;

Ο 'Αδόλφος απευθύνθηκε στον έπιστάτη.

— Πρέπει να βρούμε ένα καλό σκυλί, του έππε. Θά το πληρώσουμε όσο - όσο.

Ο έπιστάτης δεν τον άπογοήτευσε.

— Θά πάω στο πιό κοντινό χωριό και θά βρώ ό,τι ακριβώς μάς χρειάζεται, του έππε. Μπορείτε να είσατε ήσυχος.

Πραγματικά, την άλλη μέρα κίολας, ένα μεγάλο τσοπανόσκυλο βρισκόταν στο χτήμα.

Ο έπιστάτης το είχε αγοράσει από ένα βοσκό πολύ ακριβά, αλλά ήταν ό,τι ακριβώς τους χρειαζόταν: "Ένα ζωό πιστό, πού απ' την πρώτη κι' όλοιας ημέρα, δεν άφηνε κανέ-

να να πλησιάση στο χτήμα.

Πέρασαν δυό μερόνυχτα γαλήνης άπόλυ-της.

Η Ρόζα είχε ξαναβρή το θάρρος της.

Ο 'Αδόλφος ήξερε πιά ότι μπορούσαν να κοιμούνται ήσυχα.

Τό άγριόσκυλο εκείνο κι' ο μικρός της Ρόζας είχαν γίνει δυό καλοί φίλοι. "Επαι-ζαν μαζί απ' το πρωί ως το βράδυ.

Κι' έότασε η τρίτη νύχτα.

Η ύπηρεσία είχε άποτραβηχτή στα δω-μάτια της.

Ο 'Αδόλφος κι' η Ρόζα είχαν δειπνήσει και καθόντουσαν στο νηδάνι.

Τό παιδάκι της Ρόζας έπαιζε μπροστά τους.

Ο 'Αδόλφος άνοιξε άπό λίγο ένα βιβλίο.

— Θά σου διαβάσω, άγάπη μου, έππε στη γυναίκα του, μερικούς στίχους μιάς πονεμένης γυναίκας. Της Βαλμάρ. Είναι ό,τι χρειαζεται γι' άπόψε. 'Ακουσε...

«Έξω είχε άρχισει να ψιλοβρέχει κι' η βροχή σιγανότερα γουδούσε στον τσίγκο έ-νός ύποστέρου.

— Άρχισε ν' άπαγγέλλη τους στίχους άρ-γά, γλυκά, με άρμονική φωνή.

— Έξαφνα τη γαλήνη της ύγρης νύχτας, τó θρόισμα της βροχής στα φύλλα των δέν-τρων, τó δέικοναν άγρια γαυγίσματα.

Ο 'Αδόλφος σταμάτησε την άπαγγελία κι' άφησε το βιβλίο πλάι του.

Η Ρόζα σήκησε κοντά του.

— Ο Ντίκ!... ψιθύρισε.

— Ναί, είναι το σκυλί μας.

— Γιατί γαυγίζει έτσι; Όλα είναι ήσυ-χα κι' έρρημα αυτή την ώρα.

— Μην τρέμεις έτσι, άγάπη μου. Ίσως να πέρασε απ' το δρόμο κανένας διαβάτης, ίσως...

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Άκουσε!... τόν δέικωσε η Ρόζα.

— Θά πάω να δώ, έππε ο Κριλλιόν και πετάχτηκε όρθιος.

— Όχι, 'Αδόλφε, σε παρακαλώ, στο ά-παγορεύω, δεν θά πάς πουθενά.

— Φοβάσαι, μικρούλα μου;

— Ναί, χρυσέ μου, δεν σου τό κρύβω, φοβούμαι πολύ!...

Δεν είχε άδικο η Ρόζα να είναι τόσο ά-νήσυχη. Τό σκυλί γαυγίζει τώρα με μανία.

Δεν ήταν τό γαυγισμα σ' έναν περαστικό. Μάντευε κανείς ότι τό πιστό ζωό κάποιον έβλεπε μπροστά του, καί τό ύποπτο...

Ο Κριλλιόν έξφυγε απ' την άγκαλιά της γυναίκας του κι' έτρεξε στο παράθυρο.

Πριν τό άνοιξη έσβυσε τό φώς για να δια-κρίνη καλύτερα. Μά όσο κι' αν προσπά-θησε δεν μπόρεσε να δει τίποτα. Η νύχτα ήταν θεορασκώτεινη κι' εξακολουθούσε να πέ-φτη η έκνευριστική εκείνη λεπτή βροχή.

Ο Ντίκ βρισκόταν κοντά στη μάντρα, στο πιό άπομερο μέρος του χτήματος, έξω απ' τό όποιο περνούσε ένα στενό, έρημικό μονοπάτι.

«Κάποιος πρέπει να είναι εκεί απ' έξω, σκέφθηκε ο 'Αδόλφος. Κάποιος άποπειρά-θηκε ίσως ν' άνέβη στη μάντρα και να πι-δήσει μέσα. 'Ασφαλώς θά είναι τό ίδιο πρόσωπο πού είδε προ ήμερών η Ρόζα. Τί να θέλει άραγε; Κλέφτης είναι ή έχθρος;...».

Τό σκυλί γαυγίζει άγρια, χωρίς να στα-ματήσει στιγμή.

«Έξαφνα άκούστηκε μία πόρτα ν' άνοιγη κάτω.

Ήταν ο έπιστάτης.

Ο Κριλλιόν τόν άκουσε να προχωρή σιγά προς τό Ντίκ. Δεν του μίλησε για να μην άκούση ο άνθρωπος πού ζητούσε να μπη στο χτήμα.

Πέρασαν λίγα λεπτά και τά γαυγίσματα σταμάτησαν.

Ο έπιστάτης ξαναγύρισε άκολουθούμε-νος απ' τό σκυλί.

Ο 'Αδόλφος κατέβηκε κάτω.

Η Ρόζα τόν άκόλουθε άνήσυχη.

— Λοιπόν;... Τί έπαθε τό σκυλί; ρώ-τησαν.

Ο έπιστάτης κρατούσε ένα κυνηγετικό όπλο.

— Μά την πίστι μου, άπάντησε, δεν κα-ταλαβαίνω τίποτα!... Η καλύτερα κά-ταλαβαίνω πώς κάποιος κανάγιας προσπά-θει, σώνει και καλά, να μπη στο χτήμα και να κλεφτολογήσει. Βρέθηκε όμως αντίκρυ στο Ντίκ κι' έτσι θά τό έκοψε λάσπη.

Χαίδεψε τό σκυλί πού πηδούσε γύρω του λαχανιασμένο και πρόσθεσε:

— Τό πανηγύρι τελείωσε! "Ας πάμε να κοιμηθούμε. Δεν πρόκειται να μάς ξαναενο-χλήση κανείς. Κάνετε άγια, κύριε 'Αδόλ-φε, πού μου αναθέσατε να πάρω έναν τέ-τοιο σίγουρο φύλακα.

Καληνύχτισε κατόπιν καί μπηκε στο δω-μάτιό του, στο ίσόγειο.

Όταν άνέβηκαν επάνω, η Ρόζα κάρφωσε τά μάτια της στα μάτια του 'Αδόλφου καί τόν ρώτησε:

— Άγαπημένο μου, θέλω να μου πής την άλήθεια. Τί ύποπτεύεσαι;

— Τίποτα περισσότερο, Ρόζα μου, από εκείνο πού λέει ο έπιστάτης.

— Φαντάζεσαι πώς πρόκειται για νυχτο-κλέφτη;

— Άσφαλώς. Τό πράγμα είναι όλοφα-νερό.

Η Ρόζα δεν έππε τίποτε.

Πλάγιασαν, αφού κοίμισαν τό μικρό, άλ-λά άργήσανε πολυ να κοιμηθούν.

Ο Κριλλιόν μάντευε την άνησυχία της γυναίκας του. 'Αλλά κι' η Ρόζα καταλα-

βαινε ότι ο 'Αδόλφος δεν είχε ύπνο. ότι ή-ταν άνήσυχος, έκνευρισμένος.

Ήσαν μεσάνυχτα πιά όταν τούς σφάλι-σε ο ύπνος τά βλέφαρα.

Έξαφνα η Ρόζα έζπνησε έντρομη και σκούνησε άπότομα τόν 'Αδόλφο.

— 'Αδόλφε, έζπνα... έζπνα, σε παρα-καλώ!

Ο Κριλλιόν πετάχτηκε άνήσυχος.

— Τί συμβαίνει;...

— Άκου!... Τό σκυλί!...

Ο Ντίκ γαυγίζει με λύσσα προς τό μέρος της είσοδου του χτήματος.

Η Ρόζα έξόσπασε σε λυγμούς.

— Ω, 'Αδόλφε, φώναξε, ένας κλέφτης δεν έπιμένει έτσι, δεν τολμά να ξαναγυρί-ση, καί άλλο συμβαίνει!...

Ο 'Αδόλφος την έσφιξε με λαχτάρα στην άγκαλιά του.

— Μην κλαίς, άγαπημένη μου Ρόζα. Ποιος θά τολμήση να παραβιάση τό άσυ-λό μας και να μάς κάνει κακό; Ήσυχασε, σε παρακαλώ. Άύριο θά πάω στην άστυνο-μία, στο ύποσχομαι.

— Όχι, όχι, δεν θέλω ν' άναμιχθώ ή ά-στυνομία.

— Μπορούμε να γυρίσουμε στο Παρίσι.

— Ναί, αυτό θά ήταν τό καλύτερο.

— Σύμφωνοι, Ρόζα, αν και μ' εξαγριώ-νει ή σκέψη αυτή. Να άφήσουμε τόν μικρό μας Παράδεισο!... Να δείξουμε τόση δι-αλ!...

— Θά ίδουμε, 'Αδόλφε, δεν πρόκειται να βιαστούμε.

Τά γαυγίσματα συνεχίστηκαν λίγο ακό-μα καί πέρασε.

Ο Κριλλιόν πού πλησίασε για μιά στιγ-μή προηγουμένως στο παράθυρο κι' άφου-γκράστηκε, άκουσε τό Ντίκ να πηδά πάνω στη σιδερένια πόρτα της είσοδου του χτή-ματος, άκουσε τά νύχια του να τσαγγρου-νίζουν τό σίδερο και βεβαιώθηκε πως κά-ποιος έπρεπε να στέκεται απ' έξω.

Τό σκυλί άκούστηκε σε λίγο κάτω απ' τά παράθυρά τους, στο ύποστεγο.

Κοντά τό ημερώμα τούς πηρε πάλι ο ύπνος. Γύρω είχε άπλωθώ πιά άπόλυτη σιωπή... *

Δεν είχαν κοιμηθώ περισσότερο από δυό-τρείς ώρες κι' άντήχησαν χτυπήματα κάτω στην πόρτα.

Ήταν ο έπιστάτης πού συνήθιζε να ξυ-πνά με την άνατολή του ήλιου. Χτύπησε λίγες φορές διακριτικά και βλέποντας πως οί κύριοι του κοιμότουσαν, άποτραβήχτηκε για να μην τούς άνησυχήσει. Φαινόταν ό-μως τρομερά άνασταταμένος, γεμάτος όρ-γη. Πηγαίνόρχονταν πάνω - κάτω και φο-βέρες καί βλαστήμιες έφέευναν άνάμεσα απ' τά σφιγμένα του δόντια.

Τό ίδιο ταραγμένο φαινόταν κι' η μα-γερίσσα.

Ο ήλιος είχε άνεβή άρκετά στον ούρα-νό όταν ο έπιστάτης πηρε πιά την άπόφασι να τελειώνη. Πλησίασε στην πόρτα και χτύπησε δυνατά.

Έζπνησε πρώτος ο 'Αδόλφος.

Η Ρόζα κοιμόταν βαθεία, άποκαμωμένη απ' τίς λαχτάρες της νύχτας. Κατέβηκε σι-γά - σιγά απ' τό κρεβάτι, φόρεσε τίς παν-τούφλες του κι' έτρεξε να συναντήσει τόν έπιστάτη.

— Με συμπαθάτε πού σας έζπνησα, κύ-ριε, του έππε εκείνος, αλλά έδώ συμβαι-νουν περίεργα πράγματα.

— Τί θες να πής; άπόρησε ο Κριλλιόν.

— Τό σκυλί...

— Ο Ντίκ;

— Ναί, κύριέ μου, ο φτωχός ο Ντίκ πρόκειται να μάς άφήση χρόνους!...

— Δεν σε καταλαβαίνω. Τί θες να πής;

— Έλάτε μαζί μου.

Πήγαν κάτω απ' τό ύποστεγο.

Ο δύστυχος ο Ντίκ βρισκόταν εκεί σε κακή κατάστασι. Πεομένος κάτω άγκομα-χούσε βαρειά, τά μάτια του ήσαν θολά κι' από τό μισάνοιχτο στόμα του βγαίνανε ά-φροί.

Ο Κριλλιόν κύτταξε τόν έπιστάτη.

— Δεν μαντεύετε; του έππε εκείνος.

— Τόν δηλητηρίασαν;

— Ακριβώς, κύριε.

Ο 'Αδόλφος έσφιξε τίς γροθιές του.

Η όργη τόν έπνιγε.

— Πώς έγινε αυτό; ρώτησε σε μιά στιγ-

μη, αν και μάντευε πολυ - πολυ καλά τί εί-χε συμβή.

— Είναι πολυ άπλό, κύριε Κριλλιόν, του εξήγησε ο έπιστάτης. Θέλησαν να μπου-ν στο χτήμα κι' άφου δεν τό κατάφεραν έρ-ρίζαν στο σκυλί κρέας δηλητηριασμένο.

Καί, τό δύστυχο τό ζωό, τό έσφαγε!...

Ο 'Αδόλφος δεν μιλούσε. Χίλιες σκέψεις στριφογύριζαν στο μυαλό του.

— Δεν πρέπει να μάθη τίποτε ή Ρόζα.

Είπε.

Καί πρόσθεσε σκεπτικός:

— Άλλά πώς θα γίνει αυτό;

Ο 'Αδόλφος σκέφθηκε ότι δεν μπορού-σαν να κρυφτούν απ' τη Ρόζα. Τό καλύτε-ρο ήταν να της πουν την άλήθεια.

Πραγματικά όταν η Ρόζα έζπνησε ο Κριλλιόν άνέβηκε επάνω και τίς έππε τό θλιβερό νέο.

Η πολύπαθη μικρούλα στήλωσε τό βλέμμα της άπάνω του μ' άπορία γεμάτη πόνο.

— Είν' άλήθεια, 'Αδόλφε; έππε... Τό δυστυχισμένο τό ζωό!... Ποιος τό έκαμε αυτό; "Α, τόν κακούργο!...

Κατέβηκε κάτω και είδε τό Ντίκ, τη στιγμή ακριβώς πού ξεψυχούσε.

Τά μάτια της βούρκωσαν.

— Φτωχέ Ντίκ!...

— Θά τό πληρώσω ακριβά όποιος κι' αν τό έκαμε αυτό! φώναξε ο 'Αδόλφος.

Τό πιστό ζωό γύρισε τό θολό βλέμμα του άπάνω τους. Ποσα θά τούς έλεγε αν είχε μιλή!...

Η Ρόζα έσκυψε και τό χάιδεψε στο κε-φάλι.

— Ντίκ... Καύμενε Ντίκ!... Κακό-τυχο σκυλί!...

Την ίδια στιγμή, τό δυστυχισμένο ζωό, άφρησε τη στερνή του πνοή.

Η Ρόζα έκλαιγε σαν να είχε χάσει κά-ποιο άγαπημένο πρόσωπο. "Εδωσε έντολή στον έπιστάτη ν' άνοίξουν ένα λάκκο και να θάψουν τό Ντίκ κάτω από τη μεγάλη

Προσπαθήστε να είσαστε ειλικρινής με τον εαυτό σας

Το να λέτε ψέματα στους άλλους δεν είναι αξιοσύστατο. Αλλά το να λέτε ψέματα στον εαυτό σας αποτελεί εγκλημα. Μ' αυτό τον τρόπο, δεν κάνετε τίποτε άλλο από το να καταστρέψετε τη ζωή σας, τη σταδιοδρομία σας, την εύτυχία σας.

Η αλήθεια είναι πολλές φορές δυσάρεστη, είτε την ανακαλύπτουμε εμείς οι ίδιοι, είτε ακούμε τους άλλους να μας την λένε. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι είναι προτιμώτερο να την κρύβουμε από τον εαυτό μας. Στο ζήτημα αυτό δεν πρέπει να αυταπατάσθε. Εκείνο που δεν θέλετε να ιδείτε σεις στον εαυτό σας, οι άλλοι το βλέπουν. Είναι το βλέπετε, όμως, είναι πιθανόν, ότι θα μπορούσατε να διορθώσετε τα ελαττώματά σας και το όφελος για σας θα ήταν πολύ μεγάλο.

Οι περισσότερες γυναίκες, αλλοίμονο, δεν θέλουν να ιδούν τον εαυτό τους όπως είναι. Και ζουν μέσα σε μια διαρκή αυταπάτη, ως που, στο τέλος, καταστρέφουν ανεπανόρθωτα τη ζωή τους.

Ανήκετε μίπως και σεις σ' αυτές; Οι ερωτήσεις που παραθέτουμε κατωτέρω θα σας βοηθήσουν να το εξασκριώσετε, αρκεί να απαντήσετε με ειλικρίνεια.

Αν απαντήσετε «ναί» σ' όλες αυτές τις ερωτήσεις, αυτό σημαίνει ότι θεωρείτε τους άλλους για ήλιθους και ότι είσαστε σεις το πρώτο θύμα της αυταπάτης σας.

Αν απαντήσετε «όχι» σ' όλες, τότε δεν έχουμε παρά να σας συγχαρούμε. (Προσοχή μόνο μην λέτε ψέματα! Γιατί δεν πρόκειται να εξαπατήσετε κανένα άλλον εκτός από τον ίδιο τον εαυτό σας).

Αν απαντήσετε σε 10 μόνον «ναί», το πράγμα δεν είναι σοβαρό. Η απάτη που κάνετε στον εαυτό σας δεν πρόκειται να έχει δυσάρεστα αποτελέσματα.

Αν απαντήσετε «ναί» σε 11 — 15, το πράγμα αρχίζει να γίνεται ανησυχητικό, αλλά όχι ακόμη επικίνδυνο.

Αν απαντήσετε «ναί» σε 16 — 20 ερωτήσεις, είναι ανάγκη να επικαλεσθώτε την ευκαιρία να «τα λέτε

σας τη θέλησι για να εξετάσετε στα σοβαρά τον εαυτό σας. Ο κίνδυνος είναι μεγάλος και σοβαρός.

Αν ξεπεράσετε τα είκοσι «ναί», τότε, αλλοίμονο! είσαστε άκαταλόγηστη. Δημιουργείτε με τα ίδια σας τα χέρια τη δυστυχία σας.

Και τώρα προσπαθήστε να φανήτε ειλικρινείς. Οι 26 ερωτήσεις είναι οι ακόλουθες:

1. Βρίσκετε πως όλες οι φωτογραφίες σας δεν αποδίδουν το πρωτότυπο και ότι σ' αυτό φταίει ο φωτογράφος ή ο κακός φωτισμός ή οι παλιές ξέρες; 2. Αποφεύγετε να κυτταχτήτε σ' έναν καθρέφτη με τρεις πλευρές από φόβο μήπως κάμετε καμιά δυσάρεστη ανακάλυψη;

3. Όταν τα μανίκια της ζακέτας που πλέξατε είναι κοντά, προσποιείσθε πως δεν ξέρετε πως κώνησαν, αντί να ομολογήσετε καθαρά πως τα μέτρα που πήρατε ήταν λανθασμένα;

4. Όταν φτιάχνετε ένα φόρεμα αντίθετα από τις συμβουλές της μητέρας σας, τα βάζετε κατόπιν μαζιζής της, επειδή βλέπετε και μόνη σας ότι το ύφασμα ή το μοντέλο που διαλέξατε δεν σας πηγαίνουν;

5. Παραπονιέσθε ότι οι άλλοι μιλούν σιγά, γιατί δεν θέλετε να παραδεχτήτε πως είσαστε βαρύνκη, ή ότι το φως είναι αδύνατο, γιατί σας κάνει κακό να ομολογήσετε πως είσαστε μύωψ;

6. Διστάζετε να ζυγισθώτε από φόβο μήπως ανακαλύψετε πως πήρατε μερικά κιλά;

7. Όταν σκεφθώτε ότι πρέπει να πάτε στο γιατρό ή τον κομμωτή σας, το ανησυχώτε διαρκώς για... αύριο;

8. Προτιμάτε αντί να πλύνετε το λαιμό σας, που είναι ακάθαρτος, να τυλίξετε λόγυρα ένα φουλάρι, ή να ζωρέψετε τα μαλλιά σας με λίγη μπριγιαντίνη αντί να τα λούσετε;

9. Εάν έχετε ένα ραντεβού στις 9, μπαίνετε στο λουτρό σας στις 9 παρά δέκα, κάνοντας την απατηλή σκέψη πως θα προφτάσετε;

10. Προσπαθείτε να πείσετε τον εαυτό σας ότι αρκεί μια απλή κίνηση των ώμων για να κρύψετε την μπρετέλλα του σουτιέν σας, που έχει ξεφύγει από τη θέσι της, θέλοντας να αποφύγετε τον κόπο να την ράψετε;

11. Σας άρεσει να τονίζετε διαρκώς πως είσαστε ειλικρινής, για να βρίσκετε την ευκαιρία να «τα λέτε

από την καλή» στις φίλες σας;

12. Πιστεύετε πως όταν δεν έχετε φίλους και φίλες, αυτό οφείλεται σε σφάλμα των γονέων σας, που δεν δέχονται ποτέ κανένα στο σπίτι τους, ή της αδελφής σας που προδιαθέτει όλο τον κόσμο εναντίον σας και γενικά όλων των άλλων, εκτός από τον εαυτό σας;

13. Όταν αποφεύγετε να κάμετε μια εκδούλευσι σε κάποιον προσπαθείτε να πείσετε τον εαυτό σας ότι αυτός ή εκείνος σας αγαπούν σιωπηλά κι' ότι δεν σας το λένε από δειλία ή από σεβασμό για το άτομό σας;

14. Ζητε με όνειρα; Π.χ. προσπαθείτε να πείσετε τον εαυτό σας ότι αυτός ή εκείνος σας αγαπούν σιωπηλά κι' ότι δεν σας το λένε από δειλία ή από σεβασμό για το άτομό σας;

15. Σας άρεσει να τονίζετε διαρκώς ότι δεν τρώτε, ενώ δεν κάνετε τίποτε άλλο από το να μασουλάτε όλη την ημέρα;

16. Προσπαθείτε να πείσετε τη φίλη σας ότι δεν της στείλατε λουλούδια στη γιορτή της, γιατί όλα τα ανθοπωλεία ήταν κλειστά, ενώ το κάματε για να μην δεσέψετε χρήματα;

17. Προσπαθείτε να πείσετε τον εαυτό σας ότι η ακμή που έχετε στο πρόσωπό σας είναι απλά σπειράκια της νεότητος, γιατί δεν θέλετε να παραδεχθώτε πως δεν τρέφεσθε καλά ή πως ξεχνάτε πολλές φορές να βγάλετε το μακιγιάζ σας;

18. Κακολογείτε μια κοσμική συγκέντρωση λέγοντας πως στο τάδε σπίνι πλητεί κανείς θανάσιμα ή πως μαζεύονται εκεί όλοι οι σνομπ, επειδή δεν σας κάλεσαν;

19. Υποστηρίζετε πως πρέπει να είναι κανείς σνομπ για να του άρση ή μοντέρνα ζωγραφική, επειδή εσείς δεν την καταλαβαίνετε;

20. Όταν κάνετε μια έκτακτη δαπάνη, βγάζετε την ψυχή του προσηυμένου σας ως που να τον εξοφλήσετε;

21. Κατηγορείτε την τάδε φίλη σας ότι ρίχνεται στην άγκυρα όλων των αντρών, αντί να ομολογήσετε πως είναι γοητευτική και πως την ζηλεύετε;

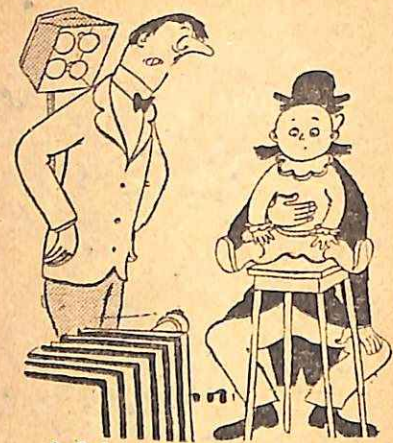
22. Βρίσκετε ένα σωρό προσχήματα την ημέρα, για να τηλεφωνήτε διαρκώς στον αγαπημένο σας ή το σύζυγό σας;

23. Ανοίγετε τα γράμματά που απευθύνονται στο σύζυγό σας, με τη δικαιολογία ότι φοβηθήκατε... μήπως είναι επείγοντα;

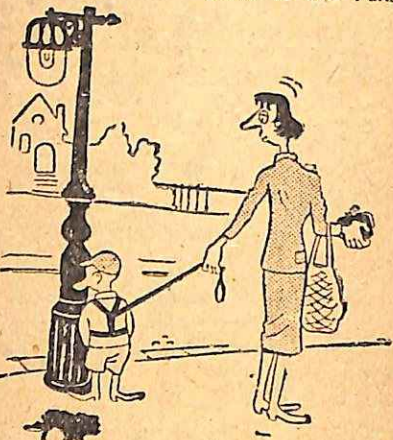
24. Το ότι δεν έχετε επιτυχία μεταξύ των αντρών, σας κάνει να επαναλαμβάνετε διαρκώς ότι «οι σημερινοί νέοι δεν προσέχουν τις σοβαρές κοπέλλες»; Η, από το άλλο μέρος, αποδίδετε την αδιαφορία τους στο ότι είσαστε πολύ υψηλή ή πολύ κοντή;

25. Μεταχειρίζεστε λέξεις που δεν ξέρετε την ακριβή σημασία τους ή πως και τότε πρέπει να τις μεταχειρισθώτε;

26. Λέτε για μια συνάδελφο στο γραφείο σας που προήχθη πριν από σας: «Αμ βέβαια, αυτή έχει κρυφούς ύποπτηκτάς», ενώ ξέρετε πως όφειλε την προαγωγή της στην ικανότητά και την ευφύια της;

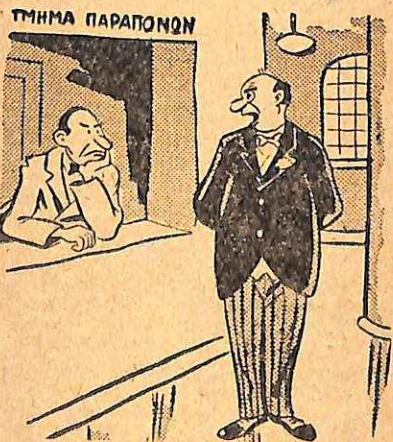
— Φοβούμαι πως η φωτογραφία του μπέμπη σας δεν θα είναι τόσο πετυχημένη!.. (Από το «Id Paris»)

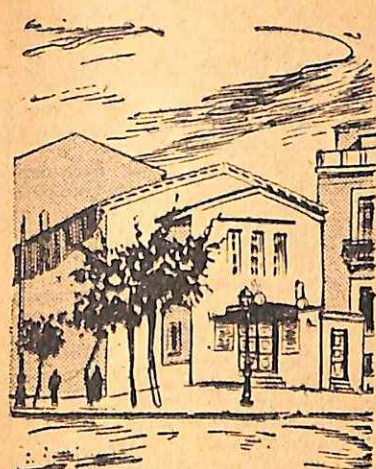
Χωρίς λόγια. (Απ' το «France Dimanches»)

— Περδστε, κύριε... Σας περιμένει ο διευθυντής!...

Η ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ! — Πάψε, καυμένο, να παραπονιέσαι ολόένα για το μισθό σου!...

Το Ώδειον 'Αθηνών.

Για να γνωρίσωμε ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Το Ώδειον 'Αθηνών

Η αρχαιοπρεπής και λίγο παραθαλάσσιμη οικόδομη του Ώδειου 'Αθηνών, στην οδό Πειραιώς, μοιολόγησε το μετέωρο μερικώς μεταβολές, διατήρησε ωστόσο τη μορφή του αρχικού κτιρίου, που συνδέθηκε με τα πρώτα χρόνια της νεώτερης 'Αθήνας και με τις Μουσές. Άρχισε με την διακοσμία της Τερψιχόρης και συνεχίζει τη μουσική του παράδοσι με την εγκατάστασι εκεί του Ώδειου 'Αθηνών.

Και γράφουμε πως άρχισε με την διακοσμία της Τερψιχόρης γιατί στο σπίτι αυτό — που το είχα χτίσει στα 1832 ένας πλούσιος δημογένης από την Κωνσταντινούπολη, ο Βλαχούτσος — έγιναν οι πρώτοι ιδιωτικοί και επίσημοι χοροί της ελεύθερης 'Αθήνας.

Ανάμεσα στα έρειπια του καταστραμμένου από τον πόλεμο και εγκαταλειμμένου από τον πληθυσμό του χωριού — όπως ήταν η 'Αθήνα εϋθὺς μετά την 'Επανάστασι — ο Βλαχούτσος έχτιζε δυο αξιόλογα για την εποχή εκείνη σπιτία, το ένα αντικρύ στο άλλο, στα οποία εγκαταστάθηκε με την οικογένειά του.

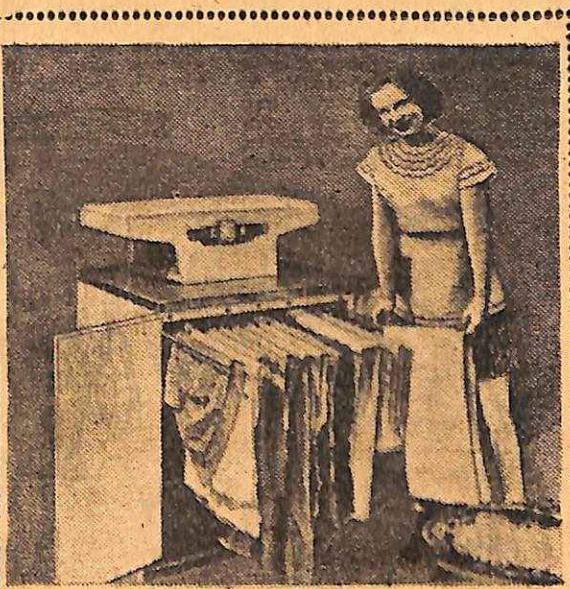
Μερικοί που γράψαν για την κοινωνική ζωή της 'Αθήνας στα πρώτα χρόνια της ελευθερίας, αναφέρουν εϋφημα το σπίτι του Παπαρηγοπούλου στην Πλάκα τα δυο αξιολογότερα κέντρα της κοσμικής ζωής της μικρής τότε αθηναϊκής κοινωνίας.

Ο υπολογαγός Νέζερ στα απομνημονεύματά του μας δίνει πληροφορίες για ένα χορό που είχε γίνει στο σπίτι του Βλαχούτσου, την άνοιξη του 1833, προς τιμήν των αξιωματούχων του Βασιρικού τάγματος που ήλθε στην 'Αθήνα και παρέλασε την 'Ακρόπολι από τους Τούρκους. Αναφέρει ότι η γυναίκα του Βλαχούτσου ήταν μια ευφυεστάτη Φαναριώτισσα, που είχε «δύο θυγατέρας». Οι προσκεκλημένοι χορεύοντες «υπό τους ήχους μιας κιθάρας και ενός αυλού» ως τις πρωινές ώρες. Κόντευαν όμως οι περισσότεροι από τους χορευτάς να λιποθυμήσουν, από την κούρασι και την πείνα, γιατί το μόνο που είχε προσφερθή ήταν λίγο παντεσπάνι και λεμονάδα...

Μεγαλύτερες όμως δόξες είδε το σπίτι του Βλαχούτσου όταν η 'Αθήνα έγινε πρωτεύουσα και εγκαταστάθηκε σ' αυτό ο 'Αντίβασιλεύς 'Αρμανσπεργ.

Εκεί δόθηκαν οι πρώτοι επίσημοι χοροί της ελληνικής πρωτεύουσας, στους οποίους πήγαινε πάντοτε ο νεαρός τότε Όθων και χορεύε με τις τρεις ωραίες θυγατέρες του 'Αρμανσπεργ. Στους χορούς αυτούς πολλές από τις κοσμικές κυρίες της εποχής εκείνης πήγαιναν για έλλειψι αμαζών — όπως μας πληροφορεί ο Ραγκαβής στα «Απομνημονεύματά» του — «έν πληρει στολή χορού, υπό μέγα αλεξιβρόχιον στεγασμέναι, και επί πώλου ονυόουμηναι». Σ' έναν μάλιστα από τους χορούς του 'Αρμανσπεργ, το μοναδικό τότε στην 'Αθήνα λαχαροπαστέιο του Λερίου έστειλε τα παγωτά περρυμένα με διάφορα χρωματιστά σορόπια για καλλίτερη εμφάνισι. 'Αλλά οι χρωστικές ουσίες που είχαν βάλει στα σορόπια δηλητηρίασαν τους προσκεκλημένους και διέλυσαν πρόωρα το χορό.

Εκτός όμως από τις κοσμικές δεξιότητες το κτίριο της οδού Πειραιώς είχε γίνει για μία τριετία (1834 — 1837) το πολιτικό κέντρο από το οποίο διήυθνε τη μικρή τότε 'Ελλάδα ο πανίσχυρος 'Αντίβασιλεύς.

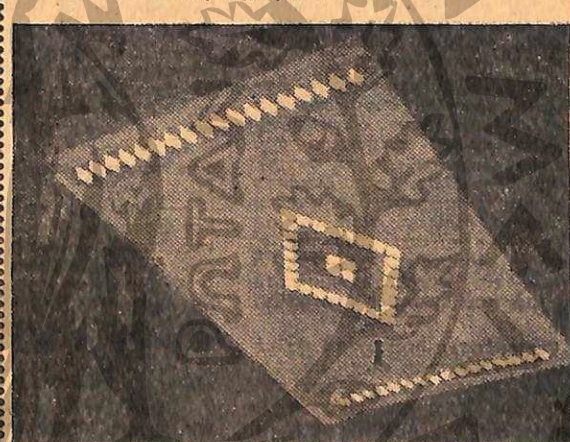
ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΣΤΕΓΝΩΤΗΡΙΟ

Μετά απ' τα ηλεκτρικά πλυντήρια, κατασκευασθέντα και ηλεκτρικοί στεγνώτηρες. Έχουν το ίδιο μέγεθος με μια ηλεκτρική κουζίνα. Στεγνώνουν δε τα ρούχα με υπερβολικές ακτίνες και κοστίζουν 800 κι' ένα ηλεκτρικό πλυντήριο. 'Ηταν φυσικό την εποχή μας που ο ηλεκτρισμός έχει κατακτήσει κάθε εκδήλωσι του ανθρώπου, ν' αντικαταστήση και τα... μανταλάκια!

ΠΑΓΟΔΡΟΜΙΑ ΜΕ ΠΑΝΙ

Στις ανατολικές Πολιτείες της 'Αμερικής ένα από τα δημοφιλέστερα παιχνίδια σπορ είναι η παγοδρομία με πανί. Ο παγοδρόμος κρατάει ένα μεγάλο ιστό επάνω στον οποίο είναι στρεφόμενο ένα πανί βαρκας. Με τον αέρα λοιπόν φυσώντας το πανί και κάνει τον παγοδρόμο να γλιστράει με καταπληκτική ταχύτητα στον πάγο.

ΤΟ ΧΑΛΙ ΠΟΥ ΦΕΓΓΕΙ

Ένας 'Αμερικανός κατασκεύασε το λαστινέιο αυτό χαλί, που φασφρίζει το βράδυ, χέρι σε μια ειδική ουσία με την οποία είναι αλειμένο. Έτσι, όταν το τοποθετήση κανείς στη βάση της σκάλας, έχει έναν ήμβρο αλλά μόνιμο φωτισμό που τον προφυλάσσει απ' τα συχνά πατάγματα που οδηγούν τις πιο πολλές φορές στο νοσοκομείο.

Ανθη ΦΛΕΡΙΑΝΟΣ

Τὸ νεαρό ἀνδρόγυνον εἶχε ἀποκοιμίσει τὸ παιδί του κι' ἐτοιμάζονταν νὰ δεῖπνηση, ὅταν ἐξαφάνη ἡ πόρτα ἀνοίγει κι' ἕνας κατακουτισμένος ἀγνωστος ὤρμησε μέσα στὸ φτωχικὸ του, κρατώντας στὸ χεῖρ του ἕνα μικρὸ βαλιτζάκι. Ἡ ἐφόδος αὐτὴ ἐγίνε με τὴσ

μὲ χειρονομίες καὶ μὲ βλέμματα. Περνοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ καταδυγίῳ του καὶ κατέβαινε μόνο ὅταν ἐπρόκειτο νὰ φάη μαζί με τὸ ἀνδρόγυνον.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Εἶμαι ἕνας προγεγραμμένος τῆς Νεαπόλεως καὶ ζητῶ ἀσυλό, τοὺς εἶπε ὁ ἀγνώστος.

βία, ὥστε ἡ νέα γυναῖκα δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κραυγὴ τρόμου.

— Σῶτα, Ἀσσοῦντα, τῆς εἶπε ὁ ἄντρας τῆς, προσπαθώντας νὰ ὑπερνικήσῃ καὶ τὴ δικὴ του ταραχή.

— Ὑστερα προχώρησε πρὸς τὸν ἀγνώστο καὶ τὸν ρώτησε: — Τί ζητάς, κύριε;

— Εἶμαι ἕνας προγεγραμμένος τῆς Νεαπόλεως καὶ ζητῶ ἀσυλό.

— Καλῶς ὥρίσαστε, τοῦ εἶπε ὁ οἰκοδεσπότης.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — βρισκόμαστε στὰ μέσα τοῦ 17ου αἰῶνος — οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι σπάραν τὴν Ἰταλία. Ζοῖνο στὶς διαμάχες αὐτές, οἱ χωρικοὶ πρόσφεραν μὲ προθυμία ἀσυλό αὐτοὺς ἐξοριστοὺς, χωρὶς ποτὲ νὰ σκεφτοῦν τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχαν.

— Ὅταν ὅλοι ἔφαγαν, ἡ Ἀσσοῦντα πῆγε νὰ ἐτοιμάσῃ ἕνα κρεβάτι γιὰ τὸν ξένο, μέσα σ' ἕνα μικρὸ καμαράκι ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπ' τὴ σκεπὴ.

— Ὁ Ἀγγελος, ἔτσι λεγόταν ὁ χωρικός, πέρασε ὅλη σχεδὸν τὴ νύχτα αὐπνος, τεντώνοντας κάθε τόσο τ' αὐτί του γιὰ ν' ἀκούῃ. Φοδὸταν μὴπως εἶχε δὴ κανεὶς τὸν προγεγραμμένο τῆς στιγμῇ ποὺ ἐμπαινε στὸ σπιτί του.

Φαντάζεστε λοιπὸν τὴ φρίκη του ὅταν τὸ πρῶτ' εἶδε στὸ Ἀντινάνο, τὸ χωριὸ του, ἕνα σωρὸ στρατιῶτες ποὺ εἶχαν φτάσει τὴ νύχτα. Ἐτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ξένο του νὰ μὴν κινηθῇ καθόλου ἀπ' τὸ καταφύγιό του.

— Ἐτσι ὁ Ἀγγελος ἀναγκάστηκε νὰ κρατήσῃ τὸν ἀγνώστο κρυμμένο στὸ σπιτί του. Μὴ ὁ προγεγραμμένος ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἀμύλητος ποὺ ἐξέφραζε τὴν εὐγνωμοσύνη του

Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ τοῦ εἶχε τάξει ὁ Ἰορδάνης γιὰ τελευταία προθεσμία, ὁ Ἀγγελος θεωρῶσε καθήκον του νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ξένο.

— Ἐκεῖνος τὸν ἀκούσε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι κι' ὅταν ὁ χωρικός τελεῖωσε τὴν θλιβερὴ του ἀνακοίνωσι, εἶδε δύο δάκρυα νὰ κυλοῦν πάνω στὰ χλωμά καὶ ἀδυνατισμένα ἀπ' τὴς ἀγρυπνίες μάγουλά του.

— Εἶμαι τόσο φτωχὸς ὅσο κι' ἐσύ, τοῦ εἶπε ὁ προγεγραμμένος σφίγγοντάς του τὸ χεῖρ. Δὲν θέλω νὰ σὲ δαρύνω περισσότερο. Ἀπόψε κι' ὅλας θὰ φύγω.

Τὸ βράδυ, τῇ στιγμῇ ποὺ ὁ Ἀγγελος ἐτοιμάζονταν νὰ κλειδώσῃ τὴν πόρτα του, ὁ Ἰορδάνης παρουσιάστηκε πάλι μπροστά του:

— Λοιπὸν, τοῦ εἶπε, αὔριο, εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς πληρωμῆς. Θὰ με πληρώσεις;

— Δὲν θὰ μπορέσω.

— Ὁ τοκογλύφος ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός. Ὑστερα ἀφού κυττάζε γυρῶ τοῦ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς κανεὶς δὲν τοὺς ἀκούει, τοῦ εἶπε:

— Θέλεις νὰ σοὺ πῶ ἕνα τῶπο νὰ με πληρώσεις καὶ νὰ

Ο ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΣ

— Ἐνα βράδυ, τῇ στιγμῇ ποὺ ἔτρωγαν, δυνατοὶ χτύποι ἀκούστηκαν στὴν ἐξώπορτα. Ὁ Ἀγγελος ἔτρεξε καὶ κυττάζε ἀπ' τὸ φεγγίτι.

— Εἶναι ὁ Ἰορδάνης, εἶπε. Πηγαίνετε στὴν κρύπτη σας. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι κακὸς καὶ φιλάργυρος. Ἀν σὰς δῇ, εἰστε χαμένους.

— Ὁ ξένος ἔφυγε καὶ ἡ Ἀσσοῦντα, ποὺ ἔτρεμε ὁλόκληρη, πῆγε ν' ἀνοίξῃ.

— Ἦρθα νὰ μάθω ἂν θὰ με πληρώσετε, εἶπε ὁ τοκογλύφος κυττάζοντας γυρῶ τοῦ με ὑποψία.

— Πρὸς τὸ παρὸν αὐτὸ εἶναι τελειῶς ἀδύνατον, εἶπε ὁ χωρικός με μιὰ ἐκφρασι ἀπελπισίας.

— Τότε, παιδιὰ μου, θὰ με πληρώσετε με τὸ σπιτί σας, με τὰ ἐπιπλά σας, γιὰτὶ ἐγὼ ἐννοῶ νὰ πάρω τὰ λεπτὰ μου καὶ πολὺ σύντομα ἁλιστά.

Μιλώντας ἔτσι, ὁ Ἰορδάνης εἶχε προχωρήσει ὡς τὸ τραπέζι.

— Διάβολε, εἶπε ξαφνικά, δὲν εἴσατε καὶ τόσο δυστυχισμένος, ἀφού μπορεῖτε καὶ ἀγοράζετε τέτοια καπέλλα.

Καὶ στριφογύρισε στὰ χεῖρα του ἕνα σκούφο βελουδένιο ποὺ ὁ ἀγνώστος τὸν εἶχε ξεχάσει στὴν καρέκλα του.

— Τέσσερα καθίσματα καὶ τέσσερα σερόντια, πρόσθεσε ὁ Ἰορδάνης. Βλέπω πὼς ὁ ἐρχομός μου ἀνησύχησε τὸ σύντροφό σας. Φεύγω λοιπὸν.

Τὴ στιγμῇ ὅμως ποὺ ἔβαζε τὸ πόδι του στὸ κατώφλι, γύρισε καὶ τοὺς εἶπε:

— Κρύβετε προγεγραμμένους!... Ἀν τὸ μάθαιναν αὐτὰ, θὰ σὰς φυλάκιζαν καὶ θὰ ἐδήμευαν ὅτι ἔχετε. Δὲν ἔχω ὅμως καμμιὰ διάθεσι νὰ γίνῃ

αὐτό. Ἀν λοιπὸν σὲ δῶτ' ἡμέρες δὲν με πληρώσετε, θὰ βγάλω τὰ πράγματά σας σὲ πλειστηριασμό.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ τὰ τρομερὰ αὐτὰ λόγια, ὁ τοκογλύφος ἔφυγε, ἐνῶ ὁ δυστυχισμένος ἔσυρ' ἀπὸ τὸ ἀκίνητο ἀπὸ τὴν ἐκπλήξι καὶ τὸν πόνο.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ τοῦ εἶχε τάξει ὁ Ἰορδάνης γιὰ τελευταία προθεσμία, ὁ Ἀγγελος θεωρῶσε καθήκον του νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ξένο.

— Ἐκεῖνος τὸν ἀκούσε χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι κι' ὅταν ὁ χωρικός τελεῖωσε τὴν θλιβερὴ του ἀνακοίνωσι, εἶδε δύο δάκρυα νὰ κυλοῦν πάνω στὰ χλωμά καὶ ἀδυνατισμένα ἀπ' τὴς ἀγρυπνίες μάγουλά του.

— Εἶμαι τόσο φτωχὸς ὅσο κι' ἐσύ, τοῦ εἶπε ὁ προγεγραμμένος σφίγγοντάς του τὸ χεῖρ. Δὲν θέλω νὰ σὲ δαρύνω περισσότερο. Ἀπόψε κι' ὅλας θὰ φύγω.

Τὸ βράδυ, τῇ στιγμῇ ποὺ ὁ Ἀγγελος ἐτοιμάζονταν νὰ κλειδώσῃ τὴν πόρτα του, ὁ Ἰορδάνης παρουσιάστηκε πάλι μπροστά του:

— Λοιπὸν, τοῦ εἶπε, αὔριο, εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς πληρωμῆς. Θὰ με πληρώσεις;

— Δὲν θὰ μπορέσω.

— Ὁ τοκογλύφος ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός. Ὑστερα ἀφού κυττάζε γυρῶ τοῦ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς κανεὶς δὲν τοὺς ἀκούει, τοῦ εἶπε:

— Θέλεις νὰ σοὺ πῶ ἕνα τῶπο νὰ με πληρώσεις καὶ νὰ

ζευτῇ ἔξω ἀπ' τὸ σπιτάκι, σὰν νὰ συνέβαινε κατὶ τὸ ἐξαιρετικό.

— Τί τρέχει; ρώτησε ἕνας χωρικός.

— Πηγαίνουν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν κόμητα Ὅρσινι, τοῦ ἀπάντησε ἕνας ἄλλος.

— Ὁ κόμης αὐτὸς ἦταν πολὺ πλούσιος καὶ ἐξαιρετικὰ φιλοτεχνος. Μόλις ἔφτασε στὸ φτωχικὸ τοῦ Ἀγγέλου, τὸν ὑποδέχτηκε ὁ Ἰορδάνης λέγοντάς του:

— Ἐλάτε, ἐκλαμπρότατε. Ἀνακαλύψαμε ἐδῶ ἐκτακτὰ ἱερογرافήματα καὶ δὲν τὰ ἀγγίζαμε προτού τὰ δῆτε ὁ ἴδιος.

Καὶ ὁ τοκογλύφος μπῆκε στὸ σπιτάκι συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν κόμητα. Τὸν πῆγε στὸ μικρὸ δωμάτιο ὅπου λίγες ὥρες πρὶν κρυβόταν ὁ προγεγραμμένος καὶ ἐκεῖ τοῦ ἔδειξε μικρὲς καὶ μεγάλες ζωγραφίες ποὺ σκέπαζαν τοὺς τοίχους. Ὁ κόμης διεκρίνε σ' αὐτές τὸς δύναμι, τὴσ τέχνη ὥστε κατὰλαβε ἁμέσως ποῖο χεῖρ τὰ εἶχε χαράξει ὁλ' αὐτά. Ὅταν συνήλθε ἀπὸ τὴν ἔκστασί του, ὁ κόμης ρώτησε:

— Ποῦ εἶνε ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ σπιτιοῦ;

— Ὅ,τι ὑπάρχει ἐδῶ μέσα μοῦ ἀνήκει, ἀπάντησε ὁ τοκογλύφος.

Μὰ ὁ κόμης χωρὶς νὰ προσέξῃ τὰ λόγια του, συνέχισε:

— Φέρτε μου ἁμέσως ἐδῶ τὸ χωρικό ποὺ ἔμεινε σ' αὐτὸ τὸ σπιτί.

— Ὅταν ὁ Ἀγγελος, φοβισμένος παρουσιάστηκε μπροστά του, ὁ κόμης Ὅρσινι τοῦ εἶπε: — Ἀπὸ ποτε κατέχεις αὐτὸ τὸ θησαυρὸ, φίλε μου; Μὰ τὸ Χριστό, δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνας μόνο ζωγράφος στὴν Ἰταλία ἱκανὸς νὰ σχεδιάσῃ τέτοια ἀριστουργήματα κι' αὐτὸς εἶνε ὁ Σαλβατόρ Ρόζα.

— Ὁ Ἀγγελος πῆρε κατὰ μέρος τὸν κόμητα καὶ τοῦ διηγῆθηκε τί εἶχε συμβῇ.

— Δὲν ὑπάρχει πιά καμμιὰ ἀμφιβολία, εἶπε ὁ κόμης. Τὰ ἀριστουργήματα αὐτὰ εἶνε τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη. Φίλε μου, θὰ πληρώσω ὅλα σου τὰ χρεῖ, θὰ σοὺ δώσω ἕνα σπιτί στὰ κτήματά μου ὅπου θὰ ἐργάζεσαι στὸ μέλλον καὶ εἰς ἀντάλλαγμα δὲν ζητῶ παρὰ τὸ φτωχικὸ σου ποὺ τὴ μεγάλη του ἀξία ἐοῦ τὴν ἀγνοεῖς.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ἀγγελος ἔφυγε χαρούμενος ἀπ' τὸ Ἀντινάνο γιὰ τὴ Νεάπολ' μαζί με τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ κορίτσάκι του. Ἡ καλὴ του πράξις τὸν εἶχε σώσει ἀπ' τὴν καταστροφὴ.

ΑΝΡΥ ΤΕΛΓΚΥ

Τὸ ἡλιακὸ μας σύστημα ἔχει 30 σεληνές

Τὸ ἡλιακὸ σύστημα ἔχει 30 «σεληνές», δηλαδὴ τριάντα δορυφόρους ποὺ περιστρέφονται γύρω ἀπὸ ἄλλα ἄστρα. Τὸ τελευταῖο ἀπ' αὐτὰ ἀνακαλύφθηκε ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ ἀστρονόμο δόκτορα Τζέιμς Κούιπερ, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου.

Προκειταὶ γιὰ ἕνα νέο δορυφόρο τοῦ Ποσειδῶνος. Αὐτὸς ὁ δορυφόρος εἶνε 150.000 φορές λιγώτερο ὁρατὸς ἀπὸ τὸ ἀσθενέστερο μετὰ τῶν ἄστρων ποὺ μποροῦμε νὰ διακρίνωμε με γυμνὸ μάτι. Βρίσκεται σὲ ἀπόστασι 8 ἐκατομμυρίων χιλιομέτρων ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα καὶ 4 δισεκατομμυρίων 800 ἐκατομμυρίων χιλιομέτρων ἀπὸ τὴ γῆ. Ἡ διάμετρος του εἶνε μόνον 320 χιλιόμετρα. Ἡ «σελήνη» αὐτὴ τοῦ Ποσειδῶνος χρειάζεται δύο πλῆρη ἔτη γιὰ νὰ συμπληρώσῃ μιὰ πλήρη περιστροφή γύρω σ' αὐτὸν, ἐνῶ ἡ δική μας σελήνη κανεὶ τὸ γύρο τῆς γῆς μόνο μέσα σ' ἕνα μῆνα.

Ὅταν ἡ αἰτία ἐνὸς βασανιστικοῦ πόνου δὲν μπορεῖ νὰ λειψῇ, καὶ δὲν ὠφελήσουν τὰ διάφορα «παυσίπονα» φάρμακα, μιὰ ἐγχείρησις μπορεῖ σὲ πολλές περιπτώσεις ν' ἀπαλλάξῃ ὀριστικὰ τὸν πάσχοντα ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριό του. Πρόκειται ὅμως γιὰ ἕνα ἔσχατο μέσον, ποὺ ἐφαρμόζεται μόνον ὅταν δὲν μπορῇ νὰ γίνῃ διαφορετικὰ.

Οἱ χειρουργοὶ εἶνε συνήθως ἐπιφυλακτικοὶ σὲ τέτοιες περιπτώσεις. Πρέπει ἄλλωστε νὰ βεβαιωθοῦν πρῶτα ὅτι ὁ πόνος ὀφείλεται σὲ πραγματικὴ, ὀργανικὴ αἰτία, κι' ὄχι σὲ αὐτοψυχοβόλῃ ἢ σὲ νευροψυχικὴ διαταραχὴ. Ἀλλοῶς, δὲν θὰ πρόφθαναν νὰ κάνουν τέτοιες ἐγχειρήσεις με ἀποτελέσματα ἀπογοητευτικά...

Γιὰ νὰ τὸ ἐξακριβώσουν, καταφεύγουν σὲ διάφορα μέσα. Ἐνας χειρουργὸς π. χ. ζητεῖ ἀπ' τοὺς πελάτες του νὰ σημειώσουν με μολύβι πάνω στὸ σῶμα τοὺς τῆς διαδρομῇ ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ πόνος. Ἀν λοιπὸν εἶναι πραγματικὸς ὁ πόνος, τὸ σχεδιάγραμμα αὐτὸ ἀκολουθεῖ πιστὰ τὴν κατανομή τῶν νεύρων. Ἀντιθέτως, ἐκεῖνι ποὺ μεγαλοποιοῦν τὸν πόνο τοὺς καὶ τὸν παριστάνουν ὑπερβολικὸ, σχεδιάζουν γραμμὲς ποὺ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι με τὰ νεύρα.

Εἶναι ἐκπληκτικὰ μεγάλος ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων ποὺ ζητοῦν νὰ υποβληθοῦν σὲ ἐγχειρήσεις κατὰ τοῦ πόνου, ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ ἐπακόλουθα. Αὐτὸ παρατηρεῖται προπάντων σὲ ὅσους πάσχουν ἀπὸ νευραλγία τοῦ τριδύμου. Μὲ τὸ κόψιμο αὐτοῦ τοῦ νεύρου, σταματᾷ ὁ πόνος, ἀλλὰ παραλύει ἡ μιὰ πλευρὰ τοῦ προσώπου, στραβώνει τὸ στόμα καὶ τὸ ἕνα μάτι καὶ νοιώθει κανεὶς σὰν νάπεσε πιπέρι πάνω στὴ γλῶσσα του καὶ σὰν νὰ τρέχουν μυρμηγκία στὸ πρόσωπό του. (Εὐτυχῶς, ἡ νευραλγία αὐτὴ προσβάλλει σπάνια καὶ τὶς δύο πλευρὲς τοῦ προσώπου).

Γιὰ νὰ ἐπιτρέψῃ λοιπὸν στὸν ἐνδιαφερόμενο ν' ἀντιληφθῇ καλὰ αὐτές τὶς συνέπειες, ἕνας Ἀμερικανὸς χειρουργὸς κανεὶ πρῶτα ἕνεσι ἀλκοὸλ στὸ πάσχον νεῦρο. Ἡ ἔνεσις αὐτὴ φέρνει τὰ ἴδια ἀποτελέσματα με τὸ κόψιμο τοῦ νεύρου, ἀλλὰ προσωρινὰ μόνον, γιὰ ἕνα χρόνον. Δὲν ἐπιτρέπεται δὲ νὰ ἐπαναληφθῇ περισσότερο ἀπὸ δύο φορές, γιὰτὶ μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ σοβαρὰ φλόγισα.

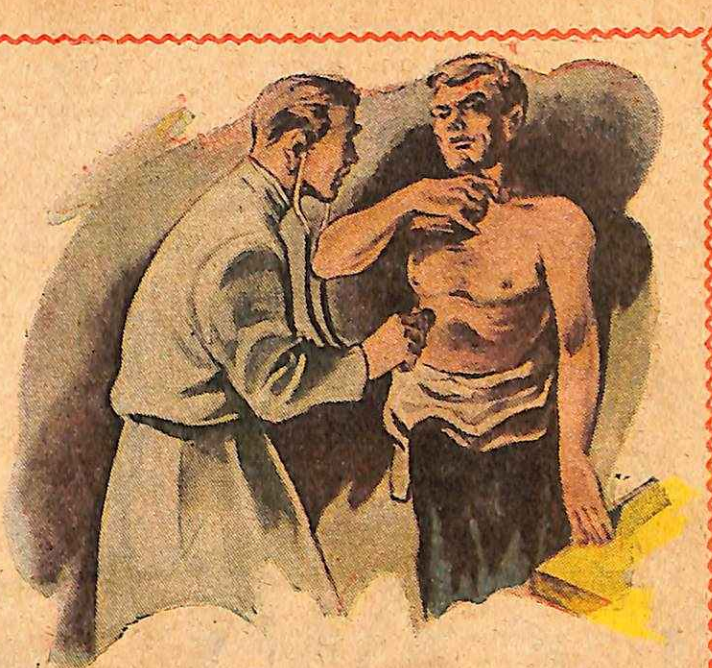
Ὡστόσο, τὰ περισσότερα θύματα τῆς νευραλγίας τοῦ τριδύμου ἀπαιτοῦν νὰ υποβληθοῦν στὴν ἐγχείρησις τοῦ κοψίματος τοῦ νεύρου, ὅταν περᾷ ἡ ἐπίδρασις τῆς ἐνέσεως. Προτιμοῦν νὰ παραλύσῃ τὸ μισὸ πρόσωπό τους, παρὰ νὰ βασανίζονται ἀπὸ κρίσεις ἀδυσταχοῦ πόνου.

Πραγματικὰ, ὁ πόνος αὐτὸς εἶνε φοβερός. Μοιάζει με ξαφνικὸ πονόδοντο — κι' ἐξ αἰτίας του ἔχουν θυσιασθῇ χωρὶς λόγο πολλὰ γερὰ δόντια. Ἡ αἰτία του εἶνε ἀγνωστὴ. Παρουσιάζεται ἱδίως μετὰ τὰ 50 χρόνια, δύο φορές δὲ συχνότερα στὶς γυναῖκες παρὰ στοὺς ἄνδρες.

Στὶς ἐγχειρήσεις κατὰ τοῦ πόνου, κόβεται συνήθως τὸ νεῦρο ποὺ μεταβιβάζει στὸν ἐγκέφαλο τὸ νευρὸν τοῦ πόνου. Ἀρκετὰ συνηθισμένη σήμερᾳ εἶνε ἡ «χορδοτομία», μιὰ τομὴ δηλαδὴ στὸ νωτιαῖο μυελὸ, ποὺ μεσολαβεῖ μετὰξὺ νεύρων καὶ ἐγκεφάλου.

Ἀναλόγως τοῦ ὅπου ποὺ γίνεται αὐτὴ ἡ τομὴ, ἀπαλλάσσεται ἀπ' τὸν πόνο μεγαλύτερο ἢ μικρότερο μέρος τοῦ σώματος. Μὲ τὴν ἁποτομή τῆς νευρὸν τοῦ πόνου, οἱ χειρουργοὶ γινικὴ ποὺ ἐφαρμόζουν τὴν Φιλαδελφείας, ἢ ἐνδοκοιλιακὴ τοῦ νεύρου τοῦ πόνου, γίνεται στὸ πῶς μέρος τοῦ λαιμοῦ, κι' ἔτσι τὸ σῶμα δὲν νοιεῖ πιά ἀπ' τὸ στήθος καὶ κάτω. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἀνακουφίζονται στοὺς λίγους τελευταίους μῆνες τῆς ζωῆς τοὺς οἱ ἄρρωστοι ἀπὸ καρκίνου προκεχωρημένης μορφῆς.

Ὁ ἄρρωστος βοηθεῖ τὸ χειρουργὸ στὴν ἐγχείρησις ἐξηγώντας του ὅτι αἰσθάνεται κι' ὑποδεικνύοντάς του ποῖα εἶναι τὰ νεῦρα ποὺ μεταβιβάζουν τὸν πόνο. Δίχως αὐτὴ τὴ συνεργασία, θὰ

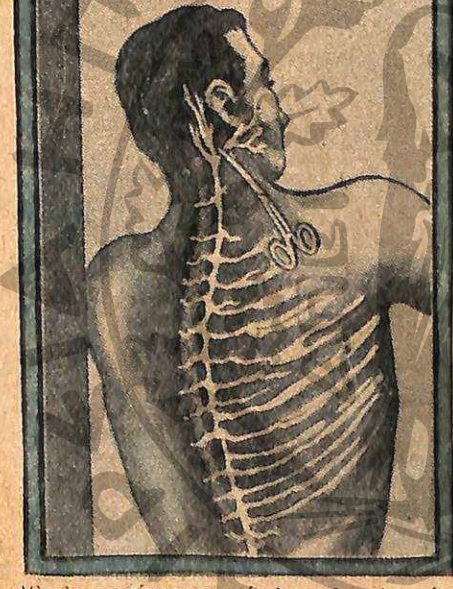
Πρὶν ἀπόφασίσι μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασι, ὁ γιατρός πρέπει νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὁ πόνος εἶνε πραγματικὸς κι' ἀπὸ ποῦ προέρχεται.

ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΝΟ

Μὲ τὸ κόψιμο τῶν νεύρων

τονίζουν ὅτι ἡ χειρουργικὴ τοῦ ἐγκεφάλου δὲν ἀποτελεῖ πανάκεια γιὰ ὅλες τὶς περιπτώσεις κι' ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνεταὶ κατάχρησις αὐτῶν τῶν ἐγχειρήσεων. Ἀλλωστε, στὰ 15 % τῶν περιπτώσεων, οἱ ἐπολυαρκτικοὶ ἱστοὶ ποὺ ἀπομένουν μετὰ τὴν ἐγχείρησι, προκαλοῦν ἀργότερα ἐπιληπτικὲς κρίσεις. Δὲν μπορεῖ δὲ νὰ προβλεψῇ κανεὶς ποῖες μεταβολὲς στὴν προσωπικότητα καὶ στὴν ψυχροσύνησι ἐνδεχεται νὰ προκαλέσῃ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβασις στὸν ἐγκέφαλο.

Γιὰτὶ στὸ τόσο εὐπαθὲς καὶ λεπτὸ αὐτὸ ὄργανο, ἡ παραμικρὴ ἀλλοίωσις μπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ τὰ πιὸ ἀπροσδόκητα ἀποτελέσματα.

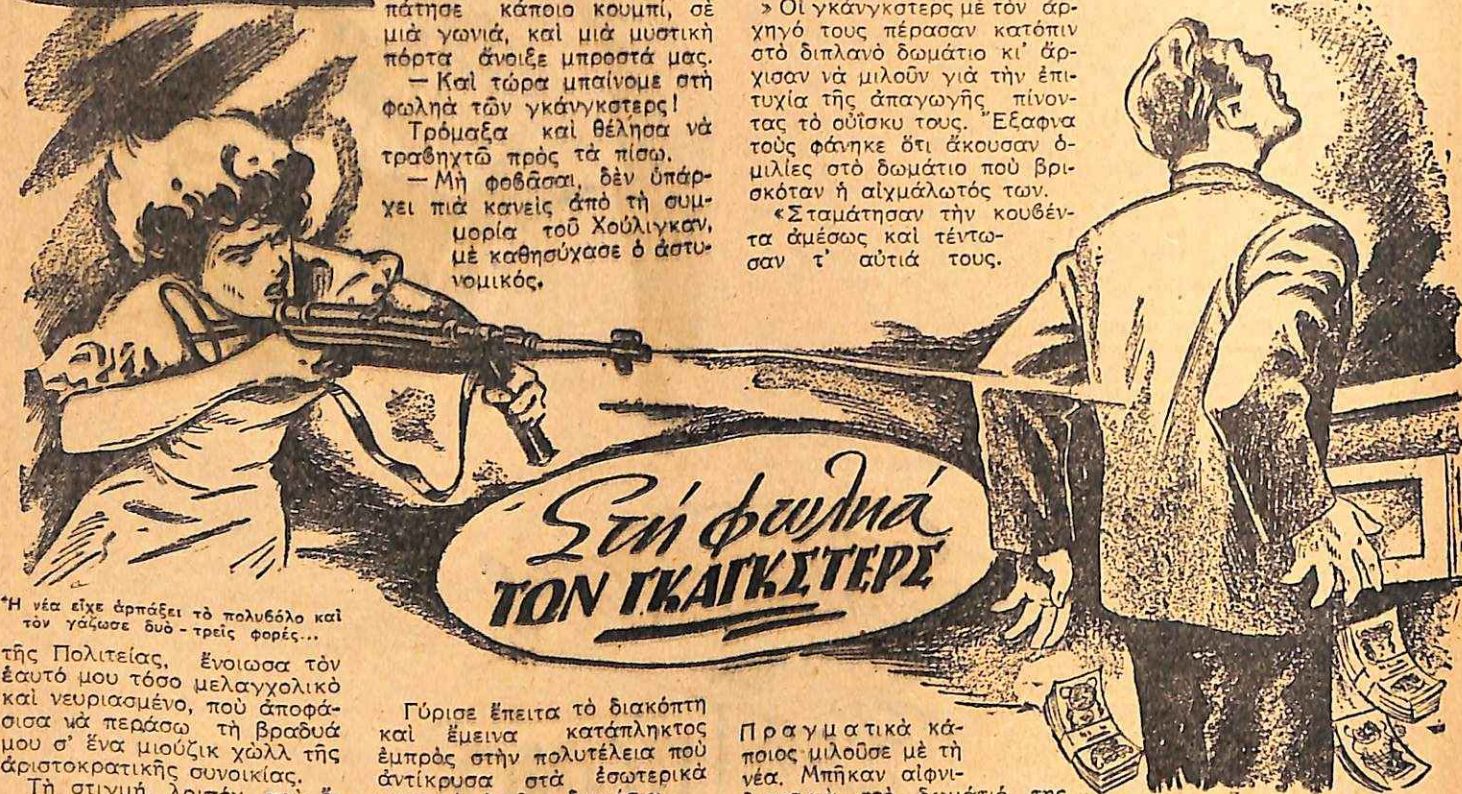
Μὲ τὴν καινούργια τεχνικὴ, ἡ «χορδοτομία» γίνεταὶ στὸ πῶς μέρος τοῦ λαιμοῦ.

Ἡ χορδοτομία τοῦ συναχιοῦ μετὰ τὴν κορισιντίνην

Ἡ κορισιντίνη — «κόκκινα χατάκια» ὅπως τὰ ἀποκαλοῦν οἱ Ἀμερικανοὶ — εἶνε ἕνα νέο ἀντισταμινικὸ φάρμακο, ποὺ δοκιμαστικὴ τελευταία ἐναντίον τοῦ συναχιοῦ. Ὁ γιατρός Μπρένδον, ποὺ τὸ χρησιμοποίησε σὲ μεγάλο ἀριθμὸ ἀσθενῶν, ἔκαμε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἀνακοίνωσι στὴν Ἑταιρεία τῶν Ἀμερικανῶν γιατρῶν σχετικὰ με τὰ ἀποτελέσματα τοῦ νέου φαρμάκου. Σύμφωνα μ' αὐτὴν, 90% τῶν ἀσθενῶν ἐθεραπεύθησαν μέσα σὲ μιὰν μόνον μερὰ, παίρνοντας κορισιντίνην μολὶς αἰσθάνοντάς τὰ πρῶτα συμπτώματα τοῦ συναχιοῦ. Ὅταν ἡ κορισιντίνη ληφθῇ εἰτα ἀπὸ 2 ὥρες, ἡ ἀναλογία τῶν θεραπευθέντων ἀτόμων πέφτει στὰ 85%. Γενικά, τὸ ποσοστὸν ἐλαττώνεται, ὅσο βραδύτερῃ εἶνε ἡ ἐναρξὶς τῆς χρησιμοποίησεως τῆς κορισιντίνης. Τὸ νέο φάρμακο εἶνε εἰτασι φορὲς ἰσχυρότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀντισταμινικά φάρμακα, ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὶς ἀλλοιῶν παθήσεις.

ΠΛΑΣΙΔΕΥΑ τότε στο 'Ο-
χάιο της 'Αμερικής
πλάσσαντας οδοντόπαστες
για λογαριασμό της 'Εται-
ρίας Μπλγκμιν.
Όταν έφτασα στο Κινγκ-
νάνι, την πρωτεύουσα αυτής

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«Η νέα είχε αρπάξει το πολυδάλο και
τον γάωσε δυο-τρεις φορές...»

της Πολιτείας, ένοιωσα τον
εαυτό μου τόσο μελαγχολικό
και νευριασμένο, που αποφά-
σισα να περάσω τη βραδιά
μου σ' ένα μιούζικ χάλι της
αριστοκρατικής συνοικίας.

Τη στιγμή, λοιπόν, που έ-
φερνα στα χείλη μου ένα πο-
τήρι ούισκυ μισοκλείνοντας
το μάτι σε μία μικρούλα, που
κάπνιζε προκλητικά στ' αντι-
κρυνό τραπεζάκι, άκουσα
πίσω μου μία φωνή, που μου
φάνηκε πάρα πολύ γνωστή:

— Τι γίγασαι, Τόμ;
Γύρισα και είδα τον Μπιλ
Μάκ Γουαίη, έναν παλιό
συμφοιτητή μου στο Πανεπι-
στήμιο της Γιάλ.

— Τι γυρεύεις εδώ, στο
Κινγκνάνι; με ρώτησε.

— Πλάσαρω οδοντόπαστες.
Σύ, κάνεις το δικηγόρο εδώ;

— Ήμουνα δικηγόρος στο
Ντιτρόιτ, εδώ κάνω τον ά-
στυνομικό.

— Μπά; Και μήπως ήρθες
εδώ για να με συλλάβεις;
είπα γελώντας.

— Όχι. Ζητώ τη φιλενάδα
του γκάνγκστερ Χούλιγκαν.

— Πολύ ενδιαφέρον. Θα ή-
θελα να γνωρίσω μία τέτοια
γυναίκα γκάνγκστερ.

— Πολύ δύσκολο. «Αν θέ-
λεις όμως, ως περάσαμε τη
βραδιά μαζί. Έχουμε τόσα
πολλά να πούμε...»

Με πήρε με το αυτοκίνητό
του και μίσηκα έπειτα από
λίγη ώρα στην κινεζική
συνακία. Το αυτοκίνητο στα-
μάτησε μπρός σε μία υπό-
γεια τρώγλη.

— Εδώ μέσα έγινε κόσκινο
από τις σφαίρες ο γκάνγκ-
στερ Χούλιγκαν! μου είπε ο
φίλος μου.

Κι' έδωσε μία κλωτσιά
στην πόρτα που υποχώρησε

κι' άνοιξε διάπλατα. Φωτίζον-
τας κατόπιν με το ηλεκτρικό
φανάκι του, βρήκε το δια-
κόπτη κι' άναψε το φως.
Μπρός στην είσοδο ήταν ένα
μικρό δωμάτιο που μύριζε
μούχλα. Το δεύτερο δωμάτιο
είχε μερικά φτωχικά έπιπλα.

Ο φίλος μου προχώρησε,
πάτησε κάποιο κουμπί, σε
μία γωνιά, και μία μυστική
πόρτα άνοιξε μπροστά μας.

— Και τώρα μπαίνουμε στη
φωλιά των γκάνγκστερ!

Τρόμαξα και θέλησα να
τραπηγτώ προς τα πίσω.

— Μη φοβάσαι, δεν υπάρ-
χει πια κανείς από τη συμ-
μορία του Χούλιγκαν,
με καθσύχασε ο άστυ-
νομικός.

δαν, ούτε κανένα αυτοκίη-
το τους παρακολουθούσε. Τέ-
λος έφεραν τη νέα έδω μέ-
σα και ο Χούλιγκαν διασκέ-
δαζε μαζί της, θλέποντάς την
τόσο ώραία και φοβισμένη.

«Η νέα είχε κουβαριαστή
σε μία πολυθρόνα και είχε
χαμηλώσει το κεφάλι της.

«Οι γκάνγκστερς με τον άρ-
χηγό τους πέρασαν κατόπιν
στο διπλανό δωμάτιο κι' άρ-
χισαν να μιλούν για την έπι-
τυχία της απαγωγής πίνον-
τας το ούισκυ τους. Έξαφνα
τους φάνηκε ότι άκουσαν ο-
μιλίες στο δωμάτιο που βρι-
σκόταν ή αιχμάλωτος των.

«Σταμάτησαν την κουβέν-
τα άμέσως και τέντω-
σαν τ' αυτιά τους.

«Κάποιος έχει χωθή δώ
μέσα, ψάξε παντού, διάταξε
ο άρχηγός.

«Έψαξαν, αναποδογύρι-
σαν τα πάντα, μα δεν βρήκαν
κανένα. Το σπίτι αυτό είχε
άραγε καμιά μυστική είσο-
δο, και είχε εισχωρήσει ως
εκεί κανένας άστυνομικός;

«Για μία στιγμή, μάλιστα,
ο ίδιος ο Χούλιγκαν άκουσε
μία αντρική φωνή να λέη
στο πλαγινό δωμάτιο:

«Λίγη ύπομονη ακόμη,
και φτάσαμε!...»

— Κατάρα!... Θα τρελ-
λαθώ!... άρχισε να φωνάζη
έκνευρισμένος ο άρχηγός,
μεταδίδοντας τη νευρικότη-
τα και το φόβο του και στους
άλλους.

«Κι' Έξαφνα άρχισε να
πυροβολή στους τοίχους και
στις πόρτες, με την έλ-
πίδα ότι θα σκότωνε εκείνον
που βρισκόταν από πίσω.

«Η νέα είχε ζαρώσει στην
πολυθρόνα της. Και Έξαφνα
άκούστηκε και πάλι μία φω-
νή:

«Υπομονή!... Φτάνου-
με!...»

— Διάβολε!... φώναξε
ο Χούλιγκαν. «Ας φύγουμε
από δω, πριν μας προλά-
θουν, πρέπει όμως να πάρω-
με και την κοπέλλα μαζί
μας.

«Και λέγοντας αυτά, πέτα-
ξε το πολυδάλο του πάνω σ'
ένα ντιβάνι κι' έτρεξε να
πάρη από ένα σουτάρκι με-
ρικές δεσμίδες δολάρια.

«Ξαφνικά άκουσε πίσω
του μία αντρική φωνή:
«Ψηλά τα χέρια, άλλοιώς

«Απόκριες, ή πε-
ρίοδος αυτή της χαράς
και του γλεντιού, πήραν το
δυναμό τους από το «άπο» και
«κρέας», που σημαίνει «άποχη
απ' το κρέας», όπως και ή λέ-
ξις «καρναβάλια» προήλθε ά-
πό το «κάρνε» — «βάλει», δη-
λαδή «χαίρει κρέας»... όπως
μας βεβαιώνει σε μία μελέτη του ο κ.
Δ. Μπαλάνος.

Συνήθεια επεκράτησε απ' τα παλιά
χρόνια να πανηγυρίζονται οι ήμέρες
της 'Αποκριάς με διασκεδάσεις και
μεταμφιέσεις, που ή άρχή τους βρί-
σκεται σ' αρχαία ειδωλολατρικά έθι-
μα, όπως στα Κρόνια, στα Διονύσια
και στα Λουπερκάλια.

«Απ' την άπλη αυτή οικογενειακή
πομπή εξέλιχθηκαν τα αγροτικά Διο-
νύσια σε κοινές εορτές, με συμμετοχή
θλων των κατοίκων. Τότε πρόσφεραν
θυσία στο Διόνυσου για να τον ικετεύ-
σουν με τις προσευχές τους. Προπο-
ρεύταν ή κόρη σαν «καμφόρος», κρα-
τώντας δηλ. το ιερό κνίστρο με τα
λουλούδια και τα φρούτα. Κατόπιν ά-
κολουθούσαν διάφοροι δοῦλοι και τέ-
λος ο άρχηγός της οικογενείας έκλει-
νε την πομπή τραγουδώντας.

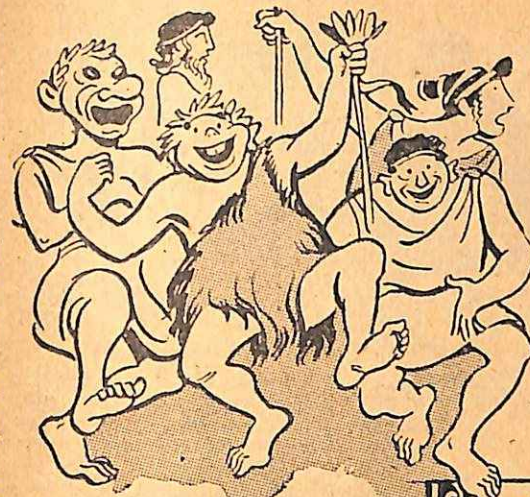
«Τότε ή νέα κρατώντας
πάντοτε το πολυδάλο, τους
διάταξε να βγούν από το
σπίτι. Κάποιος που θέλησε
να φύγη, έπεσε κι' αυτός
νεκρός.

«Στο άκουσμα των πυ-
ροβολισμών έφτασε με ά-
στυνομική περίπολος με άυ-
τοκίνητο κι' ή νέα παρέδω-
σε τους κακούργους στους
άστυνομικούς. «Ετσι τους βά-
λαμε στο χέρι.

— Καλά, και ποιός μιλού-
σε με τη νέα, ρώτησα μ' άπο-
ρία.

— Κανείς! 'Η ίδια ή νέα ή-
ταν έγγαστρίμυθος. Μπο-
ρούσε χωρίς να κινή τα χείλη
να μιμνται σκύλους, γάτες,
σειρήνες, κάθε αντρική και
γυναικεία φωνή. Κι' έκανε μ'
αυτό τον τρόπο έναν αποτελε-
σματικό πόλεμο νευρών στους
γκάνγκστερς. Τους γέμισε τις
θηριώδεις ψυχές μ' αγωνία
και τρόμο, έπωφεληθήκε απ'
την ταραχή τους, άρπαξε το
πολυδάλο και τους τιμώρησε
όπως τους άζει...

ΜΑΚ ΣΑΡΤΕΡ

«'Ασκολιασμός» και καρναβάλια

ΟΙ «ΑΠΟΚΡΗΣΕΣ», ή πε-
ρίοδος αυτή της χαράς
και του γλεντιού, πήραν το
δυναμό τους από το «άπο» και
«κρέας», που σημαίνει «άποχη
απ' το κρέας», όπως και ή λέ-
ξις «καρναβάλια» προήλθε ά-
πό το «κάρνε» — «βάλει», δη-
λαδή «χαίρει κρέας»... όπως
μας βεβαιώνει σε μία μελέτη του ο κ.
Δ. Μπαλάνος.

Συνήθεια επεκράτησε απ' τα παλιά
χρόνια να πανηγυρίζονται οι ήμέρες
της 'Αποκριάς με διασκεδάσεις και
μεταμφιέσεις, που ή άρχή τους βρί-
σκεται σ' αρχαία ειδωλολατρικά έθι-
μα, όπως στα Κρόνια, στα Διονύσια
και στα Λουπερκάλια.

«Απ' την άπλη αυτή οικογενειακή
πομπή εξέλιχθηκαν τα αγροτικά Διο-
νύσια σε κοινές εορτές, με συμμετοχή
θλων των κατοίκων. Τότε πρόσφεραν
θυσία στο Διόνυσου για να τον ικετεύ-
σουν με τις προσευχές τους. Προπο-
ρεύταν ή κόρη σαν «καμφόρος», κρα-
τώντας δηλ. το ιερό κνίστρο με τα
λουλούδια και τα φρούτα. Κατόπιν ά-
κολουθούσαν διάφοροι δοῦλοι και τέ-
λος ο άρχηγός της οικογενείας έκλει-
νε την πομπή τραγουδώντας.

«Τότε ή νέα κρατώντας
πάντοτε το πολυδάλο, τους
διάταξε να βγούν από το
σπίτι. Κάποιος που θέλησε
να φύγη, έπεσε κι' αυτός
νεκρός.

«Στο άκουσμα των πυ-
ροβολισμών έφτασε με ά-
στυνομική περίπολος με άυ-
τοκίνητο κι' ή νέα παρέδω-
σε τους κακούργους στους
άστυνομικούς. «Ετσι τους βά-
λαμε στο χέρι.

— Καλά, και ποιός μιλού-
σε με τη νέα, ρώτησα μ' άπο-
ρία.

— Κανείς! 'Η ίδια ή νέα ή-
ταν έγγαστρίμυθος. Μπο-
ρούσε χωρίς να κινή τα χείλη
να μιμνται σκύλους, γάτες,
σειρήνες, κάθε αντρική και
γυναικεία φωνή. Κι' έκανε μ'
αυτό τον τρόπο έναν αποτελε-
σματικό πόλεμο νευρών στους
γκάνγκστερς. Τους γέμισε τις
θηριώδεις ψυχές μ' αγωνία
και τρόμο, έπωφεληθήκε απ'
την ταραχή τους, άρπαξε το
πολυδάλο και τους τιμώρησε
όπως τους άζει...

ΜΑΚ ΣΑΡΤΕΡ

ΜΑΚ ΣΑΡΤΕΡ

ΜΑΚ ΣΑΡΤΕΡ

ΜΑΚ ΣΑΡΤΕΡ

ΜΑΚ ΣΑΡΤΕΡ

ΜΑΚ ΣΑΡΤΕΡ

ΜΑΚ ΣΑΡΤΕΡ

ΜΑΚ ΣΑΡΤΕΡ

ΜΑΚ ΣΑΡΤΕΡ

ΜΑΚ ΣΑΡΤΕΡ

ΜΑΚ ΣΑΡΤΕΡ

ΜΑΚ ΣΑΡΤΕΡ

ΜΑΚ ΣΑΡΤΕΡ

ΜΑΚ ΣΑΡΤΕΡ

τότε τριγύρω και διαγωνίζου-
σαν ποιός θ' ανέβαινε τρέ-
χοντας έπάνω στο φουσκωμένο
άσκι με το ένα πόδι. Εκεί άρ-
χιζε ν' αναπηδών προσπαθών-
τας να πετύχει τα περισσότερα
πηδήματα, χωρίς να γλυστρή-
ση και να πέση κάτω.

Συνήθως τ' άσκι το τοποθε-
τούσαν έπάνω στο μέσον του
θεάτρου. Το παιχνίδι πάντως,
ήταν πολύ δύσκολο. Πολλοί
γλυστρούσαν κι' άλλοι έπεφταν
από το λαδωμένο άσκι και γέ-
λια ακράτητα ακολουθούσαν
τα παθήματά τους.

Ο 'Αριστοφάνης λέει μάλι-
στα, πως ο νικητής έπαιρνε
ως έπαθλο τον άσκό.

Οι απόκριες στην αρχαιότητα

Το παιχνίδι αυτό τόλεγαν «άσκολι-
ασμό» και αναφέρεται από τον Πολυ-
δέμη. Για τα κοροϊδευτικά γέλια των
θεατών μιλάει και ο Εύβουλος στην
κωμωδία του «Δαμάλια».

Πομπές και παρελάσεις μεγαλοπρε-
πείς σαν τις αποκριάτικες της εποχής
μας είχαν και οι αρχαίοι Έλληνες
στα Διονύσια τα λεγόμενα άστικά. Ο
Δημοσθένης λέει πως σ' αυτές τις γιορ-
τές άπαγορευόταν ρητά απ' το νόμο
να ζητήσει κανείς πίσω τα... δανεικά
και να έκτελεσθι κάθε άπόφασις δι-
καστική.

Τί γινόταν σ' αυτές τις γιορτές δέν
περιγράφεται. Μεθυσμένη σχεδόν όλη
ή πόλις, όπως βεβαιώνει ο Πλάτων,
λάβαινε μέρος στη διασκέδαση. Άλλοι
τραγουδούσαν, άλλοι πηδούσαν, άλλοι
φώναζαν, άλλοι χόρευαν, ή πειραζαν
τον κόσμο, άλλοι πάλι παρίσταναν
τους διάφορους τύπους, και άλλοι έ-
παιζαν μουσικά όργανα ή κροτούσαν
ροκάνες και καστανιέτες (κρόταλα).

«Όλη ή πόλις διασκεδάζε. Όσοι
δέν ήθελαν να λάβουν μέρος στη λι-
τανεία αυτή του Διονύσου την παρα-
κολουθούσαν απ' τα δώματα του σπη-
τιού τους. Άντρες και γυναίκες κρα-
τούσαν πυρσούς, αναμμένες λαμπάδες,
συμμετέχοντας έτσι στη γιορτή με τρα-
γούδια και φωνές.

Ήταν ένας άληθινός πανζουρλι-
σμός, σωστό παιδαμόνιο, που οι Ρω-
μαίοι αργότερα το αντίγραψαν σχεδόν
για τη γιορτή τους, τα Λουπερκάλια,
προς τιμήν του Πανός. Οι Ρωμαίοι
άντι να παίζουν τα «άσκάλια», όπως
οι αρχαίοι Έλληνες, έκοδαν σε
μικρά κομμάτια τα δέρματα από τις
κατσίκες που είχαν θυσιάσει. Με με-
ρικά απ' αυτά σκέπαζαν τα μισόγυ-
μνα μέρη του σώματός τους. Με τα
υπόλοιπα χτυπούσαν ελαφρά όποιον
συναντούσαν στο δρόμο και ίδιως
τις γυναίκες, που πολλές φορές
έτρεχαν στους δρόμους μόνες
τους, γιατί πίστευαν πως όταν τις
χτυπούσαν με το δέρμα της γίδας
της θυσίας, θα ήταν γόνιμες ή θα
είχαν εύκολη γέννα.

Από τα Κρόνια λοιπόν, τα Διο-
νύσια και τα Λουπερκάλια πήραν
άχνάρια, οι σημερινές «Από-
κριες». Ακόμη και οι «προσωπί-
δες» του θεάτρου έχουν την άρχή
τους στις έθνικες αυτές γιορτές και
ιδίως στα Διονύσια τα άστικά. Οι
προσωπιδιοφόροι των Διονυσίων θε-
αυρώνταν πρόδρομοι του κομικού
διαλόγου. Είνε εκείνοι που άνοι-
ξαν το δρόμο προς την κωμωδία.
Οι μάσκες τους και οι μεταμφιέ-
σεις τους μεταφέρθηκαν στο άρ-
χαίο θέατρο. Από εκεί στο σύγ-
χρονο και τέλος στα Καρναβάλια.

Όσοι θέλουν να ξαναζωντανέ-
ψουν τις απόκριες στην αρχαιό-
τητα δέν έχουν παρά να... παρα-
κολουθήσουν άποκριάτικες γιορ-
τές και Καρναβάλια στη Νίκαια,
στις Κάννες και στη Βενετία. Ας
φέρουν άκουη στη μνήμη τους τις
παλιές και άθάνατες έλληνικές ά-
ποκριες, που σκόρπιζαν τη χαρά
και την ευθυμία σ' όλη την
Αθήνα.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Πόσα χρόνια ΘΑ ΖΗΣΕΤΕ;

Οι έννέα παράγοντες της μακροβιότητας

Χάρη στις προόδους της Επιστήμης, μπορούμε σήμερα να ελπίζουμε πως θα ζήσουμε αρκετά χρόνια παραπάνω απ' τον παππού μας ή τον προπάππο μας. Γιατί, με την καλλίτερη διατροφή, τις υγιεινότερες συνθήκες διαβίωσης και την καταπολέμηση των ασθενειών, έχει αυξηθεί σημαντικά ο μέσος όρος διαρκείας της ανθρώπινης ζωής. Δεν αρκεί δε μόνον ότι οι άνθρωποι ζουν περισσότερα χρόνια, αλλά είναι επίσης υγιέστεροι και αποδοτικότεροι ως τα γεράματά τους.

Κατά τους ειδικούς, υπάρχουν μερικοί βασικοί παράγοντες, που καθορίζουν πόσο είναι πιθανόν να ζήσει κάθε άνθρωπος. "Ας τους εξετάσουμε ένα - ένα:

1) Η σωματική υγιεινή του κατόικου. — Ίδιως αυτό αφορά τις εσθένειες φθοράς της καρδιάς, των αρτηριών, των νεφρών και των πνευμόνων, των καρκινών, των διαβητών, κλπ... "Αν δεν υπάρχουν όλες αυτές, μπορεί κανείς να νάναι ακόμη κι' ανάπηρος, και όμως να ζήσει πάρα πολλά χρόνια. Φαίνεται μάλιστα ότι οι ανάπηροι, είναι πιο μακρόβιοι απ' τους άλλους, γιατί προσέχουν περισσότερο στη ζωή τους, προσυλάγονται πιο πολύ απ' τις ασθένειες, κλπ.

2) Το εισόδημα και οι συνθήκες της ζωής. — Κατά γενικών κανόνων, όσο ανώτερο είναι το βιοτικό επίπεδο από άποψης τροφής, κατοικίας και Ιατρικών φροντίδων, τόσο περισσότερα χρόνια μπορεί να ελπίση κανείς ότι θα ζήσει. Είναι μακροβιότεροι οι κάτοικοι των πλουσιωτέρων πόλεων παρά των φτωχών. "Όσοι μένουν σε πόλεις, ζουν περισσότερο απ' τους χωρικούς. Οι "Αμερικανοί, οι Νεοζηλανδοί κι' οι Αυστραλοί είναι σήμερα οι μακροβιότεροι λαοί του κόσμου.

3) Το φύλον. — Οι γυναίκες ζουν περισσότερο απ' τους άντρες, γιατί

η Φύσις έχει κάμει τον οργανισμό τους ανθεκτικότερο, πιο Ισορροπημένο κι' εφοδιασμένο καλλίτερα με τις αναγκαίες ορμόνες. Νά τ' αποτελέσματα μιάς πρόσφατης αμερικανικής στατιστικής, που δείχνουν πόσα χρόνια ζώης μένουν ακόμη (κατά μέσον όρον) στους ανθρώπους κάθε ηλικίας:

Ηλικία	Γυναίκες	Άντρες
15	58 1/2 χρόνια	53 1/2 χρόνια
20	53 1/2 »	48 1/2 »
25	48 1/2 »	44 1/2 »
30	44 »	39 1/2 »
35	39 1/2 »	35 »
40	34 1/2 »	30 1/2 »
45	30 1/2 »	26 1/2 »
50	26 »	22 1/2 »
55	21 1/2 »	18 1/2 »
60	17 1/2 »	14 1/2 »
65	14 1/2 »	12 1/2 »
70	11 »	9 1/2 »
75	8 1/2 »	7 1/2 »

4) Η κληρονομικότητα. — Απ' αυτήν εξαρτώνται η κατασκευή, η αντοχή κι' η απόδοσις των εσωτερικών οργάνων του ανθρώπου, ή ύπαρξις ή έλλειψις σοβαρών ελαττωμάτων, ή προδιαθέσεις σε ώρισιμες ασθένειες κλπ. Κατά γενικών κανόνων, τα παιδιά μακροβίων γονέων ζουν πολλά χρόνια.

5) Το επάγγελμα. — "Όσο υγιεινότερες συνθήκες ζωής σ'ās δημιουργεί, τόσο περισσότερα χρόνια θα ζήσετε. Νά ένας κατάλογος που δείχνει ποιές δουλειές ιδίως συντελούν στη μακροβιότητα: Οι πιο μακρόβιοι είναι κατά σειράν οι κληρικοί, οι δικηγόροι, οι μηχανικοί, οι δασκαλοί, οι γιατροί κι' οι αγρότες. "Ακολουθούν οι επιχειρηματίαι, οι υπάλληλοι γραφείων κι' οι ελεύθεροι τεχνίτες. Τελευταίοι έρχονται οι ανειδίκευτοι εργάτες, οι μεταλλωρύχοι και οι λατόμοι.

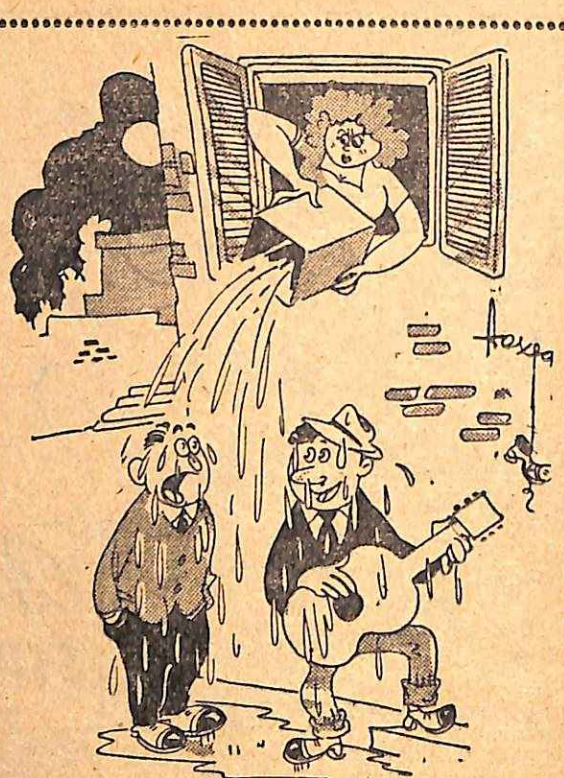
6) Η σωματική διάπλασις. — "Ανθρώποι καλοφτιαγμένοι, με το μέσον όρο αναστήματος και βάρους, έχουν μεγαλύτερες πιθανότητες μακροβιότητας απ' τους πολύ χοντρούς ή αδύνατους ή ψηλούς ή κοντούς. "Όταν το βάρος υπερβαίνει κατά 25% τον κανονικό μέσον όρο, ή θνησιμότης αυξάνει κατά 75%. "Ο κανόνας αυτός ισχύει περισσότερο για τις προχωρημένες ηλικίες. Μπορούμε μάλιστα να πούμε ότι οι ηλικιωμένοι πρέπει ναχουν βάρος λίγο μικρότερο απ' το κανονικό.

7) Η πίεσις του αίματος. — "Όσο είναι μικρότερη (πάντως, βέλτεια ως ένα όριο), τόσο ευνόει τη μακροβιότητα. Έξ' άλλου, ο πολύ γρήγορος σφυγμός (περισσότερες από 100 σφύξεις στο λεπτό) ή ο ακανόνιστος λιγοστεύει τις πιθανότητες της μακροζωίας.

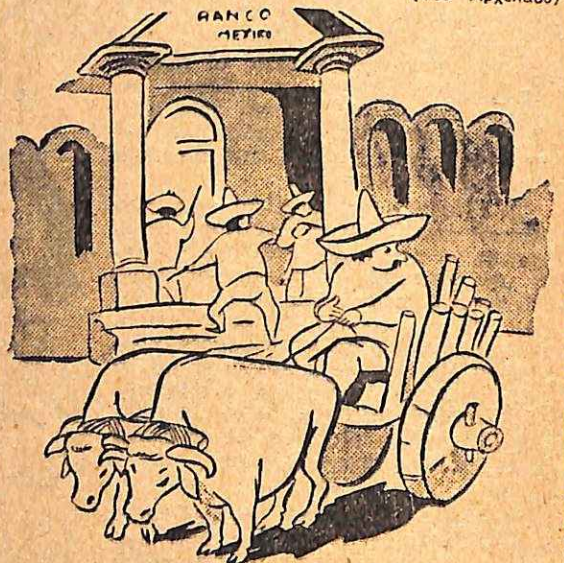
8) Η ιδιοσυγκρασία κι' οι συνήθειες. — Οι ήσυχoi και ψυχραιμοί άνθρωποι ζουν περισσότερο απ' τους νευρικούς και ευερέθιστους (το ίδιο παρατηρείται και στα ζώα). Η κοπιαστική εργασία πριν απ' τα 40 δεν επηρεάζει τη μακροβιότητα. "Αν συνεχισθή όμως έπειτα απ' την ηλικία αυτή, συντεμνεί τη ζωή. Το ίδιο ισχύει για την υπερέντασι και την πολυφαγία. Το πολύ πιότο λιγοστεύει τη ζωή, όταν όμως πίνει κανείς με μέτρο δεν κινδυνεύει απ' αυτή την άποψη.

Τα ίδια ισχύουν και για το κάπνισμα.

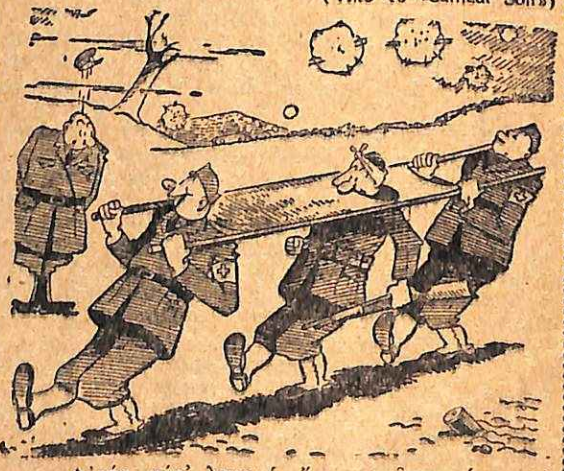
9) Η οικογενειακή κατάσταση. — Οι παντρεμένοι ζουν περισσότερα απ' τους ανύπαντρους, αφ' ενός γιατί ή ζωή των παντρεμένων είναι κανονικότερη κι' αφ' ετέρου γιατί οι ανύπαντροι περιλαμβάνουν μεγαλύτερη αναλογία άρρωστων ή ελαττωματικών ατόμων. Σε ηλικίες 25—44 ετών, ή θνησιμότης των παντρεμένων είναι ή μισή απ' των ανύπαντρων. Στις γυναίκες, ή υπεροχή αυτή των παντρεμένων παρατηρείται μόνον ως τα 40. Από κει και πέρα, οι γεροντοκόρες ζουν όσο κι' οι παντρεμένες.

— "Αρχισε να «μαλακώνω», δεν μάς πετάει πια γλάστρες!... (Το 'Αρχέλαος)

Ληστεία Τραπεζίης στο Μεξικό. (Από το «Samedi Soir»)

— Αυτός, κύρ' λοχαγέ, έχει τραύμα μόνο στο κεφάλι!... (Από το «Samedi Soir»)

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΒΛΕΠΟΥΝ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Περίεργες προφητείες που επαληθεύσαν

Κανείς δεν θα μπορούσε σήμερα να φαντασθή ότι είναι δυνατόν να καταρτίση ή "Αγγλική Βουλή των Κοινοτήτων μιά ειδική επιτροπή για τον έλεγχο της προελεύσεως και της ακριβείας των προφητειών ενός αστρολόγου! Κι' όμως, αυτό συνέβη πραγματικά, το 17ο αιώνα.

Στις 25 "Οκτωβρίου 1666, ο γνωστός τότε αστρολόγος Ουίλλιαμ Λίλλυ υποχρεώθηκε να παρουσιασθή σε μιά τέτοια επιτροπή από βουλευτάς, για να εξηγήση πως είχε προβλέψει σ' ένα βιβλίο του, τη φοβερή επιδημία πανώλους του 1665 και τη μεγάλη πυρκαγιά του Λονδίνου του 1666. Οι βουλευταί του εξέφρασαν την έκτιμψί τους και το θαυμασμό τους.

"Ήταν άλλωστε ή δεύτερη φορά που ο Λίλλυ είχε λογοδοτήσει στη Βουλή των Κοινοτήτων. Τον είχαν κι' άλλοτε ανακρίνει, γιατί είχε προφητεύσει από δυο χρόνια ενώριτερα τη θανατική εκτέλεσι του βασιλέως Καρόλου Α'· κι' είχε μάλιστα αναφέρει και το όνομα του δημίου του.

Πρέπει λοιπόν να πιστέψουμε ότι, υπάρχουν άνθρωποι προικισμένοι με το περίεργο χάρισμα να βλέπουν στο μέλλον; Αυτό τουλάχιστον μάς δείχνει ή ιστορία όλων των εποχών. Μιά απ' τις αρχαιότερες περιπτώσεις αναφέρεται στην Παλαιά Διαθήκη: Πριν ο Σαούλ αρχίση τη μάχη με τους Φιλιστίους, θέλησε να μάθι ποιό θα ήταν το αποτέλεσμα της. Ρώτησε λοιπόν μιά γυναίκα μάντισσα — ένα μνύτιουμ, όπως θα λέγαμε σήμερα — κι' εκείνη κάλεσε το πνεύμα του νεκρού Σαμουήλ, που παρουσιάσθηκε μπροστά στο Σαούλ και του είπε: «Ο Κύριος θα παραδώση τον "Ισραήλ στους Φιλιστίους, και αύριο έσύ και τα παιδιά σου θα είσαστε μαζί μου». Πραγματικά, την άλλη μέρα, οι Φιλισταίοι κατατρόπωσαν τους "Ισραηλίτες κι' έσφαξαν το Σαούλ και τους γιουσίς του.

Για τον ίδιο λόγο, είχε φροντίσει να μάθι καλό κολμπι. Το 1914, όταν ήταν 64 ετών, έγινε αρχιστράτηγος των συμμάχων στον πόλεμο. "Ανέλαβε δηλαδή τη βαρύτερη ευθύνη του σταδίου του. Καί, δυο χρόνια αργότερα, τη νύχτα της 5ης "Ιουνίου 1916, βρήκε τραγικά θάνατο στο ναυάγιο του αγγλικού πολεμικού «Χαμπσάιρ» έξω απ' τις ακτές της Σκωτίας. "Ετσι, επαληθεύετο απόλυτα ή προφητεία του κόμητος Χάμον.

Ο,τι ένδιαφέρει τούς...
μπεκνίδες

«Ο λόγος που μεθάει κανείς εύκολωτερα, όταν δεν τρώη συγχρόνως μαζί με το πιότο (κατά προτίμησι φαγητά πλούσια σε λευκόμα, π. χ. κρέας) είναι γιατί, αν το στομάχι δεν περιέχη τίποτε άλλο, το αλκοόλ περνάει γρηγορώτερα κι' απ' εύθειας μέσα στο αίμα.

Το νερό της σόδας (σέλτε), που συνήθιζον πολλοί ν' ανακατεύουν με το ούζο, έχει την ιδιότητα να επιταχύνη την απορρόφησί του, κι' επομένως το μεθύσι.

«Όσο για τον πονοκέφαλο που φέρνει το πιότο, την άλλη μέρα, οφείλεται στην αύξησι της πίεσεως του υγρού που περιβάλλει τον εγκέφαλο. Ένα καλό προληπτικό μέσον είναι να παίρνη κανείς μιά - δυο ασπιρίνες μετά το γλέντι και πριν να πέση στο κρεβάτι.

«Η αιτία του «ντελίριου» τρέμενος των αλκοολικών δεν είναι το πολύ αλκοόλ, αλλά ή έλλειψις βιταμινών Β απ' τον οργανισμό τους.

ΚΑΟΥ - ΜΠΟΥ

«Όλοι οι λαοί της αρχαιότητος — Αιγύπτιοι, Πέρσαι, Βαβυλώνιοι, "Ασσύριοι — είχαν τους μάντις τους, που προέλεγαν το μέλλον. Οι αρχαίοι "Ελληνες δεν παρέλειπαν να συμβουλευθούν σε κάθε σοβαρή περίπτωση το Μαντείο των Δελφών.

«Απ' τους προφήτες του αιώνα μας, αξίζει ν' αναφέρουμε ιδιαίτέρως τον "Ιρλανδό κόμητα Λιούις Χάμον, που πέθανε στη Ν. "Υόρκη το 1936. Τον "Ιούλιο του 1900, ο Χάμον είχε προβλέψει την αρρώστεια και το θάνατο της βασίλισσας Βικτωρίας που συνέβη πραγματικά έπειτα από 7 μήνες. Είπε επίσης στον "Εδουάρδο Ζ', τότε πρίγκιπα της Ουαλλίας, ότι θα ζούσε 69 χρόνια. Κι' ή προφητεία του επαληθεύετο απόλυτα.

Τον "Ιούλιο του 1894, ο λόρδος Κίτσεναρ, αντισυνταγματάρχης ακόμη, δέχθηκε στο γραφείο του τον κόμητα Χάμον και του ζήτησε να του πη το μέλλον του. «Ο Χάμον λοιπόν του προέειπε ότι, σε ηλικία 64 ετών, θ' ανέλαμβανε τη μεγαλύτερη ευθύνη του στρατιωτικού σταδίου του. Τού προφήτεψε ακόμη ότι δεν θα πέθανε «σάν στρατιώτης», αλλά θα πνιγόταν στη θάλασσα στα 66 χρόνια του.

Οι προφητείες αυτές έκαναν βαθεία έντυπνοι στο λόρδο Κίτσεναρ, όπως απέδειξε αργότερα σε πολλές περιπτώσεις. «Όταν π. χ. τον "Ιούνιο του 1915, ο Κίτσεναρ έφτασε στο αγγλικό μέτωπο της Γαλλίας, έπεσε κοντά του μιά βόμβα, κι' όμως αυτός δεν τρώμαξε καθόλου, γιατί ήταν βέβαιος πως θα πέθαινε στη θάλασσα.

Για τον ίδιο λόγο, είχε φροντίσει να μάθι καλό κολμπι.

Το 1914, όταν ήταν 64 ετών, έγινε αρχιστράτηγος των συμμάχων στον πόλεμο. "Ανέλαβε δηλαδή τη βαρύτερη ευθύνη του σταδίου του. Καί, δυο χρόνια αργότερα, τη νύχτα της 5ης "Ιουνίου 1916, βρήκε τραγικά θάνατο στο ναυάγιο του αγγλικού πολεμικού «Χαμπσάιρ» έξω απ' τις ακτές της Σκωτίας. "Ετσι, επαληθεύετο απόλυτα ή προφητεία του κόμητος Χάμον.

Ο,τι ένδιαφέρει τούς...
μπεκνίδες

«Ο λόγος που μεθάει κανείς εύκολωτερα, όταν δεν τρώη συγχρόνως μαζί με το πιότο (κατά προτίμησι φαγητά πλούσια σε λευκόμα, π. χ. κρέας) είναι γιατί, αν το στομάχι δεν περιέχη τίποτε άλλο, το αλκοόλ περνάει γρηγορώτερα κι' απ' εύθειας μέσα στο αίμα.

Το νερό της σόδας (σέλτε), που συνήθιζον πολλοί ν' ανακατεύουν με το ούζο, έχει την ιδιότητα να επιταχύνη την απορρόφησί του, κι' επομένως το μεθύσι.

«Όσο για τον πονοκέφαλο που φέρνει το πιότο, την άλλη μέρα, οφείλεται στην αύξησι της πίεσεως του υγρού που περιβάλλει τον εγκέφαλο. Ένα καλό προληπτικό μέσον είναι να παίρνη κανείς μιά - δυο ασπιρίνες μετά το γλέντι και πριν να πέση στο κρεβάτι.

«Η αιτία του «ντελίριου» τρέμενος των αλκοολικών δεν είναι το πολύ αλκοόλ, αλλά ή έλλειψις βιταμινών Β απ' τον οργανισμό τους.

«Το φίλημα»

Γινόταν γάμος στου Σέργιου Καπιτονοβίτς "Αχινέγιεφ, του καθηγητού της καλλιγραφίας. Η Ναταλία ή κόρη του, παντρευόταν με τον "Ιβάν Πετρόβιτς Λασσάντιν, καθηγητή της Ιστορίας και γεωγραφίας. Οι σάλες ήταν γεμάτες από εκλεκτό κόσμο. Τα γκαρσόνια πηγαίνονταν. Η μουσική έπαιζε ευθύμα και οι νεότεροι απ' τους καλεσμένους χόρευαν. «Ο καθηγητής των μαθηματικών Ταραντούλφω, ο Γάλλος Πατρίκουα και ο βοηθός του επιθεωρητού Μαϊζόν, διακόπτοντας διαρκώς, ο ένας τον άλλο διηγόνταν την Ιστορία ενός που τον έθαψαν ζωντανό κι' έλεγαν τη γνώμη τους για τον πνευματισμό, παρ'όλον ότι και οι τρεις τους δεν τον πίστευαν. Σε μιά άλλη γωνιά ο καθηγητής της φιλολογίας Ντονόσκι εξηγούσε στους καλεσμένους τα καθήκοντα ενός φρουρού και τις περιπτώσεις κατά τις οποίες μπορεί να πυροβολήση τους περαστικούς. Η συζήτηση όπως βλέπετε ήταν σπουδαία και πολύ διαφωτιστική.

«Ο "Αχινέγιεφ, σ'άν νοϊκοκύρη που ήταν, όταν σήμαναν μεσάνυχτα, μπήκε μέσα στην κουζίνα για να δη αν όλα ήσαν έτοιμα για το γεύμα. Η κουζίνα ήταν γεμάτη φαγητά και μύριζε τσικνα. Γύρω απ' τους πάγκους στριφογύριζε ή Μάρθα ή μαγειρίσσα, μιά γυναίκα που ήταν, όταν σήμαναν μεσάνυχτα, μπήκε μέσα στην κουζίνα για να δη αν όλα ήσαν έτοιμα για το γεύμα. Η κουζίνα ήταν γεμάτη φαγητά και μύριζε τσικνα. Γύρω απ' τους πάγκους στριφογύριζε ή Μάρθα ή μαγειρίσσα, μιά γυναίκα που ήταν, όταν σήμαναν μεσάνυχτα, μπήκε μέσα στην κουζίνα για να δη αν όλα ήσαν έτοιμα για το γεύμα.

«Με κανένα δεν φιλιέμαι, είπε πειραγμένος ο "Αχινέγιεφ. Που το καταλάθε, Βλάκα; Έγώ... πλατάγισα απλώς τα χείλη μου... από, βέλω να πω, από ευχαρίστησι... που είδα το φάρι...

«Κουροφέδα! κάθεται και μου λές! έπέμεινε ο Βάγκιν. Κι' αφού γέλασε σαρκαστικά, έφυγε και χώθηκε μέσα στην πολυθρόνη σάλα.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

ναίκα χοντρή, πλαδαρή, με μεγάλη κοιλιά.

— Δεν μου δείχνεις το φάρι, Μάτουσκα; είπεν ο "Αχινέγιεφ, τρίτοντας τα χείρα του και ξερογλυφόμενος. Τί μυρουδιά θεσπεσία! "Ετσι μούρχεται να τα καταδροχθίσω όλα! Για δείξε μου λοιπόν το φάρι.

«Η Μάρθα πλησίασε σ' έναν πάγκο και με προσοχή σήκωσε ένα λαδωμένο χαρτί. Μέσα σε μιά μεγάλη πλατέα βρισκόταν ένα μεγάλο φάρι γαρινισμένο μ' έλιες, καρόττα, κηφόρη και διάφορα μυρωδικά. «Ο "Αχινέγιεφ, κύτταξε το φάρι κι' έβγαλε έναν αναστεναγμό. Τα μάτια του λυγώσαν. Έσκυψε έπειτα κοντά στο φάρι και με τα χείλη του, απ' τη λιχουδιά του, άφισε έναν ήχο παρόμοιο με σκαστό φιλί.

— Μπά, μπά, φιλά! ακούσθηκε να φωνάξη απ' το διπλανό δωμάτιο ο γραμματέας της Νομαρχίας Βάγκιν και πρόβαλε άμέσως το κεφάλι του στην πόρτα της κουζίνας. Με ποιόν φιλιέσαι Μάρθα; "Ασασ... ωραία! Με τον Σέργιο Καπιτονοβίτς... Καλός, καλός παππούς! "Όλο γύρω στον ποδόγυρο...

— Με κανένα δεν φιλιέμαι, είπε πειραγμένος ο "Αχινέγιεφ. Που το καταλάθε, Βλάκα; Έγώ... πλατάγισα απλώς τα χείλη μου... από, βέλω να πω, από ευχαρίστησι... που είδα το φάρι...

«Κουροφέδα! κάθεται και μου λές! έπέμεινε ο Βάγκιν. Κι' αφού γέλασε σαρκαστικά, έφυγε και χώθηκε μέσα στην πολυθρόνη σάλα.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

«Ο "Αχινέγιεφ αναστατώθηκε.

Χιονόδαχυνά
μη εας φοβίζουν
όταν χριέμοποι
ήτε

ΚΡΕΜΑ ΠΟΥΔΡΑ
Katia
ΗΓΓΙΜΜΕΝΑ ΠΑΡΑ ΤΗΣ
ΑΡΩΜΑΤΙΚΗΣ ΦΕΡΡΙΑΝΤΑΣ

«Μά αυτό είναι φοβερό! σκέφτηκε. Θα πάω τώρα ο άρχοντας να το διαδώσει παντού. Θα με ρεζίλευση σ' όλη την πόλη το ζωνί!...»

Ο 'Αχινέγιεφ μπήκε δειλά στη σάλλα και λοξόβλεπε γύρω του να δει το Βάγκιν. Ο Βάγκιν έστεκε κοντά στο πιάνο και σκυμένος με χάρη, ψιθύριζε κάτι στην κουνιάδα του έπιθεωρητο που χαχάνιζε. «Για μένα λεί, σκέφτηκε ο 'Αχινέγιεφ. Για μένα... που να τον πάρη ο διάβολος! Και κείνη τα πιστεύει, τα πιστεύει, το ξέρω. Γέλα, Θεέ μου!... Μά όχι, δεν πρέπει να τον αφήσω να λη. Πρέπει να λάβω τα μέτρα μου για να μην τον πιστεύουν. Θα εξηγήσω σ' όλους τι συνέβη κι αυτός θα μείνει με την κακογλωσσία του».

Ο 'Αχινέγιεφ έβγαλε το κεφάλι του και, με κάποια συστολή, πλησίασε το Γάλλο Πατεκούα κι άρχισε να του λέει: «Ήμουν που λέτε στην κουζίνα... πήγα να δώσω έντολές για το γεύμα... Ξέρω πως σας άρεσει το ψάρι! Αυτό πήχε εινε!... Άν το δέτε θ' απορήσετε... Ά, κύτταξ' έκει! Πήγα να το ξεχάσω... Στην κουζίνα, που λέτε, συνέβη κάτι πολύ περίεργο... αυτό το ψάρι. Κύτταξε το ψάρι, και από ευχάριστη, από λιχουδιά, τσάφ, πλαταγίζω τα χείλη μου! Κείνη τη στιγμή μπαίνει έξωφρα αυτός ο Βάγκιν ο Βάγκιν και λέει: «Χα χα χα... Τι φιλιέσθε σεις εδώ μέσα! Τάχατες πως φιλιώμεν με τη Μάρθα, τη μαγειρίσα! Που στο διάβολο του ήρθε τέτοια ιδέα του Βάγκιν; Και να δέτε τη γυναίκα... Θεέ μου συγχώρεσε με, να μαρτάρω κοινικά και να τη φτύνης! Μοιάζει μ' όλα τα τέρατα της φύσεως... Κι αυτός, λέει ο παλαβός πως τη φιλούσα!...»

—Ποιος είναι ο παλαβός; ρώτησε ο Ταραντούλφ που πλησίασε κείνη τη στιγμή. —Νά, αυτός ο Βάγκιν... Είχα βγή που λέτε, να πάω στην κουζίνα...

Και η άφηγηση της ιστορίας του ψαριού, του φιλιού και της Μάρθας επαναλήφθηκε. —Θέλησε να με γελοιοποιήσ' ο παλαβός! έλεγε ο 'Αχινέγιεφ. Κι όσο για μένα, τι να σας πω: θα μου ήταν πιο ευχάριστο να φιλήσω το σκύλο μου παρά τη Μάρθα!...

Γυρίζοντας ξαφνικά είδε πίσω του το βοηθό του έπιθεωρητο Μαιζόν.

—Λέμε για το Βάγκιν, του είπε. Τι άνοιχτος άνθρωπος! Μπαίνει που λέτε στην κουζίνα κι έπειδή με είδε κοντά στη Μάρθα, σοφίστηκε χίλιες δυό άνοησιες: «Τι φιλιέστε!» λέει. Μεθυμένος θα ήταν και του φάνηκε πως φιλιώμαστε... Κι' εγώ λέω πως καλύτερα να φιλήσω μια γελάδα, παρά τη Μάρθα. Έπειτα εγώ βρέ, του λέω, διαβόλου Βάγκιν, έχω γυναίκα. Νά με γελοιοποιήστε βρε;

—Ποιος θέλει να σας γελοιοποιήσ' ρώτησε τον 'Αχινέγιεφ ο καθηγητής των Ορθοκετικών που πλησίασε κείνη τη στιγμή.

—Αυτός ο Βάγκιν... Στεκόμουν, έζέρετε, μέσα στην κουζίνα και κύτταξα το ψάρι...

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

Βραβείον τηλεπαθιάς 'Εταιρίας Ψυχικών 'Ερευνών. Δέχεται καθ' έκαστην, όδός Κρήτης 6, πάροδος Λισίων. Τηλέφ. 52 - 869,

Και ξαναδιηγήθηκε δόλοκληρη την ιστορία του ψαριού.

Σε λίγη ώρα όλοι οι καλεσμένοι ήξεραν την τρυφερή ιστορία της Μάρθας, του ψαριού και του φιλιού.

«Άς τους τα πη, τώρα ο Βάγκιν! σκέφθηκε ο 'Αχινέγιεφ τριβώντας τα χέρια του από ευχάριστη. Άς τους τα πη. Αυτός θ' άρχισα να τους τα λέη κι' αυτοί θα του άπαντάνε: «Όχι, αδερφέ κάθασα και μάς λες κουταμάρες, τα ξέρουμε όλα».

Και ήσυχασε τόσο πολύ που ήπιε τέσσερα ποτήρια παραπάνω στο γεύμα...

Κι' όταν έφυγαν οι καλεσμένοι και συνώδεψε τους νεονύμφους στην κρεββατοκάμαρά τους, ξαπλώθηκε και κοιμήθηκε σαν ένα άθωο μικρό, λες και δεν είχε συμβη τίποτα.

Την άλλη μέρα δεν θυμόταν τίποτα απ' όλη αυτή την ιστορία. Κι' όμως ύστερα από μια βδομάδα, εκεί που περδιέζε μάθημα κι' έκανε παρατηρήσεις για την ελαφρότητα των νέων, μπήκε ο Γυμνασιάρχης στην αίθουσα και του έγνεψε ότι είχε κάτι να του πη.

—Ακούστε να σας πω, Σέργιε Καπιτόνοβιτς, του ψιθύρισε αυστηρά. Συγγνώμη... Αυτό φυσικά δεν ενδιαφέρει έμένα... Όσοιτοι πρέπει να σας δώσω να ένοησετε... Το καθήκον μου βλέπετε... Ξέρετε, διαδίδεται ότι έχετε σχέσεις με... με τη μαγειρίσα σας!... Αυτό, φυσικά, δεν είναι δική μου δουλειά, μπορείτε να έχετε σχέσεις μαζί της, να φιλιέσθε... να κάνετε ό,τι θέλετε, αλλά, σας παρακαλώ, όχι μπρος στα μάτια του κόσμου... Πολύ σας παρακαλώ... Μην ξεχνάτε ότι είσα σε παιδαγωγός!

Ο 'Αχινέγιεφ ή έχασε, έγινε έξω φρενών κι' έφυγε για το σπίτι του σαν ζεματισμέ νος.

—Τι έχεις και βουβάθηκες, δεν μου λες; τον ρώτησε η γυναίκα του στο τραπέζι. Τι σκέφτεσαι; Τις έρωτοδουλειές σου; Μήπως πεθύμησες τη Μαρθούσκα σου; Όλα τα ξέρω, άπιστε μαχαμέτ! Άς είναι καλά οι άνθρωποι που μου άνοιξαν τα μάτια!... Ού να χαθής, σαρδανάπαλε!...

Και τσάφ!, του τράβηξε ένα γερό μπάσο! Έκεινος σηκώθηκε από το τραπέζι. Το πάτωμα νόμιζε πως έβουγγε κάτω απ' τα πόδια του. Όσοιτο βγήκε έξω και τράβηξε για το σπίτι του Βάγκιν.

—Μασκαρά, ούρλιαξε, τι σου έκανα και με ρεζίλευσες σ' όλο τον κόσμο; Γιατί με συκοφάντησες;

—Ποιος σε συκοφάντησε, βρέ αδερφέ; —Ποιος; Εσύ!... Είπες πως φιλιώμουν με το τέρας, τη Μάρθα!... Δεν το είπες, κακούργε;

Ο Βάγκιν τα έχασε, σήκωσε τα μάτια του προς τις άγιες εικόνες και φώναξε:

—Άπ' το Θεό να τώρω, να μου βγούν τα μάτια κι' ο διάβολος να με πάρη, αν εγώ είπα έστω κι' ένα λόγο για σένα...

Η ειλικρινεία του Βάγκιν δεν δέχόταν άμφιβολία. Ήταν φανερό ότι δεν τον είχε κακολογήσει αυτός, «Μά ποιος λοιπόν, άναρωτιόταν στο δρόμο ο 'Αχινέγιεφ, ποιος παλιάνθρωπος μου σκόρωσε αυτή τη δουλειά; Ποιος το είπε σ' όλο τον κόσμο;»

Αλήθεια, ποιος να του την είχε σκαρώσει; Μήπως έζέρετε; Α. ΤΣΕΧΟΦ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑ

Θαυμάστρια του «Θησαυρού», Καλλιθέα: Φέρτε τον λόγω βιβλίο στα γραφεία μας για να ιδούμε αν αξίζει πραγματικά τον κόπο να σταλή στον ενδιαφερόμενο. Κω σ τ α κ η ν Τζούμαν Μακρύσια - Ολυμπίας: Η Ρίτα Χαϊγνούρη, που βρίσκεται προσωρινά στην 'Ελβετία πρόκειται να μεταβή προσχώς στην Κιανή Άκτι και απ' εκεί στο Χόλλυγουντ. Μέχρις ότου όμως ξαναγυρίση στη Μέκκα του κινηματογράφου, η διεύθυνσις της μάς εινε άγνοαστη. Τ α σ ο ύ λ α Κυργαδά, Θεσσαλονίκη: Άγνοούμε τη διεύθυνσις της Βαρβάρας Χάττον. Άριστειδην Εύστρατιάδην ν, Ένταυθα: Μόνον η εταιρία όπου εργάζοταν μπορεί να σας δώση θετικές πληροφορίες. Άν αυτή άδυνατή να σας εξυπηρετήση, πολύ περισσότερο οι άλλοι. Κ α ι τ η Παπαδημητρίου, Κάλυμνος: Εινε πολύ δύσκολο να πραγματοποιήσετε ένα τόσο τολμηρό όνειρο. Πάντως έμεις, μαζί με τις εύχες μας για μια πλήρη πραγματοποίησι των πόθων σας, σας δίνουμε και την διεύθυνσι της βίλλας της Ida Lupino: Beverly Drive 917 Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. Γ. Τρίτη ν, Ένταυθα: Όραιο το ποιήμα σας για τον «Παναθηναϊκό», αλλά δεν δημοσιεύουμε ούτε συνεργασία αναγνώστων, ούτε και στίχους του είδους αυτού. Ά ν α σ τ α σ ι ο ν Β α τ α ν ο ν, Σέρρες: Πολύ φτωχές σ' χιούμορ οι γελοιογραφίες σας. Η καλύτερη εινε ο «Πρώτος τυχερός του λαχείου». Έμεις πάντως δεν δημοσιεύουμε τέτοια σκίτσα. Πένθιμο θρόϊσμα: Προς το παρόν, τολμάχιστον, θα κάνετε πολύ καλύτερα αν διαβάζετε και άφινετε κατά μέρος το γράφιμο. Ά σ σ ο ν τ ο υ Β ο λ α ν, Ν. Π., Άρσισα: Παράλλες μας τις προσπάθειες και την καλή μας διάθεσι, δεν μπορούμε να καταλάβουμε τί ακριβώς ζητάτε με το γράμμα σας αυτό. Γ. Σ. Α ε ω τ σ α κ ο ν, Ένταυθα: Ο «Έφρος του κόσμου» της «Ακροπόλεως» αποτελείται από 18 τόμους και όχι 24. Το έργο αυτό θα το βρήτε σήμερον στο παλαιοβιβλιοπωλείο. Έν συνεχεία, η ίδια έφημερις είχε εκδώσει τον «Έφρο της Ελλάδος» σ' 7 τόμους. Η «Λεβέντισσα» δεν κυκλοφορεί έξω σ' βιβλίο. Ά π ο σ τ ο λ ο ν Τ α τ σ ι ο π ο υ λ ο ν, Ένταυθα: Η διεύθυνσις του Tytone Power εινε: 20th Century - Fox - Films 10201 West Pico Blvd., West Los Angeles 24 Calif. U.S.A. Τού δε Ετολ Flynn: Warner Bros. Studios Burbank, Calif. U.S.A. Γ ε ω ρ γ ι α ν Χ ρ η σ τ ο ν, Ένταυθα: Το πλήρες όνομα της εινε Esther Williams Ben Gage. Η διεύθυνσις της Sylvia Mangano εινε: Lux - Film Societa Anonima, Via Po No 5, Roma Italia. Ά τ υ χ ο ν ν έ ο ν: Μία από τις έφημερίδες που εκδίδονται στη Νέα Υόρκη εινε και το «Milton», 235 E 45th Street, New York City U.S.A. Για το άλλο ζήτημα, σας κρίνουμε ακόμα πολύ μικρό για τέτοιες περιπέτειες. Ι ω ά ν ν η ν Β α ρ δ α ξ ή ν, Ένταυθα: Η γελοιογραφία σας εινε παρμένη από ένα γαλλικό περιοδικό. Για το άλλο ζήτημα, ελπίζουμε γρήγορα να μπορούμε να σας ευχαριστήσουμε. Ι ω ά ν ν η ν Δ ε λ η γ ι ω ρ γ α κ η ν, Θεσσαλονίκη: Η άφηγησης σας άρκετά καλή, όχι όμως τόσο ενδιαφερόμενη, ώστε ν' αποτελέση το θέμα της στρατιωτικής μας σελίδος. Π έ τ ρ ο ν Π ε τ ρ ο π ο υ λ ο ν, Κ ω ν σ τ. Τ ό γ ι α ν, Ιωάννην Στελιάρων, Τριαντάφυλλον Ζαφειριάδην, Ιωάννην Φεγγερών, Χ ρ η σ τ ο ν Β α λ ά ρ η ν, 575 Τ. Π.: Δεν δημοσιεύουμε άγγελίες αυτού του είδους κι' έτσι δεν θα μπορούμε να πραγματοποιήσουμε την επιθυμία σας. Ν α υ τ α κ ι τ ο υ Ό κ ε α ν ο υ, Καλλιθέα: Έχουμε πολλές διεύθυνσεις, αλλά δεν μπορούμε δυστυχώς να σας τις δώσωμε από της στήλης αυτής. Περσάτε, αν θέλετε, να τις πάρετε απ' τα γραφεία μας. Ά ν α γ ν ώ σ τ η ν, Καβάλλα: Έγγραψαμε έκτενώς περί πνευμοθώρακος έδώ κι' ένα περίπου χρόνο. Όταν βρούμε κανένα κομμάτι που να παρουσιάζει ενδιαφέρον μαζί με κάτι καινούργιο, θα το δημοσιεύσωμε. Γ. Μ. Β. και Ν. Μ. Θ. Ένταυθα: Δεν γνωρίζουμε την διεύθυνσι της καλλιτεχνίδος. Πιστεύουμε όμως να λάβη το γράμμα σας αν το στείλετε στο Σωματείο 'Ηθοποιών, Σταδιοριάνδου 52, Ένταυθα. Μ α ί ρ η Τί π λ ε ρ, Ισλαμική - Αιγύπτου: Θα σας κάνουμε ευχάριστης τη μικρή χάρη που μάς ζητάτε αν βρίσκαμε το όνομα αυτό στον τηλεφωνικό κατάλογο. Δυστυχώς όμως αυτό σάθηκε άδύνατον κι' έτσι το γράμμα παραμένει στα γραφεία μας και στη διαθεσι σας. Π. Π ε τ ρ ο υ δ α ν, Θεσσαλονίκη: Οι γελοιογραφίες σας όχι και τόσο καλές. Άλλωστε έμεις δεν δημοσιεύουμε συνεργασία αναγνώστων. Κ. Ν. Ν ι κ ο λ α ι δ η ν, Ένταυθα: Μερικά από τα παιγνίδια σας και ίδιος αυτό με το όνομα του περιοδικού μας πολύ καλά. Θα δημοσιεύθουν συντόμως. Το σταυρόλεξό σας φαίνεται καλό, αλλά έχει πολλά μύρα τετραγώνια. Προσπαθήστε ν' άφήσετε μια μεγαλύτερη διασταύρωσι λέξεων στο έπόμενο που θα φτιάξετε. Φ ω τ ο 23, Γύθειον: Η Judy Garland εινε σήμερα ένα από τα πιο λαμπρά άστέρια του Χόλλυγουντ. Εινε παντρεμένη, αλλά δεν τα πηγαίνει καθόλου καλά με τον άντρα της. Η διεύθυνσις της εινε: Metro - Goldwyn - Mayer Studios, Culver City, California U.S.A. Στάρλετ αποκάλυψε μια κοπέλλα που βρίσκεται στα πρώτα της καλλιτεχνικά βήματα, αλλά που δίνει μεγάλες ελπίδες να γίνη μια μέρα στάρ. Ξ ε ρ ο κ α μ π ο ν, Άγιον Νικόλαο-Λασιθίου: Μερικές από τις μαντινάδες σας καλές, και θα δημοσιεύομεν. Σας ευχαριστούμε για το ενδιαφέρον σας. Κ ω ν σ τ. Δ η μ α κ α ν, Β.Σ.Τ. 902: Το μυθιστόρημά μας αααα δεν έχει εκδοθή σ' βιβλίο, ούτε και πρόκειται να εκδοθή. Σ. Κ ο τ ρ ι δ η ν, Λεβάδος: Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Ζήτησε τη διεύθυνσι του κ. Ford από την Έλθιναις αντιπροσωπεία του οργανισμού, Βαλαριότου 12. Δ ο υ κ ι σ σ α, Χαλκίδα: Τόσο η διεύθυνσις της Vivian Blaine, όσο και της Coleen Gray, εινε: 20th Century - Fox - Films, 10201 West Pico Blvd., West Los Angeles, Calif. U.S.A. Και στις δυο θα γράψετε άγγλικά. Σας ευχαριστούμε για τις συγκινητικές εκδηλώσεις φιλίας και σας παρακαλούμε να μάς γράψετε με ειλικρινεία τη γνώμη σας και τις κρίσεις σας για το περιοδικό μας. Γ. Σ α ρ α κ α κ η ν, Ένταυθα: Η διεύθυνσις της Sylvia Mangano εινε: Lux - Films, Via Po 36 Roma Italia. Εινε παντρεμένη και όπως θα μάβατε τελευταίως από προηγουμένο τεύχος μας, εινε και μητέρα μιάς κορούλας. Ξ ε ν ο ν, Θεσσαλονίκη: Το έργο «Όσα παίρνει ο άνεμος» δεν εινε το μόνο της Μάργκαρετ Μίτελ, αλλά εινε εκείνο που την έκανε διάσημη. Έχει γυρίσει όρόνιμο έγχρωμο φιλμ που δεν προβλήθη ακόμα έδώ γιατί στοιχίζει άκριβς και εινε τέτοιο μήκος, ώστε η προβολή του θ' άπαιτούσε 4 δόλοκλους άρες. Υπάρχει πάντως πιθανότης να το ιδούμε κάποτε. Το φιλμ γυρίστηκε το 1940 με πρωταγωνιστάς την Βίβιαν Λη, τον Κλέρκ Γκέμπλ, την Όλβια ντε Χάβιλαντ, τον Λέσλυ Χόουαρντ και τον Τόμας Μίσελ. Πρόκειται ναμφοσιότητα για ένα από τ' άριστοτερά της έδδωμς τέχνης. Χ α τ ζ η κ υ ρ ι α κ ι ο Α. Α. Α.: Άσφαλός για να φτάση κανείς στον κινηματογράφο αχολή. Δεν γνωρίζω τα όνοματά των δυο ηθοποιών απ' τη δραματική σχολή. Δεν γνωρίζω τα όνοματά των δυο ηθοποιών που μάς ζητάτε. Άν θέλετε όπισδηποτε να τα μάβατε, πηγαίνετε η ίδια στα γραφεία του κ. Άν. Ζερβού, Ροζέβελτ 61 Ένταυθα. Μ α ρ ρ ι α Κ ω ν σ τ α ρ ε λ η ν, Ένταυθα: Η Σοφία Βέμπο περιδύει προς το παρόν στο Σουδαν και στην Άθισσινία. Πρόκειται να ξαναγυρίση έδώ κατά τον Μάρτιο. Θα βρήτε τη διεύθυνσι της στον τηλεφωνικό κατάλογο. Ο «Θησαυρός» και ιδιαιτέρως ο κ. Χαϊροπούλος σας ευχαριστούν για τα κολακευτικά σας λόγια.

Α'

ΜΕΣΑ στον πολυδασανισμένο, μα τόσο ήρωικό και κοσμοθαύμαστο, ιστορικό βίο του ελληνικού Έθνους, υπάρχει μια σελίδα κοινωνική που και μ' ύρ η κανείς αν την άνόμαζε λίγο θα της έπαιφε.

Αυτή η σελίδα έχει τον τίτλο: Παιδομαζώμα.

Σελίδα γεμάτη από τον άντίλαλο της κατάρας κι' από το γόο των θρήνων μανάδων και μανάδων, του καιρού της Τουρκοκρατίας, τότε που ο αρχιγενοίταρος παιδομαζευτής (γενιτσαρ άγας) άρπαζε τα μικρά Έλληνόπουλα κι' αφού τ' άλλαζε όπιστιζε τα μάβαίνε ύστερα, μέσα στα ειδικά τάγματα των γενιτσαρων, πώς να σκοτώνουν τ' άδέρφια τους.

Βασεία ήταν η κατάρτα της μάνας για τον παιδομαζευτή:

«Άν εινε μάνας γέννημα κι' αν ήπιε (μάνας γάλα, το γάλα της στα σπλάχνα του να γίνη μύθορ αίμα. Χίλιες πληγές άγιάτρευτες ν' άνοιξη (το κορμί του κι' ή πιο κακή σ' ένα χερμόν να τον (κατρακύλιση κι' έφτα φορές να ταραχτή η γη να (τον πετάξη.

Αυτή την κατάρτα την έλεγε ή μάνα φωναχτά, με άτρομη φωνή και ξεπλεκτα τα μαλλιάς ανεδασμένη σε ψήλωμα, μπροστά στους γενιτσαράδες, που την άκουγαν γελώντας...

Τι είχε να φοβηθή; Η άμοιρη, έμενε «σαν καλαμιά στον κάμπο». Κι' αν της έπαίρναν, τώρα, τη ζωή, τι της χρειαζόταν άλλο;

Γι' αυτό και δεν ξεχνούσε μέσα στις σπαρραχτικότερες στιγμές του άποχωρισμού των παιδιών της να τους δώση κάποιες τελευταίες συμβουλές: να φυλάξουν την πίστι τους και να μη λησμονήσουν τη φτωχή πατρίδα.

Κι' ακόμη τους έλεγε: —Νά μην ξεχνάτε τ' όνομα του τόπου σας, τ' όνομα το δικό σας, το παρانونί σας... Αυτά να τα λέτε όλοένα.

Τα παιδιά άπαντούσαν: —Εγώ είμαι ο Γιώργος, μάνα μου. —Εγώ είμαι ο Μιχαλάκης.

Κι' ο Μάρκος σου, ο πιο μικρός, είμαι εγώ μανούλα... Μάτιακι όμως όλ' αυτά... Τα μικρά παιδιά ξεχνούσαν!

«Όσα μπορούν να περπατούν!» άριζε άλλωστε ο νομοθέτης γι' αυτό το φόρο των παιδιών, το παιδομαζώμα. Λοιπόν την ηλικία των παιδιών, που παίρνανε για να τα κάνουν Γενιτσαρους, την έκρινε ο παιδομαζευτής και κανένας δεν τολμούσε να ζητήσει τάξη ή ακρίβεια από τέτοιους θεσμούς και τετοιους νομοθέτες.

Κάτι που μπορούσε να συγκινήση τον παιδομαζευτή ήταν ή έξαγορά του παιδιού με λεφτά. Άλλα τόσο πολλά, που ήταν ή όλοτελα άδύνατο να βρεθούν, από τους φτωχότερους ή πολύ δύσκολο να οικονομηθούν άμέσως — όπως το αξίωναν οι γενιτσαράδες — από τους πλουσιώτερους.

Στα παλιά χαρτιά των άπονημονευμάτων ενός μοναχού, άνώνυμου, έχει περισώθ ή διάλογος μιάς χήρας μάνας με τον παιδομαζευτή, που της πήρε το μονάκριβο άγόρι της. Εινε της χρονιάς 1656 πάνω κάτω.

Λέει ή μάνα στην άπόγνωσί της: —Το ξαγοράζω, άφέντη μου, το παιδί μου και σου δίνω ό,τι κι' αν έχω. Νά, πάρ' τα σκουλαρίκια μου, πάρε τα δαχτυλίδια, έχω στο σπίτι κι' άλλα δυό... Όλα τα ρουχικά μου.

Μ' αυτά όπου μου τάξεις σύ — της άπαντάει ο παιδομαζευτής — ούτε το ένα ποδάρι του παιδιού δεν ξαγοράζεται. Τί να τα κάνω εγώ τα ρουχικά σου άμυαλη; Πραγματευτής θα γίνω; Είμαι σωστός Γενιτσαρος κι' ήρθα παιδιά να πάρω, όχι να κάνω πραγματείες. Άν είχες, όμως, χίλια άσπρα μπορούσες να ξαγοράζεις το παιδί σου...

—Άσπρα, που να τα βρώ άγά; Είμαι χήρα γυναίκα, και για να τα βρώ ή να τα δανειστώ πρέπει να τρέξω μέρες. —Φεύγωμε αύριο το βράδυ. Ός τότε κύτταξε...

Η μάνα άπελπισμένη τότε, λέει στον γενιτσαρό: —Τουλάχιστο άφησε με να είμαι κοντά τους και να τα φιλώ ως τη στερνή την ώρα, που θα φύγετε...

—Το ξαγοράζω, άφέντη μου, το παιδί μου...

Το παιδομαζώμα

Ο φόρος των παιδιών επί Τουρκοκρατίας

Ένα παλιό χρονικό λέει για το παιδομαζώμα τον καιρό της Τουρκοκρατίας:

«Είς τους 1543 χρόνους έπήραν τα παιδιά από την Άθήνα, μήνα Άπρίλιο».

Κι' ένα άλλο παλιό δημοτικό τραγούδι της Θράκης άρχίζει:

Ανάθεμα την ώρα
την πρώτην Άπριλιά
που βήκε το 'Ιζαμί
και μαζώζε παιδιά.

Ίσως αυτό το παιδομαζώμα του Άπρίλιου του 1543 να εινε το πρώτο. Χωρίς βέβαια να εινε και το τελευταίο για τ' άμοιρα τα Έλληνόπουλα που ζούσαν στη σκλαβιά.

Το Γενιτσαρό ξανάκανε παιδομαζώματα τον Δεκέμβριο του 1547, τον Ιούλιο του 1553, τότε που πήραν, όπως λέει το ίδιο παλιό χρονικό «τα παιδιά από του Γιακουμάκη το σπίτι», τον Ιούνιο του 1557 όταν «ήμέρα Παρασκευή έσέβη (μπήκε) ο Σουλεϊμάν (αυτό ήταν τ' όνομα του παιδομαζευτή γενιτσαρου) εις το σπίτι του Ζώη και πήρε τα παιδιά», τον Οκτώβριο του 1559, τότε που πάλι ο ίδιος ο Σουλεϊμάν έσέβη εις του Κυριακού και του Μάνου τα σπίτια και πήρε τα παιδιά. Ύστερα πάλι τα ίδια στα 1565, στα 1573...

Τα τρομακτικότερα παιδομαζώματα για το Γενιτσαρό έγιναν στους χρόνους των πολέμων μεταξύ Τούρκων και Βενετών στην Κρήτη, πολέμων που κράτησαν από τα 1648 ως το 1669. Τότε τα γενιτσαρικά τάγματα των Τούρκων έταθαν φοβερές καταστροφές στη θάλασσα και στη στεριά κι' ήταν βιαστική ανάγκη ν' ανανεώσουν το έμψυχο υλικό τους. Όπως και το άνανέωσαν για να ξαναρχίσουν με τους Βενετούς τον πόλεμο το 1684 σε διάφορες ελληνικές χώρες.

Για την περίοδο εκείνη των φριχτών παιδομαζωμάτων σώζεται μια παράδοσι που την άκουσε και την έγραψε ο Γ. Μ. Βιζυηνός. Η διατύπωσι της παραδόσεως εκτός από την τραγικότητα που κλείνει, έχει και τις περιέργες πληροφορίες της, αλλά και το χιούμορ της.

Εινε μια διήγησι που κάνει ο παππούς στον έγγονό του τα πρώτα χρόνια ύστερ από την άπελευθέρωσι. Όλοκληρη αυτή την σπαρταριστού ενδιαφέροντος ιστορία θα τη δημοσιεύσωμε στο έρχόμενο φύλλο.

ΓΚΑΓΚΑΡΗΣ

Η ΘΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

«Είμαι παντρεμένη εδώ κι' ένα χρόνο. Πρίν παντρευτώ ήταν κάποιος που μ' αγαπούσε, μά' εγώ δεν τον αγαπούσα με έρωτα κι' έτσι παντρεύτηκα μ' αυτόν που είναι σήμερα άντρας μου.

»Ο άλλος λυπήθηκε βέβαια που μ' έχασε, αλλά έδειξε πολύ τάκτ και δεν άφησε να φανή τίποτα. Μετά το γάμο μου, παρακάλεσα τον άντρα μου να τον δεχτεί όχι σαν αντίζηλο, αλλά σαν φίλο, γιατί είμαι βεβαία πως είναι ένας έντιμος νέος. Δε δυσκολεύτηκε πολύ να το καταφέρει και τώρα ζούμε και οι τρεις. Έρχεται κάθε μέρα στο σπίτι, βγαίνουμε μαζί οι τρεις, αλλά ενώ δε συμβαίνει τίποτε το ύποπτο κάποτε αισθάνομαι ότι ο άντρας μου δεν πολυγουστάρει αυτό το... τριό. Βέβαια είμαι πρόθυμη να θυσιάσω άμέσως αυτή τη φίλια αν αντίληφώ ότι θέτει σε κίνδυνο την συζυγική μου ευτυχία, αλλά σας όμολογώ ότι δεν θέλω να δώσω μία τέτοια λύπη στο φίλο μου χωρίς άποχρώντα λόγο. Σεις τι νομίζετε;»

Χωρίς να νομίζετε πως έχω καθυστερημένες ιδέες θα σας πω άμέσως ότι δεν πολυπιστεύω στην ανιδιοτέλεια του φίλου σας και έτσι όπως πάτε μια μέρα θα βρεθείτε μπλεγμένη χωρίς να το καταλάβετε.

Βρίσκω πως έχει πολύ δίκιο ο άντρας σας να μην «πολυγουστάρη» αυτό το τριό και να βρισκόμαι ακόμη πως ο φίλος σας θαπρεπε ναχά το τάκτ να καταλάβει μόνος του πως είναι πολύ φυσικό για έναν άντρα που αγαπά τη γυναίκα του να θέλει να πηγαίνει και κάποτε μόνος του μαζί της.

»Αν θέλετε την ευτυχία σας, άραιοώστε τις συναντήσεις με το φίλο σας, που άσφαλώς δεν θα έχουν καλές συνέπειες.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

»Αν ακούσετε τις γυναίκες να μιλούν για τις τουαλέτες τους και γενικά για όλα, τι άφορα τη μόδα θα σχηματίσετε την πεποίθησι ότι έχουν δικιά τους γνώμη και δεν έπηρεάζονται ούτε από την μόδα, ούτε από την καπελλού, ούτε από τον έμπορο που θέλει να καταναλώσει το τάδε ή δεινά έμπορεύματός του. Και όμως δεν είναι έτσι. Στην πραγματικότητα οι γυναίκες, οι καπελλούδες, οι κομμωτές, είναι μικροί δικτάτορες.

Βέβαια, υπάρχουν και γυναίκες που έχουν το δικό τους αποκλειστικό γούστο και δεν φορούν σχεδόν μοντέλο αν δεν πούν στη μόδα τους να κάνει

Η σιλουέτα του 1950.

ώρισμένες διορθώσεις, αλλά λίγες είναι οι φορές που τα διορθώματα αυτά δεν είναι εις βάρος του μοντέλου. Κάποτε λ.χ. μία πολύ κοκέττα και κομψή κυρία επέμενε καλά και σωνει' αλλάζοντας μία φούστα βραδυνης τουαλέττας από χρώμα μπεζ που είχε και σκεπαζόταν με μαύρη δαντέλλα σε χρώμα κίτρινο και το κορσάκι το ίδιο. Το αποτέλεσμα ήταν να την πόρση αυτή την τουαλέττα μόνο μία φορά.

»Ενα μοντέλο καλού σπιτιού είναι υπολογισμένο σε κάθε του λεπτομέρεια, στα χρώματα, στο σχέδιο, στη γραμμή. Η παραμικρή αλλαγή χαλάει την αρμονία. Αυτός είναι και ο λόγος που οι μεγάλοι Παρισιοί ράφτες αρνούνται να μετατρέψουν τα μοντέλα τους. Άλλο

Μία γωνιά του δωματίου που αποτελεί την πρόχειρη τραπεζαρία.

Το λαρέ είναι ένα άλλο είδος λαιναζ με καινούργια ύφανσι που θυμίζει πολύ τα χοντρά έταμιν κι' έχει μερικές τριχές άγκορά σε άλλο χρώμα.

Το πικοτέν είναι ένα ύφαντό, κατάλληλο γι' άντρικά κοστούμια και για κλασσικά ταγιέρ γυναικεία.

»Επειτα έρχόμαστε στα ζερσεύ που παρουσιάζουν τόσο μεγάλη ποικιλία και χρησιμοποιούνται ιδίως για εντέπιες φορέματα και έχουν το μεγάλο προσόν να μην τσαλκωνώνται.

»Έχουμε ύστερα τον αλπακά που δεν μοιάζει μ' αυτόν που έγραφε ως τώρα, γιατί γίνεται από μαλακό γυαλιστερό μαλλί.

Στου Ροντιέ βλέπουμε πάλι έκαινα τα προπολεμικά σχέδια, τα αϊθέρια μάλλινα, τα τόσο λεπτά, που πολύ συχνά έχουν μέσα και μεταξωτές κλωστές.

Ρέπες, ποπλίνες, γκαμπαντινές, τουίλ, ωραιότατοι συνδυασμοί χρωμάτων, ταφτάδες-σαντούν, μπροσέ, δλ' αυτά είναι βασύματα της σύγχρονης ύφαντουργίας.

Πυτζάμες

Πολλές είναι οι γυναίκες που προτιμούν το χειμώνα μία φανελλένια πυτζάμα που τους έξασφαλίζει ζεστασιά και που δεν κοστίζει πολύ, γιατί και την καλύτερη φανελλά αν αγοράσουμε, δεν θα ξοδέψουμε τόσα όσα για μία πολυτελή νυχτική.

Οι γυναίκες πυτζάμες γίνονται κατά πολλούς τρόπους: Στην κλασσική φόρμα ζακέτας και παντελονιού ή σε σχέδιο που μοιάζει με φόρμα έργατου. Το είδος αυτό είναι πιο οικονομικό, γιατί θέλει λιγότερο ύφασμα για να γίνει. Το έ-

Ιλ-ισάρπα από λαιναζ σκουαζέζικο γαρνιρισμένο με γουνίτσα.

πάνω μέρος γίνεται με τα κλασσικά ρεδέρ - σεμιζιέ, αλλά γίνεται και χωρίς ρεδέρ με κλείσιμο ως επάνω. Αυτό μάλιστα είναι το σχέδιο που προτιμούν για το χειμώνα. Μερικές πυτζάμες έχουν παντελόνια που στενεύουν πολύ κάτω και έχουν μία φάσα που κομπώνει. Δηλαδή μοιάζουν με τα παντελόνια που χρησιμοποιούνται για το σκί.

Οι φανελλες που χρησιμοποιούνται για γυναικείες πυτζάμες είναι μονόχρωμες σε άπαλα χρώματα, μπλέ, γκρι, ροζ ή ριγέ ή έμπριμέ με μπουκετάκια, λουλούδια, κτλ.

Τέλος, για να κλείσω το θέμα, ως προσέθεσα ότι οι φανελλες αυτές μπορούν να χρησιμοποιηθούν και για νυχτικές που γίνονται σε ρόμπες με ζώνη, με τσέπες και με τα μανίκια κολλημένα χαμηλά.

Η άλληλενοραφία μου

Μικρή η Άμαζόνα Α. Γ.: Δεν πρέπει να σας μαλώσω που μου λέτε ότι μόλις τελειώσατε το σχολείο και θέλετε να βρείτε τα μαλλιά σας; Ποτέ δε θα σας συστήσω τέτοια άπερισκέφια.

Μικρή Τσιγγάνα: Για ν' αποκτήσετε κοραλένια χείλια πάρτε ένα καλό κραγιόν.

Φτωχή άναγνώστρις: Άφου άρχισατε ξύρισμα, βέβαια θα βγαίνουν περισσότερες τριχές. Και το κακό είναι που δεν μπορείτε πια να άποισθοχρήσετε. Άναγκαστικά θα συνεχίσετε το ξύρισμα.

Κρητικό πορούλα 18: Δεν δίνω διευθύνσεις γι' άλληλογραφία, ούτε μπορώ να ξέρω που βρίσκεται ο νεαρός άνθροπολαγός σας. Κρέμα προσποήστε να βρήτε μόνι σας ποιά ταιριάζει στην έπιδερμίδα σας.

Ε. Π., Χ α λ κ ι δ α: Μου ζητάτε κάτι πράγματα που θαπρεπε ναχ μαντικές ιδιότητες για να μπορώ να σας άπαντησω. Σεις είσθε ή μόνι άρμόδια να κρίνετε τα υπέρ και τα κάτω.

Νεαρή Μητέρα: Εφεύγει άπ' την άρμόδιότητά μου. Γράφετε στον κ. Λαδά που είναι δερματολόγος και θα σας δώσει την κατάλληλη συμβουλή. Άλλωστε γράφει στη στήλη του και στην 3η σελίδα του εωφύλλου.

Μαίρη Α. Ηράκλειο: Είστε πολύ καλή που σκεφτήκατε να μ' εύχαριστήσετε κι' έχασκα που άφελήκατε από τις συμβουλές μου. Άν ξανάρθετε στην Άθήνα, με εύχαρίστησι μου θα σας γνωρίσω.

Κωνσταντίνος, Χολαργόν: Για τα χείλια σας πάρτε από ένα φαρμακείο Glycerol d'Amidon και να τα τρίβετε μ' αυτό κάθε βράδυ. Όσο για το πρόσωπο, σας συνιστώ να πάρετε μία κρέμα νυκτός άμερικανική και να την χρησιμοποιήτε πρό της πούδρας, καθώς και τα βράδια για ντερακιγίσμα του προσώπου.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

»Ενας «κοκκινομάλλης άγγελος»

Όταν ή νεαρή κι' όμορφη Μπέττυ - Άνν Λύν έφτασε για δεύτερη φορά σ' έναν άπ' τους πολλούς σιδηροδρομικούς σταθμούς της Ν. Υόρκης, με μοναδικό σκοπό να κατακτήσει το Μπροντγουάι, ο έλεγκτής του τσάινου της ξανάδωσε το εισιτήριο, λέγοντάς της:

— Φτάσαμε, λοιπόν, μικρούλα μου, στην πόλι των όνει-

ρων σου. Άνοιξε τώρα τις φτερούγες σου και πέταξε πάνω από τη μεγαλούπολι για ν' άναπνεύσεις τον καλλιτεχνικό αέρα της. Καλή τύχη!

Θα καταλάβετε, βέβαια, ότι ή Μπέττυ έρχόταν στη Ν. Υόρκη για να βρή δουλειά στο θέατρο. Προικισμένη με όραία φωνή, κι' επειδή ήταν πασίγνωστη στην ιδιαίτερη πατρίδα της, στο Κάνσας Σίτυ, φανταζόταν ότι θα την γνώριζαν και στην πρωτεύουσα και πως μόλις θα έφτανε εκεί οι προτάσεις θα πεφταν βροχή. Φυσικά, ή έλπίδα της διαψεύστηκε και ή κοκκινομάλλη Μπέττυ δίκαια άρχισε να άνησυχά. Μία μέρα ώστόσο ενδιαφέρθηκε γι' αυτή ένας λιμπρεσσάριος και τη ρώτησε:

— Και τί ξέρεις να κάνεις, κοκκινόμαλλε άγγελέ μου;

— Τραγουδω, άπάντησε με σοβαρότητα ή Μπέττυ, περιμένοντας να ιδή τον λιμπρεσσάριο να τή χάνει για την καταπληχτική αυτή άποκάλυψι!

»Εκείνος την κούταξε κάτω άπ' τα γυαλιά του και μουρμούρισε, ενώ τον έπνιγε το γέλιο:

— Χμμ... Όλες οι γυναίκες της Ν. Υόρκης τραγουδούν ή μάλλον νομίζουν πως τραγουδούν. Τι άλλο ξέρεις να κάνεις;

— Να μιμούμαι διάφορους γνωστούς ήθοποιους του θεάτρου και του κινηματογράφου, είπε ή Μπέττυ. Τη Μαίη Γουέστ, τόν Λόν Τσάνεϋ, την Τζέιζου Πίττα, την Άιντα Λουπίνο, την Τζόαν Κράουφορντ, τόν...

— Άρκετά, την δέικοψε ο άλλος. Αυτό είναι το πιο ενδιαφέρον. Άπό αύριο θ' άρχίσουμε τις πρόβες κι' αν πετύχεις, θα ντεμπουτάρεις σε λίγο στο κέντρο «Μαύρος γά-

τος». Μισθός 100 - 150 δολάρια την εβδομάδα. Σύμφωνοι;

Οι δοκιμές άπέδειξαν πως ο «κοκκινομάλλης Άγγελος» είχε σπάνιο φωνητικό ταλέντο και ήταν σπουδαία μίμος. Άγερ' από μερικούς μήνες όπου ή Μπέττυ έπαιζε μ' επιτυχία στο «Μαύρο γάτο» δέχτηκε την πρώτη προσφορά από τα στούντιο της Φόξ, καθώς κι' από άλλα στούντιο, όπως της Ουνιβέρσαλ - Ιντερνάσιοναλ, της Γουόρνερ και της Παραμούντ. Πήγε φυσικά σε όλα και γύρισε δοκιμαστικές σκηνές. Τελικά υπέγραψε το συμβόλαιο που της παρουσίασε ή Φόξ και που περιλάμβανε τούς καλύτερους όρους: θα της ανέθεταν γρήγορα ένα ρόλο και θα της έδιναν 500 δολάρια την εβδομάδα.

Ο πρώτος κινηματογραφικός ρόλος της ήταν ή γνωστή κωμωδία «Υπνρέτης Νάυλον» όπου έπαιζε το δεύτερο γυναικείο πρόσωπο κι' όπου πρωταγωνιστούσε ή Μάρην Ο' Χάρα. Άκολούθησε ή κωμωδία «Κοτόπουλο... κάθε Κυριακή», με την Τζέιν Κρέην και μετά το «Η μητέρα είναι άναίδης!», με τόν Βάν Τζόνσον και τη Λωρέττα Γιάγκ.

— Και πως σου φάνηκε το Χόλλυγουντ τις πρώτες μέρες; ρώτησαν τη Μπέττυ οι δική της ύστερα από μερικούς μήνες.

— Τρουερό!, τούς άπάντησε μονολεκτικά.

— Γιατί; — Γιατί οι γυναίκες του είναι πραγματικοί πειρασμοί και οι άντρες του τολμηροί και θρασύς. Μ' έναν άπ' αυτούς, που δεν ήταν καλλιτέχνης, έβγα και μία μικροπεριπέτεια που τη θυμάμαι καμιά φορά και γελάω.

»Ακούστε την:

»Μία ηλιόλουστη ήμερα, που έκανα τόν περίπατό μου σ' ένα όμορφο πάρκο, βλέπω ξαφνικά έναν άντρα να με πλησιάζει γελαστός. Πρίν προφτάσω να ξεφύγω, όρμάει πάνω μου, μ' άγκυλιάζει και μ' άρχίζει στα φιλά, λέγοντάς μου:

— Τί γίνεσαι, χρυσή μου Ρούθ, δυο δόκκληρα χρόνια έχω να σε ιδω...

— Δεν με λένε Ρούθ κι' ούτε ξέρω ποιος είσαι, τού άπαντάω έκνευρισμένη για το θράσος του και τόν παχύνω πούστακι του. Άλλη φορά να προσέξεις να βρεις την πραγματική Ρούθ!

»Και λέγοντας αυτά, θεώρησα σωστό να τού άστράψω κι' ένα χαστούκι, έτσι για να με θυμάται... Καθώς προχώρησα μερικά βήματα μία είρωνική φωνή δίπλα μου κι' ένα τρανταχτό γέλιο μ' έκαναν να γελάσω κι' εγώ:

»Αν όμως ήταν κανένας άμορφος, μού είπε, στοιχηματίζω πως δεν θα τόν χαστούκίζατε, ώραία μου μίς, δεν είν έτσι;

»Άναγνώρισα γελώντας δτι είχε δίκιο. Κρίμα που δεν ήταν συμπαθητικός!...

»Άπό τότε, όταν έβλεπε κανέναν να την πλησιάζει έπιπιδουσι, ή Μπέττυ έστρεβε έγκαιρας. Φοβόταν την έπαύληψη του κόλλου της «γνωριμιάς». Κι' αν ήταν κανένας «νοστιμούλης» τόν πράγμα δεν θαχε και πολύ σημασία. Άν όμως ήταν «άσχημούλης», τότε θ' άκολουθοόσε... χαστούκι!

»Η Μπέττυ Άνν Λύν.

MARK HBANZ

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ του πολυδόλου

«Η σταδιοδρομία ενός «εμπόρου
του θανάτου»

Μιά βραδυά του 1860, σε κάποια μικρή πόλη του Καναδά, ένας «Ιρλανδός» —πραγματικός «Ηρακλής» — είχε μεθύσει και προκαλούσε όλους τους διαβάτες να παλέψουν μαζί του. Κανείς όμως δεν τολμούσε...

Ξαφνικά, πλησίασε ένας νέος «Αμερικανός», ως 20 ετών, ετοιμάστηκε, έβγαλε το σακκάκι του... αντί όμως ν' άρχισα την πάλη, έχυσε ξαφνικά πάνω στις μακριές φαβορίτες του «Ιρλανδού» το περιεχόμενο μιας μικρής μπουτίλιας. «Ω, θαύμα! Ο «Ιρλανδός» φάνηκε σαν να χέρι φωτιά! Ένα σύννεφο από φωτεινούς καπνούς βγήκε απ' τις φαβορίτες του... Οί θεοί! τρώμαξαν και τον έρριξαν μέσα σε μία στέρνα... γιά να σβύση! Το λουτρό αυτό τον καταπράυνε και τον ξεμύθευσε. «Οόόό, κι' όταν ακόμη βγήκε απ' το νερό, εξακολουθούσε να βγάξη φωτεινούς καπνούς...

Ο «Αμερικανός» λεγόταν Χίραμ Μαξίμ. Οί χημικές γνώσεις του του έπείρεσαν να τρομοκρατήσουν τον «Ιρλανδό» μπεκρή, με λίγη διάλυση φωσφόρου σε λάδι.

Κι' αν όμως πάλευε πραγματικά μαζί του, θα τον νικούσε πιθανότατα, γιάτι ήταν δυνατός και γεροδεμένος.

Λίγο μετά το παραπάνω έπεισόδιο, γύρισε στις «Ηνωμ. Πολιτείες» κι' εργάστηκε ως χαλκουργός και τριαντάρορας, με ημερομίσθιο 1 δολαρίο και 25 σέντες. «Επειτα πήγε στη Βοστώνη, όπου προώδεσε κι' έγινε άρχιεργάτης. Τό 1871, εφεύρε μια συσκευή παραγωγής γκασιού.

Δύο χρόνια πριν ο «Εντίσον» άσχοληθή με τον ηλεκτρισμό, ο Μαξίμ ήταν άρχιμηχανικός της «Εταιρείας «Ηλεκτρικού Φωτισμού» της Ν. Υόρκης. Υπήρξε δέ ο πρώτος που σκέφθηκε να μεταχειρισθώ νήματα από κάρβουνο γιά φωτισμό με ηλεκτρισμό (άλλα ο «Εντίσον» έδωσε πρακτική μορφή σ' αυτή την ιδέα). Τό 1880, εφεύρε ένα ηλεκτρικό τόξο γιά υπαίθριο φωτισμό.

Γιά τις εφευρέσεις του αυτές, παρασημοφορήθηκε με τη Λεγεώνα της Τιμής. Τό 1881, πήγε στο Παρίσι, γιά ν' αντιπροσωπεύσει την εταιρεία του σε μία έκθεση ηλεκτρισμού.

Εκείνο όμως που τον έκαμε διάσημο, ήταν ένα καινούργιο κι' εκπληκτικό πολεμικό όπλο: τό πολυδόλο.

Είχε ανέκαθεν την ιδέα να εφεύρη ένα όπλο αυτόματο, ικανό να δαναεινύει μόνο του και να ρίχνη πολλές σφαίρες συνεχώς με μία απλή πεισι της σκανδάλης. Τόν καιρό εκείνο όμως, δεν χρειάζονταν τέτοια πράγματα στην «Αμερική». Μό...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ, σε καλή τιμή, παλαιά βιβλία ελληνικά, γαλλικά, αγγλικά, Ιταλικά, παλαιά περιοδικά και εφημερίδες. Πληροφορίες στα γραφεία μας, Σανταρόζα 5, 4ον πάτωμα, 10 π. μ. - 3 π. μ. καθημερινώς.

νον όταν πήγε, λοιπόν άργότερα στην «Αγγλία, εργάστηκε γι' αυτή την εφεύρεσι και την πραγματοποίησε.

Όλες οι αγγλικές εφημερίδες άσκολήθηκαν τότε με τό πολυδόλο του. Ο δούξ του Καίμπριτζ κι' άρχιστράτηγος του αγγλικού στρατού παρακολούθησε τις δοκιμές του και συνεχάρη θερμά τον εφευρέτη. Τόν ίδιο ένθουσιασμό έδειξαν κι' άλλες στρατιωτικές προσωπικότητες, καθώς κι' ο πρίγκηψ της Ουαλλίας (ο κατόπιν βασιλεύς «Εδουάρδος Ζ').

Μάλιστα, ο τελευταίος έγινε καλός φίλος του Μαξίμ. Μερικά χρόνια άργότερα, σε μία επίσκεψή του στη Γερμανία, παρουσίασε στον Κάιζερ τό νέο όπλο του Μαξίμ. Τό αποτέλεσμα ήταν ν' αγοράσουν οι Γερμανοί μεγάλον αριθμό πολυδόλων, με τό όποια σκότωσαν εκατοντάδες χιλιάδων «Αγγλους και Γάλλους στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο.

Ο τότε Σάχης της Περσίας έτυχε να παρακολουθήσει μία επίδειξη του πολυδόλου έξω απ' τά ανάκτορα του Μπουκίγιαμ, κι' έμεινε τόσο ένθουσιασμένος, ώστε ζήτησε απ' τόν εφευρέτη να τού τό χάριση! «Εκείνος όμως δικαιολογήθηκε ότι δεν μπορούσε, γιάτι τό όπλο αυτό άνηκε στην εταιρεία που είχε ιδρύσει μαζί με τόν «Άλμπερτ Βίκερς και με μερικούς άλλους.

Άργότερα, ο Μαξίμ τελειοποίησε την εφεύρεσή του. Οί ίθαγενείς της «Αφρικής απέκτησαν πικρή πείρα της αποτελεσματικότητας του πολυδόλου, στις συγκρούσεις τους με τούς «Αγγλους, και τού έδωσαν τό χαρακτηριστικό όνομα «Πόμ-πόμ».

Οόόό, άρισμένες Κυβερνήσεις θεωρούσαν πολύ ακριβό τό νέο αυτό όπλο. Όταν ο βασιλεύς της Δανίας άκουσε ότι ή χρησιμοποιήσι τόν επί 1 λεπτό της ώρας κόστιζε 130 λίρες, είπε ότι δεν μπορούσε να τ' αγοράση, γιάτι θα χρεωκοπούσε ή μικρή χώρα του!

Μετά την «Αγγλία, ο Μαξίμ κι' ο συνεργάτης τού Βίκερς έκαμαν έπιτυχημένες έπιδείξεις του πολυδόλου τους στην «Ελβετία, στη Γαλλία, στην «Ισπανία και στην Πορτογαλία και πήραν παραγγελίες απ' τις χώρες αυτές.

Στην υπόλοιπη όμως Εύρώπη, συναντούσαν τόν λυσσαλέο ανταγωνισμό ενός άλλου τύπου πολυδόλου, που ήταν μόν κατώτερο απ' τό δικό τους, άλλα τό πουλούσε ένας μυστηριώδης και διαβολεμένος άνθρωπος: ο Ζαχαρώφ.

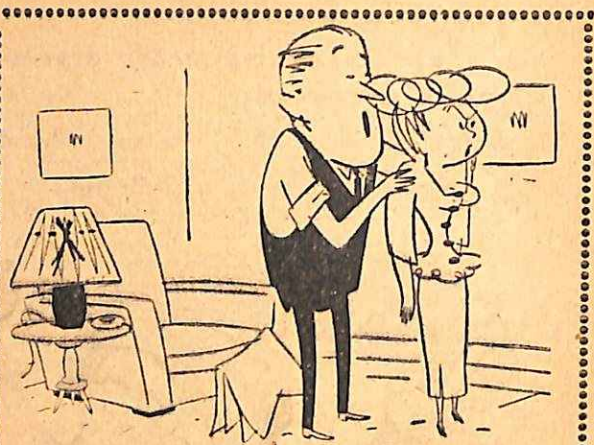
Αφού ο Ζαχαρώφ πείσθηκε γιά την ύπεροχή τού πολυδόλου Μαξίμ, οί δύο εταιρείες συγχωνεύθηκαν σε μία, τό 1888. Τά προνόμια εύρεσι-τεχνίας τού Μαξίμ έκτιμήθηκαν τότε γιά 900.000 λίρες.

Απ' την ήμέρα εκείνη, ο Μαξίμ κι' ο Ζαχαρώφ συνεργάστηκαν κι' απέκτησαν τεράστιες περιουσίες. Στο «Ρωσοϊαπωνικό πόλεμο του 1904, χρησιμοποιήθηκε γιά πρώτη φορά τό πολυδόλο Μαξίμ σε μεγάλη κλίμακα. Ο εφευρέτης του υπέλογιζε κατόπιν ότι περισσότεροι απ' τούς μισούς νεκρούς τών «Γιαπωνέζων είχαν σκοταθώ με τό πολυδόλο του.

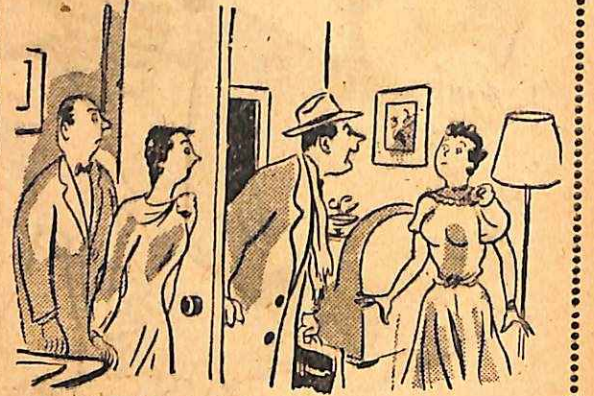
Τό ίδιο θα μπορούσε ώστόσο να πη και γιά τούς Ρώσους, γιάτι δεν είχε παραλείψει να εφοδιάση και τούς «Γιαπωνέζους με πολυδόλα — όπως κάνουν συνήθως όλοι οι «εμπόροι τού θανάτου», που πουλούν όπλα και στά δύο στρατόπεδα...

Στά τέλη τού περασμένου αιώνας, ο Μαξίμ έγινε «Άγγλος υπήκοος, και τό 1901 πήρε τίτλο εύγενείας. Τού πρότειναν επίσης να τόν κάνουν βουλευτή, άλλα άρνήθηκε, γιάτι είχε κουφαθή.

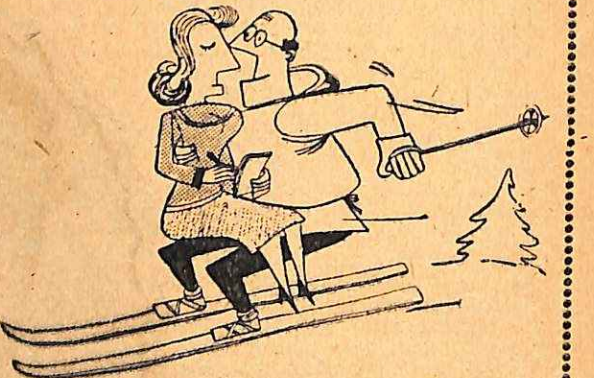
Τό 1911 άποσύρθηκε πιά απ' τις έπιχειρήσεις, και πέθανε 5 χρόνια άργότερα, στα μέσα δηλαδή τού πρώτου ευρωπαϊκού πολέμου.

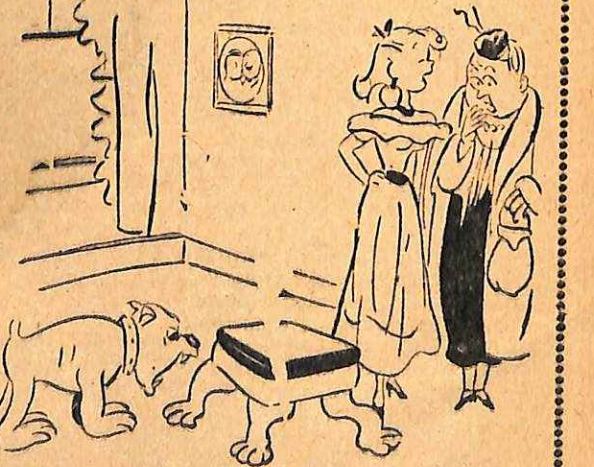
— Μου είπε ο γιάτρος, αγάπη μου, να ξεκουραστώ λιγάκι... Τί λές;... Δεν πηγαίνεις γιά καμμία δεκαπενταριά μέρες στην έξοχή;

— Εύτυχως... Κι' εγώ νόμιζα πως θα είχες καλεσμένους γιά φαί, εκείνο τόν ήλιθιο τόν εξαδέλφό σου με τη γυναίκα του!...

Ο έπιχειρηματίας και ή δακτυλογράφος του στα χειμερινά σπόρ... (Απ' τό «France Dimanche»)

— Δεν τό χωνεύει καθόλου αυτό τό κάθισμα!...

Μιά σκοτεινή και σα- τανική σκευωρία

Τό βράδυ της 8ης «Απριλίου 1699, ο δικαστής Κλαύδιος Τικέ, σύμβουλος τού Παρλαμέντου τών Παρισίων, έφυγε απ' τό σπίτι τού εξαδέλφου του ιππότη Βιλλεμύρ ντε Ριτόρ, που ήταν στην όδον Πανεπιστημίου, γιά να γυρίση στο δικό του, που βρισκόταν σε απόσταση μερικών εκατοντάδων μέτρων, στην όδο τών «Αγίων Πατέρων. Τόν συνόδευε ένας υπηρέτης, ο Κλαύδιος Φουσε.

Ότε ο ένας, ότε ο άλλος δεν πρόσεξαν δύο ανθρώπους, με ύποπτο παρουσιαστικό, που τούς παρακολουθούσαν από τη στιγμή που βγήκαν απ' τό σπίτι τού ιππότη. Κι' οί δύο αυτοί άνθρωποι έφεραν ξίφη και φορούσαν πλατύγυρα καπέλλα που έκρυβαν τό πρόσωπό τους.

Όταν ο σύμβουλος κι' ο υπηρέτης μπήκαν στην όδο τών «Αγίων Πατέρων», ο δεύτερος έτρεξε μπροστά γιά να χτυπήση τό σιδερένιο πόμολο της πόρτας τού σπιτιού.

Οί δύο ύποπτοι ρίχτηκαν πάνω στον Τικέ κι' άρχισαν να τόν χτυπάνε με τά ξίφη τους. Ο ένας από τούς δύο πυροβόλησε, μάλιστα, έναντιόν του. «Άλλ' ή σφαίρα πέρασε πλάι στο κεφάλι τού δικαστού, χωρίς να τόν άγγίξη.

Σε παραμονεύσαμε από καιρό! φώναξαν οί δύο άγνωστοί στο θυμά τους. Θά πεθάνης!

Άφησαν, τέλος, τόν Τικέ άναίσθητον — αυτή ήταν τούλάχιστον ή έντύπωση που έδινε — κι' εξαφανίστηκαν ο ένας προς τό μέρος της όδου Ταράν κι' ο άλλος προς τό μέρος της όδου Γκρενέλ.

Τότε μόνο ο Φουσε άρχισε να φωνάζει:

— Βοήθεια! Σκοτώνουν τόν κύριο σύμβουλο!

Τήν ίδια στιγμή, ένας υπηρέτης βγήκε απ' τό σπίτι κι' έτρεξε να βοηθήση τόν κύριο του.

Ο Τικέ διατηρούσε, όμως, πάντοτε τις αισθήσεις του. Και είπε στους δύο υπηρέτες:

— Να με πάτε στο σπίτι τού εξαδέλφου μου. «Όχι στο δικό μου!

Η αλήθεια είναι πως, από πολύν καιρό, ο Τικέ κι' ή γυναίκα του βρισκόνταν σε σχέσεις κάθε άλλο παρά άρμονικές.

Ο Κλαύδιος Τικέ ήταν γυιός ενός εμπόρου ύφασμάτων της όδου «Αγίου Αντωνίου κι' είχε πληρώσει ένα ποσόν πολύ μεγάλο γιά ν' αγοράση μία θέσι συμβούλου στο Παρλαμέντο τών Παρισίων. (Οί «Όλες οί θέσεις ήταν τότε αντικείμενο αγοράς-πώλης). Σκέφτηκε, λοιπόν, πως έπρεπε να πάρη πίσω αυτά τά χρήματα. Ο άσφαλέστερος τρόπος γι' αυτό ήταν, βέβαια, ένας καλός γάμος.

Είχε στο μάτι από καιρό, άλλωστε, μία νέα εξαίρετικά όμορφη και πολύ πλούσια, την «Άγγελική - Νικολέττα Καρλιέ. Οί γονείς της είχαν πεθάνει κι' ή νέα έμεινε στο σπίτι μιας θείας της, που ήταν πολύ φιλοχρήμηκε. Ο Τικέ, που ήξερε αυτή την άδυναμία της, δεν δυσκολεύτηκε να την δελεάση με διάφορες ύποσχέσεις. Η θεία έπεισε κατόπιν την άνεψιά κι' ο γάμος έγινε έπειτα από λίγο καιρό.

Απ' αυτόν γεννήθηκαν δύο παιδιά. «Άλλ' ή συζυγική ζωή τού ζεύγους κάθε άλλο ήταν παρά εύχαιστη. Ο Τικέ ένδιαφερόταν μόνο γιά τήν πρόικα της γυναίκας του (που άνερχόταν σε 500.000 φράγκα, ποσό τεράστιο γιά την εποχή) και φερνόταν άπέναντί της με τρόπο πολύ σκαίο και βάναυσο.

Η «Άγγελική, από τ' άλλο μέρος, τόν εξεδίκειτο με τό δικό της τρόπο. Ο Σαίν - Σιμόν μάς λέει πως ήταν «τολμηρή κι' έρωτικάρα» και πως είχε στο ένεργητικό της, ή στο παθητικό της, αν προτιμάτε, πολλές έρωτικές περιπέτειες. «Ας μην βιαστόμε, ώστόσο, να τήν καταδικάσουμε. Ήταν μόλις δέκα έφτά χρόνων, όταν παντρεύτηκε κι' ο άντρας της τήν περνούσε τριάντα τούλάχιστον χρόνια. «Εκτός απ' αυτό, ή κυρία Τικέ ήται εξαίρετικά όμορφη. «Σκανδαλωδώς όμορφη», μάς λέει και πάλι ο Σαίν - Σιμόν και τήν ίδια γνώμη εκφράζει γι' αυτήν μία γυναίκα, που ήταν κι' αυτή πολύ ώφρα, ή κυρία ντε Νοαγιέ.

Τά παροδικά καπρίτσια της κυρίας Τικέ θα μπορούσαν, ώστόσο, να μνη έχουν σημασία. Μία μέρα, όμως, αίσθάνθηκε ένα μεγάλο και βαθύ αίσθημα. Εκείνος που της τό ένέπνευσε

Η εκδίκη του δικαστού Τικέ

Η «Άγγελική άνέθηκε με τό χαμόγελο στα ίκρίωμα κι' άνασκήκωσε με τά χέρια της τά μαλλιά της.

από Κέρβερος έγινε τότε πειθήνιο όργανό της και, γιά μεγαλύτερη ασφάλεια, τή συνόδευε ο ίδιος στα έρωτικά ραντεβού της.

Μερικούς μήνες άργότερα, έγινε ή έπίθεσις που αναφέραμε. «Άλλα ποίος ήταν ο δράστης; Ο Τικέ κατάγγειλε άπερίφραστα τού ως ήθικο αούτοργό και τό Μουρά ως όργανωτή της έπίθεσις. Δύο μάρτυρες κατέθεσαν, εξ άλλου, ότι από καιρό ο «Ελβετός τούς είχε προτείνει να σκοτώσουν τό σύμβουλο τού Παρλαμέντου, με τήν ύπόσχεσι μίας γενναίας άμοιβής. «Όσο γιά τούς δύο αούτοργούς της έπίθεσις, ή άνακρισις δεν κατάφερε να εξακριβώση τίποτε γι' αυτούς.

Η «Άγγελική και ο Μουρά συνεληφθήσαν τότε και, μ' όλες τις επίμονες άρνήσεις των, καταδικάστηκαν κι' οί δύο σε θάνατο. Γιά τήν κυρία Τικέ, ή άπόφασις ώριζε ότι «ο δήμιος θα της έκοβε τό κεφάλι πάνω σ' ένα ίκρίωμα, που θα σπηνόταν γι' αυτό τό σκοπό στην πλατεία της Γκρέδης» και γιά τόν Μουρά ότι «ο δήμιος θα τόν κρεμούσε από τό λαιμό μέχρις ότου έπέλθθ ο θάνατος».

Η εκτέλεσις έγινε έπειτα από μερικές μέρες. Η κυρία Τικέ έμφανίστηκε ντυμένη όλόλευκα και ή κυρία ντε Νοαγιέ, που βρισκόταν στην πλατεία της Γκρέδης, μάς λέει ότι ποτέ δεν ήταν τόσο όμορφη. Πλάι στο ίκρίωμα βρισκόταν τό άμάξι της. Η έτοιμοθάνατη ρώτησε γιάτι τό είχαν φέρεϊ εκεί.

— Γιά να σας οδηγήση στην τελευταία σας κατοικία, της άπάντησε ο κληρικός που τήν συνόδευε.

Η «Άγγελική άνέθηκε με τό χαμόγελο στα ίκρίωμα κι' άνασκήκωσε με τά χέρια της τά μαλλιά της, γονάτισε μπροστά στο κούτσουρο, τό φίλησε με συγκίνηση και περίμενε... «Άλλ' ο δήμιος ήταν πολύ άδέσιος. Καί, μ' όλο που της κατάφερε πέντε προμετά χτυπήματα με τό τσεκούρι του, δεν μπόρεσε να χωρίση τό κεφάλι από τό υπόλοιπο σώμα της. Στο τέλος, άναγκάστηκε να χρησιμοποιήση γι' αυτό τό σκοπό ένα πριόνι... Τό θέαμα ήταν ανατριχιαστικό και προκαλέσε σ' όλους άγανάκτησι και φρίκη.

Ο Μουρά είχε κρεμαστή μερικά λεπτά προτίτερα.

«Άλλ' οί δύο εκτελεσθέντες ήταν πραγματικά ένοχοι; Οί σύγχρονοι άμφεβαλλαν πολύ γι' αυτό. Κι' ή κοινή γνώμη της εποχής υποστήριξε ότι ή «Άγγελική και ο Μουρά είχαν πέσει θύματα μιας σατανικής σκευωρίας τού Τικέ, που ήθελε να εκδικηθώ μ' αυτό τόν τρόπο τη γυναίκα του.

ΛΕΟΝ ΤΡΕΚ

Τὸ «ντουμπλάρισμα» ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ένα επικίνδυνο καὶ ἀγχρίστο
ἐπικινδύνισμα

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, ὁ ἀσύρματος μετέδωσε μιὰ μικρὴ εἰδησι: Ἡ κυρία Μικαέλα Ντένις, πού ντουμπλάρει τὴ Δεβόρα Κέρ σὲ μιὰ σκηνὴ τῶν «Μεταλλίων τοῦ βασιλῆα Σολομώντος» τραυματίστηκε σοβαρὰ σ' ἓνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα, πού λίγο ἔλειψε νὰ τὴς στοιχίσῃ τὴ ζωὴ.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὸς μῆνες, ὅταν θὰ προβλῇ αὐτὴ ἡ ταινία, τὰ ἐκατομμύρια τῶν θεατῶν πού θὰ τὴν παρακολουθήσουν στὴν Ἀμερικὴ καὶ τὴν Εὐρώπη, δὲν θὰ φαντάζονται ὅτι δὲν παίζει πάντοτε τὴν δίσσημη Βεντέττα κι' ἐστὶν ὁ φύγον γοητευμένοι ἀπὸ τὸ παίξιμό της. Στὴν πραγματικότητά ὅμως, αὐτὴ πού θὰ ἔχουν δῆ στίς πιο δραματικές καὶ ἐπικινδύνες σκηνές τῆς ταινίας δὲν θὰ εἶναι ἡ Δεβόρα Κέρ, ἀλλ' ἡ Μικαέλα Ντένις, πού ὅλοι δυστυχῶς τὴν ἀγνοοῦν.

Αὐτὴ εἶναι ἡ τραγικὴ μοῖρα τῶν ἡθοποιῶν πού «ντουμπλάρουν». Παραμένουν ἀγνωστές σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ.

Στὸ Χόλλυγουντ ὑπάρχουν σήμερα ἕξ γυναῖκες πού «ντουμπλάρουν» τίς μεγάλες Βεντέττες στυλ ἐπικινδύνους ρόλους, χωρὶς νὰ ἐλπίζουν ὅτι τὸ κοινὸ θὰ πληροφορηθῇ ποτὲ τὸ παραμικρὸ γιὰ τὸ ταλέντο, τὸ θάρρος καὶ τὴν τόλμη τους. Ἀκόμη κι' ὅταν πεθαίνουν, θύματα τοῦ καθήκοντος, δὲν γίνονται, ἀλλοίμονο! κανεὶς λόγος γι' αὐτές. Τὰ στούντιο φροντίζουν πάντα νὰ ρίχνουν ἓνα σκοτεινὸ πέπλο πάνω στὴ ζωὴ, τὴ δρᾶσι καὶ τὸ θάνατό τους. Γιατί, στὴν ἀντίθετη περι-

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΑΓΓΕΛΙΑ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΧΕΙΕΣ ΚΥΡΙΕΣ

Μιὰ παχειὰ Κυρία δὲν ἀρκεῖ νὰ προβλεφθῇ μόνο ἓνα κορσέ ἢ μιὰ ζώνη. Πρέπει ὁ κορσέ καὶ ἡ ζώνη πού θὰ φορέσῃ νὰ εἶναι καμωμένα μὲ ἐπιστημονικὴ προσοχή, ὥστε νὰ μὴ ἐνοχλοῦν τὸ σῶμα καὶ νὰ μὴ βλάπτουν τὴν υγεία.

Ὁ Ἐπιστημονικὸς Οἶκος Σταματίου, Πατησίων 8, εἶναι τὸ τελειότερο Κατάστημα εἰς τὸ εἶδος του κατ' ὅλην τὴν Ἀνατολὴν καὶ εἰς αὐτὸ θὰ βρῆτε ὅ,τι χρειάζεται τὸ παχὺ σῶμα σας διὰ νὰ ἀποκτήσῃ ὥραϊες γραμμές.

Οἱ ζῶνες, κορσέδες — λαστέξ Σταματίου δίδουν κομψότητα καὶ χάρι, χωρὶς νὰ παραβιάζουν τὴν υγεία σας.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
Ε. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ
Πατησίων 8, Ἀθῆναι

ΒΑΦΑΙ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
RIDA
ἑὺς βακέλλου
ΛΙΑΝΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ Κ/ΜΑ
MIX.I.ΜΕΤΑΞΑ
ΑΘΗΝΑΙΔΟΣ 5Α

πτῶσι, θὰ ἀμαυρωνόταν ἡ αἴγλη τῶν μεγάλων πρωταγωνιστῶν.

Πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, ὅταν γυρίζαν μιὰ καινούργια ταινία, ἡ Μπέτυ Χιούττον ἐπρεπε νὰ τὴν ὑποπλάσῃ ἀπὸ ἓνα ψηλὸ τοῖχο, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τοὺς ἀστυνομικοὺς πού τὴν καταδίωκαν. Ἀλλὰ, τὴν τελευταία στιγμὴ, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς εταιρείας, ὅπου εἶνε ἀσφαλισμένη ἡ δίσσημη Βεντέττα, παρενέβη:

— Ἡ Ἐταιρεία ἀρνεῖται νὰ δώσῃ τὴν συγκατάθεσί της γι' αὐτὸ τὸ πλῆγμα, εἶπε.

Κάλεσαν τότε τὴν Ἑλέν Τούρστον, μιὰ «ντουμπλέρ» τοῦ Χόλλυγουντ, πού ἔκανε αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνον πλῆγμα.

Ἡ Ἑλέν Τούρστον εἶναι κόρη ἑνὸς ἱεροκήρυκος βαπτιστοῦ. Τὸ παρυσιαστικὸ της κι' οἱ τρόποι της ἔκαναν ὅλους, ὅταν ἦταν μικρὴ, νὰ τὴν περᾶνε γιὰ ἀγόρι. Σὲ ἡλικία 16 ἐτῶν, ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι τῆς καὶ ἀκολούθησε ἓναν ὄμιλο ἀκροατῶν.

Ἀργότερα, παντρεύτηκε ἓναν ἀπ' αὐτοὺς κι' ἀπόκτησε ἓνα παιδί.

Μιὰ μέρα, ἓνας σκηνοθέτης τοῦ Χόλλυγουντ τὴ ρώτησε:

— Φοβάστανε τὰ θηρία;

— Δὲν εἶχα ποτὲ σχέσεις μαζί τους, ἀπάντησε γελώντας ἡ Ἑλέν.

— Θαυμάσια! εἶπε ὁ σκηνοθέτης. Ἐγὼ νὰ σὰς προτεῖνω ἓναν πρώτης τάξεως ρόλο. Θὰ ἀντικαταστήσῃς τὴν Κατερίνα Χέιτμπορν σὲ μιὰ... δυσκολὴ σκηνή... Τὸ μόνο πού ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ ἐρεθίξετε μ' ἓνα ραβδάκι μιὰ λεοπαρδαλί...

Ἡ Ἑλέν δέχτηκε. Καὶ κατὰφερε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ στούντιο μόνο μὲ μερικὲς γρατζουνιές. Ἐκτοτε, εἶναι εἰδικὴ γιὰ παρόμοιες σκηνές.

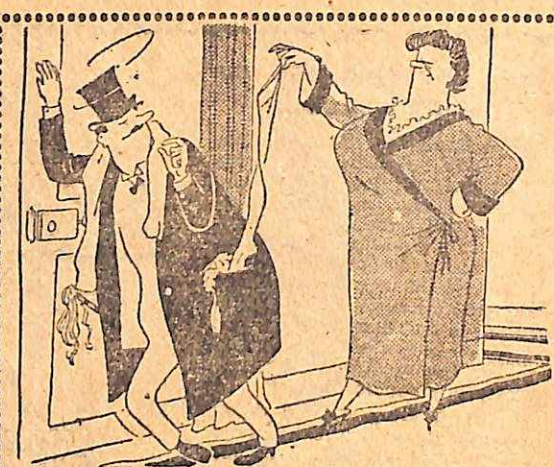
Ἡ Ἑλέν Τούρστον εἶναι πολὺ χεροδύναμη. Σὲ μιὰ σκηνὴ ἑνὸς κωμικοῦ φιλμ ἔπιασε τὸ Λου Κοστέλο καὶ τὸν πέταξε σὲ ἀπόστασι πέντε μέτρων. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ περιφημὸς κωμικὸς ζυγίζει πάνω ἀπὸ 100 κιλά!

Μιὰ ἄλλη, πού ἔχει εἰδικευθῇ στὸ «ντουμπλάρισμα» εἶναι ἡ ὠραιότατη Φράνσις Μίλες, κόρη ἑνὸς ἀστυνομικοῦ. Εἶχε πάει στὸ Χόλλυγουντ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ γινόταν Βεντέττα, ἀλλ' ἡ μοῖρα τῆς θέλησε νὰ φτάσῃ ἐκεῖ σὲ μιὰ ἐποχὴ πού μιὰ κινηματογραφικὴ ἐταιρεία ζητοῦσε μιὰ τολμηρὴ νέα, πρόθυμη νὰ τρέξῃ ἀνάμεσα σὲ καμμιὰ ἐκατοστὴ ἀγρία ἀλογα, σὲ μιὰ ταινία «κάου-μπού». Ἡ Φράνσις δέχτηκε αὐτὸ τὸ ρόλο, ἀλλ' ἔχασε ταυτόχρονα τὴν ἐλπίδα νὰ ἐπιτύχῃ ποτὲ τίποτε καλύτερο. Γιατί οἱ σκηνοθέται ἠγνόησαν τὸ ταλέντο τῆς καὶ τὴν ἀναμφισβήτητη ὁμορφίαν τῆς καὶ δὲν θέλησαν νὰ τῆς ἐμπιστευθοῦν ποτὲ τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ ἐπικινδύνους ρόλους σὲ ἔργα «κάου-μπού».

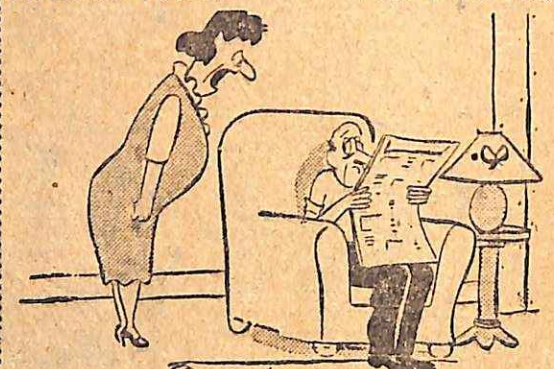
Ἐχει γυρίσει ὡς σήμερα 52 παρόμοια ἔργα, ἀντικαθιστώντας τίς πρωταγωνίστριες στὶς ἐπικινδύνες σκηνές. Τὰ ἀτυχήματα πού ἔχει πάθει εἶνε ἀνυρίθμητα.

Ἀπὸ τίς ἕξ «ντουμπλέρ» τοῦ Χόλλυγουντ ἡ μιὰ σκοτώθηκε ὅταν γυρίζονταν μιὰ δυσκολὴ ἀκροβατικὴ σκηνή. Ἀλλ' ὁ πέπλος τῆς σιωπῆς ἀπλώθηκε ἀμέσως γύρω ἀπ' τὸ θάνατό της. Ἡ Φράνσις Μίλες ἔχει στὸ στήθος τῆς τὰ... δακτυλικά ἀποτυπώματα ἑνὸς λιονταριοῦ. Κατὰ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας, ὁ ἀμώδιος ὑπάλληλος δὲν πρόφτασε νὰ κλείσῃ ἐγκαίρως τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ τοῦ καὶ τὸ θηρίο, ἀπλώνοντας τὰ μπροστινὰ του πόδια, ἀρπάξε τὴν ἡθοποιὸν ἀπὸ τὸ στήθος...

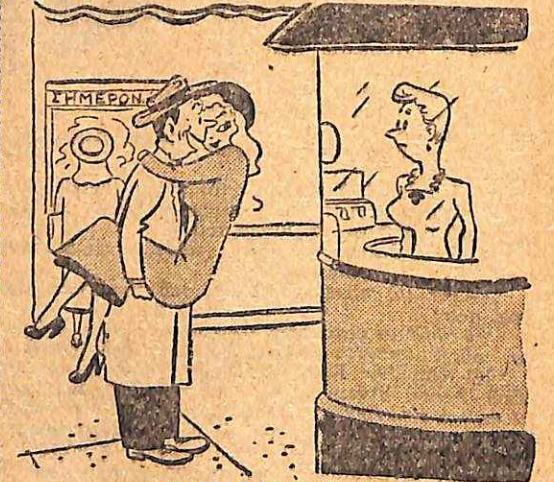
Οἱ «ντουμπλέρ» διακρίνονται ἀπὸ τοὺς σωσίους ὀρισμένον ἡθοποιῶν. Ὁ ρόλος τῶν δευτέρων εἶναι ν' ἀντικαθιστοῦν τοὺς πρωταγωνιστὰς σὲ ἀσχημάστες σκηνές καὶ νὰ τοὺς ξεκουράζουν. Ἐνῶ ὁ ρόλος τῶν πρώτων εἶναι ν' ἀντικαθιστοῦν τοὺς πρωταγωνιστὰς καὶ τίς πρωταγωνίστριες σ' ἐπικινδύνες σκηνές, πού θὰ μπορούσαν ν' ἀπειλήσουν τὴν σωματικὴ τους ἀκεραιότητα ἢ τὴ ζωὴ τους.

— Αὐτὰ ἦσαν τὰ... ζητήματα τοῦ σημερινοῦ συμβουλίου σου;... (Ἀπὸ τὸ «Le Paris»)

— "Ἄν ὑπάρχῃ κάτι πού δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω εἶνε τὸ ψέμμα, ἡ γκρίνια, ἡ ὑποκρισία καὶ ἡ ὑποκριτικὴ σου σιωπὴ!..."

Οἱ ἐρωτευμένοι
— Μὰς δίνετε μιὰ θέσι, πίσω-πίσω;...

— "Ὅπου βλέπετε καρφία, εἶναι οἱ ἀντιπρόσωποι μας πού μας τὴν ἔχουν... σκάσει!..."

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΟΡΑΣ ΜΑΚ ΚΟ'Υ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ
Ὁ Ράφ, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Ἀ-
στυνομικῆς ἀναλαμβάνει νὰ ἐξετάσῃ
τοὺς εἰσπράκτορας μιᾶς Ἐταιρείας,
νὰ τοὺς πᾶρῃ τὸ πασὸν πού ἔχουν
μαζί τους καὶ νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ πτώ-
ματα καὶ τὸ αὐτοκίνητό τους. Ἀρχί-
ζουν οἱ ἐταίμοι: Προμηθεύονται ἓ-
να αὐτοκίνητο, σπάζουν τὸ αὐτοκίνητο τῶν
εἰσπράκτων καὶ μ' ἓνα ἔξυπνο κόλ-
πο ἐπιδραμοῦν σ' αὐτὸ ὡς ἀστυφύλα-
κος ἔδωκε. Ἡ στιγμὴ τῆς δράσεως,
τοῦ αἰματοκυλισμένου ἔφτασε!...

Ὁ ἄνθρωπος πού
βρισκόταν στὸ βάθος
τοῦ αὐτοκινήτου, μ'
ὅλες τίς δύο σφαῖρες
πού εἶχε δεχτῇ, βογγούσε. Ὁ
Πῶλ ἔσκυψε καὶ τοῦ φύτεψε
μιὰ τρίτη σφαῖρα στὸ δεξιὸ
κροτάφο. Ἐπειτα, ἔσπρωξε μὲ
τὸ πόδι του τὸ πτώμα, γιὰ νὰ
μὴ τὸν ἐμποδίσῃ στὶς κινή-
σεις του.

— Δεξιὰ! φώναξε ὁ Ζύνε
στὸ σῶφρ.

Βῆκαν ἄλλο λίγο ἀπὸ τὴν
πόλιν καὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν
στὸ δρόμο πού προχωροῦσε
πλαί στὸ ποτάμι. Ἐφτάσαν,
τέλος, κοντὰ στὸ παλιὸ λατο-
μεῖο.

Ὁ Ζύνε διέταξε τὸ σῶφρ
νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Σὲ
ἀπόστασι δέκα περίπου μέ-
τρων, ποτ' φώναξε:

— Στόπ!

Ὁ σῶφρ φρενάρισε.

— Τὰ χέρια στὸ σέρκο!

Ὁ Πῶλ Μόρφου γέλουσε.

— Καὶ τώρα τί φανταζόσα-
στε ὅτι πρὶν κρεῖται νὰ γίνῃ
ρώτης.

Ὁ Σίντ ἀναταράχτηκε λίγο,
ἀλλὰ χωρὶς νὰ βγάλῃ τὰ χέρια
του ἀπὸ τὸ σέρκο.

— Ποιοὶ εἴσαστε καὶ τί ζη-
τάτε ἀπὸ μᾶς; εἶπε.

— Ἄν εἴσατε ἔξυπνοι ἔπρε-
πε νὰ τὸ καταλάβετε, ἀπάντη-
σε ὁ Πῶλ Μόρφου. Καὶ τώρα
ἐτοιμαστήτε νὰ πεθάνετε!

Κι' οἱ τρεῖς, μὲ μιὰ ἐκστι-
κώδη κίνησι, θέλησαν νὰ κα-
τεβάσουν τὰ χέρια τους γιὰ
νὰ βγάλουν τὰ περιστροφὰ
τους. Ἀλλὰ δὲν πρόφτασαν.

Ὁ Πῶλ Μόρφου καὶ ὁ Ζύνε ἄ-
δειασαν πάνω τους τὰ ὅπλα
τους. Οἱ τρεῖς ἄνθρωποι τοῦ
Ράιμερ σωριάστηκαν ὡς ἓνας
πάνω στὸν ἄλλον. Τὸ μπροστι-
νὸ μέρος τοῦ αὐτοκινήτου γέ-
μισε αἷματα.

Οἱ δύο γκάνγκστερ κατέβη-
καν ἀμέσως ἀπὸ τὸ «Μπουϊκ».

Τὸ αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνο-
μίας εἶχε σταματήσει σὲ μικρὴ
ἀπόστασι.

— Τελεώσαμε! φώναξε ὁ
Πῶλ στὸς δύο ἀστυνομικοὺς.
Κατέβητε!

Μιλούσε σὰν γιὰ τὸ ἀπλού-
στερο πράγμα τοῦ κόσμου.

Ὁ Πράτ κι' ὁ Ντόνβαιν πῆ-

χύνουν. Ἐκεῖνος πού θὰ τοὺς
ἐβλέπε σ' αὐτὴν τὴν ἐργασία
θὰ δυσκολευόταν νὰ ξεχωρίσῃ
ποιοὶ ἦταν οἱ γκάνγκστερ καὶ
ποιοὶ οἱ ἀστυνομικοὶ.

Τὸ πᾶσον μοιράστηκε στὰ
τρεῖς. Ἐνα μερίδιο πῆρε ὁ Βέμ-
περ, πού θὰ πληρώνε μ' αὐτὸ
καὶ τοὺς τρεῖς ἄλλους συνερ-
γάτες του, τὸν Ρῆς, καὶ τὸν
Ντόνβαιν. Ἐνα δεύτερο μερί-
διο πῆραν οἱ γκάνγκστερ. Τὸ
τρίτο θὰ πῆγαινε στὸ Μάντον.

Ὁ Πῶλ Μόρφου ξεχώρισε ἀ-
πὸ τὸ μερίδιό του πεντακάσια
δολλάρια γιὰ τὸν Βίκ Μαίη-
σον. Ἐπειτα τῷλιξε τὰ ὑπό-
λοιπα σὲ μιὰ ἐφημερίδα καὶ
τὰ παρέδωσε στὸ Ζύνε. Σὲ μιὰ
ἄλλη ἐφημερίδα τῷλιξε τὸ με-
ρίδιό του Μάντον.

— Κύριοι, εἶπε, νομίζω πὼς
γιὰ τὴ στιγμὴ δὲν ἔχομε νὰ
ποῦμε τίποτε ἄλλο.

Οἱ τέσσερες ἀστυνομικοὶ
τοῦ χαμογέλασαν.

Οἱ δύο γκάνγκστερ ἔφυγαν
κατόπιν. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι
ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς ἀστυνο-
μίας πῆραν ἓνα ταξί. Ὁ Πῶλ
Μόρφου ἔδωσε στὸ σῶφρ τὴ
διευθύνου τοῦ γραφείου τοῦ
Μάντον.

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε
ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτὰ
μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ γρα-
φείου τοῦ δικηγόρου.

— Πῆγαινε στὸ σπίτι καὶ
περίμενε με ἐκεῖ, εἶπε ὁ Πῶλ
στὸ Ζύνε.

Ἡ μιὰ ἀπὸ τίς ὑπάλληλους
τοῦ δικηγόρου, μόλις εἶδε τὸν
γκάνγκστερ, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ
θέσι της καὶ προχώρησε πρὸς
τὸ μέρος του.

— Ὁ κύριος Μάντον σὰς
περιμένει, κύριε Μόρφου, εἶπε.
Περάστε...

Ὁ δικηγόρος μασσοῦσε τὴν
ἄκρη τοῦ πούρου, πού εἶχε ξε-
χάσει ν' ἀνάψῃ καὶ τὸ ὕψος
τοῦ φαίνονταν πολὺ ἀνίσχυο.

— Ὅλα πῆγαν καλά; ρώτη-
σε.

— Φυσικά... Μάντεψε πό-
σα...

— Χμ!... Δὲν ξέρω... Εἴ-
κοσι χιλιάδες...

Ὁ Πῶλ ἔσκαψε στὰ γέλια.
— Μόνο τὸ δικό σου μερίδιο
προσεγγίζει αὐτὸ τὸ πᾶσον...

— Ἀλήθεια;

— Πῆρα σωστὰ πενήν-
τα μιὰ χιλιάδες δολλάρια καὶ
κάτι λιανὰ...

Ὁ γκάνγκστερ ἔδωλε ἀπὸ
τὴν τσέπη του τὸ μικρὸ πα-
κέτο.

— Ὅα βρῆτε μέσα δέκα ἐ-

...

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς. Θὰ
παραγγεῖλω ἴσως μερικὰ κο-
στουμάκια ρούχα κι' ἔπειτα θὰ
φροντιστῇ νὰ βρῶ ἓνα δικό μου
διαμέρισμα, ὅπου νὰ μπορῶ
νὰ ζῶ μὲ μεγαλύτερη ἐλευθε-
ρία...

— Μιὰ - δύο δουλειές σὰν
αὐτὴν καὶ θὰ μπορέσῃς ν' ἀ-
γοράσῃς δικό σου διαμέρισμα,
εἶπε ὁ Μάντον. Ἐσύ κι' ἐγὼ

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

καταλαβαίνουμε ό ένας τόν άλλον.

—Ναί, παρατήρησε ό Πάλ, αλλά, γιά να μπορούμε να συνεννοηθούμε χρειάστηκε να σε άπειλίσω με τό περιστρώφό μου...

—Ο Μάντον έσκασε στα γέλια και συνώδευσε τόν έπισκεπτή του ως τήν πόρτα.

Σχέδια

—Ο Πάλ Μόρφου, άνοίγοντας τήν πόρτα τού διαμερίσματος, είδε τόν Ζύνε και τή Χολινταίη πού τακτοποιούσαν σε μικρούς σωρούς τά χαρτονομίσματα πάνω στο ντιβάνι. Χωριστά τού ένος, χωριστά τών πέντε, τών δέκα, τών είκοσι, τών πενήντα και τών έκαστο δολλαρίω.

—Η Χολινταίη, βλέποντας τόν Πάλ, τινάχτηκε όρθια και προχώρησε πρós τό μέρος του γελώντας.

—Τί έχεις εκεί μέσα; ρώτησε, δείχνοντας τό δέμα πού κρατούσε στα χέρια του.

—Ένα μπουκάλι σαμπάνια. —Ποτέ δέν είδα τόσο μεγάλο μπουκάλι, είπε ή Χολινταίη.

—Είπε «Ζερομποάμ», άπάντησε ό Πάλ, δάχνοντας τό μπουκάλι στο τραπέζι, μαζί με τρία ποτήρια είδικά γιά σαμπάνια.

—Δέν ήταν ανάγκη ν' αγοράσης είδικά ποτήρια γιά τή σαμπάνια...

—Ο Πάλ έκαμε ένα μορφοσμό.

—Δέν έχεις γούστο, τής είπε. —Η σαμπάνια χάνει τή ξεχωριστή γεύση τής μέσα σ' ένα κοινό ποτήρι.

Τήν πήρε κατόπιν στήν άγκαλιά του και τή φίλησε, σαν να μην είχε προηγηθή τίποτε μεταξύ τους. —Η Χολινταίη τού άνταπέδωσε τό φιλί του και στριμώχτηκε κοντά του, γέρνοντας τό κεφάλι τής πάνω στο στήθος του.

—Ο Ζύνε τούς κύτταξε με λοξό μάτι. Είχε ένα μολόδι στο αυτί του κι' ένα σημειωματάριο πάνω στα γόνατα.

—Ξέρεις πόσα πέφτουν στον καθένα; ρώτησε ή Χολινταίη τόν Πάλ.

—Πάνω - κάτω, άπάντησε ό γκάνγκστερ.

—Πάνω - κάτω! είπε ειρωνικά ό Ζύνε, μιλώντας στή Χολινταίη. Κι' εγώ σου λέω πώς τό ξέρει ως τό τελευταίο σέντε.

—Πέντε χιλιάδες πεντακόσια τριάντα τρία δολλάρια και κάτι σέντε! φώναξε ένθουσιασμένη ή Χολινταίη.

—Ο Πάλ άνασήκωσε τούς ώμους. —Έπειτα έσφίξε και πάλι στήν άγκαλιά του τή Χολινταίη και τήν ξαναφίλησε.

—Ο Ζύνε έκανε ένα μορφοσμό. Χωρίς άμφιβολία, αυτό τόν δυσареστούσε. Γιατί αυτός μόνο κρυφά μπορούσε να φιλήσ τή Χολινταίη. Ένώ ό Πάλ τήν άρπαζε στήν άγκαλιά του, ότi ώρα ήθελε χωρίς να λογαριάζει κανένα.

—Τί θα κάνωμε γιά τή

σαμπάνια; ρώτησε ό Πάλ. Ζύνε, ξέρεις πού μπορούμε να βρούμε πάγο εδώ κοντά;

—Ναί, ξέρω.

—Πήγαίνε τότε να πάρουν ένα κομμάτι. Θ' άρχίσωμε τόν πανηγυρισμό τής νίκης μας έδώ. —Έπειτα, ένας Θεός ξέρει πού μπορούμε να καταλήξωμε.

—Όσο γιά μένα τό ξέρω, είπε ό Ζύνε. Θα καταλήξω στο σπίτι μου.

—Δέν πäs πρώτα να φέρης τόν πάγο; τόν παρακάλεσε ή Χολινταίη.

—Ο Ζύνε τήν κύτταξε με θυμό.

—Άς πάη όπου στο διάολο θέλει! είπε ό Πάλ. Θα φροντίσω εγώ γιά πάγο.

—Έτρεξε άμέσως και ξεκρέμασε τό άκουστικό τού τηλεφώνου. —Η τηλεφωνήτρια τής

πολυκατοικίας τόν πληροφόρησε ότι ένα πρατήριο πάγου βρισκόταν σ' απόστασι διακοσίων μέτρων.

Στό διάστημα αυτό, ό Ζύνε μετρούσε και ξαναμετρούσε τά χρήματα. —Έπειτα ξεχώρισε ένα μικρό σωρό.

—Εγώ παίρνω τό μερίδιό μου, είπε.

—Και λοιπόν; ρώτησε ό Πάλ.

—Έχεις καμιά αντίρρηση;

—Όχι.

—Παίρνω, είπε ό Ζύνε, τριάντα χαρτονομίσματα τών 100 δολλαρίων, σαράντα τών 50, είκοσι έξ τών 20, ένα τών 10 και τρία τού 1 δολλαρίου. Αυτά μας κάνουν πέντε χιλιάδες πεντακόσια τριάντα τρία

δολλάρια. Θέλεις να τά μετρήσεις και σύ;

—Όχι.

—Ο Ζύνε έβαλε τά λεφτά στην τσέπη του.

—Τώρα πάω γιά τόν πάγο, είπε.

—Μην κάνης τήν κόπο, άπάντησε ό Πάλ.

—Και προχώρησε πρós τήν πόρτα.

—Ο Ζύνε έτρεξε πίσω του και τόν έπιασε από τό χέρι.

—Θα πάω εγώ, είπε.

—Ο Πάλ βγήκε με όρμη από τήν πόρτα. —Όταν ξαναγύρισε, έπειτα από λίγη ώρα, φορτωμένος με μικρούς κύβους πάγου, ή Χολινταίη ήταν μόνη τής.

—Ο Ζύνε έφυγε, είπε.

—Τόσο τό καλύτερο! άπάντησε ό Πάλ. Θα είμαστε μόνοι...

Πήγε κατόπιν στήν κουζίνα κι' άρχισε να σπάζ τόν πάγο μ' ένα μικρό σφυράκι.

—Πόση ώρα νομίζεις πως χρειάζεται ή σαμπάνια γιά να κρυώση; ρώτησε ή Χολινταίη.

—Ίσως μία ώρα, άπάντησε ό Πάλ. Τί σε νοιάζει; Άς κάμωμε τά πράγματα όπως πρέπει...

—Δέν νομίζεις πως θα ήταν όμορφο ν' άρχίζαμε κάθε βράδυ με μία μπουτίλια σαμπάνια και να τελειώνωμε μ' ένα μπουκάλι κονιάκ;

—Κάποτε ίσως τό καταφέρουμε, άπάντησε ή Χολινταίη. Ποιός ξέρει;

—Κι' εγώ στοιχηματίζω ένα κουμπι τού ποικαμισου μ' ένα φορεμα ότi τούτο θα τό καταφέρωμε, είπε ό Πάλ. Αύριο θ' αγοράσωμε ένα κιβώτιο με μπουκάλες σαμπάνιας κι' άλλο ένα με μπουκάλες κονιάκ.

—Αγοράσωμε επίσης φορέματα δικά σου και θα προσπαθήσωμε να βρούμε δυό διαμερίσματα. —Ίσως μπορέσωμε να τά βρούμε στο ίδιο ακίνητο...

Κάτι τό πολύ όμορφο...

—Έννοείς χωριστά διαμερίσματα;

—Φυσικά...

—Η Χολινταίη σούφρωσε τά φρύδια.

—Νά τα μας! είπε. Άναρωτιόμουν γιατί φερνόσουν τόσο παράξενα!

—Παράξενα;

—Ναί, όλες αυτές οι άγκαλιές, τά φιλήματα και τά χάδια... —Έπρεπε να τό καταλάβω... —Ο σκοπός σου είναι, λοιπόν, να μ' άφήσης;

—Γιατί τό λες αυτό;

—Είπες ότi θέλεις να νοικιάσωμε χωριστά διαμερίσματα;

—Κι' έπειτα;... Τί τό παράξενο βρίσκεις σ' αυτό;... Μου γεννήθηκε ή έπιθυμία να βρίσκωμαι σε δικό μου σπίτι...

—Κι' εδω δέν είναι σπίτι σου;

—Δέν λέω όχι... —Άλλά πώς να σου πω... εδω έχωμε ένα κρεβάτι και μία αίθουσα λουτρού... Και θα ήθελα να μπορώ, κάπου - κάπου, να παίρνω τό μπάνιο μου, χωρίς να είμαι υποχρεωμένος να κλειδώνω τήν πόρτα... Αυτό είναι όλο!

—Εύχαριστώ, Ζώρζ. Θα σάς δώ όταν έρθω...

—Ο Πάλ ξανακρέμασε τό άκουστικό. —Έπειτα, πήγε κοντά στή Χολινταίη και τής έπιασε τά χέρια.

—Άκουσε, είπε.

—Άφησε με ήσυχη! φώναξε ή Χολινταίη.

—Ο γκάνγκστερ τής έσφίξε τούς καρπούς και τήν άνάγκασε ν' άφήσ τή χαρτονομία.

—Κι' εδω είσαι υποχρεωμένος να κλειδώνεις τήν πόρτα...

Μήπως σ' ένάχλησα ποτέ όταν βρίσκεσαι στην αίθουσα τού λουτρού;

—Όχι. Άλλά πώς να σου πω... δέν μ' άρέσει να ζώμε στο ίδιο διαμέρισμα...

—Μ' άλλα λόγια, θέλεις να μ' άφήσεις! Αυτό δέν είναι;

—Κάνεις λάθος...

—Όστε έτσι λοιπόν;... Σε βοήθησα να δραπέτευσης από τή φυλακή και μόλις έβαλες στήν τσέπη μερικά λεφτά, με διώχνεις...

—Λυπάμαι γιατί σου μίλησα γιά αυτά τά πράγματα, είπε ό Πάλ. Ξέχασε τα... Πες πώς δέν τά είπα...

—Άφού τό θέλεις, καλά. —Η Χολινταίη βγήκε τρέχοντας από τήν κουζίνα κι' έτρεξε στο ντιβάνι. Πήρε κατόπιν μία δέσμη χαρτονομισμάτων κι' άρχισε να τά μετρά...

—Ο Πάλ έτρεξε πίσω τής.

—Τί σκέφτεσαι να κάμης; ρώτησε.

—Πέντε χιλιάδες πεντακόσια τριάντα τρία δολλάρια απ' αυτά τά χρήματα μου άνηκουν, άπάντησε ή Χολινταίη χωρίς να γυρίση. Τά παίρνω!

—Ο Πάλ έβαλε τά χέρια του στους ώμους τής.

—Τί σ' έπιασε; ρώτησε.

—Τίποτε. Άλλά νομίζω ότi, προτού φύγω, μπορώ να πάρω έκείνο πού μου άνηκει.

—Ανοησίες! είπε ό Πάλ. Σου είπα ότi άπόψε θα γλεντήσωμε μαζί... Δέν θέλω να ξέρω τίποτε άλλο...

—Έτρεξε άμέσως στο τηλεφώνω και ξεκρέμασε τό άκουστικό.

—Δόστε μου τό «Σαιν - Κόλετ», είπε στήν τηλεφωνήτρια.

—Η Χολινταίη μετρούσε πάντα τά χρήματα.

—Ξενοδοχείο «Σαιν - Κόλετ», είπε μία γυναικεία φωνή στήν άλλη άκρη τού σύρματος.

—Μου δίνετε τήν αίθουσα όπου παίζει ή όρχήστρα Χάλ-σταϊν;

—Τήν αίθουσα τών 'Ορχεοειδών;... Άμέσως.

—Εδω, αίθουσα τών 'Ορχεοειδών, άπάντησε σε λίγο μία άνδρική φωνή.

—Ηθελα να μιλήσω στο καίτρο.

—Ο ίδιος, κύριε.

—Πώς λέγεσθε;

—Ζώρζ, κύριε.

—Ζώρζ, εδω ό Πάλ Μόρφου, είπε ό γκάνγκστερ. Μπορώ να έχω ένα τραπέζι γιά δυό άτομα;... Θα έρθω κατά τις όχτώμιση.

—Μάλιστα, κύριε Μόρφου. —Οά προτιμούσα ένα θεωρείο... Ξέρετε... ένα από τά θεωρεία πού βρίσκονται γύρω στην πίστα... Είναι εύκολο; —Μάλιστα, κύριε Μόρφου. —Ένα τραπέζι γιά δυό άτομα στον πρώτο έξώστη γιά τις όχτώμιση.

—Άκούστε, Ζώρζ. Είναι εύκολο να στολισετε με μερικά λουλούδια τό τραπέζι;

—Μάλιστα, κύριε Μόρφου. —Ένα μπουκέτο με ώραια λουλούδια...

—Εύχαριστώ, Ζώρζ. Θα σάς δώ όταν έρθω...

—Ο Πάλ ξανακρέμασε τό άκουστικό. —Έπειτα, πήγε κοντά στή Χολινταίη και τής έπιασε τά χέρια.

—Άκουσε, είπε.

—Άφησε με ήσυχη! φώναξε ή Χολινταίη.

—Ο γκάνγκστερ τής έσφίξε τούς καρπούς και τήν άνάγκασε ν' άφήσ τή χαρτονομία.

—Κι' εδω είσαι υποχρεωμένος να κλειδώνεις τήν πόρτα...

Μήπως σ' ένάχλησα ποτέ όταν βρίσκεσαι στην αίθουσα τού λουτρού;

—Όχι. Άλλά πώς να σου πω... δέν μ' άρέσει να ζώμε στο ίδιο διαμέρισμα...

—Μ' άλλα λόγια, θέλεις να μ' άφήσεις! Αυτό δέν είναι;

—Κάνεις λάθος...

—Όστε έτσι λοιπόν;... Σε βοήθησα να δραπέτευσης από τή φυλακή και μόλις έβαλες στήν τσέπη μερικά λεφτά, με διώχνεις...

—Λυπάμαι γιατί σου μίλησα γιά αυτά τά πράγματα, είπε ό Πάλ. Ξέχασε τα... Πες πώς δέν τά είπα...

—Άφού τό θέλεις, καλά. —Η Χολινταίη βγήκε τρέχοντας από τήν κουζίνα κι' έτρεξε στο ντιβάνι. Πήρε κατόπιν μία δέσμη χαρτονομισμάτων κι' άρχισε να τά μετρά...

—Ο Πάλ έτρεξε πίσω τής.

—Τί σκέφτεσαι να κάμης; ρώτησε.

—Πέντε χιλιάδες πεντακόσια τριάντα τρία δολλάρια απ' αυτά τά χρήματα μου άνηκουν, άπάντησε ή Χολινταίη χωρίς να γυρίση. Τά παίρνω!

—Ο Πάλ έβαλε τά χέρια του στους ώμους τής.

—Τί σ' έπιασε; ρώτησε.

—Τίποτε. Άλλά νομίζω ότi, προτού φύγω, μπορώ να πάρω έκείνο πού μου άνηκει.

—Ανοησίες! είπε ό Πάλ. Σου είπα ότi άπόψε θα γλεντήσωμε μαζί... Δέν θέλω να ξέρω τίποτε άλλο...

—Έτρεξε άμέσως στο τηλεφώνω και ξεκρέμασε τό άκουστικό.

—Δόστε μου τό «Σαιν - Κόλετ», είπε στήν τηλεφωνήτρια.

—Η Χολινταίη μετρούσε πάντα τά χρήματα.

—Ξενοδοχείο «Σαιν - Κόλετ», είπε μία γυναικεία φωνή στήν άλλη άκρη τού σύρματος.

—Μου δίνετε τήν αίθουσα όπου παίζει ή όρχήστρα Χάλ-σταϊν;

—Τήν αίθουσα τών 'Ορχεοειδών;... Άμέσως.

—Εδω, αίθουσα τών 'Ορχεοειδών, άπάντησε σε λίγο μία άνδρική φωνή.

—Ηθελα να μιλήσω στο καίτρο.

—Ο ίδιος, κύριε.

—Πώς λέγεσθε;

—Ζώρζ, κύριε.

—Ζώρζ, εδω ό Πάλ Μόρφου, είπε ό γκάνγκστερ. Μπορώ να έχω ένα τραπέζι γιά δυό άτομα;... Θα έρθω κατά τις όχτώμιση.

—Μάλιστα, κύριε Μόρφου. —Οά προτιμούσα ένα θεωρείο... Ξέρετε... ένα από τά θεωρεία πού βρίσκονται γύρω στην πίστα... Είναι εύκολο; —Μάλιστα, κύριε Μόρφου. —Ένα τραπέζι γιά δυό άτομα στον πρώτο έξώστη γιά τις όχτώμιση.

—Άκούστε, Ζώρζ. Είναι εύκολο να στολισετε με μερικά λουλούδια τό τραπέζι;

—Μάλιστα, κύριε Μόρφου. —Ένα μπουκέτο με ώραια λουλούδια...

—Εύχαριστώ, Ζώρζ. Θα σάς δώ όταν έρθω...

—Ο Πάλ ξανακρέμασε τό άκουστικό. —Έπειτα, πήγε κοντά στή Χολινταίη και τής έπιασε τά χέρια.

—Άκουσε, είπε.

—Άφησε με ήσυχη! φώναξε ή Χολινταίη.

—Ο γκάνγκστερ τής έσφίξε τούς καρπούς και τήν άνάγκασε ν' άφήσ τή χαρτονομία.

—Κι' εδω είσαι υποχρεωμένος να κλειδώνεις τήν πόρτα...

Μήπως σ' ένάχλησα ποτέ όταν βρίσκεσαι στην αίθουσα τού λουτρού;

—Όχι. Άλλά πώς να σου πω... δέν μ' άρέσει να ζώμε στο ίδιο διαμέρισμα...

—Μ' άλλα λόγια, θέλεις να μ' άφήσεις! Αυτό δέν είναι;

—Κάνεις λάθος...

—Όστε έτσι λοιπόν;... Σε βοήθησα να δραπέτευσης από τή φυλακή και μόλις έβαλες στήν τσέπη μερικά λεφτά, με διώχνεις...

—Λυπάμαι γιατί σου μίλησα γιά αυτά τά πράγματα, είπε ό Πάλ. Ξέχασε τα... Πες πώς δέν τά είπα...

—Άφού τό θέλεις, καλά. —Η Χολινταίη βγήκε τρέχοντας από τήν κουζίνα κι' έτρεξε στο ντιβάνι. Πήρε κατόπιν μία δέσμη χαρτονομισμάτων κι' άρχισε να τά μετρά...

—Ο Πάλ έτρεξε πίσω τής.

—Τί σκέφτεσαι να κάμης; ρώτησε.

—Πέντε χιλιάδες πεντακόσια τριάντα τρία δολλάρια απ' αυτά τά χρήματα μου άνηκουν, άπάντησε ή Χολινταίη χωρίς να γυρίση. Τά παίρνω!

—Ο Πάλ έβαλε τά χέρια του στους ώμους τής.

—Τί σ' έπιασε; ρώτησε.

—Τίποτε. Άλλά νομίζω ότi, προτού φύγω, μπορώ να πάρω έκείνο πού μου άνηκει.

—Ανοησίες! είπε ό Πάλ. Σου είπα ότi άπόψε θα γλεντήσωμε μαζί... Δέν θέλω να ξέρω τίποτε άλλο...

—Έτρεξε άμέσως στο τηλεφώνω και ξεκρέμασε τό άκουστικό.

—Δόστε μου τό «Σαιν - Κόλετ», είπε στήν τηλεφωνήτρια.

—Η Χολινταίη μετρούσε πάντα τά χρήματα.

—Ξενοδοχείο «Σαιν - Κόλετ», είπε μία γυναικεία φωνή στήν άλλη άκρη τού σύρματος.

—Μου δίνετε τήν αίθουσα όπου παίζει ή όρχήστρα Χάλ-σταϊν;

—Τήν αίθουσα τών 'Ορχεοειδών;... Άμέσως.

—Εδω, αίθουσα τών 'Ορχεοειδών, άπάντησε σε λίγο μία άνδρική φωνή.

—Ηθελα να μιλήσω στο καίτρο.

—Ο ίδιος, κύριε.

—Πώς λέγεσθε;

—Ζώρζ, κύριε.

—Ζώρζ, εδω ό Πάλ Μόρφου, είπε ό γκάνγκστερ. Μπορώ να έχω ένα τραπέζι γιά δυό άτομα;... Θα έρθω κατά τις όχτώμιση.

—Μάλιστα, κύριε Μόρφου. —Οά προτιμούσα ένα θεωρείο... Ξέρετε... ένα από τά θεωρεία πού βρίσκονται γύρω στην πίστα... Είναι εύκολο; —Μάλιστα, κύριε Μόρφου. —Ένα τραπέζι γιά δυό άτομα στον πρώτο έξώστη γιά τις όχτώμιση.

—Άκούστε, Ζώρζ. Είναι εύκολο να στολισετε με μερικά λουλούδια τό τραπέζι;

—Μάλιστα, κύριε Μόρφου. —Ένα μπουκέτο με ώραια λουλούδια...

—Εύχαριστώ, Ζώρζ. Θα σάς δώ όταν έρθω...

—Ο Πάλ ξανακρέμασε τό άκουστικό. —Έπειτα, πήγε κοντά στή Χολινταίη και τής έπιασε τά χέρια.

—Άκουσε, είπε.

—Άφησε με ήσυχη! φώναξε ή Χολινταίη.

—Ο γκάνγκστερ τής έσφίξε τούς καρπούς και τήν άνάγκασε ν' άφήσ τή χαρτονομία.

—Κι' εδω είσαι υποχρεωμένος να κλειδώνεις τήν πόρτα...

Μήπως σ' ένάχλησα ποτέ όταν βρίσκεσαι στην αίθουσα τού λουτρού;

—Όχι. Άλλά πώς να σου πω... δέν μ' άρέσει να ζώμε στο ίδιο διαμέρισμα...

—Μ' άλλα λόγια, θέλεις να μ' άφήσεις! Αυτό δέν είναι;

—Κάνεις λάθος...

—Όστε έτσι λοιπόν;... Σε βοήθησα να δραπέτευσης από τή φυλακή και μόλις έβαλες στήν τσέπη μερικά λεφτά, με διώχνεις...

—Λυπάμαι γιατί σου μίλησα γιά αυτά τά πράγματα, είπε ό Πάλ. Ξέχασε τα... Πες πώς δέν τά είπα...

—Άφού τό θέλεις, καλά. —Η Χολινταίη βγήκε τρέχοντας από τήν κουζίνα κι' έτρεξε στο ντιβάνι. Πήρε κατόπιν μία δέσμη χαρτονομισμάτων κι' άρχισε να τά μετρά...

—Ο Πάλ έτρεξε πίσω τής.

—Τί σκέφτεσαι να κάμης; ρώτησε.

—Πέντε χιλιάδες πεντακόσια τριάντα τρία δολλάρια απ' αυτά τά χρήματα μου άνηκουν, άπάντησε ή Χολινταίη χωρίς να γυρίση. Τά παίρνω!

—Ο Πάλ έβαλε τά χέρια του στους ώμους τής.

—Τί σ' έπιασε; ρώτησε.

—Τίποτε. Άλλά νομίζω ότi, προτού φύγω, μπορώ να πάρω έκείνο πού μου άνηκει.

—Ανοησίες! είπε ό Πάλ. Σου είπα ότi άπόψε θα γλεντήσωμε μαζί... Δέν θέλω να ξέρω τίποτε άλλο...

—Έτρεξε άμέσως στο τηλεφώνω και ξεκρέμασε τό άκουστικό.

—Δόστε μου τό «Σαιν - Κόλετ», είπε στήν τηλεφωνήτρια.

—Η Χολινταίη μετρούσε πάντα τά χρήματα.

—Ξενοδοχείο «Σαιν - Κόλετ», είπε μία γυναικεία φωνή στήν άλλη άκρη τού σύρματος.

—Μου δ

μας με τη Χολινταίη, παρατήρησε ο γκάνγκστερ. Τι συμβαίνει;

— Ο Μάντον ξαπλώθηκε με άνεσι πάνω στο καθίσμα.

— Θα σου πω άμεσα, απάντησε. Αυτή η νέα ήρθε στο γραφείο μου.

— Ποιά νέα;

— Η Μάργκαρετ Ντόμπσον.

— Αυτό είναι όλο;

— Δεν σου φτάνει;

— Έκαμες όλη αυτή τη φασαρία γιατί η Μάργκαρετ Ντόμπσον ήρθε να σε δει;

— Ε, αυτό είναι παραπολύ! Κι, έγω φανταζόμουν πως επρόκειτο για τη δουλειά που κάναμε άποψε. Νόμισα πως κάτι δεν πήγαινε καλά...

— Διάβολε! Κόντεψες να τα χαλάσεις με τη Χολινταίη και με μένα, μόνο και μόνο γιατί αυτή η νέα ήρθε στο γραφείο σου!

— Μου φαίνεται πως πρέπει ν' αλλάξω την ιδέα που είχα για σένα.

— Η Μάργκαρετ σε ζητάει, είπε ο Μάντον χωρίς να τα-ραχτεί.

— Ας με ζητάει! Δεν μπορεί να μου κάνει τίποτε. Δεν δέχτηκε τα χρήματα που μου πρόσφερε.

— Όλα έγιναν μεταξύ μας με τρόπο πολύ εύγενικό...

— Η δεν είν' έτσι;

— Αυτή η εύγενεία είναι που μας υπέρβηκε, απάντησε ο Μάντον.

— Αν έπαιρνες τα χρήματα, όπως, σε συμβούλευσα, όλα θα τελειώναν ομορφα.

— Γιατί δεν τα πήρες; Γιατί φοβάσαι πως ο γέρο Ντόμπσον

θα στείλει τους μολοσούς του πίσω σου, για να σε εκδικηθεί για το κακό που είχες κάνει στην κόρη του. Ε λοιπόν, αυτό που θέλησες ν' αποφύγεις, μη παίρνοντας τα χρήματα, έγινε τώρα ακριβώς επειδή δεν τα δέχτηκες. Αυτό ήρθε να σου πω. Οι μολοσσοί του Ντόμπσον αναζητούν τα ίχνη σου και τα δικά μου.

— Ο Ντόμπσον; Ο Ντόμπσον κτάζε με άπορία το δικηγόρο. Δεν καταλάβαινε τί ήθελε να του πη.

— Ο Ντόμπσον σε ζητάει, ξαναείπε ο Μάντον.

— Αλλά δεν μπορεί να τα έχη μαζί μου, παρατήρησε ο γκάνγκστερ. Γιατί, λοιπόν με ζητάει;

— Για να σου προσφέρει μια θέσι, απάντησε ο δικηγόρος. Το καταλαβαίνεις αυτό;

— Όταν αρνήθηκες τα τριάντα πέντε χιλιάδες δολάρια, ο Έζρα Ντόμπσον ταχασε. Ένα τέτοιο πράγμα δεν του είχε συμβη ποτέ στη ζωή του.

— Συνηθισμένος όπως ήταν να βλέπη τους ανθρώπους που τον περιστοιχίζαν να του ζητάνε άλλος χρήματα, άλλος μια πολιτική θέσι, άλλος αυτή η έ-κείνη την εκδούλευσι, βρήκε πολύ παράξενο ότι ένας άνθρωπος μπόρεσε να του αρνηθή ένα δώρο από τριάντα πέντε χιλιάδες δολάρια.

— Από όσα μου άφηγήθηκε η κόρη του, κατάλαβα πως του χρειάζε-καν τουλάχιστον δέκα λεπτά για να συνέρθη από την κατά-πληξη του. Πατέρας και κόρη έτρεξαν κατόπιν μαζί για να σε βρουν, άλλ' είχες χαθεί.

— Η Μάργκαρετ δεν βρήκε καθόλου παράξενη τη στάσι σου.

— Ήξερε πως ήσουν πολύ περήφανος. Σ' έβλεπε σαν τέ-ντλεμαν. Κι' άρχισε να σιγο-ψέλλη τον πατέρα της...

— Αυτό που είχε κάνει ήταν, βέβαια, πολύ κακό. Κι' όσο σε στόλιζε με αρετές και προτε-ρήματα, τόσο αλάφρωνε τη δι-κή της θέσι, δεν είν' έτσι;

— Για να μην τα πολυλογώ, κα-τάφερε στο τέλος να τουμπά-ρη το γέρο Ντόμπσον. Κι' οι δυο θεωρούν τώρα τον εαυτό τους ένοχο απέναντί σου και θέλουν να εξιλεωθούν.

— Παρασκευάσαν, λοιπόν, το μελ-λον σου κι' έρχονται να σου προσφέρουν μια πρώτης τά-ξεως θέσι...

— Αυτό με κολακεύει πολύ, παρατήρησε ο Πώλ. Αλλά δεν είμαι από τους ανθρώπους που ζητάνε να βρουν θέσι. Δεν πι-στεύω να τους είπες τίποτε τέτοιο.

— Εγώ; Κάθε άλλο. Εί-πα στην Μάργκαρετ ότι είχες μερικά ενδιαφέροντα σχέδια στο μυαλό σου, άλλα τίποτε άλλο...

— Δεν νομίζω, όμως, ότι με πίστεψε. Όσοσδήποτε, δεν φαίνεται πως έχει σπουδαία ιδέα για μένα. Αλλά αυτό πο-λύ λίγο μ' ενδιαφέρει...

— Και, τώρα, ως έρθωμε σε σένα... Τι σκέφτεσαι να κάνεις;

— Θα ήθελα να ξερω τι νο-μίζεις πως πρέπει να κάνω;

— Το πράγμα είναι πολύ απλό, αν δεν το περιπλέξω με μόνι μου, απάντησε ο Μάν-τον. Πήγαμε να την βρής και πές της ότι δεν θέλεις αυτή τη θέσι, ούτε καμιά άλλη θέ-σι. Της υποσχέθηκες ότι θα σου τηλεφωνήσω άμεσα...

— Κατά-λαβα ότι βιάζεται να σε ιδή...

— Είσαι τρελλός! Είπε ο γκάνγκστερ.

— Για ποιά λόγο; Δεν βλέ-πω τί άλλο μπορείς να κάνεις από το να την ευχαριστήση και ν' αρνηθής.

— Εγώ, όμως, έχω διαφορε-τική γνώμη, είπε ο Πώλ.

— Και ποιά είν' η γνώμη σου;

— Να μην πάω πουθενά και να τους αφήσω να με ζητάνε.

— Ο Μάντον τον κύτταζε με έκπληξη και θυμό.

— Μου φαίνεται ότι ο τρελ-λός είσαι σύ! Είπε. Υποσχέ-θηκα στη Μάργκαρετ ότι θα σε έστελνα το πολύ σε μια ώρα και είναι απαραίτητο να πάς να την ιδής. Διαφορετικά, οι μολοσσοί του πατέρα της θ' αναστατώσουν όλη την πό-λι. Κι' όταν λέω μολοσσούς, έννοώ όλους τους αστυνομικούς από τον πρώτο ως τον τελευ-ταίο. Πρέπει να ξερής ότι άρ-κεί να κουνήση το μικρό δα-χτυλάκι του ο γέρο Ντόμπσον για να πέσουν οι αστυνομικοί στα πόδια του.

— Δεν τους φοβάμαι τους αστυνομικούς.

— Μη λες ανοησίες. Σε άλλα ζητήματα μπορείς ν' ά-διαφορής για την αστυνομία, όπως π. χ. στη δουλειά που έκαμες το απόγευμα. Αλλά μια έρευνα σαν αυτή δεν σε συμφέρει. Κι' έπειτα, τί έχεις να κεοδίσης; Άρχα ή γρήγο-ρα, οι αστυνομικοί θα σ' ανα-καλύψουν. Ξέρεις τί σκέφτεται να κάνει η Μάργκαρετ; Θα βάλ-η να ψάξουν όλα τα σπίτια της κάτω πόλεως. Δεν ξέρει που ακριβώς μένεις. Αλλά έχει την έντύπωσι ότι μένεις κά-που στην κάτω πόλη...

— Ρωτήσατε τον τσα-κάρη σας με τι να γυαλίσετε τα πα-πούτσια σας και μην δοκιμάζετε διά-φορες μάρκες και τα καταστρέφετε

ARIZONA

ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΝΙΚ. ΚΑΛΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μέγαρ. Παυλίδου, 3ος όροφος

Αιόλου 59 καί Βασίλης γυνία

Ο Ντόκτωρ Τόμας συνιστά:

Με Μπριγιαντίνες-Κολώνιες

Με πούδρα εις 10 χρωματι-σμούς

Με κραγιόν εις 14 χρωματι-σμούς

Με κρέμα ημέρας καί νυκτός

Με λουσιόν ντεμακιγιάντ καί

Ντόκτωρ Τόμας Καλλυντικό

Ντόκτωρ Τόμας

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζική αποτριχωσις του προσώ-του κλπ. άνευ ουδεμιάς βλάβης του

δέρματος, επιτυγχάνεται διά τε-λευταίου τύπου ειδικού μηχανήμα-τος υπό του ειδικού ΔΕΡΜΑΤΟΛΟ-ΓΟΥ Ιατρού κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕ-

ΓΟΡΡΑΧΗ. Ιατρείον: Όδός Γε-ρανίου 33, Τηλ. 53-539 2-7 μ. μ.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά σ' ένα πρατήριο βεν-ζίνης.

— Πες να γεμίσουν το ρε-ζερβουάρ, φώναξε ο Μάντον στο σωφέρ.

— Έπειτα, γυρίζοντας πάλι προς το μέρος του Πώλ, συνέ-χισε:

— Και δεν είναι μόνον η Μάργκαρετ. Κι' ο πατέρας της επίσης. Έχει πάρει πολύ ζεστά το ζήτημα και καταλα-βαίνεις πως είναι αδύνατο να ξεφύγης από τα χέρια του γέ-ρο Ντόμπσον...

— Όλα αυτά τα πράγματα θα τα αποφύγω-με με μια άπλη έπίσκεψι που θα κάμης στη Μάργκαρετ...

— Βρίσκεις, λοιπόν, πως αυτό είναι τόσο τρομερό; Δεν πιστεύω να την φοβάσαι...

— Λέγοντας αυτά, έβγαλε ένα χαρτάκι από την τσέπη του και του το έδωσε.

— Είνε ο αριθμός του προ-σωπικού τηλεφώνου της, του είπε. Πρέπει να της τηλεφω-νήσης, για να μάθης που να συναντηθής...

— Έμπρος, κατέ-βα... Απέναντι από το πρα-τήριο βρίσκεται ένας τηλεφω-νικός θάλαμος...

— Ο Πώλ Μόρφου είχε πεισθή. Καί, παίρνοντας το χαρτάκι στα χέρια του, κατέβηκε από το αυτοκίνητο και διευθύνθηκε στο τηλεφωνικό θάλαμο.

Το παρελθόν ξαναγυρίζει

Το ταξί σταμάτησε μπρο-στά στην καγκελωτή πόρτα της επαύλεως του Ντόμπσον, στην όδο των Ιτεών. Το σπίτι — ένα πελώριο οικοδόμημα — ξε-χώριζε στο βάθος, πάνω στην κορυφή του λόφου.

Φαίνεται ότι δεν ήταν η πρώτη φορά που ο σωφέρ ά-δηγούσε έναν πελάτη στο σπι-τί του «βασιλείας» του χαλ-ύδου. Γιατί, γυρίζοντας προς το μέρος του Πώλ, του είπε:

— Θα περπατήσετε αρκετά ως που να φτάσετε στο σπίτι. Θέλετε να κορνάρω για να μάς ανοίξουν την πόρτα και να σάς ανεβάσω ως το σπίτι;

— Ο γκάνγκστερ ήταν έτοιμος ν' απαντήσει ότι θα προτιμού-σε το δεύτερο. Αλλά, κείνη τη στιγμή, ένας άνθρωπος βγήκε από μια μικρή πλάγια πόρτα και προχώρησε προς το ταξί.

Φορούσε μια στολή που έ-μοιαζε με στρατιωτική κι' είχε ένα περιστρεφόμενο στη ζώνη του.

— Ένας από τους σωματοφύ-λακες του «Έζρα Ντόμπσον», σκέφτηκε ο γκάνγκστερ.

— Ο άνθρωπος αυτός σταμά-τησε πλάι στην πόρτα του αυ-τοκινήτου.

— Ο κύριος Μόρφου; ρώτη-σε.

— Εγώ, απάντησε ο γκάνγ-κστερ.

— Έχετε την καλωσύνη να μου δείξετε κάποιο χαρτί, που να πιστοποιή την ταυτότητά σας;

— Η δεσποινίς Ντόμπσον με περιμένει, απάντησε ο Πώλ. Αυτό δεν είναι αρκετό;

— Δεν έχετε μια άδεια σω-φέρ, κάτι παρόμοιο;

— Έχω μια άδεια όπλοφο-ρίας...

— Λέγοντας αυτά, έβγαλε από το πορτοφόλι του την άδεια που του είχε δώσει ο Βέμπερ.

— Ο φρουρός την εξέτασε για μια στιγμή.

— Έν τάξει, είπε. Με συγ-χαρείτε για την ένοχλησι...

— Έπειτα φώναξε δυνατά:

— Άνοιξε, Κρίς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η... καταδικαστική απόφασις!
(Του 'Αρχέλαου)

MENTIUM
ΜΑΙΡΗ ΜΟΡΣΥ
ΣΟΛΩΜΟΥ 62Α ΤΗΛ. 53-156

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Πανόδες, Τριχόπτωσης, Άκμή (σπυρία νεότητος): Ρυτίδες, Φακί-δες, Κρεατοελιές, Λιπαρόν και ξηρόν δέρμα κλπ. Ειδικός ΓΙΟΕΛ. Βαλαω-ρίτου 12. Τηλ. 33-039. Συμβουλαί δωρεάν. (Διά τας έπαρχίας δι' άλλη-λογραφίας).

ΣΚΟΝΑΚΙΑ
ΚΟΚΚΟΡΑΣ
ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΙ
ΝΕΥΡΑΛΓΙΑΙ

ΥΠΕΡΟΧΟΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙ-ΚΩΝ ΕΝΟΧΛΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΓΥ-ΝΑΙΚΩΝ.

ΚΑΛΤΣΕΣ Νάυλον
No 51 δρ. 35.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ
ΡΕΥΜΑΤΟΣ
ΑΣΦΑΛΕΙΑΝ
ΜΕΓΑΛΗΝ ΑΠΟΔΟΣΙΝ
ΗΛΕΚΤΡΙΚΘΕΡΜΑΣΤΡΑΝ
Ε.Σ.Η
ΦΑΡΟΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Δραματικό διήγημα

Ο βαρώνος Μιροσλάβ Σβομπόντα βρέθηκε εκείνο το πρωί νεκρός σ' έναν κεντρικό δρόμο του Μπρνό. Ήταν δολοφάνερο πώς είχε αυτοκτονήσει. Κρατούσε, άλλωστε ακόμη το περιστροφικό στήθιό του. Άλλω, βέβαια, δεν είχε κάμει μόνος του αυτές τις βαθείες πληγές, που αλλοκλώναν το πρόσωπό του, ούτε είχε κόψει την άκρη της μύτες του και τα χείλη του. Αυτά έπρεπε να τα είχε κάμει κάποιος άλλος. Πριν ή μετά την αυτοκτονία; Ο γιατρός που εξέτασε το πτώμα του δεν μπόρεσε ν' απαντήσει καθαρά σ' αυτό το ερώτημα.

Οι αστυνομικοί είχαν τη γνώμη, ωστόσο, ότι κάποιος είχε παραμορφώσει πρώτα το Σβομπόντα κι' ότι ο βαρώνος, βλέποντας το κατάντημά του, αυτοκτόνησε. Αυτό όμως ήταν μία υπόθεση και κανένα γεγονός δεν φαινόταν να την επιβεβαιώνει.

Η αλήθεια ωστόσο γι' αυτή την τραγική υπόθεση μαθεύτηκε δυό μήνες αργότερα.

Το προηγούμενο βράδυ, στις έννιά ακριβώς, ο βαρώνος Μιροσλάβ Σβομπόντα χτύπησε το κουδούνι της πόρτας του γιατρού Μαρουσέκ, στον αριθμό 18, της οδού Άγιου Στεφάνου. Ο οικοδεσπότης του άνοιξε ο ίδιος.

— Συχωρέστε με, είπε ο βαρώνος, προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή του. Έρχομαι από το Άλμούντς, για να ιδώ έναν εξάδελφό μου και φαίνεται πως έχωμα λάθος...

Ο οικοδεσπότης γέλασε.

— Να σας συχωρέσω; είπε. Άλλα δεν κάνετε κανένα κακό... Επιτρέψτε μου να συστηθώ... Γιατρός Γκέζα Μαρουσέκ... Θά είμαι πολύ ευτυχής αν μπορέσω να σας εξυπηρετήσω...

— Βαρώνος Μιροσλάβ Σβομπόντα, απάντησε ο επισκέπτης. Σας ευχαριστώ για την προθυμία σας. Άλλ' είμαι βέβαιος ότι δεν θα δυσκολευτώ να βρω το σπίτι του εξάδελφου μου... Σας παρακαλώ και πάλι να με συχωρέσετε...

Άλλ' ο γιατρός Μαρουσέκ τον έπιασε από το χέρι.

— Κανείς δεν θα μπορέσει να πη ποτέ, ότι οι κάτοικοι του Μπρνό δεν είναι φιλόξενοι, απάντησε. Μιά φορά που χτύπησατε την πόρτα μου, αγαπητέ μου βαρώνε, σας παρακαλώ να συμπληρώσετε την τιμή που μου κάματε, περνώντας μέσα. Δεν θα σας κρατήσω άλλωστε περισσότερο από πέντε λεπτά... Ίσια-Ίσια, για να πιούμε ένα ποτηράκι από ένα παλιό κρασί που έχω στην αποθήκη μου. Ύστερα θα βγούμε μαζί για να βρούμε το σπίτι του εξάδελφου σας...

Ο βαρώνος δεν μπόρεσε ν' αρνηθεί περισσότερο και προχώρησε μέσα.

Ο οικοδεσπότης τον ώδηγησε σ' ένα μικρό σαλονάκι και τον έβαλε να καθήσει σε μία πολυθρόνα.

Οι υπηρέτες του απουσιάζουν απόψε, του είπε, ενώ άνοιξε ένα ντουλάπι. Έτσι θα έχω την τιμή και την ευχαρίστηση να σας σερβιρώ μόνος μου...

Έβγαλε κατόπιν μία μπουτίλια και γέμισε δυό ποτηρία.

— Δοκιμάστε αυτό το κρασί, είπε δίνοντας το ένα ποτήρι στο βαρώνο και θά μου πείτε αν έχετε πih καλύτερο στη ζωή σας.

Ο βαρώνος άδειασε ανυπόπτος το ποτήρι του, ενώ ο γιατρός το έφερε μόνον στα χείλη του, δίχως να το αγγίξει.

— Υπέροχο! είπε ο Σβομπόντα. Είμαι βέβαιος πως δεν έχει το όμοιό του σ' όλη την Ούγγαρία...

Άρχισε κιόλας να νοιώθει τα μέλη του βαρειαί και, σε λίγο, κατάλαβε πως δεν μπορούσε να κουνήσει. Το στόμα του είχε κι' αυτό παραλύσει και, μ' όλες τις προσπάθειές του, δεν κατάφερε να βγάλει τον παραμικρό ήχο. Έπειτα, βυθίστηκε σε λήθαργο...

Όταν συνήλθε, είδε πως ήταν δεμένος στην πολυθρόνα όπου καθόταν. Ο γιατρός Μαρουσέκ στεκόταν όρθιος μπροστά του και κρατούσε στα χέρια του ένα χειρουργικό νυστέρι.

— Περιμένα να συνέλθετε, του είπε με ειρωνικό ύφος, για ν' αρχίσω τη μικρή επέμβαση, πού, σαν επιστήμων, κρίνω πως είναι απαραίτητη για σας.

Ο Σβομπόντα θέλησε να πη κάτι, αλλά δεν τό κατάφερε. Ο γιατρός του εί-

γε βάλεi ένα σκληρό πράγμα μέσα στο στόμα και του ήταν αδύνατο ν' αρθρώσει λέξη.

— Αγαπητέ μου βαρώνε, συνέχισε, οι ιπποτικές συνήθειες, που είναι προσφιλείς στους ανθρώπους της τάξεώς σας, δίνουν το δικαίωμα σ' ένα σύζυγο να ζητήσει ικανοποίηση από τον άνθρωπο που του έκλεψε την τιμή του. Θά μπορούσα, λοιπόν, να σας προσκαλέσω σε μονομαχία και, στην περίπτωση αυτή, θά είχα το δικαίωμα της έκλογης των όπλων. Άλλα δεν έμαθα ποτέ να χειρίζομαι το ξίφος κι' από τ' άλλο μέρος, είμαι τόσο μύωψ, πού, αν μονομαρούσαμε με πιστόλι, θά είχατε όλη την ευχέρεια να με σκοτώσε-

τε ή είκοσι χρόνια νεώτερος από μένα. Βλέπετε ότι αναγνωρίζω την υπεροχή σας. Όποιαδήποτε γυναίκα, ανάμεσα σε σας και σε μένα, δεν θά δίσταζε στην έκλογή της. Άλλα δεν θάπρεπε να είσατε περήφανος για τη νίκη σας. Όπως δεν θάπρεπε να είσατε περήφανος αν, ξέροντας πως είμαι μύωψ, με προσκαλούσατε σε μονομαχία και με σκοτώνατε. Για να έχω αξία ή νίκη σας, πρέπει να βρισκόσαστε στην ίδια μοίρα μαζί μου. Να τί θά προσπαθήσω να κάμω μ' αυτό το νυστέρι...

Σας μίλησα προτίτερα για όποιαδήποτε γυναίκα. Θά καταλάβατε, υποθέτω, ότι έννοω την όμορφη και γοητευτική Τέρκα, τη γυναίκα μου. Δεν είναι αλήθεια πως αυτήν ήρθατε να επισκεφθείτε απόψε, με την ιδέα ότι εγώ θά βρισκόμουν μακριά από δω, στη Βουδαπέστη;... Και, πραγματικά, επρόκειτο να φύγω σήμερα το πρωί! Άλλα κάποια τυχαία ανάκαλυψις μ' έκανε ν' αναθάλω το ταξίδι μου.

Αγαπητέ μου φίλε, πρέπει να ξέρετε πως οι γυναίκες είναι πολύ απρόσεκτες. Κι' η Τέρκα δεν διαφέρει από τις άλλες.

Όταν σας έγραψε, λοιπόν, προχτές, έκανε την άπρονοησία ν' αφήσει το γράμμα μιά δολέκκηρη νύχτα σ' ένα συρτάρι της τουαλέτας της. Ποιά καλή ή κακή μοίρα μ' έκανε ν' ανοίξω αυτό το συρτάρι, δεν ξέρω. Όπωςόδηποτε, το άνοιξα. Το γράμμα δεν ήταν κλεισμένο. Η γυναίκα μου λογάριζε ίσως να προσθέσει μερικές λέξεις το άλλο πρωί, προτού να το ταχυδρομήσει. Έτσι δεν δυσκολεύτηκε να μάθω το περιεχόμενό του. Η αγαπημένη μου Τέρκα σας προσκαλούσε να την επισκεφθείτε σήμερα το βράδυ στις έννιά. Το σύνθημα σας θά ήταν το ραδιόφωνο. Άν, φτάνοντας στην πόρτα, το άκούγατε να παίζει, θά καταλαβαίνατε πως δεν υπήρχε κανείς κίνδυνος και θά χτυπούσατε. Σε διαφορετική περίπτωση, θά φεύγατε... Απόψε, λοιπόν, φτάνοντας μπροστά στην πόρτα, άκούσατε το ραδιόφωνο να παίζει πολύ δυνατά. Και χτυπήσατε το κουδούνι, βέβαιος ότι θά σας άνοιγε η Τέρκα. Άλλα προτίμησα να σας άνοιξω εγώ... Καί, τώρα, αν δεν έχετε αντίρρηση μπορούμε ν' αρχίσουμε...

Χωρίς να περιμένη απάντησι, ο γιατρός Μαρουσέκ βύθισε το νυστέρι του μέσα στα μάγουλα του βαρώνου κι' άρχισε να τον πετοκόβει προς όλες τις διευθύνσεις. Έπειτα του έκοψε την άκρη της μύτες και δολέκκηρο σχεδόν το έπάνω χείλος...

Όταν τελείωσε την επέμβαση του, περιποιήθηκε τα τραύματα του θύματός του με την ευσυνειδησία χειρουργού που ενδιαφέρεται για τον άσθενή του, τά απολύμανε και κατάφερε όχι χωρίς κόπο να σταματήσει την αιμορραγία.

Έπειτα ξεκρέμασε έναν καθρέφτη και τον έβαλε μπροστά στον Σβομπόντα, που άφησε έναν υπόκωφο βρυχηθμό, μόλις είδε το πρόσωπό του.

Σας φανταζόμουν για τίμιο παίχτη, του είπε περιγελαστικά ο Μαρουσέκ. Δεν πρέπει να θυμώνετε. Είνε αλήθεια πως σας παραμόρφωσα λίγο. Άλλ' αγαπητέ μου βαρώνε, δεν είχα άλλο μέσον για να ισοφαρίσω τη διαφορά της ηλικίας που μάς χωρίζει... Και τώρα νομίζω ότι μπορούμε να φωνάξουμε την Τέρκα για να κάμει την έκλογή της...

Λέγοντας αυτά, έτρεξε στο διπλανό δωμάτιο κι' έφερε τη γυναίκα του. Της είχε δεινά τα χέρια στη ράχη και της είχε βάλεi φίμωτρο στο στόμα.

Διάλεξε, αγαπημένη μου Τέρκα, της είπε ο γιατρός.

Άλλ' η νεαρή γυναίκα, μόλις αντίκρισε το Σβομπόντα, κλονίστηκε και σωριάστηκε σαν άψυχος όγκος στο πάτωμα...

Έπειτα από λίγη ώρα, ο βαρώνος Μιροσλάβ Σβομπόντα έφυγε με κλονισμένο βήμα από το σπίτι του γιατρού Μαρουσέκ. Άλλα δεν προχώρησε περισσότερο από εκατό μέτρα. Στη θέση αυτή, έβγαλε το περιστροφικό του, το στήριξε στον κρόταφό του και πίεσε τη σκανδάλη.

Κανείς δεν υποπτεύθηκε το παραμικρό για την άνταμιξι του γιατρού Μαρουσέκ στο θάνατο του βαρώνου Μιροσλάβ Σβομπόντα. Άλλ' οι τύψεις δεν τον άφηναν πιά να ήσυχάσει. Και πέθανε ένα βράδυ, έπειτα από μερικές βδομάδες, από έγκεφαλική συμφόρηση.

Δυό μέρες μετά την κηδεία του, ο αστυνόμος του Μπρνό έλαβε ένα γράμμα, που προερχόταν από τη χήρα του γιατρού Μαρουσέκ. Μέσα σ' αυτό, η Τέρκα του εξιστορούσε τα γεγονότα που ζετυλίχτηκαν κατά την τραγική νύχτα που ο βαρώνος Μιροσλάβ Σβομπόντα χτύπησε την πόρτα του σπιτιού της και βρέθηκε αντιμέτωπος με τον άντρα της.

Ο αστυνόμος, μόλις διάβασε αυτό το γράμμα, έτρεξε στον αριθμό 18 της οδού Άγιου Στεφάνου, για να ζητήσει μερικές συμπληρωματικές εξηγήσεις από τη χήρα. Άλλ' η όμορφη Τέρκα δεν ζούσε πιά. Είχε αυτοκτονήσει, πίνοντας ένα ισχυρό δηλητήριο. Δεν μπορούσε να υποφέρει τις συνέπειες ενός τέτοιου οικογενειακού σκανδάλου.

ΛΑΖΛΟΣ ΜΠΟΤΑ-Ι

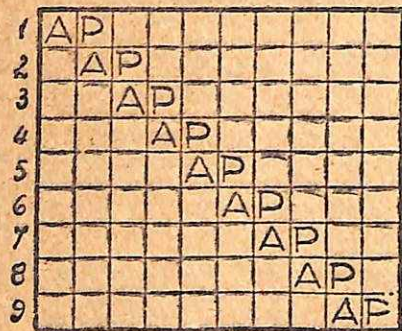
Η κόλασις του βουδδισμού

Η κόλασις του βουδδισμού υποδιαιρείται σε δέκα τμήματα. Καθένα απ' αυτά εξουσιάζεται από ένα δικαστή. Οι ψυχές των αμαρτωλών που πηγαίνουν στην κόλασι οδηγούνται σ' ένα όροπέδιο, που καλείται «καθρέφτης των αμαρτημάτων», γιατί έχει λεία και γυαλιστερή επιφάνεια. Μέσα σ' αυτή βλέπουν όλες τις κακές πράξεις που έκαναν κατά τη διάρκεια της γήινης ζωής των. Κατόπιν η ψυχή παραδίδεται σ' έναν από τους δώδεκα δικαστές, που της επιβάλλει μία τιμωρία ανάλογη με τις πράξεις της. Τα διάφορα είδη βασάνων ανέρχονται σε 22.000. Άλλα δεν είναι αιώνια. Η καταδικασμένη ψυχή μπορεί με την καλή της διαγωγή, που συνίσταται στην πρόθυμη υποταγή σ' αυτά τα βασανιστήρια, να εξαγοράσει τα σφάλματά της γήινης ζωής της και να κερδίσει τη «νιρβάνα», να περιπέσει, δηλαδή, στην άνυπαρξία.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κλιμακώλεξο

Συμπληρώστε τα λευκά τετραγώνια κατά τρόπον ώστε να σχηματιστούν οριζώντιως 9 λέξεις των 10 γραμμάτων με τις παρακάτω σημα-

σίες. Η συλλαβή «ΑΡ» θα μετατίθεται κλιμακωτά, όπως δείχνει το σχέδιό μας.

ΟΙ ΛΕΞΕΙΣ

1. Ακρατήριο της Εύβοιας.
2. Ποταμός της Ν. Αμερικής που έδωσε το όνομά του σε μία χώρα.
3. Ακατάλληλος, άπρεπτος.
4. Πολύ παλιός.
5. Τρεις προθέσεις που σχηματίζουν δυσάρεστη οικονομική κατάσταση.
6. Επίσκοπος και προστάτης της Συμύνης.
7. Σέρνει μαζί του το σπίτι του.
8. Κάνω ένα ξένο φίλμ να μιλά ελληνικά.
9. Ο Νέλσον σκοτώθηκε στη ναυμαχία του...

Δ.

Τά ξενυγρία

Μπορείτε να ενώσετε μερικά περιήματα ξενυγρία, έρωτευμένων, που... είχαμε τη σκληρότητα να τα χωρίσουμε;

Να τα ονόματα ανδρών και γυναικών:

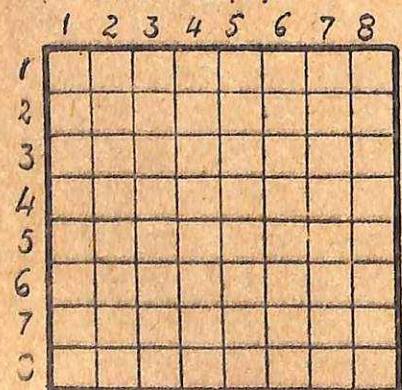
- 1) Αδελάρδος, 2) Δάντης, 3) Όρφεύς, 4) Αμλέτος, 5) Δάφνιος, 6) Τριστάνος, 7) Σαμφών, 8) Ροδόλφος, 9) Μπέν Χούρ, 10) Λανσελός, 11) Άρτανιάν, 12) Έδουάρδος.

- α) Γουινέβερν, β) Δαλιδά, γ) Εύρυδικη, δ) Βεατρίκη, ε) Έσθιο, στ) Χλόη, ζ) Έλσι, η) Ουάλλυ, θ) Κωνσταντίν, ι) Οφελία, ια) Ίζόλδη, ιβ) Μιμή.

Συλλαβόγριφος

Το πρώτο και το δεύτερο μου νότες, με το τρίτο μου ο Γάλλος σου άρ- (νείται και τ' όλο μου μία πόλι από τις (πρώτες, που από Εύρωπαίους κατοικείται.

Μακίχδ τετράγωνο

Προσπαθήστε να τοποθετήσετε με- τα στα τετραγώνια του σχεδίου μας τα γράμματα που αποτελούν

τη λέξη «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», κατά τρό- πον ώστε στην κάθε σειρά οριζόν- τίας, διαγώνιας και καθέτως να ύ- πάρχουν όλα τα γράμματα που ά- ποτελούν το όνομα του περιδοικού μας. Νομίζετε ότι πράγμα εύκολο; Δοκιμάστε και θα δείτε πως δεν εί- νε και τόσο εύκολο.

Κ. Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Τό βάζο

Ο Αιγύπτιος έμπορος άρχαιοτή- των προσπαθεί ν' άκριδοπουλήσει σ' ένα περιηγητή ένα ραγισμένο πήλι- νο βάζο.

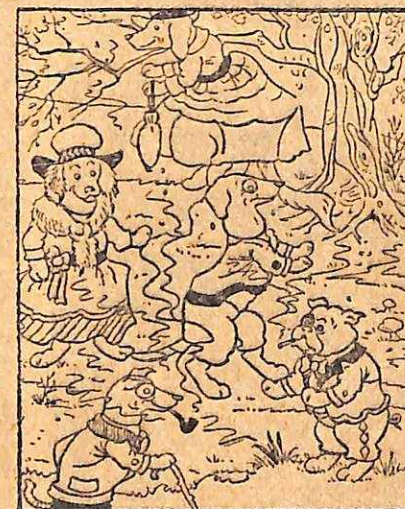
Είναι ηλικίας 2.000 έτών! του λέει. Ανεκτίμητο κειμήλιο...Τό είχε βρή ο παππούς μου στους τά- φους του Λούξορ. Αν άμφιβάλλε- τε, κυττάχτε την επιγραφή που έχει γραμμένη από κάτω! Νά κι' ένα λε- ξικό για να την μεταφράσετε...Ο- πως βλέπετε, έχει χρονολογία: 51 πρὸ Χριστού. Δεν σάς τόπα πως είναι ηλικίας 20 αιώνων;... Πόσα είσθε διατεθειμένοι να μου δώσετε γι' αυτό τό θησαυρό μου;

Πόσα θα συμβουλευάτε σεις τόν έξερευνητή να δώση για ν' αγορά- ση τό βάζο;

Στοιχειόγριφος

Όπως είμαι άν μ' άφήσης, στις εύχες θα μ' άπαντήσης. Αν με άποκεφαλίσης, ττή χρονιά να με λήπτης.

Μαγική εικών

Στήν εικώνά μας αυτή βλέπετε έκ πρώτης όψεως πέντε σκύλους. Καί όμως στην πραγματικότητα εί- νε 7. Μήπως μπορείτε ν' άνακαλύ- ψετε και τα δύο άλλα σκυλιά που βρίσκονται κι' αυτά, δλοκλήρα, μέ- σα στό σχέδιο αυτό;

Πού θρίξιμθεουσάν

Τά παρακάτω πρόσωπα συνδέον- ται στενά με διάφορες μάχες ή ναυ- μαχίες, που σημείωσαν σταθμό στην άγγλική ιστορία και που έ- γιναν στό μέρη, που ακολουθούν (άλλά όχι μ' αυτή τη σειρά). Μπο- ρείτε να βρήτε σε ποιά μέρος δια- κρίθηκε τό κάθε πρόσωπο;

- 1) Νέλσον, 2) Μοντιγκόμερν, 3) Γκρόντον, 4) Ουέλλινγκτων, 5) Μπήτυ, 6) Έρρίκος Ε', α) Γιουτλάνδη, β) Άλαμείν, γ) Τραφαλγκάρ, δ) Άζενκούρ, ε) Χαρ- τούμ, στ) Βατερλό.

Μεταμορφώσεις

Τά «ΧΑΝΙΑ» με έξη μεταμορφώ- σεις να γίνουν «ΦΑΡΟΣ».

Λεξιγριφος

Δύο γράμματα άν ένώσης του άλφαβήτου, στη στιγμή μία πόλι θέ να φτιάσης που παρνάει... δυνατή.

Οι λύσεις στη σελ. 76

Τά όκτώ μεγάλα μυστήρια ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Τί δεν μπορούν να εξηγήσουν οι επιστήμονες

Εκείνο που ξέρομε για τόν κόσμο που μάς περιβάλλει είναι τίποτε, σχετικά μ' εκείνο που πρόκειται να μάθωμε μία μέρα.

Οι επιστήμονες δεν παύουν να τό τονίζουν. Περιβαλλόμεθα από μυστήρια, που, μ' όλες τις προσ- πάθειές μας, δεν κατορθώνομε να τά εξηγήσωμε.

Άλλα ποιά είναι τά μεγαλύτερα μυστήρια που αντιμετώπιζει ή εποχή μας; Άς τ' απαριθμήσωμε με τη σειρά τους:

1. Τό μυστήριο της προελεύσεως της ζωής. Οι επιστήμονες αγωνίζονται τού κάκου ως σή- μερα, για ν' άνακαλύψουν με ποιά τρόπο προήλθε από την άδρανή ύλη τό πρώτο ζωντανό κύτταρο. Τά στοιχειώδη χημικά συστατικά τού κυττάρου και της άδρανους ύλης είναι τά ίδια. Τό κύτταρο, όμως, έ- χει μέσα του τη δύναμη να παραγάγη άλλα κύτταρα, που είναι άπολύτως όμοια μ' αυτό. Όλες οι ζωντα- νές μορφές ζωής, άκμυ κι' οι πιο πολύπλοκες — φυτά, άνώτερα ζώα, άνθρωπος — προέκυψαν άπ' αύ- τό τό βασικό φαινόμενο. Άλλά πως παρήχθη γιά πρώτη φορά αυτό τό φαινόμενο;

2. Τό μυστήριον τού μετασχηματισμού.

Η εμφάνισις άνωτέρων μορφών ζωής, που προ- ήλθαν από άλλες κατώτερες, άποτελεί ένα από τά μεγαλύτερα μυστήρια της επιστήμης. Για να εξη- γήσωμε αυτή τη μετάβασι από τά κατώτερα είδη στα άνώτερα, έπικαλούμεθα την προσρμογή στό περιβάλλον και τις μεταλλαγές, που ίσοδυναμούν με αληθινά άλματα. Άλλά και οι δύο αυτοί επιστημονι- κοί όροι πιστοποιούν άπλως ένα φαινόμενο, δεν μάς εξηγούν, όμως, και πως προκαλείται.

3. Τό μυστήριον της φωτοσύνθεσεως.

Τά φυτά με τό ήλιακό φώς μεταβάλλουν σε σάκ- χαρο τό άνθρακικό όξύ τού άέρος και τό νερό τό έ- δάφους. Οι επιστήμονες της εποχής μας δεν κατώρ- θωσαν άκόμη να εξηγήσουν τό μυστήριο αυτών των μετασχηματισμών. Άν τό κατορθώναμε, άν μπορού- σαμε, δηλαδή, να παραγάγωμε σάκχαρον με φώς, άέρα και νερό, τό πρόβλημα της διατροφής θα είχα- λυθί κατά τό μεγαλύτερο μέρος του.

4. Τό μυστήριον των κοσμικών ακτίνων.

Αί κοσμικές ακτίνες άποτελούν πάντοτε ένα αι- νίγμα για την επιστήμη. Δεν ξέρομε ούτε από πού έρχονται ούτε ακριβώς τί είναι, ούτε ποιά είναι τά άποτελέσματά τους πάνω μας και γύρω μας. Ξέρο- με μόνο ότι έχουν τη δύναμη να διασπούν τό άτομο και ύποθέτομε ότι οι μεταλλαγές που παρατηρούνται στό ζωικό βασίλειο όφείλονται πιθανόν στην επί- δρασί τους.

5. Τό μυστήριον της καταλύσεως.

Οι καταλύται είναι σώματα που έπιταχύνουν μία χημική αντίδρασι, χωρίς τά ίδια να ύφίστανται καμ- μία τροποποίησι. Ο καταλύτης Α, π. χ. είναι σε θέ- σι να μετασχηματίσθι τό σώμα Β, σε Γ, παραμένον- τας ό ίδιος άνέπαφος.

6. Τό μυστήριον τού άναρχικού πολλαπλασια- σμού των κυττάρων.

Τά κύτταρα πολλαπλασιάζονται διά διαιρέσεως. Ο πολλαπλασιασμός των σταματάει, όμως, όταν ό ιστός φτάση στην κανονική του ανάπτυξη. Άλλ' όρι- σμένα κύτταρα εξακολουθούν να πολλαπλασιάζονται άπερίοριστα και δημιουργούν τούς γνωστούς καρκι- νώδεις όγκους. Ποιά είναι ή αίτία αυτού τού άναρχι- κού πολλαπλασιασμού ώρισμένων κυττάρων;

7. Τό μυστήριον τού συναχιού.

Γνωρίζομε τούς παράγοντες που προκαλούν διά- φορες ασθένειες (βάκιλλος της φυματίσεως, πνευμο- νόκοκκος, κλπ.). Άλλά για την προέλευσι της άπλου- στερης από όλες, τού συναχιού, δεν ξέρομε τίποτε σχεδόν. Τελευταία μόνο ύποστηρίχθηκε ότι τό συνα- χι όφείλεται σ' ένα διηθητό ίό. Τό πράγμα αυτό δεν είναι, ωστόσο, άπόλυτα βέβαιο.

8. Τό μυστήριον των παγετώνων.

Είναι εξακριβωμένο ότι ή γή μας σκεπάστηκε πολλές φορές ως σήμερα από παγετώνες. Υπολογί- ζεται ότι ή όρειος Αμερική ύπoστη πέντε παγε- τώσεις «είσβολές». Όχι λιγώτερες «είσβολές» νε- κρώνει όλοτελα τη ζωή, που έπανεμφανίζεται μετά την τήξη των πάγων. Η εποχή μας είναι μία ένδιά- μεση περίοδος μεταξύ δύο «είσβολών», μιας που προηγήθηκε — πιθανάτα — πριν από 15.000 χρό- νια — και μιας άλλης που θα ακολουθήσει.

Άλλά που όφείλονται αυτές οι «είσβολές»;

Γό βασιλόπουλο κι' ή όρφανή

Τό παρκιμυθάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό, ήταν ένας βασιλιάς και μία βασίλισσα που είχαν έ- να άγόρι και τό φώναζαν 'Υπνο.

Τό παιδί μεγάλωσε κι' ή βασίλισσα ή- βελε να τό παντρέψη με την πιο όμορφη βασίλοπούλα, μα έκείνο δεν δεχόταν.

Η βασίλισσα έβαλε τότε τρεις φύλακες να παραφυλάξουν τό βασιλόπουλο και να δούνε που πάει και τί κάνει τις νύχτες πουόγαινε έξω.

Οι φύλακες παραμόνεψαν κι' είδαν έ- κεί στη γειτονιά ένα φωτισμένο παράθυ- ρο. Στο σπιτάκι έκείνο καθόταν ένα άρ- φανό κορίτσι όμορφο, άλλα φτωχό. Τά δράβια στό νυχτέρι του όταν νύσταζε τρα- νούδουσε:

Ήρθες, 'Υπνε! καλώς ήρθες πάρε τό σκαμνί και κάτσε, ως να γνέσω να ξεγνέσω και τ' άδράχτι να γεμισω, κι' ύστερα να κοιμηθώμε και να σφιχαγκαλιαστούμε

Μόλις άκουσαν αυτά οι φύλακες έτρε- ξαν στη βασίλισσα και της τά είπαν.

— Τον καυμένο τό γυίο μου, είτε ή βασίλισσα. Πρέπει να τό στείλω μία πο- λυθρόνα για να μην κάθεται σε ξύλινο σκαμνί.

Έστειλε λοιπόν στην όρφανή χρήματα και μία πολυθρόνα, που μόλις την είδε έ- κεινη είπε:

— Λάθος κάνετε. Δεν είναι για μένα αυτά.

Μία γρηά (ή Μοίρα της) που καθόταν άόρατη κοντά της της ψιθύρισε:

— Παιδί μου, ό,τι σου στέλνει ή βα- σίλισσα να τό κρατάς και να μη τό στέλ- νης πίσω. Καί σάν περάσθι από δώ καμ- μία φορά να της πής ότι είσαι έτοιμη να γεννησής.

— Και πως θα πώ μία τέτοια κουβέν- τα; της είπε ή όρφανή.

— Άκουσέ με μένα και δεν θα μετα- νοήσης, της άποκρίθηκε ή γρηά νυχτρε- ξε άμέσως σ' ένα μαραγκό και τού πα- ράγγειλε να της φτιάξη ένα ξύλινο παι- δάκι.

Σάν πέρασαν μερικές μέρες πήγε ή βα- σίλισσα στό σπίτι τού κοριτσιού.

— Τί κάνεις, παιδί μου; της ρώτησε.

— Τί να κάνω, λέει έκείνη. Πάνε κάμ- ποσι μήνες που δεν είμαι καλά.

Η βασίλισσα νόμισε πως θα ήταν άπ' την έγκυμοσύνη και της έστειλε κάθε μέ- ρα τού πουλιού τό γάλα.

Έκεί κοντά καθόταν μία φτωχούλα γυ- ναίκα που κείνες τις μέρες γεννήσε ένα ά- γόρι.

Η γρηά Μοίρα, πήρε τό ξύλινο παιδί, και τό έβαλε στό πλευρό της όρφανής και τράβηξε ύστερα με άλλες δύο Μοίρες να πάνε να μανούνηνε τις φτωχούλας τό άγόρι.

Μαζί με τις Μοίρες ήταν και μία που την έλεγαν Άγέλαστι, γιτί δεν είχε γε- λάσει ποτέ στη ζωή της.

Πήγανε λοιπόν στη φτωχούλα γειτονία- σα οι Μοίρες κι' εύχρήθηκαν να προκόψη και να γίνη καλός άνθρωπος. Άπό κει έφυναν και πήγαν και στό σπίτι της όρ- φανής. Έκεί είδαν τό μωρό σκεπασμένο μ' ένα χρυσό μαντήλι.

Λέει τότε ή γρηά στην Άγέλαστι Μοί- ρα:

— Έσύ θα μοιράνης πρώτη.

Κι' άμέσως σήκωσε τό μαντήλι. Μόλις είδε τό ξύλινο — κι' ή Μοίρα ξεκαδίστη- κε στα γέλια.

Τό αύγό

Τό ποιήματάκι σας

Είμ' ένα μικρό παλάτι δίχως στέγη και ταράτσα. Μήτε γύρω παραθύρια, μήτε πόρτα, μήτε φάτσα.

Άπό μέσα είμαι γιομάτο μ' όλο άσχημ και χρυσάφι, κι' έχω κι' ένα μουσαφίρη που δεν κάνει πιά νισάφι.

Έθαρέθηκαν ό δόλιοι και γυρεύει να τό στρίψη, τίκι- τίκι με τη μύτη κι' όλο πολεμά ν' άνοιξη.

Όπου νάν' θα πέσθι ό τοίχος, κι' άπ' την τρύπα θα προβάλλη τσίου- τσίου ένα πουλάκι, με ξεφτέρωτο κεφάλι!

(Άπό τό Ιταλικό)

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

— Άχ! μ' έκαμες και γέλασα που εί- χα τόσα χρόνια να γελάσω! είπε.

— Τότε, της είπε ή γρηά, πρέπει να τό εύχθήσθι να γίνη καλός άνθρωπος.

Τότε ή Αγέλαστη Μοίρα τού είπε:

— Σε μοιράνω να γίνης άνθρωπος ά- ληθινός.

— Κι' έγώ σου δίνω μιλιά, γνώσι και μυαλό, είτε ή άλλη.

— Κι' έγώ σε μοιράνω να γίνης ή- διος σάν τό βασιλόπουλο τόν 'Υπνο κι' άκόμη και την έληά πουχεί στο μάγουλό του να την έχης και έσύ!...

Οι Μοίρες σπκώθηκαν ύστερα κι' έφυ- γαν.

Τότε τό μωρό άρχισε να κλαίη κι' ή- θελε γάλα.

— Τί να κάνω τώρα; λέει ή όρφανού- λα. Τρέπομαι τόν κόσμο!...

Τότε ή γρηά παίρνει τό παιδί και τό πάει στη βασίλισσα.

— Βασίλισσα μου, της λέει, ή νύφη σου γεννήσε ένα άγοράκι, που είναι ήδιος ό γυίος σου ό 'Υπνος.

Η βασίλισσα παίρνει τό μωρό και τό πάει στό γυίο της.

— Παιδί μου, τού λέει, καλορίζικο τό παιδί σου, να μάς έσθι! Νά πως να μας φέρης και τη νύφη που διάλεξες.

— Τί λές, μάννα; Δεν καταλαβαίνω, της άποκρίθηκε ό 'Υπνος. Καί που κάθε- ται ή νύφη;

Τόν παίρνει τότε ή γρηά και τόν πάει στην όρφανή.

Μόλις την είδε τό βασιλόπουλο θαμ- πώθηκε άπ' την όμορφιά της. Η κοπέλ- λα, κόκκινη άπ' τη ντροπή της, τού είπε όλη την αλήθεια.

Πετάχτηκε τότε κι' ή γρηά και τού είπε:

— Παιδί μου, έγώ είμαι ή Μοίρα ή δι- κή σου κι' ή δική της. Έγώ τάκαμα όλα, για να πάρης την όρφανή που είναι καλό κορίτσι, τιμιο και θα ζήσετε εύτυχισμένοι.

Πήρε τότε ό 'Υπνος τό βασιλικό όμάρι, έβαλε μέσα τη γρηά Μοίρα και την όρφανή και πήγαν στό παλάτι.

Όταν έφτασαν εκεί θέλησε ό 'Υπνος να δώση τό χέρι του στη γρηά να κατε- βή, μα κείνη είχε γίνει άφαντή. Τότε κα- τάλασε πως αληθινά αυτή ήταν ή Μοίρα τους κι' έτσι πήρε την όρφανή και την ά- νέθεσε στό παλάτι.

Ο βασιλιάς κι' ή βασίλισσα χαρήκανε πολύ. Με όργανα και με χαρές μεγάλες έγινε ό γάμος τους και ζήσανε έκείνοι κα- λά και μέε καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Διαβολόπαιδο

Η ιστοριούλα σας

Ο Γιαννάκης κάθεται στη σκιά ένός δέντρου και κυττάζει έναν άγνωστο που τόν πλησιάζει.

— Η μητέρα σου είναι σπιτί, μικρέ μου; τόν ρωτάει ό κύριος, που άσφαλώς είναι πλάσιέ σε κρασιά ή πράκτωρ άσφαλιστι- κής εταιρίας.

Βλέποντας τό μικρό να τού άπαντά κα- ταφατικά, ό κύριος χτυπά τό κεδοούνι... Ξαναχτυπά, χτυπά για τρίτη και για τε- τάρτη φορά, μα κανείς δεν έρχεται να τού άνοίξη.

— Δεν μου είπες πως ή μητέρα σου εί- ναι στό σπιτί σας; ρωτά άπογοητευμένος τόν Γιαννάκη.

— Μάλιστα, κύριε, τού άπαντά απαθέ- στατα έκείνος. Δεν μένομε όμως σ' αυτό τό σπιτί!...

MIKY - ΜΑΟΥΣ

Χιονόμωρ

Δάσκαλος: Γιαννάκη, γιατί ή γή είναι θηλυκού γένους;

Ο μαθητής: Γιατί κανείς δεν ξέρει τά χρόνια της.

★

Ο μπαμπάς: Όχι, δεν θα σου άγοράσω ταμπουρά, γιατί δεν θα μ' άφί- νης να έργασθώ με την ήσυχία μου!

Ο Ντιντής: Ένωια σου, μπαμπά, θα τό χτυπάω μόνον όταν θα πέφτης να κοιμηθής!

★

Γραμματισμένη οίκογένεια:

— Μπαμπά, πως γράφεται τό «ε» τού ύπνος;

— Αγράμματα! Γράφεται με «γιώτα» ό- πως και τό... «σήμερα»!...

★

Ο μικρός: Δώστε μου, παρακαλώ, μία όκα ψωμί.

Ο ψωμάς: Άσπρο ή μαύρο;

Ο μικρός: Δεν έχει σημασία. Είναι για μία τυφή γυναίκα!

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΣ

— Άγαπημένα μου έγγονάκια, άκούτε αυτή τη στιγμή τη φωνή τού παπού σας, όταν ήταν ένα παιδάκι «σάν κι' έσάς»!...

Οι ηρωίδες της Έφταλίας

Τ' άντέτι

‘Ο Κοβολάργανος — κουμπάρος τ’ Έφταλίας — ήλεγε στη γυναίκα του που καρτερούσε γέννα:

— Στό σόι μας έχουμε τ’ άντέτι να δίνουμε στο κάθε παιδί όνομα σύμφωνα με την πολιτεία που θα γεννηθή. Νά γιατί έχουμε τόσο κοριόζικα όνόματα: Σάνη, Άρτα, Φιλοθέη, Βενετία. Λοιπόν και σύ θέλω να πάς να γεννησής στην πατρίδα μου, γιά να δγάλώ το παιδί! Πάτρα που ήταν και τ’ όνομα τση μάνας μου.

— Φατμέ χανούμ το δγάλω, μά Πάτρα δέν το βγάζω! Φώναζε εκείνη γκιζτισμένη.

Καί βάσταξε καιρό αυτό το βιολί, κι’ ήκανε ό μαχαλάς σείρι.

‘Αξαφνα, ένα πρωτ, δγίκε τρομαγμένη και ξεφώνισε:

— Έφταλία πρό-φταζε... οί κρυόπονοι τ’ έγκυμοσύνης με πιάσανε.

— Χέλια! Χέλια! φώναξε ή Έφτα-λία.

Κι’ εύτς την ήβαλε στο λεωφο-ρείο να πάνε στο Μπελεντιέ, που δού-λευε ταξιντάρης ό άντρας τση, κι’ από κεί άχταρμα τ’ ‘Ελενας

— Ούχ έσεις έδω — τ’ ήλεγε άζτι-σμένη ή Έφταλία — άμα έρθη ό κόμ-πος στο χτένι έχετε τα μοντέρνα Μαι-ευτήρια με τά εργαλεία. ‘Εμεις όμως στη Σμύρνη, είχαμε τόν ‘Αη Λευτέρη.

‘Ηθελε νάρθη ή μαμή με τή χάρι του στα χέργια, να βάλη ένα τετραδάγγε-λο, κι’ ένα τριχένιο τσουλι κάτω απ’ το στρώμα τση λεχούσας. ‘Επειτα ήθελε να ράνη την κάμαρα με μαυροκούκι, και λάχαρη, να σφάξη μία όρνιθα, να πετάξη το λαρύγγι τση στο ταβάνι, κι’ αν κολλούσε κι’ ή άκρηα του κουνούσε, και κρεμούνταν σημείο πώς το παιδί θάταν άρσενικό. Τα μωρουδιακά πρό-σχε με την δη το πρώτο άστρο. ‘Αν είχε προσωπίδα το μωρό, την τραβούσε μονοκόμματη και την λειτουρούσε σε σαραντά δεσποτικές λειτουργίες. Κι’ άμα ή λεχούσα δέν είχε γάλα την πή-γαινε στην Γ α λ α τ ο υ σ α, την κάθιζε σ’ ένα βαρέλι, άνοιγε στου βρού-σες του κι ήλεγε: ‘Οπως τρέχει το νερό, έτσι και το γάλα σου.

‘Εν τώ μεταξύ φτάσανε στο Σύνταγ-μα. ‘Εκεί ένας πολιτσίματος είχε κόψει την κυκλοφορία, γιατί κάποιος έπιση-μος ήθελε να καταθέση στέφανο στον ‘Αγνωστο Στρατιώτη.

— Καί τώρα;

Μουγκρίζει, και στριφογυρίζει, άπελ-πισμένη, και μπαλιντισμένη ή έτοιμό-γεννη.

‘Αμέσως ή Έφταλία την πήρε να πάνε περπατηχτές. Καί γκουστουρά, και σκουντουφλά, ή άτυχη με την κοι-λιά στο στόμα.

— Κουράγιο κι’ άριθάραμε! τση φω-νάζει ή Έφταλία για να τση δώση άγιοότο.

— Κουμπάρα δέν νταγιαντώ πιά... Θά το κάνω!...

— Σφίξου! φωνάζει ή Έφταλία. Κουράγιο και φτάσαμε.

Τέλος με τά πολλά φτάσανε με την ψυχή στα δόντια στον Μπελεντιέ. ‘Α-μέσως οί καθαριστρες την πήρανε κά-τω, κι’ ή Έφταλία γκουστουρά μέσα στη Δημαρχία γιά να πάη τσοι μούλ-τέδες στον κουμπάρο τση.

— Τρέξε, τούτε οκασιμένη στα γέ-λια, έσύ που έπιμένεις στ’ άντέτι τού σογιοό σου, γιατί ή γυναίκα σου ήκα-τσε κάτω σ’από κομποτίει να σου κά-νη την... Καλλιότη!

Γιά βασανα του Καραμπέτ

ΣΑΜΠΑ

Χορός σάμπα είδα, κούζουμ, πολύ-πολύ μου άρεσε. ‘Υναίκα από την μεση άγκαλιάζεις, όνυατα — όνυατα σφίγγεις. ‘Υστερις απάνω της πέφτει, ύστερις απάνω σου πέφτει, πολύ — πο-λύ ώραια είνε. ‘Υστερις πόδι σου απλώνεις μέ-σα στα πόδια της και ποδαράκι της απλώνει μέσα στα πόδια σου βάι — βάι — βάι αμερικανοί, κεπόγλου ί κι οπτεκλέρ, πολύ χοδαρτά άνθρωποι είνε, άμμμμμ ωραίους χορούς ικάνουνε.

Τιρελλάθηκα!

Σάμπα να χορεύω, γιάδρουμ, παχουλό — πα-χουλό ντάμα να ιδρίσκω, πελεκουδι — μελεκουδι καμένος να ένεταί. ‘Ιφκιρία ζητούσα, κάρντας, ίφκιρία έρχεται. Φίλος μου ‘Αναστάσης, μου λέ-ει: ‘Καραμπέτ, Σάββατο βράδυ πάρτυ να έκά-να, πάρε το ύναίκα σου και έλα.

Πάω σπíti.

— ‘Υναίκα, λέω.

— Τί είνε, Καραμπέτ; μου λέει.

— Πάρτυ να πηαινουμε.

— Νά πηαινουμε, μου λέει. Ποίος να ικάνη τ’ό πάρτυ;

— Φίλος μου ‘Αναστάσης, λέω.

— Καλά μου λέει.

Παστουρμά αγοράζω, τυριά — μυριά, φιραν-τζόλα — μιραντζόλα γιά το πάρτυ έτοιμασμένος ένομαι. ‘Αμμμμ καρντίτα μου τák — τák κανει γιαντί ύναίκα ‘Αναστασάκη ισέκφομαι. ‘Αμάν κουζούμ! Τσók γκιούζελ τουρ, μα το Θεός, σου λέω! Πιρόσμπο στιρογγυλό, ιστήθος στιρογγυ-λό, πιριφέρεις — μιριφέρεις, μπιρός — πισω, όλα παχουλός — παχουλός είνε, χέρι να απλώ-νης, ό,τι θέλεις να ιπιάνης! ‘Αμάν! Μυαλός μου βάζω τί να ένεταί, ψυχή μου γαργαλιέται, βάι-βái — βάι, το μυία να έφάη σίδερο και ικου-νούπι άσάσι. Σάμπα μαζί της να χορεύω, ί-πάνω της να πέφτω, ιπάνω μου να πέφτη, με-άλο νταραβέρι να ένεταί, ψυχή μου να ιφα-ριστήθι, άμάν κουζούμ! άμάν γιάδρουμ!

Πονηρός είμαι! ‘Ιμαρτία εξωμολογμένη, ί-μαρτία συχωρεμένη. ‘Υναίκες πολύ μου άρεσουν! Καί πάμε στο πάρτυ, έγω και το ύναίκα μου. Φιστάνι άράιο, κόκκινο φοράει, κουστουμι ω-μορφο φοράω, παπουτσια μου γυαλισμένους, γέ-νεια μου ξυρισμένους, μαλλιά μου χτενισμένους, μά το θεός σου λέω, Τάυρον Πάουερ γκιπι.

Κόσμος είνε. ‘Αντρες — ύναίκες, τιραπέζι, στρώνουν, κρασί πίνουν εί — βαλά, μασαλά — μα-σαλά, ποτήρια καταβάζουν, τσακίρ κέφι έρχό-μαστε, γραμμόφωνος παίζει, φωνή βάζω:

— Έεεεε! Σάμπα να χορέψουμε κούζουμ!

‘Αμα χίτες κανέναν ντέν ήσσερι σάμπα. Κα-ραμπέτ μόνο ήσσερι — χορευτάρας ένεταί. ‘Υ-ναίκα τού ‘Αναστασάκη ιπαίρων, να χορέψουμε σάμπα λέω.

— Ντέν ήσσερώ, μου λέει.

— Έγώ ήσσερώ, λέω.

— Θα με μάθες Καραμπετάνκι;

— Ναι, κούζουμ. ‘Ολοι να βλέπετε, σάμπα να μαθαίνετε.

‘Υναίκα άρπάζω, από το μέση βουτάω, ιπό-δι μου ιπόδια της βάζω, σκύψε μπιρός της λέω. ‘Υναίκα σκύβει μπιρός, από πάνω σκύβει Κα-ραμπέτ, αίμα κεφάλι μου άνιβαίνει.

‘Οπου θυμάνει ‘Αναστασάκης, σηκώνεται:

— Στόπ! μου λέει.

— Γιατί; του λέω.

— ‘Υναίκα μου άφισε!

— Γιατί μπέ κάρντας; ‘Εγώ τίποτες ύναί-κα σου δέν ικάνω, μά το θεός σου λέω! Χορός είνε, σάμπα — μάμπα — καράμπα, φιλάν φιστικ ένεταί.

— Έτεφιζίλικι ένεταί! μου λέει.

— Γιόκ μπέ.

Καί το ύναίκα του Ισφίγγω, έλα της λέω, πόδι μου παχουλά — παχουλά ποδαράκια της βάζω, άμάν — άμάν, σάμπα να χορεύουμε, όλοι να μαθαίνουμε. Θυμάνει ‘Αναστασάκης, χαστου-κι μου τιραβάει. Θυμάνω έγώ, χαστουκι τού τι-ραβάω. Σματάς ένεταί, φασαρία, κουγιαμέτ, όλοι φωνάζουν, άριπάζονται, άλλοι λένε να χο-ρέψη Καραμπέτ, άλλοι λένε να μη χορέψη Κα-ραμπέτ, παρεξηγήσις — μαρεξηγήσις, ποτήρια σηκώνονται, καρέκλες — μαρέκλες, τιραπέζια, γκάπ — γκούπ γοροθιές πέφτουν, άντρες φωνά-ζουν, ύναίκες τσιρίζουν, ξύλο πέφτει, άστυνομία έρχεται.

‘Αμα ισπίτι μας ύρίσαμε μάτι μου μαύρος ήτανε. ‘Αμα σάμπα ιχόρωα, ύναίκα έσφίξα, ηύ-χαριστημένος είμαι. Χαλάλι μπέ!...

Ο ΑΡΜΕΝΗΣ

Οι Ιδιοτροπίες του Πιερσινίδα

Γιά κοντά

Μπιά, μπιά, μπιά! Τί δλέπω κοπέλ-λα μου! Μου τάκοψες κι’ έσύ; Ναι, τά μαλλιά σου έννοώ. Καθώς δλέπω, μπήκε ψαλλίδι, μηχανή και ξυράφι στο σβέρκο. Μά γιά στάσου κοπέλλα μου. Μέχρι τόν περασμένο μήνα, καθώς θυ-μάμαι, καμάρωνες τά μακρύα σου μαλ-λιά και τά πηγαινες γιά περμανάντ και πότε τάφτιανες μπουμπάρια, πό-τε τά σήκωνες από πίσω και τά μά-ζευες απάνω — απά-νω και πότε τάφτιαν-ες χωρίστρα στη μέση και πότε κώσο και πότε πάλι τά σούρωνες πάνω στο καύκαλό σου, σάν πλατεία, ή μάλλον σάν το πράμα έκείνο που βάζουν στο κε-φάλι τους οί κου-λουρτζήδες γιά ν’ ά-κουμπάνε τόν ταβλά.

Καί όχι μόνον τού-το, άλλα μου άγόραζες και ψεύτικα μπουμπάρια γιά να φαίνονται τά μαλ-λιά σου πιο πολλά. Και τώρα, αϊνι-διώς και άπροσδοκήτως πάς στον μπαρ-μπέρη — τόν κομωτή, θέλω να πώ — και τούς βάζεις ψαλλίδι!

Πώς; Είνε ή μόδα; Μά δέν άμφιβάλ-λω γι’ αυτό. ‘Εσεις οί γυναίκες είσα-στε ικανές να ξυρίσετε το κεφάλι σας με την ψιλή μηχανή, άν έρθη ή διαταγή από το Παρίσι. Τί είπες κοπέλλα μου;

‘Αν σου πάνε; Τί να σου πώ κακομοί-ρα μου! ‘Εγώ τίς άντιλήψεις μου τις έχω καθορίσει πρό πολλού στο ζήτημα των μαλλιών. ‘Εγώ τη γυναίκα την έν-νόω με μακρύα μαλλιά, όχι μόνο γιά λόγους αισθητικής, άλλα και γιά πρα-κτικούς λόγους. Γιά να μπορη ό άντρας να σας τραβάη από τις κοτιόδες και να σας φέρη βόλτα, όταν πρόκειται να σας καταχειρίση, όπως σας άξίζει άλλωστε.

Καί τί γίνεται, δηλαδή, τώρα που μου τά κόψατε; Κατά τί ώφελείσθε σεις ή ή κοινωνία που σας άνέχεται; ‘Η με μακρύα ή με κοντά μαλλιά ίδιες είσα-στε. ‘Ανόητα πλάσματα που σας ένδια-φέρει μόνο το άπ’ έξω τού κεφαλιού. Γιά τ’ άπομέσος, ούτε κουνένο! Καί τ’ άπομέσος είνε άδείο, σάν ένοικιαστο δωμάτιο, σάν ένα χαρτονένιο κουτί ά-δείο από μέσα στολισμένο άπ’ έξω.

Λοιπόν, δέν μπορώ να σας καταλά-βω, έσας τις γυναίκες. Πότε μακραίνετε τά μαλλιά και κονταίνετε τη φούστα, πότε μακραίνετε τη φούστα και κονταί-νετε τά μαλλιά κι’ όλη σας ή ζωή μ’ αυτό το θέμα περνάει, που να σας πά-ρη ό διάολος να σας πάρη! Με τά κον-τέματα και τά μακρέματα, με τά φαρ-δέματα και τά στενέματα, με τά ντυ-σίματα και τά γδυσίματα και τις άλ-λες παρόμοιες σαχλαμάρες που σας κα-λύπτουν γιά μία στιγμή και σας άπο-καλύπτουν συνεχώς.

Καί δέν με νοιάζει τίποτ’ άλλο, όσο που άναποδογυρίζετε την παροιμία που λέει γιά σας τά άδυντα θηλυκά ότι: ‘Μακρύα μαλλιά και λίγα μυαλά’ και τώρα θα μάς άναγκάσετε να λέμε ‘κον-τά μαλλιά και λίγα μυαλά’. Τί είπα; Λίγα μυαλά; ‘Οχι! Λάθος. Καθόλου μυαλά είνε ή δική μου γνώμη και όλων σχεδόν των εύφρονούντων...

‘Αειντε, λοιπόν, κοπέλλα μου. Τώρα ξαφανίσου από μπροστά μου να μη σε δλέπω και μου γυρίζεις τ’ άντερα. Φύγε γιά να μη σου χώσω καμμία φάπα στο φρεσκοξυρισμένο σβέσκο! ‘Αειντε, γιατί με τρώει το χέρι μου, παληόπραμα!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

‘Αξιοπρέπεια

Μία περίπτωση που είνε άλλω-στε απλή, συμβαίνει στην άγαπητή αναγνώστριά ‘Αλένα χωρίς καρδιά’.

Κάποια μέρα έτυχε να πάη σ’ ένα χορευτικό κέντρο όπου τραγουδούσε ένας εξ επαγγέλματος νεαρός και νό-στιμος καλλιτέχνης. Μόλις τόν είδε ή ‘Αλένα ένοιωσε γι’ αυτόν κεραυνό-δο έρωτα. Κάθε βράδυ πήγαινε στο κέντρο γιά να τόν βλέπη, να τόν ά-κουη να τραγουδάη τα παθητικά του ταγκό, να χαίρεται τά αείδω του χα-μόγελα, που ό νεαρός τά σκροπούσε, άφείδως, σ’ όλους τους πελάτες και πρό πάντων σ’ όλες τις όμορφες γυ-νοίκες που συχνάζαν στο κέντρο.

‘Εφτασε, τέλος, ή ήμερα που ό νεαρός τραγουδιστής έφυγε γι’ άλλη πόλη γιά να σκροτίση κι’ έκει την άκαταρχήτη γιορταία του. ‘Η μικρή ‘Αλένα άτελείωτη γιά την άγανάχη, σ’ αυτό άγαπημένου της — μαζί του δέν είχε άνασταλεί παρά μερικά χα-μόγελα και περιπάδες ματιές — τού έγραψε δυό φλογερά γράμματα, άλ-λά έκείνος... δέν απήντησε!

Σάν τη ‘Αλένα χωρίς καρδιά’ ύ-πάρχουν δυαχτάς πολλές. Θα έπρε-πε άπόστο, νομίζουμε, σε κάτι πα-ρόμοιες περιπτώσεις να πηγούν τους ένθουσιασμούς τους, να μην παρασ-τανται τόσο εύκολα άπ’ τά χαμόγελα και τις γλυκές ματιές των επαγ-γελματιών καλλιτεχνών και να φρο-ντίη, τόσο απέναντι των έαυτών τους, όσο κι’ απέναντι τού κοινωνικού πε-ριβάλλοντος έπαυ έζυνε.

Δέν είνε νοητό μία κοπέλλα καλής οικογενείας να έρωτεύεται κι’ ά-πελίζεται γιά τόν πρώτον τυχόντα καλλιτέχνη, που σκοπός του είνε να δημιουργή θύματα, άδιαφορώντας γιά κάθε συνέπεια. ‘Αξιοπρέπεια, λοιπόν, αξιοπρέπεια και τίποτ’ άλλο!

Θ λ ι μ ν ε ν η ν μ ε λ α χ ρ ο ι ν - ν η ν κ υ ρ ι α ν 13: ‘Ο άντρας σας παραστράτησε, μά δέν σας ξε-χασε, δέν άπομακρύνθηκε από κοντά σας. ‘Η ντροπή δέν είνε δική σας. ‘Επομένως δέν πρέπει να φοβήθητε κανένα σκάνδαλο, άλλα να συνεννοή-θητε με τόν άντρα σας, γιά να ξανα-βρήτε τη γαλήνη της ψυχής σας.

Ρ έ ν α ν ά π ό τ ό ‘Α ρ χ ι ο ς : ‘Η Ιστορία σας δείχνει άσάτο χα-ρακτήρα, που δέν έγγυάται γιά το μέλλον. Είστε γεμάτη άμφιβολίες, νομίζετε ότι άγαπάτε και έαφικά πι-στοποιείτε ότι αυτό που νοιάζατε ή-ταν οίκτος. Μετανοιώνετε, άρραβωνί-ζεστε, διαλύετε τους άρραβώνες ξα-ναβρίσκετε πάλι τόν πρώτο, άλλα εί-νε πιά άργά. Τώρα... προμηνέτε να διαλύση κι’ αυτός τούς δικούς του άρραβώνες και... ‘Αλλά φαντάζομαι ότι ένα έκπληξης θα σας περιμένει και τότε... μου ξαναγράφετε.

Σ υ ν τ ρ ι μ ι μ ι τ η ς ζ ω ή ς : ‘Όσο ήταν έλευθερη είχατε κάθε δι-καιώμα να έλπίζετε γιά την έκπλη-ρωσι κάποιου σκοπού Ιερού. ‘Από τότε όμως που παντρεύτηκε και έ-φυγε, και σχημάτισε οικογένεια, νο-μίζω πως δέν θα έπρεπε ν’ αναλύετε μία τέτοια εύδυνή να την έξολογί-ζε, καταστρέφοντας έτσι την ήρεμη

Χ. Μ. — Δ ί λ η μ μ α : Σκε-φθήκατε και σεις σάν σκληρός και έπιπόλαιος άντρας. ‘Εγλέντυνε κι’ ό-ταν ήρθε ή στιγμή τού γάμου τ’ ά-ναποδογύρισε όλα και, ούτε λίγο ούτε πολύ, ζήτησε να παρη γυναίκα του τη φιλενάδα της. Το νομίζε-τε τόσο άπλο γιά μία γυναίκα που έ-χρησε έστω και λίγες εύτυχισμένες στιγμές μ’ έναν άντρα να βλέπη αυ-τόν τόν άντρα να παντρεύεται την καλλίτερη φιλενάδα της; Μπορώ να σας βρεθίσω κάτι; ότι και οί τρεις θα γίνουν δυστυχίες!

‘Α π ε λ ι σ μ ε ν η ν ι σ ω ς γ ι α τ α π ά ν τ α 8. 1. 2. Β. Τ. : Δέν έχετε τίποτα, μην το σκέπτεστε. Νά παντρευτήτε άφοβα.

Κ ε ρ α υ τ η β ο λ ο ν ε ρ ω - τ α : Είμαι μά την άλήθεια κωμικό να παραφέρεστε από μία σκιά στο κινηματογράφου και να τρέχετε έζπι-σω από άνθρώπους που έχουν δημι-ουργήσει υπαρκτούς στην κοινωνία. ‘Αλλοίμονο άν κάθε κορίτσι έξολογι-ζόταν από την πρώτη εικόνα που θα συναντούσε σε μία βιτρίνα ή σ’όταν κι-νηματογράφο.

Κ ο υ ρ α σ μ έ ν ο ν δ ι α β ά - τ η ν Μ. Σ. 12. Τ. : Λευκάδα: ‘Ε-χω τη γνώμη πως αν ξανασφίξετε χω-ρίς κανένα σκοπό, έτσι άπλως, γιά να συνεχιστούν μόνο οι σχέσεις σας, θα έχετε άσχημα άποτελέσματα που θα σας κάνουν να δυστυχέσετε. Μην άφήσετε, λοιπόν, να επαναληφθί το παλαιό σφάλμα.

Π ο ν ε μ έ ν η ν ξ α ν θ ο ύ λ α ν . Β. Π. : Δέν μπορείτε ν’ άγαπάτε έ-ναν άνθρωπο που δέν σας άγαπά, σας περιφρονεί και δέν σέβεται την αξιο-πρέπεια σας. Μην άυταπατάσθε, λοι-πόν.

Φ λ ο ι σ β ο ν . Πόρτο - Ράφτη : Τό άτομικος σας ήμερολόγιο τό διά-βασα. Σας συγχάωρ γιά τις καλ-λιτεχνικές σας επιδόσεις και την πι-στιν σας προς τόν Θεόν. Εύχομαι να άποκατασταθίτε σ’ ένα άπ’ αυτά τα στίπια που φτιάχνετε και να εύτυχή-στε σ’ όλη σας τη ζωή με τή νέα των όνείρων σας.

Δ υ ο τ ρ ε λ λ ο κ ρ ι τ σ α τ ο υ ‘Α γ ρ ι ν ί ο υ Χ. Κ. : Τό να βέλη ένας άντρας — και ό άντρας πάντοτε θέλει και χωρίς ν’ άγαπή — αυτό δέν είνε δύσκολο να τό έκτελέ-

ση είτε ήμερα είνε, είτε νύχτα. Κι’ άν γίνη αυτό δέν έχει καμμία σημα-σία. Σημασία έχει — μάλιστα και εύχρηστική — όταν ή άγάπη είνε άμοιβαία και έχει και κάποιο σκοπό: το γάμο!

Ν ί κ ο ν Κ λ ά β ε λ α ν τ : Συνήθως οί σπουδαστές ή οί έπιστή-μονες έμπορικών και οικονομικών θεω-ρούνται σοφοί και θετικοί άνθρώ-ποι. Δέν καταλαβαίνω, λοιπόν, πως ξεφύγατε από τις άρχές σας και πι-στεύατε ότι μία νέα σοβαρή, δημο-φι, καλή, θα κατέφυνε σε δημοσιεύ-σεις, όταν μάλιστα διαθέτη τόσο πολλά χρήματα.

Ρ ο ζ α ρ ί τ α ν τ ω ν δ α σ α ν Α. Β. Γ. 904: Ευχαριστώ γιά τά καλά σας λόγια και γιά τις εύχες σας. Τό μόνο που έχω να σας πώ είνε ότι καλά έκανε και δέν ήρθε. Πρέπει να θεωρήσετε τόν έαυτό σας εύτυχη που δέν έγινε τίποτα γιαντί σε πολύ μικρό διάστημα θα μετανο-ούσατε γιά τήν άπόφασί σας. Τάχει το αίμα τους: Θα σας έγκατέλειπε άργά ή γρήγορα άπωδότητος.

Δ έ ν ξ έ ρ ω γ ι α τ ι — Κ. Δ. : ‘Ο όρκος που έδωσα είνε βέβαια σε-μαδαρ κι’ αυτό άποδεικνύει ότι είνε μία έντιμη κοπέλλα και θα εξελιχθί σε καλή σύζυγο και μητέρα. Δέν πρέ-πει, λοιπόν, να την πειράξετε ούτε να την ένοχλήσετε πιά, άλλα να της ύποσχεθήτε πως όταν θα είνε καίρος να λύση τόν όρκο της να σας είδο-ποίηση να πάτε στους γονείς της και να τη ζητήσετε γιά γυναίκα σας.

‘Α ν ο ι ξ ι α τ ι κ ο λ ο λ ο υ - λ ο υ δ ί ς : Σας συγχάωρ γιά τη διαγωγή σας και τούς τρόπους σας. Κάθε νοικοκυροκόριτο που σέβεται τόν έαυτό του και το στίπι του, έ-τσι πρέπει να φέρεται. Πάντως να τόν ένθαρρύνετε, γιατί φαίνεται ντρο-παλός. Καί άν κατ’ άρχην ντρεπεται νάρθη σπíti, άς τόν καλέσουν οι γο-νείς σας.

Π α π α μ ι χ ά λ η ν : ‘Εμείς τί θέλτε να γράψουμε γιά την Αμπε-λίτη; ‘Αν έχετε άρισμένη άφορμή, να της γράψετε άπ’ εύθείας.

Μ ε λ α χ ρ ο ι ν κ ο ρ ι τ σ ό - π ο υ λ ο κ α ι μ ι κ ρ η ν έ ρ ω - τ ο υ λ α ν τ η ς έ π α ρ χ ι α ς 55: ‘Ατί είνε έκείνο που κανει τούς άντρες να με ποθούν; με ρωτάτε, σάν να μην καταλαβαίνετε ότι είστε 15 χρονών, μελαχροινή και ταακινούλα.

‘Ο φ α ν η ν Κ. Κ. 66: Μην ά-πελίζεστε. Κρατήστε μία σοβαρή στάσι απέναντί του, μην βγαίνετε με άλλους έξω και μη δώσετε καμμία άφορμή. Θάρρη μόνος του να σας ζη-τήση κι’ όταν τόν συναντήσετε, τό-τε να εξηγήθητε και να τού άποδεί-ξετε πόσο κοντά συμπεριφέρθηκε ά-πέναντί σας.

‘Α γ ά π η ς τ α π ε ί ν ω σ ι ν Π. Δ. Ε. 5. 0.: Πράγματι δείχνει ένθρωπον με καλά και εύγενικά αί-σθηματα. Δέν φανερώνει, όμως ότι σας άγαπά. Πιθανόν να σας άγαπά με τόν τρόπο του: δηλαδή να αίσθα-νεται γιά σας μία έκτίμησι, μία φι-λία. Σας συμβουλεύω να κάνετε και σεις τό ίδιο: να είστε σεμνή, φρόνιμη, να προσφέρετε τή φιλία σας, τό έν-διαφέρον σας, γιαντί άλλοίως θα τόν άπογοητεύσετε και ίσως τότε τά δ-ναί σας να βγαίνε ψεύτικα.

‘Α γ ά π η ς τ α λ ε υ τ α ί α ά ν α λ α μ π η Π. Π. Ε. 5. 0.: ‘Ησαν οί πρώτοι ένθουσιασμοί του, ήσαν οί δικοί σας φόβοι, μην έκτε-θήτε. Σύστατε την αξιοπρέπεια σας. Τώρα γιαντί μετανιώνετε; ‘Εξαιρι-δώντας έπειτα από μερικούς μήνες την έπιπολαιότητα του, όπως γρά-φετε. ‘Οχι, δέν ήταν έπιπολαιότης. ‘Ηταν κάτι χειρότερο και πρέπει να θεωρήσετε τόν έαυτό σας εύτυχίο-μεν που κατέληξαν έτσι τά πράγματα. Σωθήκατε από ένα κακό σύντροφο που θα σκλάβωνε τή ζωή σας με δι-άφορες δικές του περιπέτειες.

‘Ε τ ο ν α υ τ ο π ο υ λ ο τ η ς Η π ε ι ρ ο υ Ζ. Ι. Γ. Π. 160: Δέν της μιλήσατε γιαντί είσατε σε-μνός, εύγενικός και με καλή άνατρο-φή. Πέρασαν όμως 4 χρόνια, κανένα ταξείδιο, έπισκέπτασθε πολιτείες, λι-μάνια και άναγκαστικώς δημιουργή-σατε συναναστροφές και ξεθάρρεψα-τε. Μου φαίνεται λοιπόν, πως είναι πια καιρός να της γράψετε τούλαχι-στον και να της έκθέσετε τις σκέ-ψεις σας τά σχέδια σας και τά αί-σθηματά σας. ‘Ετσι θα φτάσετε σ’ ένα συμπέρασμα: να συνεχίσετε ή να διακόψετε.

‘Ο φ α ν η ν Κ. Κ. 66: Μην ά-πελίζεστε. Κρατήστε μία σοβαρή στάσι απέναντί του, μην βγαίνετε με άλλους έξω και μη δώσετε καμμία άφορμή. Θάρρη μόνος του να σας ζη-τήση κι’ όταν τόν συναντήσετε, τό-τε να εξηγήθητε και να τού άποδεί-ξετε πόσο κοντά συμπεριφέρθηκε ά-πέναντί σας.

‘Α γ ά π η ς τ α π ε ί ν ω σ ι ν Π. Δ. Ε. 5. 0.: Πράγματι δείχνει ένθρωπον με καλά και εύγενικά αί-σθηματα. Δέν φανερώνει, όμως ότι σας άγαπά. Πιθανόν να σας άγαπά με τόν τρόπο του: δηλαδή να αίσθα-νεται γιά σας μία έκτίμησι, μία φι-λία. Σας συμβουλεύω να κάνετε και σεις τό ίδιο: να είστε σεμνή, φρόνιμη, να προσφέρετε τή φιλία σας, τό έν-διαφέρον σας, γιαντί άλλοίως θα τόν άπογοητεύσετε και ίσως τότε τά δ-ναί σας να βγαίνε ψεύτικα.

‘Α γ ά π η ς τ α λ ε υ τ α ί α ά ν α λ α μ π η Π. Π. Ε. 5. 0.: ‘Ησαν οί πρώτοι ένθουσιασμοί του, ήσαν οί δικοί σας φόβοι, μην έκτε-θήτε. Σύστατε την αξιοπρέπεια σας. Τώρα γιαντί μετανιώνετε; ‘Εξαιρι-δώντας έπειτα από μερικούς μήνες την έπιπολαιότητα του, όπως γρά-φετε. ‘Οχι, δέν ήταν έπιπολαιότης. ‘Ηταν κάτι χειρότερο και πρέπει να θεωρήσετε τόν έαυτό σας εύτυχίο-μεν που κατέληξαν έτσι τά πράγματα. Σωθήκατε από ένα κακό σύντροφο που θα σκλάβωνε τή ζωή σας με δι-άφορες δικές του περιπέτειες.

‘Ε τ ο ν α υ τ ο π ο υ λ ο τ η ς Η π ε ι ρ ο υ Ζ. Ι. Γ. Π. 160: Δέν της μιλήσατε γιαντί είσατε σε-μνός, εύγενικός και με καλή άνατρο-φή. Πέρασαν όμως 4 χρόνια, κανένα ταξείδιο, έπισκέπτασθε πολιτείες, λι-μάνια και άναγκαστικώς δημιουργή-σατε συναναστροφές και ξεθάρρεψα-τε. Μου φαίνεται λοιπόν, πως είναι πια καιρός να της γράψετε τούλαχι-στον και να της έκθέσετε τις σκέ-ψεις σας τά σχέδια σας και τά αί-σθηματά σας. ‘Ετσι θα φτάσετε σ’ ένα συμπέρασμα: να συνεχίσετε ή να διακόψετε.

‘Ο φ α ν η ν Κ. Κ. 66: Μην ά-πελίζεστε. Κρατήστε μία σοβαρή στάσι απέναντί του, μην βγαίνετε με άλλους έξω και μη δώσετε καμμία άφορμή. Θάρρη μόνος του να σας ζη-τήση κι’ όταν τόν συναντήσετε, τό-τε να εξηγήθητε και να τού άποδεί-ξετε πόσο κοντά συμπεριφέρθηκε ά-πέναντί σας.

‘Α γ ά π η ς τ α π ε ί ν ω σ ι ν Π. Δ. Ε. 5. 0.: Πράγματι δείχνει ένθρωπον με καλά και εύγενικά αί-σθηματα. Δέν φανερώνει, όμως ότι σας άγαπά. Πιθανόν να σας άγαπά με τόν τρόπο του: δηλαδή να αίσθα-νεται γιά σας μία έκτίμησι, μία φι-λία. Σας συμβουλεύω να κάνετε και σεις τό ίδιο: να είστε σεμνή, φρόνιμη, να προσφέρετε τή φιλία σας, τό έν-διαφέρον σας, γιαντί άλλοίως θα τόν άπογοητεύσετε και ίσως τότε τά δ-ναί σας να βγαίνε ψεύτικα.

‘Α γ ά π η ς τ α λ ε υ τ α ί α ά ν α λ α μ π η Π. Π. Ε. 5. 0.: ‘Ησαν οί πρώτοι ένθουσιασμοί του, ήσαν οί δικοί σας φόβοι, μην έκτε-θήτε. Σύστατε την αξιοπρέπεια σας. Τώρα γιαντί μετανιώνετε; ‘Εξαιρι-δώντας έπειτα από μερικούς μήνες την έπιπολαιότητα του, όπως γρά-φετε. ‘Οχι, δέν ήταν έπιπολαιότης. ‘Ηταν κάτι χειρότερο και πρέπει να θεωρήσετε τόν έαυτό σας εύτυχίο-μεν που κατέληξαν έτσι τά πράγματα. Σωθήκατε από ένα κακό σύντροφο που θα σκλάβωνε τή ζωή σας με δι-άφορες δικές του περιπέτειες.

‘Ε τ ο ν α υ τ ο π ο υ λ ο τ η ς Η π ε ι ρ ο υ Ζ. Ι. Γ. Π. 160: Δέν της μιλήσατε γιαντί είσατε σε-μνός, εύγενικός και με καλή άνατρο-φή. Πέρασαν όμως 4 χρόνια, κανένα ταξείδιο, έπισκέπτασθε πολιτείες, λι-μάνια και άναγκαστικώς δημιουργή-σατε συναναστροφές και ξεθάρρεψα-τε. Μου φαίνεται λοιπόν, πως είναι πια καιρός να της γράψετε τούλαχι-στον και να της έκθέσετε τις σκέ-ψεις σας τά σχέδια σας και τά αί-σθηματά σας. ‘Ετσι θα φτάσετε σ’ ένα συμπέρασμα: να συνεχίσετε ή να διακόψετε.

‘Ο φ α ν η ν Κ. Κ. 66: Μην ά-πελίζεστε. Κρατήστε μία σοβαρή στάσι απέναντί του, μην βγαίνετε με άλλους έξω και μη δώσετε καμμία άφορμή. Θάρρη μόνος του να σας ζη-τήση κι’ όταν τόν συναντήσετε, τό

«Χαροθλα 6.79»: Μή δι-
στάσετε να του το πείτε. Όσο βλέ-
πει και δεν μιλάτε σας θεωρεί έ-
νοχο. Φανήτε περισσότερο θαρραλέα
γιατί απ' αυτό εξαρτάται το μέλλον
σας.

Σπανίαν και δυσέ-
ρεστην άγανην, Μ. Μ.: Έ-
πειδή μω ζήτατε τη συμβουλή μου
σας λέω καθαρά να μην παρασυρθείτε
τόσο νέος ακούω, από το έρωτικό
σας αίσθημα για τη μικρούλα των 15
χρόνων. Κυτάζετε πρώτα να βάλετε
τις βάσεις της μορφώσεως και της έ-
παγγελματικής σας σταδιοδρομίας
κι' έπειτα έχετε κουράγιο για αισθη-
ματικές περιπέτειες.

Μαρμελάνα νειάτα, Πά-
τρας: Δεν μπορώ να καταλάβω, ά-
φου είσατε αρραβωνισμένη, πώς
μπλεχθήκατε στο αυτό το αίσθημα, ξε-
χνώντας τις ηθικές και κοινωνικές ύ-
ποκειμένες που έχετε, όχι μόνο στο
μνηστήρα σας, αλλά και στη δική σας
έξιοτητα. Τώρα να σας πω να δι-
αλύσετε τον αρραβώνα; Μα θα έχω
ο δεύτερος το σκοπό και τα μέσα να
σας αποκαταστήση; Ή θα μείνεται
και μ' αυτόν έκτεθειμένη;

«Μπρόσγκρεμς και
πίσω ρέμα»: Δέκα έδτα χρό-
νών κορίτσι δεν είνε και μικρό ώστε
να νομίζετε ότι δικαιολογείσα για
την έπιπολαιότητα που δείξατε και
για το κακό που πάθατε απ' τον παν-
τρεμένο φίλο σας. Ή θήσις σας ά-
ληθινά είνε δραματική, άφου ο άλλος
θέλει να σας παντρευτή. Το καλύτε-
ρο που θα κάνετε είνε να του πείτε το
σφάλμα σας κι' άς το πάρη όπως θέ-
λει.

Π' Αναποφάσιστο Κο-
ρίτσι, Χιον: Δώδεκα χρόνια ά-
γάπη είνε σπουδαία και συγκινητική
περίπτωσης. Πρέπει όμως να δοθί-
να τέλος, και σύντομα μάλιστα. Οι
γονείς σας δεν έγκρινουν αυτό το
γάμο, γιατί είνε αδιαιρέτως ά-
καμα ο νέος. Πώς λοιπόν θέλετε σείς
να τον παντρευτήτε, άφου έφέρετε κα-
λά, πώς μονάχα στη δική σας περι-
ουσία στηρίζεται; Οι γονείς σας για
ν' άρνούνται κάτι ξέρουν. Τί σπητι-
κό θα δημιουργήσετε οι δύο σας; Γι'
αυτό καλόν είνε ν' αναθεωρήσετε την
πρώτη σας άπόφαση και να συνενω-
θίτε με τον καλό σας για τα περαι-
τέρω.

Κ. Λ. Απογοητευμέ-
νην ύπαρξιν: Σάν φρόνιμο
και νοικοκυρεμένο κορίτσι που είσατε
σας συμβουλεύω να κόψετε κάθε σχέ-
σι με τον νεαρό, γιατί δεν έχει κοι-
νώνια σκοπό για σας. Αυτό
που σας έλεγε, πώς θα σας ζητούσε
άπο τους γονείς σας, είνε προφάσις
για να σας παρασυρή στο ραντεβού,
κτλ. Κι' έπειδή σείς σταθήκατε φρό-
νιμη, ο νεαρός αυτός τόσκασε, γιατί
είδε πως αδεν πίνετε μπάζα!

Κόρη ν' τού Αράχθου:
Το ίδιο που έπαθε και η Απί-
ο-ητη μ' έβ'ν ύπ' αραξί-
ο πάθατε κι' εσείς. Σας συνεκίνησε ο
νεαρός αξιωματικός και φαντασθήκα-
τε ότι σας αγαπάει, ενώ αυτός πι-
-

γαινε μόνο για διασκέδασι...Και τό-
ρα που βρήκε άλλου καλύτερα σας ά-
φησε. Μα μη στενοχωρηθείτε, γιατί ή
ζωή έχει πολλές απογοητεύσεις. Το
καλύτερο που έχετε να κάνετε είνε να
φιλοσοφήσετε και να μη καθάστε να
μαραζώνετε με το αίσθημά σας! Σας
συμβουλεύω να κυτάξετε να δε-
χί'τε σύντομα κάποιαν από τις τό-
σες προτάσεις γάμου που έχετε.

«. . .»: Στην άνυπόγραφη μι-
κρή από τη Θεσσαλονίκη, που μοι
γράφει, ότι γοητεύθηκε από τον δεύ-
τερο ξάδερφό της, έχω να της συ-
στήσω να σκεφθ' λογικά και να μην
πάρη στα σοβαρά το αίσθημα αυτό,
γιατί είνε καπρίσιον δίχως σημα-
σία...

Βασίλισσα των Τζου-
μέρκων: Ο αξιωματικός πραγ-
ματικά σας αγαπά. Έκτός αυτού —
άπο μω γράσετε — έχετε πολλά
δείγματα της αγάπης του κι' άκόμα
και την έπίσημη πρότασή του να σας
παντρευτή. Ο πατέρας σας είνε και-
ρός να το μάθ' η. Γι' αυτό ο καλός
σας ή ο πατέρας του πρέπει να του
γράψουν, άφου προηγουμένως ένημε-
ρώσουν και σας για το διάδημά τους,
ώστε να είσατε προετοιμασμένη να έ-
κμνηστευθήτε κι' ίσως στον πατέρα
σας την αγάπη σας. Πριν όμως απ'
αυτά, σας συμβουλεύω να φροντί-
σετε για τελευταία φορά να εξακριβώ-
σετε τις διαθέσεις του νέου για να
ξέρετε ότι βραδίστε σε σταθερό έδα-
φος.

Μικρήν Βολιούτοπού-
λάν: Θυμάζω άγαπητή μου, τη
φοβερή σας ειλικρίνεια και τον μω
εία τα νάζια και τα καπρίσια σας,
έξ αιτίας των οποίων απομακρύνετε
όδικα και παράλογα τον καλό νέο.
Τώρα ζητάτε τη συμβουλή μου; Φρο-
νίστε να διορθώσετε την έπιπολαιό-
τητα χαρακτήρα σας, γιατί αλλιώς θα δη-
μιουργήσατε κάποτε τη δυστυχία σας,
χωρίς να την αξίζετε!...

Μαθητήν που άγανη-
σε πολύ: Το γράμμα σας, αγα-
πητέ μου, δείχνει νέο λογικό κι' ά-
πορώ πως παρασυρήκατε σ' ένα παι-
δαίστικο ειδύλλιο με τη συμμοθήτριά
σας, που άσφαλός δεν πρόκειται ν'
καταλήξ' σε τίποτα το σοβαρό. Κι'
έφτάσατε στο σημείο, πρώτος μαθη-
τής σείς να τά... φορτώσετε δια στον
κόκορα! Έπιτρέψτε μου, λοιπόν,
σάν μητέρα σας, να σας τραβήξω τ'
αυτή και να σας συστήσω να κυτά-
ξετε το σχολείο σας, άφήνοντας γι'
αργότερα τα ειδύλλια...

Γόσησαν της Όρε-
στιάδος: Είνε άπορησιόσπι-
κό ό,τι γίνεται και πρέπει να λάβε-
τε τα μέτρα σας πολύ γρήγορα μάλι-
στα, γιατί αν συνεχισθ' αυτό ή ύ-
γεια σας θα κλονισθ'. Συμβουλεύω-
τε χωρίς δισταγμό κι' ένα καλό για-
τρό, που να σας υποδείξ' πώς πρέ-
πει να ένεργήσετε. Έπιζώ να
έπιβλήθητε στον εαυτό σας και ή θέ-
λησις να μη σας εγκαταλείψ'.

MIPANTA

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις έπιστολών

Μαύρο Καστελ. Τρι-
αντά ο υλλο: Να παίρνετε από
τα Comprimes d'Extrait Onago-Mari-
maile ή αν δεν βρήτε απ' αυτά, τότε
να παίρνετε από τις tabl. Omponal
δύο ημερησίως δηλ. μία το πρωί και
μία το βράδυ πρό φαγητού, και επί
15 μόνον ήμέρες μετά τον καθαρι-
σμόν έκαστης περιόδου. Θα εξακο-
λουθήσατε επί τμήνον και κατόπιν
διακοπών δύο μηνών, θα επαναλάβετε
και πάλιν το φάρμακον επί άλλων
τρεις μήνες. Τελικώς έντρηθ' κάθε
βράδυ με αμυγδαλόλαδο από γλυκά
αμύγδαλα και με κυκλικές πάντοτε
κινήσεις και με κατεύθυνση πάντοτε
έκ των άνω προς τα κάτω.

Φαβίολα: Παρομοία περι-
πτωσης προς «Μαύρο Καστελ. Τρι-
αντάφυλλο». Ακολουθήσατε και σείς
την τακτική που γράφω προς αυτήν,
και με την παρατήρησιν, ότι οι περι-
πτώσεις αυτές είνε δυσκολοερέπτε-
τες, ώστε χρειάζεται έπιμονή και ύ-
πομονή...

Ατζολίνα και Κλαρέτ:
Παρομοία, άσούτως, περίπτωσης προς
«Μαύρο Καστ. Τριαντάφυλλο».

Γεώργιος Κουτρ. Αγ.
Πνεύμα: Το καλύτερο πούχετε
να κάνετε για ν' απολυτρωθήτε ταχέ-
ως και ριζικάς τών δεινών σας, είνε
ν' αποσπάτε το ταχύτερο σ' χειρουργ-
γο συνάδελφον για την ταχείαν έγχει-
ρυσιν και απόσπασιν του σπυγγίου
σας. Έάν τ' άφήσατε στην ίδια κα-
τάστασι, που μω περιγράφετε, δια-
τρέχετε σοβαρότατον κίνδυνον, ως έκ
του ήμερος, που τούτο ύφίσταται.
Είνε ήμερτια, τόσο νέος, να υποφέ-
ρετε επί τόσο χρόνια, απ' αυτήν την
πάσθιν. Προηγουμένως όμως, να έ-
ξαεσθήτε καλώς και από παθολόγο
γιατρό, μήπως υπάρχει και πνευμο-
νική πάσθιν, όπότε τα πράγματα
αλλάζουν διότι χρειάζεται ειδική συν-
τηρητική θεραπεία.

Καρυστινόν: Άνευ προ-
σωπικής εξέτασεως δεν δύναμαι μετ'ά
βραδείας ν' άποφανθ' επί της πα-
θώσεως σας. Πάντως να περνάτε την
μυτη κάθε βράδυ με την έξης λοσιόν:
Alcool camphre 10 gr. Tenuine de
benjoin 5 gr. Eau de Cologne 20 gr.
Eau d'alil 10 gr. και κατόπιν να
την πονδράξετε με την ποδάρ: Ani-
don 20 gr. Sallivale de bismuth 5
gr. Soufre sublimé 5 gr. Μετά διμη-
νον θεραπεΐαν ξαναγράψτε μου.

Μία πληγυμένη: Να κάνε-
τε κάθε βράδυ από ένα θερμό ποδό-
λουτρο με Saltrate Rodell κατά την έ-
σκήσει της όδηγιά. Υπάρχουν και ει-
δικά προστατευτικά λάστιχα για το
κότσι, ώστε να μην προστίβεται
τούτο επί του παπουτσιού. Οι πόνοι
θα καμάρουν με τα ποδόλουτρα.

Μίαν δυστυχισμένην
κυρίαν Πάτρας: Έφ' όσον
πρόκειται περί τόσοσ σπουδαίου πε-
ριστατικού και περί διαφωνίας ειδί-
κων, δεν μπορώ ν' άποφανθ'. Τόσο
σοβαρά ζητήματα δεν λύνονται δι' άλ-
ληλογραφίας και με προχειρολογίαν.
Πρέπει πρό πάντων ν' αναζητηθ' ή
αίτία έκ της οποίας προεκλήθη ο θά-
νατος του βρέφους. Έάν το αίμα ά-
πείθ' άρνητικόν, έπρεπε να γίνη και
έξέταση του έγκεφαλονοτιαίου υγρού
του σκόγγου. Πάντως, είνε ζητήματα
τά όποια χρήζουν έπισταμένης έπι-
στημονικής παρακολούθησεως, για να
μή ανασυμβούν τά ίδια. Λυπούμαι
που δεν μπορώ να έπικταθ' περισσό-
τερον, λόγω της φύσεως του ζητή-
ματος.

Αάμπρονι, Θεσσαλονίκη:
Δεν έχουν σημασία ο ένας, οι δύο,
ή οι τρεις -. Σημασία έχει ότι ευ-
ρεθ' θετικόν. Να μη περιμένετε ούδ' έ-
λεπτόν και να προβήτε έκ νέου εις
έξέτασιν του αίματος. Και αν κι' αυ-
τήν την φέρν' ευρεθ' θετικόν, πρέπει
άμέσως να υποβλήθητε σε συστηματι-
κή άντισ' θεραπεία, και να θεωρήτε
τον εαυτόν σας πολύ τυχερό που βρέ-
θηκε, έκ συμπτώσεως της αιμοδόσις,
ή κατάστασις αυτή. Έάν πάλιν το
αίμα ευρεθ' άρνητικόν, τότε θα κά-
νετε άπαραίτητους άναζήτησιν δι'
όλιγον ένέσων κυνιούχου υδραργύ-
ρου ή βισμούθιου. Τέσσαρες έως πέν-
τε τέτοιες ένέσεις είνε άρκτές. Με-
τά δεκαπενθήμερον, από της τελευ-
ταίας ένέσεως, θα προβήτε έκ νέου εις

την επανεξέτασιν του αίματος, έκ των
άποτελεσμάτων της οποίας θα καθο-
ρίσατε την περαιτέρω πορείαν. Πάν-
τως, ένα σας γνωρίζω, τα περί αυ-
τών κ.τ.λ. είνε άσπασία και ένα σας
συμβουλεύω: μην παραμεινάτε την
κατάστασι.

Φρουρόν των συνόρων
541: Ή παρουσιαζόμενη κατάστα-
σις όφείλεται στην μακράν άποχύν.
Δεν πρέπει ν' απελπίσεσθε διότι δεν
είνε τίποτα το σοβαρόν και ή προσω-
ρινή αυτή βλάβη θ' άποκατασταθ' με
την έξης θεραπείαν. Να κάνετε δεκα
ένέσεις Testosan forte, ήμεραν παρ' ή-
μεραν από μίαν ένδομικήν, και κα-
τόπιν να εξακολουθήσατε επί διμήνον
την θεραπεία λαμβάνοντας έσπαιρι-
κά, από ένα χάπι Testosan τών 5
mg το πρωί κι' άλλο ένα το βράδυ
πρό φαγητού. Ξαναγράψτε μου τα ά-
ποτελέσματα της θεραπείας.

Β. Βαλτ. Χιον: Μακάρι και
σείς να φθάσατε έν ύγειά τα χρόνια
της γιγασίας σας. Τα νεύτα κι' ή ά-
μορφία δεν μαραινόνται πρόωρα, άμα
κοιμάται κανείς σ' ένα δωμάτιο μεζί
μ' ένα γερασμένο άτομο, άλλ' ύγιες.
Αυτά τα λέγουν και τα πιστεύουν οι
πολύ άπλοικοί άνθρωποι.

Λοκρ. Θεσσαλονίκη: Μετά
μεγάλης εύχαριστήσεως έδιάβασα το
γράμμα σας για τα έπιτυχ' άποτε-
λέσματα της πλαστικής έγχειρήσεως.
Όσον άφορά το ζήτημα της κυρίας
Μην. δεν μπορώ να σας διαβεβαιώσω
άνευ εξέτασεως, διότι αυτής είνε πο-
λύ προχωρημένη ή ήλικία. Έφ' όσον
είσατε μακριά τωρό έπιφύλαξιν, μή-
πως γίνω αϊτίας άδικου ταξιδίου.
Σας εύχαριστώ για την έμπιστοσύνη
και τα τόσο καλά λόγια σας.

Έναν άπελπισμένο ν
δ' ημόσιον ύπ' αλλήλων:
Έφ' όσον πρόκειται περί τόσο πολυ-
πλόκου και σκοτεινής καταστάσεως,
να περάσατε προσωπικάς από το 'Ια-
τρείον μου και πολύ ευχαρίστησ' θα
σας εξυπηρετήσω, υπενθυμίζοντας το
ψευδώνυμόν σας.

Έλλη Π. Α.: Δυστυχώς, όταν
έρχονται τα διώχνουμε και όταν τα
θέλουμε τότε ή φύσις τιμωρεί κι' αυ-
τή με τη σειρά της, για την προτέ-
ρα κακομεταχείρισιν!! Κατόπιν τών
περιγραφόμενων συμβάντων και της
έγχειρήσεως, ή εξέλιξις είνε άδεαία,
και νομίζω μάλιστα, ότι πρέπει ν'
άποφύγετε προς το παρόν νέαν ται-
πωρίαν, ως επικίνδυνον.

Νησιώτην ύπ' αλ. ΣΣΣ.:
Για την διατίττωσιν της Ιγμοριτίδος
χρειάζεται ακτινογραφία. Έφ' όσον
διεπιστάθη πολύπους χρειάζεται έγ-
χείρησις, διότι ή βραχνάδα κ.τ.λ. ά-
πό του φάργγου, μάλλον πρόέρχεται
άπό αυτόν. Οι γαργάρες, πασιλλί-
ες κ.τ.λ. που μω γράφατε, είς ούδιν
συντελούν άνευ της έγχειρήσεως.

Μοιραΐαν άναπήρον.
Κανάλι: Φοβόμαι πολύ, πώς δεν θα
μπορέσ' να γίνη αυτή ή πλαστική
έγχειρησις, διότι δεν πρόκειται να
γίνη επανορθωτική πλαστική μόνον
μυών και δερμάτων, άλλα και ήμι-
ουργία νέου όστού. Σάν να λέμι
σ' ένα άκρωτηριασμένο τελείως ποδά-
ρι, να κολλήσωμε ένα άλλο καινούρι-
ον. Ράστε...

Κ. Τ. Β.: Ένταθα: Αυτόν
είδους οι έγχειρήσεις άνάγονται στον
κλάδο της αισθητικής χειρουργικής
και γίνονται μετ'ά πλήρους έπιτυχίας
άπό ειδικό και έμπειρο γιατρό. Στα
Νοσοκομεία που μω γράφατε δεν γί-
νονται.

Μιράντα, Χανιά: Νομίζω ότι
χρειάζεται μικρά υποδομήσις. Να της
δύσατε χάπια Ονοπιόλ. Απ' αυτά
θα πάρη ένα σαλινάριον, πρὸς ένα ή
μερησίως. Άν κατά τύχην παρουσια-
σθόν κατά το διάστημα της λήψεως
του φαρμάκου, τότε διακόψατε την
χρήσιν των. Είνε τελείως άκίνδυνον εις
την όσιν αυτήν.

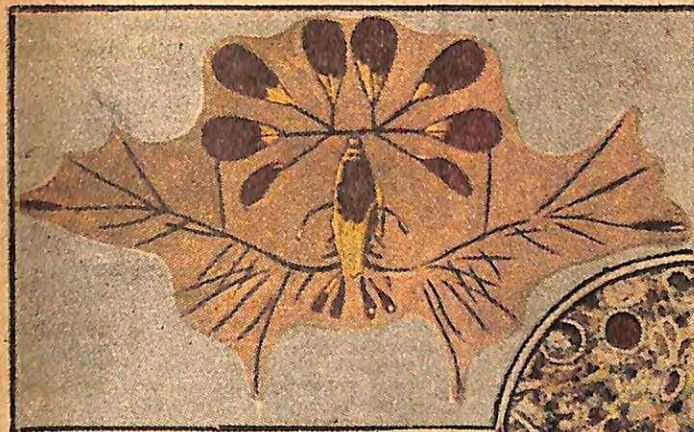
Φοιτητήν Α. Β.: Ψυχικοί
μάλλον λόγοι και έντυπωσιακοί του
βραμμένου περιβάλλοντος, συντελούν
στην κατάσταση που μω περιγράφετε
και όχι όργανικής ύπολειψούργιας.
Άλλως τε, είς τας δύο άλλας συναν-
τήσεις, δεν παρουσιάζεσθαι ή ίδια κα-
τάστασις. Πρό πάντων μην υποβλά-
σθε και δεν παρουσιάζετε τίποτα το
ανηθυχητικό.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Γιατρός - Δερματολόγος

Ο μυστηριώδης ταχυδρόμος του πλανήτη μας

Άλλά το πλάγκτον δεν
βρίσκεται μόνο στη θάλασσα. Οι τελευταίες παρατηρήσεις τών
Αμερικανών έπιτηνημόνων απέδειξαν ότι βρίσκεται επίσης και
στον άέρα, όπου παίζει ένα ρόλο το ίδιο σημαντικό με το πλάγ-

κτόν που ζή μέσα στα βάθη τών ωκεανών.

Άς μιλήσουμε, όμως, πρώτα για τα
πλάγκτον τών θαλασσών. Είνε ένα είδον:
το φυτικό, που αποτελείται από μικροσκο-
πικά φυτά και το ζωικό πλάγκτον, που ά-
ποτελείται από μικροσκοπικά και ύποτυ-
πώδη ζώα.

Τα φυτά που αποτελούν το φυτικό πλάγ-
κτόν τών θαλασσών έχουν διάμετρο 3 πε-
ρίπου χιλιοστών του χιλιοστομέτρου. Τα
μεγαλύτερα έχουν τον όγκο ενός κεφαλιού καρφίτσας.

Αυτά τα μικροσκοπικά φυτά άπορροφούν το άνθρακικό δέξυ,
που είνε διαλελυμένο μέσα στο θαλάσσιο νερό και σκορπίζουν
όξυγόνο. Άπορροφούν επίσης τα άλατα που βρίσκονται μέσα
στο νερό (ιδίως τα φωσφορικά και κείνα που περιέχουν άζω-
το) και τα μεταβάλλουν σε όργανικές συνθέσεις. Το ίδιο κάνουν
και με τα μόρια διαφόρων βαρέων μετάλλων, όπως του χρυσού,
του αργύρου, κλπ., που βρίσκονται διαλελυμένα μέσα στο νερό.
Τα όργανικά στοιχεία δεν είνε άπαραίτη-
τα στη συντήρησή των.

Ποιός είνε ο ρόλος αυτόν του πλάγ-
κτού; Οι έπιστημονες μās λένε ότι, χωρίς
αυτό, ή ανάπτυξις της ζωής πάνω στον
πλανήτη μας θα ήταν άδύνατη. Χωρίς το
φυτικό πλάγκτον π. χ. θα ήταν άδύνατο να
ζήσουν τα φυτοφάγα ζώα τών θαλασσών,
που αποτελούν το ζωικό πλάγκτον. Αυτό
το ζωικό πλάγκτον θα χρησιμεύση κατόπιν
για τη διατροφή τών σαρκοφάγων ένόικων
της θαλάσσης, που χάρις σ' αυτό, θα με-
γαλώσουν άρκετά, για να... φαγωθούν από
άλλα μεγαλύτερα ψάρια, που κι' αυτά θα
γίνουν βορά άλλων άκόμη πιο μεγάλων,
σύμφωνα με τον αιώσιο νόμο της θαλάσ-
σης (και της ζωής): «το μεγάλο ψάρι τρώει
το μικρό!».

Τα μικροσκοπικά φυτά που αποτελούν
το φυτικό πλάγκτον ζύν στα ανώτερα
στρώματα της θαλάσσης και ειδικότερα
στην καλουμένη «φωτοσυνθετική ζώνη», έκει,
δηλαδή, που είνε άφ' έπαρκους ποσότης
φωτός. Αυτή ή ζώνη αρχίζει από την έπιφα-
νεια της θαλάσσης και προχωρεί ως ένα
κρίσιμο σημείο, όπου τα φυτά δεν μπορούν
να ζήσουν πιά. Το όριο της ποικίλλει ανά-
λογα με την ένταση του φωτός και μετα-
βάλλεται κατά τη διάρκεια της ήμερας.
Στα διαγνή τροπικά ύδατα π. χ. βρίσκε-
ται σε βάθος 100 περίπου μέτρων κάτω
άπό την έπιφάνεια της θαλάσσης. Κοντά
στις ακτές, όμως, το βάθος αυτό δεν ξε-

σώμα τους και σχηματίζουν τότε όγκους σημαντικής διαστά-
σεως. Αυτοί οι όγκοι, αν δεν καταφαγώθουν κατά την περιπλά-
νσή τους από τους σαρκοφάγους ένόικους τών θαλασσών,
προσκολλώνται με τη σειρά τους πάνω σε βράχους, όπου πολ-
λαπλασιάζονται ταχύτατα και δημιουργούν μια άνθους άποι-
κία. (Μ' αυτό τον τρόπο σχηματίστηκαν οι κοραλλογενείς νή-
σοι του Ειρηνικού ωκεανού).

Το φυτικό πλάγκτον τών θαλασσών έπηρεάζει πολλές φο-
ρές το χρώμα του ύδατος και μās κάνει να το βλέπωμε πρά-
σινο, κόκκινο κλπ., ενώ, στην πραγματικότητα είνε άχρουν.

Ο χρωματισμός του φυτικού πλάγκτου ποικίλλει ανάλογα
με το βάθος όπου βρίσκεται. Τα στρώματα, που είνε πιο
κοντά στην έπιφάνεια, έχουν χρώμα πράσινο, γιατί άπορροφούν
μεγάλο μέρος φωτεινών ακτίνων. Τα φυτά του δευτέρου στρώ-
ματος είνε γαλάζια, του τρίτου γκριζα και του τετάρτου κόκ-
κινα.

Πλάγκτον βρίσκεται άκόμη και μέσα στα νε-
ρά τών ποταμών και τών μεγάλων λιμνών.

Οι Αμερικανοί έπιστημονες άνεκάλυψαν, όπως
είπαμε, την ύπαρξη πλάγκτου και στα ανώ-
τερα στρώματα της ατμοσφαιρας. Τα κα-
λούμενα «βαρέα έντομα» όπως ή
μύγα πετούν σ' έλάχιστο ύψος από την έπι-
φάνεια του εδάφους και, έπειδή είνε περί-
φημοι πιλότοι, δεν παρασύρονται από τα
ρεύματα του άέρος. Έκτός απ' αυτά, ύ-
πάρχει μια μεγάλη κατηγορία μικροσκο-

πικών έντόμων, που περιπλανώνται μέσα στο
διάστημα κατά πυκνά σμήνη, παρασυρόμενα
άπό τα ρεύματα του άέρος. Αυτά τα έντο-
μα αποτελούν το «ένεαριον πλάγκτον».

Οι Αμερικανοί έπιστημονες άνεκάλυψαν
έπίσης σε ύψος 1500 - 2000 μέτρων σπό-
ρους διαφόρων φυτών, καθώς και ύποτυπώδη
φυτά, που αναπτύσσονται μέσα στο ένεαριο
περιβάλλον τους, άγνωστον πώς.

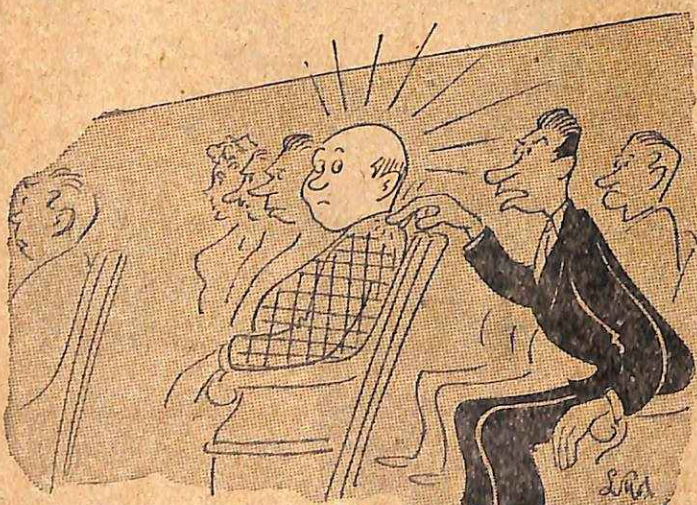
Είνε πιθανόν ότι ή σχετική όμοιότης που
παρτηρείται μεταξύ της χλωρίδος και της
πανίδος τών διαφόρων ήπειρων όφείλεται στο
ένεαριο πλάγκτον, που είνε ο μυστηριώδης
ταχυδρόμος του πλανήτη μας και που κα-
νει τα διάφορα μέρη του να έπικοινωνούν με-
ταξύ τους.

ΦΕΡΝΑΝ ΛΟΤ

Φάρμακο για τα βουητά

Όσοι υποφέρουν από βουητά στ' αυτιά,
ξέρουν πόσο είνε άνοητική. Μία καινούρι-
α λοιπόν μέθοδος θεραπείας τους συνίστα-
ται σε ένέσεις ενός νέου άναλγητικού φαρμά-
κου, που λέγεται υδροχλωρική αιθυλμορφί-
νη. Ή μέθοδος όμως αυτή, έπιτυγχάνει
μόνον όταν το βουητό έντοπίζεται πολύ κον-
τά στο άκουστικό τυμπανόν. Έφαρμόσθηκε
σε 20 άτομα, με πολύ καλά άποτελέσματα
σε 18 περιπτώσεις.

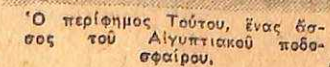
ΔΙΤΣ.

—Μά δεν μωύ λέτε κύριε, με δερνίκι
CAMEL γυαλίζετε την φαλόκρά σας
και λάμπει έτσι!

Ἀπὸ τοὺς τερματοφύλα-
κας ὁ Δελαβίνιας εἶνε ἐφέ-
τος ὁ σταθερώτερος καὶ ὁ
πιὸ φορμαρισμένος καὶ αὐ-
τὸς θὰ παίξῃ στὸν πρῶτο
ἀγῶνα. Ὁ Πεντζαρόπουλος.

Να μιὰ ἀπ' τὶς σπάνιες περιπτώσεις στὴ σύγχρονη ζωὴ μας, ὅπου συνήθως ζοῦν καὶ ὑφίστανται ταυτοχρόνως τρεῖς γενεὲς μόνο καὶ πολὺ σπάνια τέσσερις.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΚΑΓΚΟΥΡΩ — ΠΕΡΙΚΛΗΣ. 2. ΑΡΙΑ — ΑΤΤΑΛΟΣ — ΑΡΩ. 3. ΤΑΩΣ — ΑΡΓΟΣ — ΣΙΑΜ. 4. ΤΟΕΟΝ — ΟΙΣ — ΝΗΣΣΑ. 5. ΙΣ — ΠΑΝΙΣ. 6. ΓΑΡ — ΡΟΔΙΑ — ΤΑΕΙΣ. 7. ΙΡΕΝ — ΣΙΚ — ΚΗΤΟΣ — ΓΙ. 8. ΣΑΜΟΣ — ΡΗΝΑΝΙΑ — ΟΡΑ. 9. ΦΟΝΟΣ — ΤΟΝ — ΑΝΑΜΑ. 10. ΣΗΣ — ΛΙΠΑΡΟΣ — ΑΒΑΝΑ. 11. ΕΣ — ΘΩΜΑΣ — ΝΤΑ — ΑΛΑΝ. 12. ΓΕΝΟΣ — ΛΙΑΝΑ — ΑΔΩ. 13. ΠΙΑΝΟ — ΑΤ. 14. ΝΙΚΟΣ — ΒΑΝ — ΗΜΕΡΑ. 15. ΑΜΩΣ — ΠΟΝΟΣ — ΗΠΑΡ. 16. ΤΑΜ — ΜΑΛΙΣΤΑ — ΤΙΤΟ. 17. ΑΣΗΜΑΝΤΑ — ΑΙΣΘΗΣΙΣ.

‘Αλλά κι’ ὁ Σκάουζ, ὁ γάτος - μασκὸς τῶν πολεμικῶν - ἔξετε, ἀγαποῦσε νὰ στέκεται κοντὰ στὰ κανόνια, χωρίς νὰ ἐνοχλῆται καθόλου ἀπὸ τὶς βροντὲς τους. Ἀπ’ τὴ θέσῃ αὐτὴ παρακολούθησε ὁλόκληρη τὴ δραματικὴ ναυμαχία μὲ τὸ γερμανικὸ θωρηκτὸ «Γκράφ Σπέε», χωρὶς νὰ πάθῃ οὔτε τὴ παραμικρὴ γρατζουνιά. Καὶ βγήκε πρῶτος ἀπ’ τὸ πλοίο, ὁ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ : Βασιλέως Κων|νου
ΑΙΤΕ

Ἐνα γερμανικὸ καταδρομικὸν σκαφὸς κατόπιν τοῦ σοῦβιερὸ πλοιο καὶ πήρε ὅλους τοὺς Ἀγγλους, ἀλλὰ χωρὶς τὸν «Τόσυν». Ὅταν τὸ πλοιο ἔφθασε εἰς Σουηδία, οἱ γερμανικοὶ ἀρχεὶ δὲν ἐπέτρεψαν ν' ἀποδίδασθαι τὸ γάτος. Εὐτυχῶς, δύο πονόφυλλα κυρίες τὸν ἀνέλαβαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τους, πληρώσαν ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς συντηρήσεώς του, καὶ ἐπὶ τοῦ ἑκτον ἐπέβησαν ὡς εἰς τὸ δαῖσμά του, ποὺ ἔμεινε κενὸν ὡς ἑρμηνεία, καὶ τὸν πῆραν σπιτὶ τους.

συγγενή του έγκατεστημένον
έκει, άλλαξε τὰ χωριάτικα ρού-

— «Όσο σκέφτομαι, ρε Μηνά, πώς θα πάω σπίτι κα-
θ' αντικούσω πάλι τα μούτρα της πεθεράς μου, κάθουμαι σ'
άνεμισμένα κάρβουνα!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη

Ἐπικινδυνεύεσται φορεῖς μικροβίων

Τὸ ζήτημα τῆς μεταδόσεως ἀσθενειῶν ἀπὸ τῆς χρήσις διαφόρων σκευῶν (ἀπὸ πιάτα, ποτήρια, πηρούνια, κτλ.) ἀπασχολεῖ ἀπὸ καιροῦ καὶροῦ τοὺς ἐπιστήμονες, πού τὸνίζουν τὸ μέγιστο κίνδυνον πού μπορεῖ νὰ προκύψῃ γιὰ τὴν σύγχρονη κοινωνία ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρά.

Πρῶτος ὁ Γερμανὸς φὸν Ἑσμάρχ ἀπέδειξε ὅτι τὰ χεῖλη ἑνὸς ποτηρίου, πού ἔχει μολυνθῇ ἀπὸ παρασκευάσματα διφθεριτικών βακίλλων, μπορεῖ νὰ μεταδώσῃ αὐτὴ τὴν ἀσθένεια ἐπὶ ἑνὰ ὁλόκληρο δεκαπενθήμερο, ἂν ἐννοεῖται, δὲν καταστραφούν στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ βακίλλοι μὲ μιά μικροδοκίμιο διάλυσι.

Δυὸ ἄλλοι ἐπιστήμονες, ὁ Ρότκι καὶ ὁ Χούρ, ἔκαμαν ἕνα ἄλλο ἐνδιαφέρον πείραμα. Ἐβάλαν μέσα σ' ἕνα ἀποστειρωμένο κύπελλο κρασί ἀποστειρωμένο κι' αὐτὸ καὶ τὸ ἔδωσαν σὲ φυματικούς μὲ ἀνοιχτὴ φουμάτωση γιὰ νὰ πούν ἀπ' αὐτό. Μόλις ἔβλεπε καθένας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φυματικούς, σκούπιζαν τὰ χεῖλη τὸ ποτηρίου μ' ἕνα «ταμπόν» ἀπὸ ἀποστειρωμένη γάζα. Εἰσήγαγον κατόπιν τὰ μικρόβια πού εἶχαν ἐπικραθῇ σ' αὐτὲς τὶς γάζες στὸν ὄργανισμό πειραματόζων. Ἐπὶ ἑνδεκα πειραματόζων, τὰ ἐννέα προσεβλήθησαν ἀπὸ φυματίωσι καὶ πέθαναν. Ἐδῶσαν κατόπιν σ' ἕνα ἄλλο πειραματόζωο νὰ πῇ μερικὴν σταγόνες, πού εἶχαν ἀπομείνει στὸ βάθος τοῦ κυπέλλου. Καὶ αὐτὸ πέθανε ἀπὸ φυματίωσι.

Ἄλλοι ἐπιστήμονες ἀνεκάλυψαν τὴν παρουσία στρεπτοκόκκων καὶ βακίλλων τοῦ Κώχ στοὺς κουτάλια, τὰ πηρούνια, τὰ φλυτζάνια καὶ τὰ ποτήρια ἀνθρώπων πού ἔπασχον ἀπὸ φυματίωσι ἢ ἄλλες ἀσθένειες.

Μετὰ τὴν διαπίστωσι τῆς παρουσίας μικροβίων στὰ σκεύη πού χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ ἕνα ἀσθενή, οἱ πειραματιστὰί θέλησαν νὰ ἐξακριβώσουν ποίος ἦταν ὁ καλύτερος τρόπος καθαρισμοῦ τῶν, πῶς, δηλαδή, θὰ μπορούσαν νὰ ἐξολοθρευθοῦν αὐτὰ τὰ μικρόβια, γιὰ νὰ μὴν εἶνε δυνατὴ ἡ μετάδοσις τῆς ἀσθενείας σ' ἄλλα άτομα.

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ δοκιμάστηκαν διάφορα μέσα: Τὸ δυνατό τρίψιμο, τὸ ζεστὸ νερὸ, τὸ σαποῦνι, ἀλκαλικὲς διαλύσεις ἀρκετὰ πυκνὲς καὶ σὲ ὑψηλὲς θερμοκρασίες, διάφορες χημικὲς οὐσίες, κτλ.

Τὰ ἀποτελέσματα ἦταν πολὺ λίγο ἱκανοποιητικά. Τὰ διάφορα ἐνδιαφέρον ἀνίστανται στὸ ζεστὸ νερὸ, ἄλλα περισσότερο κι' ἄλλα λιγώτερο. Ὁ βακίλλος τῆς διφθερίτιδος π.χ. κατὰ στρέφεται ἔπειτα ἀπὸ ἐμβάπτισι τοῦ σκεύους μέσα σὲ νερὸ θερμοκρασίας 50 βαθμῶν ἐπὶ 10 λεπτά. Ἄλλ' ὁ βακίλλος τοῦ Κώχ ἐξολοθρεύεται μόνον ὅταν τὸ νερὸ βρίσκεται σὲ κατὰ-στασι βρασμοῦ. Ὁ ἴδιος βακίλλος, ἐξ ἄλλου, ἀνίσταται στὸ οἰνόπνευμα. Τὸ σαποῦνι, μ' ὅλο πού εἶνε ἕνα θαυμασιὸν μέσον ἀπολυμάνσεως τῶν πληγῶν, δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπίδρασι στὰ μικρόβια.

Τὴν ἴδια ἀντίδρασι παρουσιάζουν τὰ περισσότερα μικρόβια καὶ στὰ ἄλλα μέσα πού ἀναφέραμε.

Περισσότερο ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα ἀπέδωσαν οἱ αὐτόματες μηχανεὲς πλυσίματος τῶν ἐπιτραπέζιων καὶ μαγειρικῶν σκευῶν, πού συνδυάζουν τὴν μηχανικὴ, τὴ φυσικὴ καὶ τὴ χημικὴ ἐνέργεια.

Οἱ μηχανεὲς αὐτὲς λειτουργοῦν κατὰ γενικὸ κανόνα ὡς ἑξῆς περίπτωσι: Στὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς κυλίνδρου μὲ διπλὰ τοιχώματα, πού περιέχει μιά θερμὴν διάλυσι ἀνθρακικοῦ νατρίου καὶ μαύρου σάπουνος, εἰσάγεται ἕνα μεταλλικὸν κάνιστρο, μὲ τὰ ἀκάρθαρα μαχαιροπήρουνα, πιάτα, κτλ. Τὸ νερὸ ἐξακοντίζεται μὲ ὀρμὴν πᾶν ὅπου τοιχώματα τοῦ κυλίνδρου κι' ἀπὸ κεῖ πέφτει στρεβιλιζόμενον μέσα στὸ κάνιστρο μὲ τὰ πιaticά, πού τὰ καθαρίζει σὲ διάστημα ἑνὸς λεπτοῦ. Τὸ μεταλλικὸν κάνιστρο βυθίζεται κατόπιν μέσα σ' ἕνα ἄλλο δοχεῖο, πού περιέχει καθαρὸ νερὸ σὲ κατὰστασι βρασμοῦ. Τὰ πιaticά, μόλις βγοῦν ἀπ' αὐτὸ τὸ δοχεῖο, στεγνώνουν ἀμέσως, γιὰ τὸ νερὸ πού βρίσκεται πᾶν ὅπου καὶ πού ἔχει θερμοκρασία 100 βαθμῶν ἐξατμίζεται στὴ στιγμή.

Οἱ μηχανεὲς αὐτοὶ τὸν εἶδους χρησιμοποιοῦνται σὲ μεγάλη κλίμακα στὴν Ἀμερικὴ.

Τὶς αὐτόματες ὁμοῦ μηχανεὲς πλυσίματος μπορεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ νερὸ σὲ θερμοκρασία βρασμοῦ. Τὸ ἰδεώδες εἶναι νὰ καθαρίσωμε τὰ πιaticά κτλ. μὲ ζεστὴ σαπουνάδα καὶ κατόπιν νὰ τὰ βυθίσωμε μερικὰ λεπτά μέσα σὲ νερὸ πού κοχλάζει. Ὅταν, ὁμοῦ, ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας εἶνε ἀρρωστὸ κι' ἀπὸ ἀπὸ συνάχι ἀκόμη, εἶνε ἀπαραίτητο τὰ σκεύη πού χρησιμοποιοῦνται νὰ πλέωνται χωριστά. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ γίνεται καὶ γιὰ τὰ σκεύη προσώπων μεγάλῃς ἡλικίας, γιὰ τοὺς πασχόντας ἀπὸ ὑπόπτο κατάρρου τῶν βρόγχων, κτλ.

Οἱ νοικοκυρεὲς πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τοὺς δὲν ἀρκεῖ νὰ καθαρίζουν τὰ διάφορα ἐπιτραπέζια σκεύη καὶ νὰ τὰ κάνουν νὰ λαμπροκοποῦν. Πρέπει ἐπίσης νὰ τὰ ἀπαλλάσσουν καὶ ἀπὸ τὰ μικρόβια πού τυχόν ἔχουν καθίσει στὴν ἐπιφάνειά τους. Καὶ τὸ καλύτερο μέσον γι' αὐτὸ εἶνε τὸ νερὸ σὲ κατὰστασι βρασμοῦ. Θὰ χρειασθῇ ἴσως νὰ κοπιάσουν λίγο περισσότερο. Ἄλλ' ἡ ἀσφάλεια θὰ εἶνε μεγάλη γιὰ τὴν ὑγεία τῆς οἰκογενείας τῶν. Γιὰ τὰ ἐπιτραπέζια σκεύη εἶνε ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους φορεῖς μικροβίων.

Θὰ ξανανθίσῃ ἡ ἀγάπη

Ἡ Λένα, μιά κοπέλλα ὡς εἴκοσι πέντε χρονῶν, μὲ ἄδρα χαρακτηριστικά καὶ μελαγχροῖο συμπαθητικὸ πρόσωπο, ψηλὴ, λεπτή, στέκει πίσω ἀπὸ τὸ κλειστὸ τζάμι καὶ παρακολουθεῖ, μὲ δακρυσμένα μάτια τὸ χιόνι πού πέφτει ἀραιὸ καὶ λυγρὸ τὸν ἀπογευματινὸν δρόμον. Κοντεῖναι νὰ βραδυάσῃ. Ὁ γκρίζος οὐρανὸς ἀρχίζει νὰ σκουραίνει. Ἡ ψυχὴ τῆς ἔχει τὴν ἴδια μουρίλα καὶ συλλογίζεται τὴν τρέλλα πού ἔκανε ἕνα μὴν πρὶν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πατρικὸ τῆς σπιτί γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἄνθρωπον πού νόμιζε πῶς τὴν ἀγαποῦσε καὶ πῶς θὰ τῆς χάριζε τὴν εὐτυχία πού ὄνειρευετο. Ἀκολούθησε ἕνα ἄνθρωπον πού ὁ πατέρας τῆς, ἕνας σοβαρὸς ἄνθρωπος καὶ βουλευτὴς ἀπὸ μιά κοντινὴ ἐπαρχία, δὲν τὸν ἤθελε γιὰ γαμπρόν ἐπειδὴ εἶχε πολὺ κακὲς πληροφορίες γι' αὐτόν τὸν κομψοῦμενον, πού δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας προκοπὴς ἀνέρονος καὶ πού εἶχε πᾶσι τὴν ἐπαρχία του μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ ξεμυαλίσῃ καμμιὰ πλούσια νύφη, ὅπως ἦταν ἡ Λένα, ἡ κόρη του.

Ὅλ' αὐτὰ τῆς τὰ εἶπε τῆς κόρης του ὁ βουλευτὴς, ἀλλὰ ἐκείνη δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ πατρικὲς συμβουλές, κι' ἔφυγε μιά νύχτα μὲ τὸν ἀγαπημένον της.

Καὶ τώρα, βρίσκεται μόνη, ἐγκαταλειμμένη σ' αὐτὸ τὸ ἐξοχικὸ σπιτί, μπρὸς σ' ἕνα ἔρημον κάμπο, χωρὶς χρημάτων, χωρὶς καμμιὰ ελπίδα νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ τῆς ὁ Στάθης τῆς, πού τόσο ἀκαρῶς τῆς πέταξε στὸ πρόσωπο τὰ σκληρὰ αὐτὰ λόγια:

— Ἀγάπη, χρυσὴ μου, χωρὶς λεπτὰ δὲν λείει τίποτα! Βλέπεις, ὁ πατέρας σου πού ἔχει τὰ λεπτὰ δὲν σ' ἀγαπᾷ τόσο ὥστε νὰ σοῦ δώσῃ τὴν προίκα σου γιὰ νὰ εὐτυχίσωμε. Προτίμησ' νὰ σὲ ξερῇ δυστυχισμένη, παρὰ γυναίκα μου. Εἶναι ἕνας ἐγωιστὴς!...

— Μὴ μιλᾷς ἐτοί γιὰ τὸν πατέρα μου. Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω, ξεφώνισε ἡ κοπέλλα μὲ λυγμούς.

— Μὰ, ἀγάπη μου, φαίνεται πῶς δὲν διαβάσας καλὰ τὸ γράμμα του. Θέλεις νὰ σοῦ τὸ ξαναδιαβάσω;

Ἄκου:

«Κόρη μου, δὲν μ' ἀκούσεις. Τώρα πᾶ εἶναι ἄργα. Σὲ ξέγραψα ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Δὲν ἔχω πιά παιδί. Σὲ κλαίω γιὰ πεθαμένη! Καὶ ξέρω πῶς τὸ πένθος μου θὰ κρατήσῃ ὡς πού νὰ πεθάνω, γιὰτὶ ἐσὺ ἦσουν ἡ χαρὰ μου, ἡ ζωὴ μου, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού χάσαμε τὴν μαμωνά σου. Ἡ δὲν θέλησα νὰ σὲ πικράνω φέρνοντάς στο σπιτί μὲ ἄλλη γυναίκα, γιὰ ὑπέρτα σου. Ἐνῶ ἐσὺ, ἀκαρῶς κορίτσι, προτίμησες ν' ἀκολουθήσῃς ἕνα τυχοδιώκτη πού σ' ἀγάπησε γιὰ τὰ λεπτὰ σου...»

— Εἶναι ἀνυπόφορος ὁ μπαμπὰς σου!... συνέχισε μ' ἐιρωνεία ὁ Στάθης, πετώντας τὸ γράμμα πάνω στο τραπέζι. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὑπολόγισα καὶ στὰ λεπτὰ σου, γιὰτὶ μὲ τὴν προίκα πού θὰ μὲς ἔδινε ὁ πατέρας σου θ' ἀνοίγα ἕνα παραγγελιοδοχικὸ γραφεῖο καὶ θὰ περνούσαμε εὐτυχισμένοι... Ἐκανε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, ἐκείνη ὁμως μ' ἕνα πῆδημα βρέθηκε μακριὰ του.

— Μὴ μ' ἀγγίζης, φώναξε. Φύγε! Δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναδῶ. Κατάλαβα τὸ σκοπὸ σου, τὴν ἀτιμία σου... Μὲ κατέστρεψες, μ' ἔκανες ράκος ψυχικὰ καὶ σωματικὰ... Φύγε!...

Ὁ Στάθης ἔφυγε. Καὶ ἡ Λένα ἀκουμπισμένη ἡ Λένα στὸ παγωμένον τζάμι παρακολουθεῖ τὸ χιόνι καὶ νοιάζει τὴν παγωνιά στὴν ψυχὴ τῆς, χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ σκεφθῇ νὰ πάρῃ μιά ἀπόφασι.

Τὸ τρίξιμο κι' ἔπειτα ὁ κρότος μιάς πόρτας πού ἔκλεινε τὴν σταμάτησε τὴν ἀναπνοή. Γύρισε πρὸς τὴν πόρτα καὶ ἀντίκρυσε τὸν πατέρα τῆς.

Ἐνας φόβος τὴν κυριεῖε τώρα γιὰτὶ περιμένει τὸ ξέσπασμα τοῦ θυμοῦ του. Ἐκείνος, ὁμως, γεμάτος πόνο γιὰ τὸ παραστράφημα τῆς προσπάθει νὰ τὴν καθυποτάξῃ:

— Κάθισε, Λένα, κι' ἀκούσε μὲ προσοχὴ τί θὰ σοῦ πῶ. Ἡ διαγωγή σου μὲ πίκρανε πολὺ. Μὲ ντροπιάσες σ' ὅλους τοὺς φίλους καὶ γνωστούς μας. Τώρα πᾶ εἶναι ἄργα. Ὡστόσο πῆρα μιά ἀπόφασι: Ἦρθα νὰ σὰς βρῶ καὶ νὰ συζητήσω μαζί σας γιὰ τὴν προίκα σου.

— Δὲν χρειάζεται πιά, πατέρα, τόλμησε νὰ πῇ ἡ Λένα.

— Τὸ κατάλαβα, κόρη μου. Τὸν εἶδα ὅταν ἔφυγε ἀπὸ δῶ. Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ φαίνονταν πῶς δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ σου... γιὰτὶ δὲν σ' ἀγαποῦσε. Καὶ ἦρθα νὰ σὲ πᾶρῶ νὰ πάμε στὴν Κέρκυρα. Μακριὰ ἀπὸ δῶ, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐπαρχία μας. Ἐκεῖ θὰ ξεχάσωμε κι' οἱ δύο μας.

Ἡ Λένα ὅσο μιλοῦσε ὁ πατέρας τῆς εἶχε κρυμμένον τὸ πρόσωπό της μέσα σὲς χούφτες τῆς.

— Λοιπὸν, Λένα; συνέχισε θλιμμένα ὁ πατέρας τῆς... Πᾶμε τὰ κλάματα καὶ σὴνᾶ νὰ ἐτοιμαστῇς. Πᾶω κι' ἐγὼ νὰ βρῶ ἕνα αὐτοκίνητο καὶ θὰ γυρίσω νὰ σὲ πᾶρῶ, νὰ πάμε νὰ μείνωμε στὸ ξενοδοχεῖο ἀπὸψε. Δὲν θέλω νὰ μείνης πιά μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπιτί. Συμφωνεῖς;

Κ' ἔκανε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ ἐνῶ τὰ μάτια του εἶχαν βορβόρει. — Σύνφωνοι, μουρμούρισε ἡ κοπέλλα, ἐνῶ οἱ λυγροὶ τῆς τάρσαν τὸ κορμί.

Ὁ πατέρας τῆς ἔφυγε κι' ἡ Λένα, μόλις ἔμεινε μόνη, ἔδωσε μιά ἀπελπισμένη κραυγή:

— Τί νὰ τὴν κάνω τώρα τὴν ζωὴ; Ταπεινώθηκα ἀπὸ τὴν καλωσύνη τοῦ πατέρα τῆς, κουρελιασμένη ψυχικὰ ἀπὸ τὴν ἐγκαταλείψι, γελασμένη στὴν ἀγάπη τῆς, μὲ ἀφανισμένη τὴν ἀνιστιὰ τῆς, πῆρε τὴν τραγικὴ ἀπόφασι νὰ πεθάνῃ καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ πῇ τὸ δηλητήριο πού εἶχε φυλαγμένον σ' ἕνα μπουκαλάκι.

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα. Ἦταν ὁ πατέρας τῆς. Μόλις τὴν εἶδε μὲ τὸ μπουκαλάκι στὸ χεῖρ ἔτρεψε τῆς τὸ ὄραμα καὶ τὴν ἔκλεισε στὴν ἀγκαλιά του:

— Ἦθελες νὰ πεθάνῃς, Λένα!... Κι' ἐμένα πού θὰ μ' ἀφῆνες; Ὅχι, παιδί μου θὰ ζήσης, πρέπει νὰ ζήσης. Ξέχασε τὸν θάνατον πού σὲ πίκρανε. Ἡ ζωὴ εἶναι μπροστὰ σου... Ἡ Λένα σήκωσε τὸ δακρυσμένον μάτι τῆς πᾶν ὅπου καὶ τοῦ πιθόρισε ἀναστενάζοντας:

— Ναί, πατέρα, ἔχεις δίκιο, συμπάθησέ με. Ἦταν μιά στιγμή τρέλας!... Ὁ θᾶ ζήσῃ μαζί σου ὅσο νὰ ξανανθίσῃ ἡ ἀγάπη στὴν καρδιά μου... Καὶ θὰ ξανανθίσῃ!

Ἡ ἐπομένη τοῦ γάμου

Μιά κρίσιμη ἡμέρα τῆς συζυγικῆς ζωῆς

Λέγεται συνήθως ὅτι οἱ μικρὲς αἰτίες μποροῦν νὰ προκαλέσουν μεγάλα ἀποτελέσματα. Ἡ ἀλήθεια λοιπὸν αὐτὴ ἀπεδείχθη, γιὰ μιά ἀκόμη φορά, στὴν περίπτωση ἑνὸς Ἀμερικανοῦ καθηγητοῦ τῆς ψυχολογίας, πού παρακινήθηκε ἀπὸ ἕνα συζυγικὸ καυγά στὸ νὰ γράψῃ ἕνα μικρὸ, ἀλλὰ ἐνδιαφέρον βιβλίον σχετικὸ μὲ τὰ πρῶτα βήματα ἑνὸς ἀντρώπου.

Μιά μέρα, ὁ καθηγητὴς αὐτὸς ἔκαμε μίαν ἀσυλλόγιστη παρατήρησι, τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος. Εἶπε δηλαδὴ στοὺς μαθητὰς τού:

— Ἡ ἀθλιώτερον μέρα τῆς ζωῆς μου ἦταν ἡ ἐπομένη τοῦ γάμου μου. Θυμάμαι ὅτι συλλογιζόμουν διαρκῶς πῶς θὰ τάβγαζα πέρα μὲ τὴν καινούργια κι' ἀγνωστὴ ζωὴ πού εἶχα ἀρχίσει...

Γιὰ κακὴ τοῦ τύχῃ λοιπὸν, τὰ λόγια τοῦ ἔφτασαν στ' αὐτὰ τῆς γυναίκας του. Κι' ἐκείνη τὸν ὑποδέχτηκε τὸ βράδυ ἀγανακτισμένη καὶ τοῦ ζήτησε ἐξηγήσεις... Ἐνῶ ὁ καθηγητὴς προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις του γιὰ ν' ἀπαντήσῃ, χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας. Ἦταν ἕνας ρεπόρτερ, πού ἐρχόταν νὰ τοῦ πάρῃ συνέντευξι σχετικὰ μὲ... τὴ φιλοσοφία τοῦ γάμου!

Ὁ καθηγητὴς τὸν διαβολόστειλε, κι' ἔπειτα βάλθηκε νὰ κατευνάσῃ τὴ θυμωμένη συμβία του. Ἀφ' οὗ το κατάρθωσε ἐπιτέλους, ἀρχισε νὰ σκέπτεται ὅτι ὠφελεῖ νὰ ἐξηγήσῃ λεπτομερέστερα σ' ὅλο τὸν κόσμο τὴν ψυχολογικὴ σημασία τῆς ἐπομένης τοῦ γάμου καὶ τὶς δυσάρεστες ἐκπλήξεις πού παρουσιάζει συχνὰ ἡ ἡμέρα αὐτή.

Ἐγράψε λοιπὸν ἕνα βιβλίον, προωρισμένον κυρίως γιὰ τοὺς ἀνύπαντρους, γιὰ νὰ γίνῃ ὁδηγὸς τους στὴν ἀρ' ἡ τῆς συζυγικῆς ζωῆς.

Ἄς διαλέξουμε μερικὰ ἀπ' τὰ κυριώτερα σημεῖα αὐτῆς τῆς πραγματείας του:

«Εἶναι ἡ ἀλήθεια — γράφει ὁ καθηγητὴς — ὅτι ἡ πρῶτη μέρα μετὰ τὸ γάμο παρουσιάζει προβλήματα πού πρέπει νὰ λυθοῦν. Ἀρχίζου τότε νὰ πέφτουν οἱ φραγμοὶ καὶ νὰ ἐκδηλώνονται οἱ ἀτομικὲς συνήθειες. Οἱ ἐπιμελῶς κρυμμένοι χαρακτήρες φανερώνονται, κι' ὁ καθένας ἀπ' τοὺς νεονύμφους ἀρχίζει ν' ἀνακαλύπτῃ ὅτι δὲν ἤξερε πολὺ καλά τὸν ἄλλον.

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶναι κρίσιμη, στὶς περισσότερες περιπτώσεις. Δὲν θάταν ὁμοῦς τέτοια, ἂν οἱ ἐνδιαφερόμενοι διέκριναν ἀπὸ πρὶν μερικοὺς ἀπ' τοὺς κινδύνους τῆς. Τὸ δυστύχημα εἶναι ὅτι ἐξιδανικεύομε τὸ γάμο — ὅπως κάνομε καὶ μὲ τὰ ἄλλα πράγματα — κι' ἐτοὶ ἀναγκάζομαστέ κατόπιν, μπροστὰ στὴν πραγματικότητα, ν' ἀναθεωρήσωμε τὶς γνώμεις μας.

Πόσο φρονιμώτερον θάταν νὰ μὴν προσπαθοῦν οἱ νέοι καὶ τὰ κορίτσια, στὴν ἐποχὴ τῶν ἐρώτων τους καὶ τῶν ἀρραβόνων τους, νὰ φανοῦν καλλίτεροι ἀπ' ὅτι εἶναι πραγματικά! Κι' ὁμοῦς κάνουν τὸ ἀντίθετο: Ἐπὶζητοῦν νὰ τοὺς βλέπῃ ὁ μέλλον σύντροφός τους σὰν χρυσὰ εἰδωλά, χωρὶς ν' ἀντιληφθῇ ὅτι ἔχουν στὴν πραγματικότητα πῆλινὰ πόδια... Ὡστόσο, θὰ γίνῃ κάποτε αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψις. Καὶ θάταν λιγώτερο ἐπιβλαβὴς, ἂν γινόταν προτοῦ δημιουργηθῇ ἕνας ἀδιάλυτος δεσμός.

Μὴ μεταχειρίζεσθε ποτὲ τὸν πλοῦτον, τὸν καλὸν χαρακτήρα, τὴ φυσικὴ γοητεία, τὴν χάρι τὸν τρόπον, ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο χάρισμα σας ὡς ἐρωτικὸ ὄπλο, ἂν δὲν ἔχετε τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ ἐξακολουθήσετε αὐτὸ τὸ ρόλο σ' ὅλα τὰ χρόνια μετὰ τὸ γάμο. Εἶναι πολὺ προτιμώτερον νὰ δεῖξετε τὰ χαρίσματα σας δέκα χρόνια μετὰ τὸ γάμο, παρὰ δέκα μέρες πρὶν ἀπ' αὐτόν.

Ἡ ἰδέα ὅτι ὁ ἔρως μόνον ἐγγυάται τὴν ἐπιτυχία τοῦ γάμου, εἶναι ἕνα ὠραῖο ψέμα. Ὁ ἔρως διαρκεῖ ἐφόσον ἔχει τὸ στήριγμα τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ. Ἄλλοιως, μαρναίνεται καὶ πεθαίνει. Οἱ σύζυγοι πού σεβόνται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀγαποῦνται περισσότερο καὶ θέλουν πῶς πῶς νὰ κάμουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον εὐτυχισμένον. Ἐτοί, περνοῦν μὲ ἀσφάλεια ἀπ' τὰ διάφορα στάδια τοῦ γάμου.

Ὡστόσο, οἱ διαπιστώσεις αὐτὲς δὲν πρέπει ν' ἀποθαρρύνουν ἐκείνους πού σκέπτονται νὰ παντρευθοῦν. Ὁ γάμος εἶναι μιά μεγάλη περιπέτεια, κι' οἱ θαρραλέοι ἄνθρωποι δὲν δειλιάζουν μπροστὰ στὶς περιπέτειες. Ἀλλ' ὅσοι, ὁ κόσμος παντρεύεται ἀπὸ αἰῶνες τώρα, καὶ τὰ περισσότερα ἀντρώπινα δὲν ἔχουν μετανοήσει — ἔστω κι' ἂν κάποιον — κάποιον βεβαιώνουν τὸ ἀντίθετο, ἐτοί σ' ἀστέια...»

Αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἀσφαλῶς τὰ γράφει γιὰ νὰ κατευνάσῃ τὴν ἐξοργισμένην γυναίκα του πού τὸν ἔστησε τὸν καυγά γιὰτὶ ὁ ἀνθρώπος διετύπωσε μίαν ἀλήθεια. Ἐτοί κι' αὐτὸς μὲ τὴν σειρά τοῦ ὑποκρίνεται καὶ δὲν δείχνει αὐτὸς πού εἶνε.

σπίτι δ' οὐκ εἶχε καθίσει ὁ ἑλκὸς τοῦ μὲ τὴν λύντια. Ἐνὰ δαίλιον, προχώρησε ὡς τὸ φράχτη, κύτταξε μέσα ἀπ' τὰ κλαδιά κι' εἶδε τρία παιδάκια πούπαιζαν στὸν κήπον. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ, μιά κοπελίτσα, ἦταν ὁλοῖδι ἡ λύντια. Βλέποντάς τὴν, ὁ Κάρλ ἔβγαλε μιά φωνή. Ἡ μικρὴ κύτταξε πρὸς τὸ μέρος του, τὸν εἶδε κι' ἔφυγε φοβισμένη. Τα δυὸ ἀδελφία τῆς τοῦ πέταξαν πέτρες...

Μὲ τὸ πρόσωπο πλεγμένον καὶ τὴν καρδίαν ἀκόμη πῶς ματωμένη, γύρισε στὴν καλύβα του, στὸ δάσος...

Πέρασαν κι' ἄλλα χρόνια. Ὁ Μπράουν ἔρχισε νὰ φοβεῖται τὴν ἐρήμια καὶ τὴν ἐχθρὰ τοῦ δάσους, ὅπου τὸν τσεκούρι τοῦ εἶχε σκοτώσει τόσα δέντρα... Πῆγε νὰ ζητήσῃ ἄσυλον ἀπ' τοὺς κατοίκους τοῦ Βιρτάιμ, κι' ἐκεῖνοι τὸν δώρισαν στὴ θέσι τοῦ νεκροθάφτη, πού εἶχε πεθάνει ἐκεῖνον τὸν καιρὸν...

... Σήμερα λοιπὸν, ὁ Ρούντολφ Σβόμπ ξεψυχοῦσε, κι' ὁ Κάρλ ἔσκαβε τὸν τάφο τοῦ ἐχθροῦ του!

Ἄμα τέλειωσε τὴν πένθιμη αὐτὴ δουλειά του, ὄργα τὸ βράδυ, δὲν ἔνοιωσε καμμιὰ κόπωση. Στριφογύρισε ἀκόμα μέσα στὸ λάκκο, ποδοπατώντας τὸ νωπὸ χώμα.

Μὰ σὲ λίγο ἦρθε ἡ κατάπτωσις... Ἀνακόλυψε πῶς ἡ ζωὴ του δὲν εἶχε πιά κανένα σκοπὸ. Τὸ μῦθος μόνον τὴν εἶχε παρατείνει ὡς τότε. Δὲν εἶχε μπορέσει ὁμοῦ ποτὲ νὰ τὸ ἱκανοποιήσῃ, κι' ὁ Ρούντολφ πέθαινε τώρα χωρὶς νὰ γνωρίσῃ τὴν ἐκδίκισι του.

Ὁ γέρος ἔριξε μιά ματιά γύρω του. Παρακολούθησε μὲ τὸ ἀποχανωμένον βλέμμα του τὶς νιφάδες τοῦ χιονιοῦ, πού εἶχαν ξαναρχίσει νὰ χορεύουν στὸν ἀέρα. Ὅσο βράδυαζε, τὸ κοῦρο γινόταν πῶς δυνατό, μὰ ὁ Κάρλ δὲν τὸ νοιώθε...

Ἀόριστὲς εἰκόνες περνοῦσαν μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια του... Τοῦ φάνηκε πῶς ἀντίκρυσε μιά γυναίκα πού τὸν κύτταξε, καθισμένη στὸ χεῖλος τοῦ λάκκου. Εἶχε στοὺς ὤμους τῆς κατὶ μεγάλα φτερά, πού κατέβαιναν μέσα στὸ λάκκο, καὶ κρατοῦσε στὸ δεξιὸ τῆς χεῖρ ἕνα λυχναράρι πού ἔφεγγε δυνατὰ καὶ δὲν ἔσβυε μ' ὅλο τὸν ἀέρα καὶ τὸ χιόνι...

Κάποιον στιγμὴ, σήκωσε τὸ

ΜΑΒΗΜΑΤΑ
Ζ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΑΝ ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ
ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Ecole Supérieure
ΔΙΠΛΩΜΑ
ΤΙΜΗΣ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ
INTERNATIONAL
ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΔΑΙΔΟΥ ΦΙΛΙΣ
INSTITUT
DE COUPE
MODE DE PARIS
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΠΕΝΤΕΛΗΣ 3
Τηλεφώνων 33248

Όταν ο διευθυντής του κατέργου του ανήγγειλε πως του είχε χαριστή το υπόλοιπο της ποινής του, ο Γκαστόν Ζεράρ δεν πίστευε στ' αυτά του. Από καιρό πιά είχε χάσει κάθε ελπίδα πως θα ξανάβλεπε την πατρίδα του και πως θα ξανάφιγγε στην αγκαλιά του την κόρη του, τη μόνη που επιζούσε από την οικογένειά του, που την είχε χτυπήσει άσπλαχνα ή δυστυχία κι' ο θάνατος...

Όταν υπηρετούσε στο Υπουργείο των Ναυτικών, τον κατηγορήσαν για κάποια μεγάλη κατάχρησι, στο τμήμα

— Σε τί μπορούμε να σάς φανούμε χρήσιμοι; ρώτησε η Μπλάνς τον επισκέπτη.
— Έρχομαι από την Νέα Καληδονία, απάντησε ο Γκαστόν. Γνώρισα εκεί κάτω τον πατέρα σας...
— Ακούγοντας τὰ λόγια αυτά, η Μπλάνς χλώμιασε. «Η

Συγκινητικό διήγημα

θεία της ταράχθηκε κι' ο άγνωστος νέος σούφρωσε τὰ φρύδια του.

— Είσατε και σεις κύριε Λουμπιέ, ένας κατάδικος; τον ρώτησε ψυχρά.

— Όχι, απάντησε ο Γκαστόν με κόπο. Είμαι δημόσιος υπάλληλος... Υπηρετούσα εκεί κάτω, και τώρα πήρα τη σύνταξί μου...

— Πολύ καλά, συνέχισε ο νέος. Είμαι ο άρραβωνιαστικός της δεσποινίδος Μπλάνς, κι' επομένως μπορώ να σάς μιλήσω σαν εκπρόσωπος του σπιτιού. Πρέπει λοιπόν να σάς δηλώσω ότι αποφεύγουμε να μιλάμε για τον πατέρα της άρραβωνιαστικής μου, εξ αιτίας της καταδίκης του... Όταν θα τελειώσει την ποινή του και θα ξαναγυρίσει στο Παρίσι, δεν θάβρη πιά εδώ την Μπλάνς, γιατί θάβρη γυναίκα μου.

Η Μπλάνς έγινε κατακόκκινη.

— Ρενέ, του είπε, δεν μπορείς ν' απαγορεύσεις στον πατέρα μου να με αγαπά... Δεν τον έχασα ποτέ.

— Αγάπη μου, ψιθύρισε ο νέος, ξέρεις πολύ καλά πως αυτοί είναι οι όροι, που θέσαν οι δικοί μου, για να συγκατατεθούν στην ένωσί μας...

Ο Γκαστόν Ζεράρ ένοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται από αγωνία.

— Κύριε, του είπε, δεν πρόκειται πιά να ξαναϊδείτε τον πατέρα της άρραβωνιαστικής σας...

— Γιατί; ρώτησε, με φωνή που έτρεμε, η Μπλάνς.

— Γιατί πνίγηκε... Αυτό έρχομαι να σάς αναγγείλω...

Η Μπλάνς τινάχτηκε έπάνω.

— Δεν είναι αλήθεια! φώναξε... Ο πατέρας μου δεν πνίγηκε... Σεις είστε ο πατέρας μου!...

— Εγώ; Όχι... Όχι... είπε ο πρώην κατάδικος.

— Είμαι βέβαιη πως είσατε σεις! επανέλαβε με λυγμούς η Μπλάνς. Σας αναγνώρισα απ' αυτό το σημάδι, που έχετε στο δεξί σας χέρι... Καταλαβαίνω πολύ καλά ότι θυσιάζετε για την ευτυχία μου... Αυτό όμως εγώ δεν μπορώ να δεχτώ!...

Κι' η Μπλάνς, χωρίς να μπορέσει ν' αποτελειώσει τη φράση της, γιατί την έπνιξαν τ' αναφυλλητά, έπεσε στην αγκαλιά του πατέρα της.

Ο Ρενέ είχε μετανοήσει για τὰ σκληρά λόγια του.

— Η Μπλάνς έχει δικίο..., ψιθύρισε, Κύριε Ζεράρ, θέλω να με θεωρήτε σαν παιδί σας...

— Όχι, παιδιά μου, μουρμούρισε ο πρώην κατάδικος. Θά φύγω από κοντά σας, θ' άπαρνηθώ την ευτυχία, που τόσα χρόνια όνειροπολούσα, εκεί κάτω, στην κόλασι του κατέργου... Σας όρκίζομαι όμως ότι με κατεδίκασαν άδικα, κι' ότι ύπηρεξα θύμα ενός άλλου... Αφήστε με τώρα να ζήσω στη σκιά, και να σάς παρακολουθώ από μακριά... Μιά μέρα θά μαθευτή ή αλήθεια...

Και φιλώντας τους δυο νέους, άνοιξε την πόρτα κι' έφυγε, με τὸ κεφάλι σκυφτό.

E. MARTEN

Ο ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ ήθελε ν' ανακηρυχθῇ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

Τὸ σχέδιό του νὰ δολοφονήσῃ τὸ Βικτώρα Έμμανουήλ

Ο Ἰταλὸς δημοσιογράφος Γκουίντο ντε Λούκα δημοσιεύει στὴ σειρὰ τῶν «Διεθνῶν στοιχείων καὶ ἐρευνῶν» ἐνδιαφέρουσες ἀποκαλύψεις σχετικὰ μὲ τὸ σχέδιο τοῦ Μουσσολίνι νὰ ἐκθρονίσῃ τὸ Βικτώρα Έμμανουήλ τὸν Γ' καὶ ν' ἀνακηρυχθῇ ὁ ἴδιος βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ.

Ἡ ἰταλικὴ αὐτοκρατορία — ποὺ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ζήσῃ περισσότερο ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια — ἀνακηρύχθηκε, ὡς γνωστὸν, στὶς 10 Ἰουνίου 1936. Ὁ Μουσσολίνι, ἀκολουθώντας τὶς εἰσηγήσεις τοῦ Σταράτσε, τοῦ περιφημοῦ γενικοῦ γραμματέως τοῦ φασιστικοῦ κόμματος, σκέφτηκε τότε ν' ἀνακηρυχθῇ ὁ ἴδιος βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ κι' ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ προσάβησῃ νὰ διασφαιρῇ τοὺς στρατηγούς του. Στὸ Μπαντόλιο χάρισε μιά πολυτελεστάτη ἐπαυλὶ στὴν ἀριστοκρατικώτερη συνοικία τῆς Ρώμης. Στὸ Ντέ Μπονὸ, ποὺ εἶχε ἀναμειχθῇ σ' ἕνα σαρὸ σκανδαλὰ στὶς ἀποικίες, ἔδωσε συχωροχάρι καὶ τὸν προηγούμενόν σὲ στρατάρχη. Σὲ διαφόρους ἄλλους ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ, τοῦ ναυτικοῦ καὶ τῆς ἀεροπορίας, χάρισε πολυτελέστατα δῶρα. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἀπομάκρυνε ἐκείνους ποὺ δὲν τοῦ ἐνέπνεαν ἐμπιστοσύνη, ὅπως τὸν Γκρατσιάνι, ποὺ τὸν ἔστειλε στὴν Ἀνατολικὴ Ἀφρικὴ, τὸ ναύαρχο Καβανιάρι καὶ ἄλλους.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἐμφανίστηκε ἡ «Έντα». Ἀν ὁ πατέρας τῆς νινόταν αὐτοκράτωρ, ποῖος θὰ ἀριζόταν γιὰ διαδόχου; Ὁχι, βέβαια, τ' ἀδέσφια τῆς, ποὺ τὴν ἀντιπαθούσε καὶ ποὺ οὐτε κι' αὐτὰ ἔτρεφαν καλύτερα αἰσθημάτων ἀπέναντί της. Ἡ πολυαγαπημένη κόρη τοῦ Μουσσολίνι, φώναζε, ἔκλαψε καί, σὸ τέλος, κατάφερε νὰ πείσῃ τὸν πατέρα της ὅτι ὁ μόνος ἀξιὸς διάδοχος τοῦ ἦταν ὁ ἄντρας της.

Ο κόμης Γκαλεάτσο Τσιάνο εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸν πόλεμο τῆς Αἰθιοπίας, ὅπου εἶχε διακριθῇ γιὰ τὶς ἀπάνθρωπες ἐπιθέσεις του ἐναντίον τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ, μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ συνταγματάρχου τῆς ἀεροπορίας. Ὁ πεθερὸς του τὸν ἔκαμε βουλευτὴ κι' ἀμέσως ἔπειτα ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἐπειτα ἦρθε ἡ ἱστορικὴ συνεδρίασις τοῦ μεγάλου φασιστικοῦ συμβουλίου τῆς 3 Φεβρουαρίου 1937. Ὁ Ντρούτσε ζήτησε τότε ἀπ' τὸ Σταράτσε νὰ τοῦ φέρῃ τὸν κατάλογο τῶν «διαδόχων» — ἐπρόκειτο, ὡς τότε τουλάχιστον, γιὰ τὴν διαδοχὴ στὴν ἀρχηγία τοῦ φασιστικοῦ κόμματος — καὶ ἔγραψε, μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι, πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους τὸ ὄνομα τοῦ κήματος Τσιάνο, ἀποκηρύσσοντας ὡς αὐτὸ τὸν τρόπο τοὺς γιουὺς του. Τὴν ἴδια μέρα, ὁ τύπος ἔλαβε τὴν διαταγὴ νὰ προταγανδισθῇ τὴν ἀναγκὴν μίας κληρονομικῆς Γερουσίας, ὅπου θὰ μετεῖχαν οἱ πιστοὶ στὸν «Ἰδρυτὴ τῆς Αὐτοκρατορίας». Αὐτὸς ὁ τίτλος δόθηκε σκόπιμα στὸ Μουσσολίνι. Ἦταν τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν ἀνακήρυξί του ὡς βασιλέως καὶ αὐτοκράτορος.

Ο Μουσσολίνι ἀπομάκρυνε κατόπιν τὸν διάδοχο τοῦ θρόνου Οὐμβέρτο, ποὺ εἶχε μεγάλες συμπάθειες μετὰ μίας μερίδος τοῦ πληθυσμοῦ, στέλνοντάς τον στὴν Ἀφρικὴ. Ἀλλ' ὁ Μουσσολίνι ἀπομάκρυνε κατόπιν τὸν διάδοχο τοῦ θρόνου Οὐμβέρτο, ποὺ εἶχε μεγάλες συμπάθειες μετὰ μίας μερίδος τοῦ πληθυσμοῦ, στέλνοντάς τον στὴν Ἀφρικὴ. Ἀλλ' ὁ Μουσσολίνι ἀπομάκρυνε κατόπιν τὸν διάδοχο τοῦ θρόνου Οὐμβέρτο, ποὺ εἶχε μεγάλες συμπάθειες μετὰ μίας μερίδος τοῦ πληθυσμοῦ, στέλνοντάς τον στὴν Ἀφρικὴ.

Μ' ὅλες τὶς προσπάθειες τοῦ τούπου ν' ἀποδόσῃ τὴν ἀποπειρά σὲ κάποια φανταστικὴ ὁργανοσὶ ἀναρχικῶν, ἡ κοινὴ γνώμη κατάλαβε ἀπὸ πρῶτον εἶχε ὁργανωθῇ. Ὁ Μουσσολίνι εἶχε χάσει πιά τὸ παινίδι. Καὶ δὲν τόλμησε νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ ἀπὸ φόβο μήπως ἡ κοινὴ γνώμη ἐγεγερθῇ ἐναντίον τε'.

ΠΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ἰατρός Γυναικολόγος — Μαιευτὴρ. Δέχεται 9—12 καὶ 4—6 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλέφ. 63-885.

λὰ δὲν ἀρκέστηκε σ' αὐτό. Ἐβάλει ἐπίσης τὰ ὄργανά του νὰ τὸν δυσφημίσουν, διαδίδοντας ὅτι ζούσε ὀργιστὴν κι' ἀκόλαστη ζωὴ. Χιλιάδες φυλλάδιον ποὺ δυσφημοῦσαν τὸν Οὐμβέρτο, κυκλοφόρησαν τότε σ' ὅλη τὴν Ἰταλία. Συνέβη, μάλιστα, τὸ ἑξῆς: Ὁ νομάρχης τοῦ Τουρίνου εἶχε τὴν κακὴ ἐμπνεύσι νὰ κατάρσῃ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ φυλλάδια. Ἡ πράξις τοῦ αὐτοῦ χαρακτηρίστηκε ὡς ἀσεβεία κατὰ τοῦ καθεστώτος καὶ ὁ ἀνώτερος αὐτὸς κρατικὸς λειτουργὸς ἀπὸ τὴν ἀπὸ τὰ καθήκοντά του. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰς μέρες, ὁ Βίκτωρ — Έμμανουήλ τὸν κάλεσε στὰ ἀνάκτορα καί, με δάκρυα στὰ μάτια, τοῦ ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην του γιὰ τὴν πράξι του.

Ἀλλὰ τὰ ἐναντίον τοῦ Οὐμβέρτου φυλλάδια δὲν εἶχαν μετὰ τοῦ πληθυσμοῦ τὴν ἐπίδρασι ποὺ περίμεναν ὁ Μουσσολίνι κι' οἱ συνεργάτες του. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, εἶχαν ἀρχίσει νὰ ἐκδηλώνωνται ἀπὸ πολλὰ μέρη ζωηρὲς συμπάθειες γιὰ τὸν Οἰκο τῆς Σαβοΐας.

Ὁ Μουσσολίνι κι' ὁ Σταράτσε κατάλαβαν πως μόνον ὁ θάνατος τοῦ Βικτώρος — Έμμανουήλ θὰ μπορούσε νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ σχέδιά τους. Ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ φασιστικοῦ κόμματος ζήτησε τότε ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ ἀπόλυτου ἐλευθερίας ἐνεργείας καὶ τὴν ἐπομένη ἔφυγε γιὰ τὴ Βολωνία, ὅπου μίλησε σὲ μιά συγκέντρωσι μελανοχιτώνων. Οἱ Ἰταλοὶ φασισταί, τοὺς εἶπε, χωρὶς νὰ μυσῶσιν τὰ λόγια του, ἔνα μόνον ἀρχηγὸ τοῦ Κράτους καὶ τῆς αὐτοκρατορίας ὤφειλαν ν' ἀναγνωρίζουν: τὸ Μουσσολίνι. Καὶ πρόσθεσε ὅτι θὰ σήμαινε σὲ λίγο ἡ ὥρα, ὅπου ὁλόκληρη ἡ Ἰταλία θὰ ἐπευφημοῦσε τὸν κυρίαρχο τῶν τυχῶν της.

Ἀπὸ τὴ Βολωνία, ὁ Σταράτσε, πῆγε στὸ Μιλάνο, ὅπου μίλησε μὲ τὸ ἴδιο πνεῦμα. Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε, ὅμως, νὰ πρωτοστατήσῃ στὶς προετοιμασίες γιὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ βασιλέως, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πᾶν ἐκεῖ ἔπειτα ἀπὸ μερικὰς μέρες. Ἐκεῖνο ποὺ ἀξίωσε κυρίως ἀπὸ τὶς τοπικὰς ἀρχὰς ἦταν ἡ χρονομετρικὴ ἀκρίβεια τῶν λεπτομερειῶν τῆς ὑποδοχῆς.

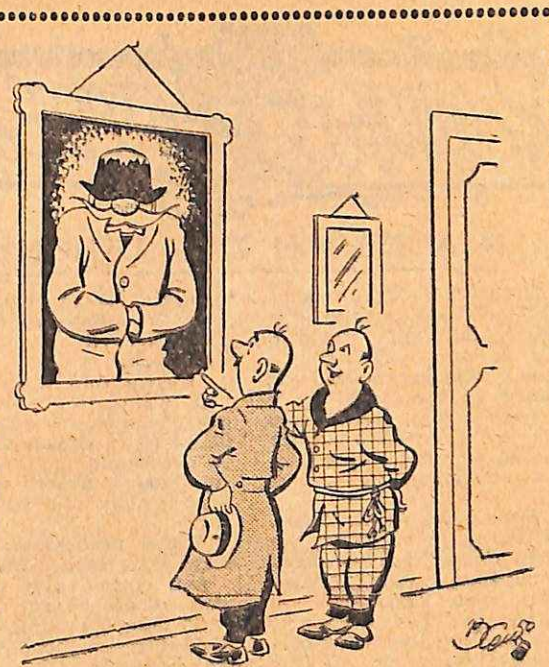
Κι' ὁ Σταράτσε εἶχε τὸ σκοπὸ τοῦ γι' αὐτό. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν πλατεία τοῦ σταθμοῦ ἡ μεγάλη κεντρικὴ λεωφόρος διασταυρωνόταν μ' ἕνα ἄλλο δρόμο. Στὴ διασταύρωσι βρισκόταν ὅμως ἡλεκτρικὸς φανοστάτης. Μέσα σ' αὐτὸν τοποθετήθηκε μιά ὠρολογιακὴ βόμβα. Ἡ ἐκρηκτικὴ ρουθιμιστικὴ μετὰ τὸν τρόπο, ὡστε νὰ συμπεῖται μετὰ τὴν ἀσφαλίαν τοῦ βασιλέως, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πᾶν ἐκεῖ ἔπειτα ἀπὸ μερικὰς μέρες. Ἐκεῖνο ποὺ ἀξίωσε κυρίως ἀπὸ τὶς τοπικὰς ἀρχὰς ἦταν ἡ χρονομετρικὴ ἀκρίβεια τῶν λεπτομερειῶν τῆς ὑποδοχῆς.

Κι' ὁ Σταράτσε εἶχε τὸ σκοπὸ τοῦ γι' αὐτό. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν πλατεία τοῦ σταθμοῦ ἡ μεγάλη κεντρικὴ λεωφόρος διασταυρωνόταν μ' ἕνα ἄλλο δρόμο. Στὴ διασταύρωσι βρισκόταν ὅμως ἡλεκτρικὸς φανοστάτης. Μέσα σ' αὐτὸν τοποθετήθηκε μιά ὠρολογιακὴ βόμβα. Ἡ ἐκρηκτικὴ ρουθιμιστικὴ μετὰ τὸν τρόπο, ὡστε νὰ συμπεῖται μετὰ τὴν ἀσφαλίαν τοῦ βασιλέως, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πᾶν ἐκεῖ ἔπειτα ἀπὸ μερικὰς μέρες. Ἐκεῖνο ποὺ ἀξίωσε κυρίως ἀπὸ τὶς τοπικὰς ἀρχὰς ἦταν ἡ χρονομετρικὴ ἀκρίβεια τῶν λεπτομερειῶν τῆς ὑποδοχῆς.

Κι' ὁ Σταράτσε εἶχε τὸ σκοπὸ τοῦ γι' αὐτό. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν πλατεία τοῦ σταθμοῦ ἡ μεγάλη κεντρικὴ λεωφόρος διασταυρωνόταν μ' ἕνα ἄλλο δρόμο. Στὴ διασταύρωσι βρισκόταν ὅμως ἡλεκτρικὸς φανοστάτης. Μέσα σ' αὐτὸν τοποθετήθηκε μιά ὠρολογιακὴ βόμβα. Ἡ ἐκρηκτικὴ ρουθιμιστικὴ μετὰ τὸν τρόπο, ὡστε νὰ συμπεῖται μετὰ τὴν ἀσφαλίαν τοῦ βασιλέως, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πᾶν ἐκεῖ ἔπειτα ἀπὸ μερικὰς μέρες. Ἐκεῖνο ποὺ ἀξίωσε κυρίως ἀπὸ τὶς τοπικὰς ἀρχὰς ἦταν ἡ χρονομετρικὴ ἀκρίβεια τῶν λεπτομερειῶν τῆς ὑποδοχῆς.

Ὁ Σταράτσε εἶχε ἔξω φρενῶν, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀποτυχία τῆς ἀποπειρας κι' ἀπὸ ἐδῶς διαταγῆς στὴν τοπικὴ ἀστυνομία νὰ «σκεπασθῇ» αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, ἔφυγε γιὰ τὸ Ρόκκα ντελ Καμινάτε, ὅπου τὸν περίμενε ὁ Μουσσολίνι.

Μ' ὅλες τὶς προσπάθειες τοῦ τούπου ν' ἀποδόσῃ τὴν ἀποπειρά σὲ κάποια φανταστικὴ ὁργανοσὶ ἀναρχικῶν, ἡ κοινὴ γνώμη κατάλαβε ἀπὸ πρῶτον εἶχε ὁργανωθῇ. Ὁ Μουσσολίνι εἶχε χάσει πιά τὸ παινίδι. Καὶ δὲν τόλμησε νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ ἀπὸ φόβο μήπως ἡ κοινὴ γνώμη ἐγεγερθῇ ἐναντίον τε'.

— Εἶνε ὁ συχωρεμένος ὁ παππούς μου. Φωτογραφήθηκε μιά μέρα ποὺ ἔκανε πολὺ κρύο!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Ὁ γιατρός, παρακαλῶ, ὁ ἴδιος!... (Τοῦ Π. Ποταμιάνου)

— Πῶς πάνε οἱ δουλειές; — Κατὰ διαόλου!...

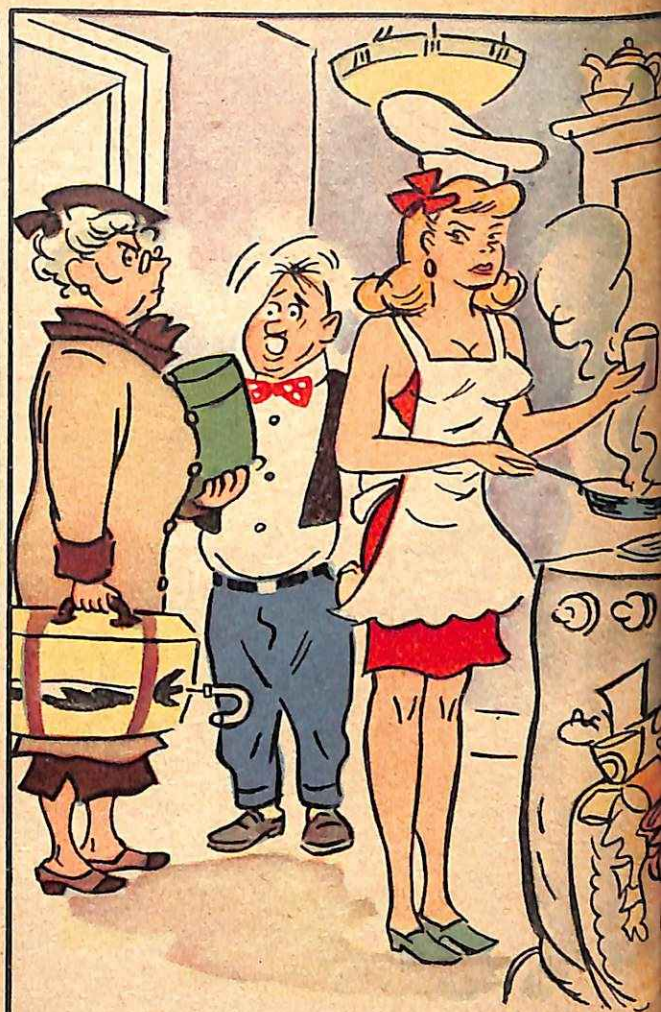

Δὲν εἶχε κάμει λάθος. Ἡ Γριμανέτα εἶχε μιὰ ἀνοιχτὴ πληγὴ ἀπὸ μαχαίρι ἀκριβῶς πάνω στὴν καρδιά.

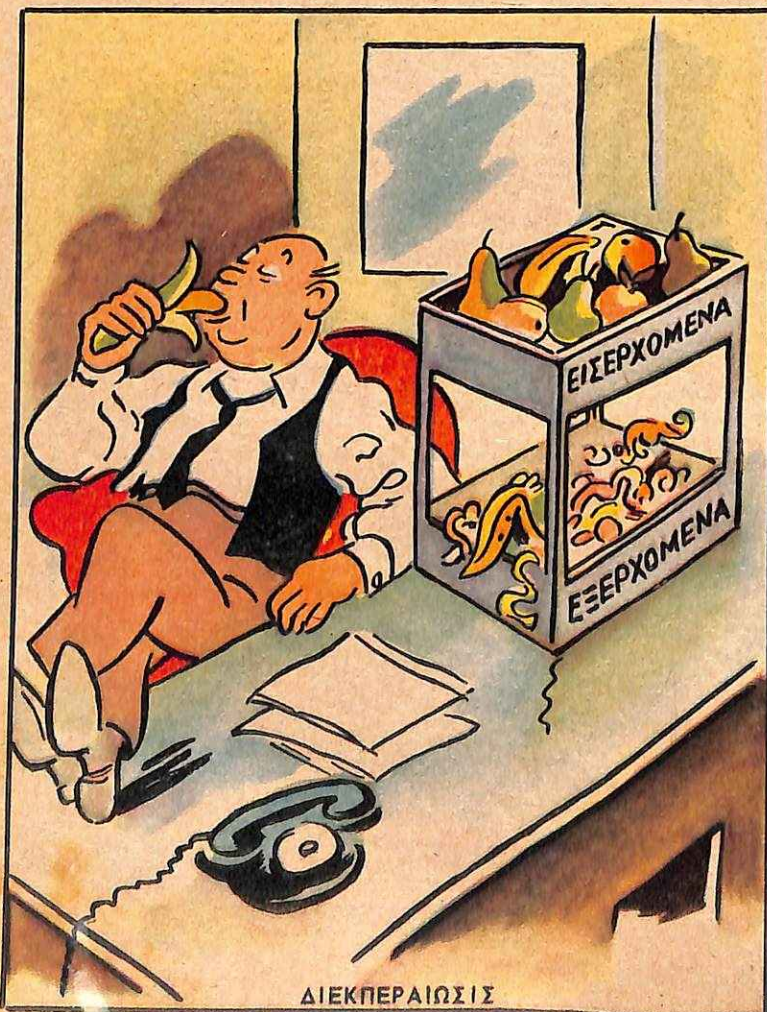
ΒΕΝΙΣΤΙΚΑ ΤΡΑΠΕΖΙΑ

— Τρέξε, Ζαχαρία!... Κλέφτες στην τσάντα μου!...

— Δεν ξέρεις, γυναικούλα μου, πόσο μούλειψες. Φαντάσου πώς στο τέλος αναγκάστηκα να πάρω μία μαγείρισσα!...

ΔΙΕΚΠΕΡΑΙΩΣΙΣ

ΣΤΟΝ ΨΥΧΙΑΤΡΟ

— Μην ανησυχήτε, κυρία μου. "Ίσως να είναι το πουλί τρελλό!..."